

Ái Khuyển

Contents

Ái Khuyển	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	30
12. Chương 12	34
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	44
17. Chương 17	47
18. Chương 18	50
19. Chương 19	52
20. Chương 20	55
21. Chương 21	59
22. Chương 22	62
23. Chương 23	65
24. Chương 24	68
25. Chương 25	70
26. Chương 26	73
27. Chương 27	76
28. Chương 28	79
29. Chương 29	81
30. Chương 30	84
31. Chương 31	89
32. Chương 32	92
33. Chương 33	96
34. Chương 34	99
35. Chương 35	102
36. Chương 36	105
37. Chương 37	109
38. Chương 38	113
39. Chương 39	117
40. Chương 40	121
41. Chương 41	125

42. Chương 42	129
43. Chương 43	134
44. Chương 44	138
45. Chương 45	142
46. Chương 46	147
47. Chương 47	151
48. Chương 48	155
49. Chương 49	159
50. Chương 50	163
51. Chương 51	166
52. Chương 52	171
53. Chương 53	174
54. Chương 54	178
55. Chương 55	182
56. Chương 56	185
57. Chương 57	190
58. Chương 58	194
59. Chương 59	198
60. Chương 60	201
61. Chương 61	204
62. Chương 62	208
63. Chương 63	212
64. Chương 64	216
65. Chương 65	220
66. Chương 66	224
67. Chương 67	229
68. Chương 68	233
69. Chương 69	237
70. Chương 70	241

Ái Khuyển

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ tiểu thuyết (nam x nam), hiện đại đô thị, nhất thụ nhất công, ôn nhu công trung khuyển thụ, mỹ công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-khuyen>

1. Chương 1

Phương Diệc Nhiên thân thiết gặt đầu với bảo vệ cửa, coi như là chào hỏi, đi ra khỏi cửa cao ốc, lắc lắc đầu như để rũ hết những gương mặt, màu vải bị nhồi nhét ra khỏi đầu. Hít sâu một ngụm không khí mát lạnh, để cho đầu óc đã làm việc một ngày được tỉnh táo hơn, chà xát tay, nhét vào túi áo, chuẩn bị chậm rãi đi bộ về nhà.

Nhà Phương Diệc Nhiên nói xa cũng không phải xa, so với những đồng nghiệp phải đi xe cả tiếng đồ hồ mới tới, thì cũng là khá gần rồi, nhưng nói gần cũng không phải gần, đi bộ cũng mất hơn nửa tiếng đồng hồ, mà với tốc độ di chuyển này của Phương Diệc Nhiên thì ước chừng đi hết một tiếng cũng không phải việc khó. Không phải là Phương Diệc Nhiên không thể mua xe,

có xe cũng tiện lợi hơn nhiều, nhưng y lại lười đi thi lấy bằng, có bằng lái thì phải làm tài xế, y không thích việc đó, hơn nữa lái xe thì không thể uống rượu, tuy y cũng không phải người mê rượu nhưng vẫn kiêng kỵ, vậy nên mãi mà Phương Diệc Nhiên cũng không có bằng lái.

Như vậy cũng được, lúc tâm tình tốt có thể tản bộ về nhà, lúc lười biếng có thể gọi taxi, nhưng trong suy nghĩ tham lam của Phương Diệc Nhiên, đương nhiên là có một tài xế chuyên dụng vẫn rất tốt.

Khi đi ngang qua hàng ăn nhanh tiện đường mua một hộp cơm và một túi đồ ăn. Cuộc sống độc thân chính là như thế, lười vào bếp, tuy rằng không đến mức ăn mì qua ngày, nhưng bữa tối cũng qua loa cho xong, chỉ khi nào tâm trạng tốt mới có thể đích thân xuống bếp nấu ăn, coi như là thưởng cho chính mình.

Phương Diệc Nhiên sờ sờ cằm, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ xem có nên tìm một người bầu bạn không, sống một mình đương nhiên là thanh tĩnh, nhưng đôi khi không tránh khỏi thấy cô đơn, đương nhiên còn vì không có ai nấu cơm cho y. Với công việc của Phương Diệc Nhiên, muốn tìm bạn tình thì vẫy tay một cái sẽ có cả một hàng, nhưng muốn nghiêm túc tìm một người sống chung thì Phương Diệc Nhiên thực sự không muốn chọn trong số đó. Những nam thanh nữ tú đó, vẻ ngoài hào nhoáng, bên trong chắc chắn là thối nát, nghiện hút, quan hệ lung tung, loại nào cũng có. Phương Diệc Nhiên khi còn trẻ cũng từng rất lông bông, hiện tại tránh những người như vậy như tránh rắn rết, trốn còn không kịp, làm gì có chuyện tìm tới họ.

Y chỉ muốn tìm một người không xinh đẹp lắm, nhìn thấy thoải mái là được; có thể vào bếp, cơm nước nấu ra không cần quá ngon, có thể nuốt là tốt rồi; về nhà muộn, cũng sẽ không ép hỏi y là đi đâu làm gì; lúc rảnh rỗi ở nhà, cũng sẽ không lèm bèm nhiều chuyện. Y nghĩ những yêu cầu đó cũng chẳng có gì quá đáng, vì sao đến giờ y vẫn còn độc thân nhỉ?

Phương Diệc Nhiên thở dài, đang lo lắng vì chung thân đại sự của mình, thì từ ngõ nhỏ phía trước truyền tới tiếng ồn ào của trẻ con, Phương Diệc Nhiên không khỏi nhíu mày, sau này có con cũng là một vấn đề. Có lẽ nguyên nhân lớn nhất mà giờ y còn chưa tìm được ai chính là vì sợ có con, trời ạ, chỉ nghĩ đến đám con nít ầm ĩ này y đã thấy đau đầu rồi.

Nhìn về phía đám trẻ con ồn ào kia, lai nhíu mày lần nữa. Trẻ con bây giờ thật sự là... ngang ngược, toàn một đám bị người lớn làm hư. Mấy đứa nhỏ đang cầm đá ném một chú chó hoang, trong nháy mắt mấy chuyện hành hạ chó mèo xẹt qua trong đầu. Phương Diệc Nhiên không thể coi như không thấy, đi qua phất tay xua đám nhóc ồn ào đi, nhìn lại chú chó hoang bị bắt nạt kia, nói thật, nó cũng khá là lớn, vậy mà lại bị đám trẻ con không cao bằng nó ném đá, Phương Diệc Nhiên thực sự bó tay.

Đi qua ngòi xổm trước mặt chú chó nọ, không biết nhiều giống chó lắm nên Phương Diệc Nhiên cũng không nhìn ra được nó thuộc loại gì, dù sao trông cũng như những chú chó bình thường, không phải chó cảnh là được. Nó thấy Phương Diệc Nhiên nhìn cũng không sợ, quỳ xuống đất liếm chân trước của mình, chỗ đó có lẽ vừa rồi bị bọn trẻ con ném đá chảy máu, hơn nữa trên

người chú cú này cũng hôi mùi, mấy chỗ trên lông còn bị bết bùn thành cục, đáng vẻ rất đáng thương.

Giơ tay ra định xoa đầu nó, không ngờ lại bị nó lắc người né tránh. Hê, cũng có khí phách đây, Phương Diệc Nhiên không giận, mở cơm hộp trong túi ra đặt dưới đất: “Ăn đi, hơi cho người rồi nhé.”

Chú chó hoang đó hết nhìn Phương Diệc Nhiên lại nhìn hộp cơm, có lẽ là không chống cự được sự mê hoặc của mùi thịt, không quan tâm Phương Diệc Nhiên nữa cúi đầu bắt đầu ăn, Phương Diệc Nhiên thấy nó ăn, vỗ vỗ y phục, “Lần sau đừng để bị người ta ăn hiếp nữa nhé.” Rồi tiện tay vỗ vỗ lưng nó, lần này nó không né tránh, để Phương Diệc Nhiên tùy ý.

Ra khỏi hẻm nhỏ, không biết ma xui quỷ khiến thế nào Phương Diệc Nhiên lại rẽ vào hiệu thuốc, mua thuốc sát trùng và băng gạc, sau đó lại quay về ngồi xuống trước mặt chú chó kia. Có lẽ nó cũng hiếu kỳ vì sao Phương Diệc Nhiên đi rồi còn quay lại, nghiêng đầu đánh giá y.

“Ta không phải bác sĩ thú y nên băng bó không được tốt, đừng để ý.” Phương Diệc Nhiên mặc kệ nó nghe có hiểu không, lẩm bẩm nói, lấy thuốc sát trùng lau khô vết máu cho nó, còn tiện tay lau chỗ trầy da trên đầu nó, sau đó băng lại. Ngồi xổm dưới đất thay nó xử lý vết thương, nhìn nó tiếp tục thích thú ăn cơm trong hộp, đợi nó ăn xong, lấy hộp sữa bò ra đổ vào trong.

Nhìn nó không khách khí mà vươn đầu lưỡi liếm sữa trong hộp, vuốt ve lưng nó cười nói: “Được rồi, lần này đi thật đây.” Cuối cùng còn vẫy tay với nó rồi mới đi. Trên đường, Phương Diệc Nhiên không khỏi buồn cười, có phải mình thực sự cô đơn lâu lắm rồi hay không? Lại thông cảm với một chú chó hoang như thế, lắc đầu, đang suy nghĩ bữa tối đi đâu giải quyết tương đối phù hợp, quên đi, dù sao cũng không thấy đói, đi thẳng về nhà thôi.

“Phương tiên sinh.” Bảo vệ khu chung cư chào hỏi Phương Diệc Nhiên, Phương Diệc Nhiên gật đầu mỉm cười, đang định vào thang máy thì bảo vệ phía sau lại gọi y một tiếng.

“Vâng?” Phương Diệc Nhiên nghi hoặc quay đầu lại, nhìn theo hướng ngón tay bảo vệ chỉ, liền thấy ngoài cửa một chú chó bị đang ngồi chồm hổm, bất ngờ chính là cú hoang vừa nãy đã theo mình về tới tận cửa nhà.

“Phương tiên sinh, tòa... tòa nhà này không cho phép nuôi thú cưng.” Bảo vệ bối rối nói. phongmy.wordpress.com
Page 4

Phương Diệc Nhiên cười khổ, đó cũng không phải chó nhà tôi nuôi mà, “Tôi biết rồi.” gật đầu với bảo vệ, bắt đắc dĩ lại đi ra cửa, ngồi xổm xuống trước mặt chú chó nọ, sờ sờ sau gáy nó, nói “Theo ta làm gì vậy?”

Cầu cầu đương nhiên không thể trả lời y, chỉ liếm liếm bàn tay y vươn ra, Phương Diệc Nhiên bị nó liếm ngứa ngứa, cười nói: “Quay về đi nha? Ta không thể nuôi người được. Người xem đến bản thân ta ta còn không nuôi tốt nữa là.” Sau đó đứng lên đi vào trong không chút lưu luyến, đại cầu nọ cũng không đi theo y, coi như là biết còn đi tiếp vào sẽ bị đuổi ra, chỉ yên lặng ngồi ở trước cửa lớn nhìn theo Phương Diệc Nhiên đi vào thang máy.

Phương Diệc Nhiên đứng trong thang máy, nhìn ngoài cửa lớn có một bóng dáng mơ hồ, bỗng nhiên có chút không đành lòng, có điều cuối cùng cũng không làm gì, nhìn cửa thang máy từ từ khép lại... Nói cho cùng chỉ bất quá là nhất thời thiện tâm mà thôi.

Hôm sau khi ra ngoài, không thấy chú chó hoang kia ở cửa, nói thật Phương Diệc Nhiên cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu nó thực sự ở ngoài cửa chờ y cả đêm thì áy náy lắm. Có điều tới giờ tan tầm, Phương Diệc Nhiên cũng không hiểu vì sao mình lại mua hai hộp cơm, rồi đi bộ tới chỗ hôm qua gặp chú chó hoang kia, quả nhiên thấy nó ở đó.

Lần này Phương Diệc Nhiên đã quen thuộc, cũng không sợ bản quần áo trên người, ngồi xuống bậc thang bên cạnh nó, mở một phần cơm hộp đặt trước mặt nó nhìn nó ăn, bản thân cũng mở phần kia ra ăn.

“Ừm, vẫn nhiều mì chính như cũ.” Kỳ thực Phương Diệc Nhiên là một người khá kỳ quái, tuy không tự động tay, nhưng lại khá xét nét với đồ ăn, tùy rằng xét nét, nhưng đối việc ăn cũng không chú trọng, chỉ cần có thể nuốt trôi thì y cũng không nói nhiều, cứ vậy mà ăn. Ngày hôm qua thấy nó ăn ngon lành như thế, còn nghĩ là cơm hộp của quán ăn nhanh được cải tiến rồi, hôm nay y còn đặc biệt mua cơm sườn y như hôm qua nữa.

Vừa xoi mói vừa gấp vào miệng, ngược lại ăn cũng thấy ngon ngon, có điều tình cảnh hơi quỷ dị một chút, một người ngồi ở bậc thang ăn cơm hộp, bên cạnh có một chú chó hoang cũng ăn hộp cơm như vậy, nhìn thế nào cũng giống như chuyện chỉ có người lang thang mới làm, nhưng người này quần áo gọn gàng thời thượng, trang phục đó chỉ nhìn qua cũng biết không phải đồ rẻ tiền vỉa hè gì cả.

Phương Diệc Nhiên gấp xong đồ ăn ngẩng đầu lên liền thấy đại cầu kia đang nhìn y đầy trông mong, không khỏi mỉm cười, “Nhìn ta cũng vô dụng, không được.” Vuốt ve lông ở cổ nó, lấy bình nước ra, vặn mở nắp, đặt ở dưới mặt đất, “Cho người uống này, đừng làm đổ nhé.”

Đứng dậy, vỗ vỗ mông, ăn no thì nên về nhà thôi, vừa đi hai bước quay đầu lại quả nhiên đại cầu kia đang theo ở phía sau cách khoảng ba bốn bước, Phương Diệc Nhiên lắc lắc đầu, đi qua nựng cằm nó: “Đừng theo ta nữa, người xem, ta thực sự không thể nuôi người được.”

Nói xong lại đi về phía trước, quay đầu lại, chú chó nọ vẫn bám chặt đằng sau. phongmy.wordpress.com
Page 5

“Đi đi, đi về đi, ngày mai ta lại mang đồ ăn tới cho.” Phương Diệc Nhiên phất tay với nó, ý bảo nó quay về, nhưng nó đứng bất động, không quay đầu lại cũng không đi về phía trước.

Bất đắc dĩ, Phương Diệc Nhiên đành kệ, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, nó cứ như vậy không nhanh không chậm đi ở phía sau cách bốn năm bước, mình đi, nó cũng đi theo, mình dừng, nó cũng dừng, mặc kệ xua đuổi thế nào nó vẫn bất động.

Phương Diệc Nhiên không thể làm gì khác hơn là để nó đi theo cả đường, cũng không thể nào kêu đánh kêu giết được, theo thì theo vậy. Kỳ quái chính là tới dưới lầu nhà Phương Diệc Nhiên, đẩy cửa lớn ra đi vào thì nó liền ngồi xổm ở cửa không bám theo nữa, ở vị trí y như hôm qua, cứ

vậy nhìn Phương Diệc Nhiên đi vào trong, trông như thể là đưa y về tận nhà.

“Phương tiên sinh.” Bảo vệ cửa chào hỏi theo lễ thường, lại nhìn chú chó theo phía sau Phương Diệc Nhiên, nhưng lần này không nói gì.

Cũng như hôm qua, cầu cầu ở cửa nhìn theo Phương Diệc Nhiên lên thang máy.

Phương Diệc Nhiên tới tầng nhà mình, cửa thang máy mở một lúc lâu y cũng không đi ra ngoài, thở dài, lại ấn quay trở lại tầng 1, cửa mở, nhìn ra ngoài, chú chó nọ đã biến mất.

2. Chương 2

Đang suy nghĩ xem tối nay có nên mua cơm hộp cho chú chó kia không, mua rồi lại sợ nó đi theo, nói thật ra nhìn nó ngồi trước cửa ánh mắt đầy trông mong cảm thấy rất tội lỗi, Phương Diệc Nhiên đẩy cửa lớn ra liền đứng ngăn người.

Trời ạ, cầu cầu nọ vậy mà lại đang đứng ở chỗ cũ phe phẩy đuôi nhìn y, nếu không phải hôm qua Phương Diệc Nhiên đã xuống lầu xác nhận lại rằng nó đi rồi, thì thiếu chút nữa cho rằng nó chờ y ở cửa từ hôm qua, ngay tại chỗ cũ, không di chuyển một li...

Phương Diệc Nhiên sờ trán, vô lực ngồi xổm xuống trước mặt nó, vuốt ve lông nó: “Người đang đợi ta à?”

Cầu cầu nghiêng tới liếm mặt Phương Diệc Nhiên, bị Phương Diệc Nhiên đỡ khóc đỡ cười lấy tay ngăn lại, y cũng không muốn sáng sớm lấy nước miếng rửa mặt. Hy sinh bàn tay cho nó liếm, xoa lưng nó nói: “Đi thôi, ta bị muộn làm rồi.”

Chú cún như nghe hiểu được lời Phương Diệc Nhiên nói, ngoan ngoãn đi theo Phương Diệc Nhiên, song song ở bên cạnh, không bị tụt lại cũng không vượt quá lên, quả thực đi còn tiêu chuẩn hơn cả được huấn luyện. Phương Diệc Nhiên thỉnh thoảng nhìn đại cầu bên cạnh, cười khỏ, sao y lại có ảo giác như thể cún này là nhà mình nuôi vậy nhỉ. phongmy.wordpress.com Page 6
Đi tới cửa hàng thường ăn sáng, cầu cầu tự nhiên không thể theo vào.

“Ở đây đợi ta, đừng chạy loạn nhé.” Vỗ vỗ nó, ý bảo nó ở cửa chờ mình, đại cầu cũng nghe lời, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Phương Diệc Nhiên lắc lắc đầu, đi vào cửa hàng mua bữa sáng.

“Chào buổi sáng, Phương tiên sinh, một sandwich trứng chân giò hun khói, cà phê một phần sữa hai phần đường.” Nhân viên trong quán vừa nhìn thấy Phương Diệc Nhiên liền chào hỏi nhiệt tình, thành thạo báo những món Phương Diệc Nhiên thường gọi.

“Thêm một phần sandwich và sữa bò đi.” Phương Diệc Nhiên mỉm cười nói.

“A? Hôm nay Phương tiên sinh có tinh thần ăn uống hơn mọi hôm sao.” Nhân viên vừa pha cà phê vừa cười nói.

“Một phần khác là cho nó đó.” Phương Diệc Nhiên chỉ ra cầu cầu ở ngoài cửa.

“Phương tiên sinh mới nuôi cún à, lần đầu tiên nhìn thấy.” Nhân viên thò đầu ra, nhìn thấy đại

cầu đang ngồi ngoan ngoãn ngoài cửa, cười nói.

“Vừa nhặt được.”

“Ha ha, Phương tiên sinh thật biết nói đùa.” Đưa bữa sáng cho Phương Diệc Nhiên, nói về không tin.

Có lẽ nói ra cũng không ai tin được, đâu có chó hoang nào nhặt được ngoài đường lại ngoan ngoãn nghe lời như thế, Phương Diệc Nhiên cũng không giải thích, chỉ nhận lấy bữa sáng.

“Cún con, ăn đi, cún con, ăn đi.” Đi ra ngoài thấy một nhóc đang cầm lap xưởng muốn dứt cho cầu cầu ăn, có điều đại cầu nọ chẳng mấy may cảm kích, lưỡi biếng nằm rạp ra đất, không thèm để ý thức ăn đang phe phẩy dưới mũi nó, nhưng Phương Diệc Nhiên vừa đẩy cửa đi ra, nó liền đứng dậy thông thả bước tới bên cạnh Phương Diệc Nhiên.

Bé con kia thấy đại cầu không để ý tới cậu, miệng méo máo chuẩn bị khóc, Phương Diệc Nhiên sợ quá vội vã cúi xuống cầm lấy cánh tay mũm mĩm kia, đưa lap xưởng tới bên miệng cầu cầu, có trời mới hiểu, y sợ nhất là trẻ con khóc. Nói cũng kỳ quái, cầu cầu này chỉ nhìn Phương Diệc Nhiên rồi nhìn thức ăn đưa tới liền há miệng ra, đợi tới khi ăn hết cây lap xưởng còn liếm liếm bàn tay mập mập kia, làm đứa bé vui vẻ tới cười khanh khách không ngừng.

Đến khi nó bị mẹ kéo đi, còn cứ ba bước lại quay lại nhìn cầu cầu, trong miệng la hét muốn cầu cầu, rất không cam lòng bị dắt đi.

“Người cũng đáng yêu đấy nhỉ.” Phương Diệc Nhiên ngồi xổm xuống vâng về lỗ tai nó, lúc này mới phát hiện không biết nó đi đâu tắm rửa, bụi bẩn trên người đã biến mất, rất sạch sẽ, quả thật phongmy.wordpress.com Page 7

giống chó cảnh bình thường... Chẳng trách dọc đường cũng không khiến ai chú ý, căn bản là không hề nhem nhuốc như chó hoang, có lẽ ai cũng nghĩ nó là thú nuôi nhà mình.

Một người một cún đi tới ghế đá công viên, cùng nhau giải quyết bữa sáng, đang ăn còn có vài người dắt chó đi dạo tới gần, khen cầu cầu rất đẹp trai, Phương Diệc Nhiên liếc nhìn, cầu cũng có đẹp trai sao?

Tới cửa công ty, đại cầu liền ngừng lại y như ở cửa nhà Phương Diệc Nhiên, Phương Diệc Nhiên đi về phía trước vài bước, quay đầu lại nhìn, nhướn mày hỏi: “Không đi theo ta à?”

Nó đứng dậy, liếm liếm tay Phương Diệc Nhiên, rồi lại ngồi xổm xuống bên cạnh y.

Phương Diệc Nhiên mở cửa ra cũng không thấy nó theo vào, cười: “Người không vào thì ta đi làm nhé.” Đi vào bên trong, cách lớp cửa thủy tinh vẫy tay tạm biệt với cầu cầu ở bên ngoài.

Phương Diệc Nhiên không biết những chú chó khác có hiểu tính người như thế không, có điều được cầu cầu hộ tống đi làm thực sự khiến tâm tình của y hôm đó tốt khác thường.

“Hi~ Dean, cùng đi uống một chén không?” Tan tầm, ở trong thang máy gặp gỡ người mẫu dưới trưởng công ty, Karl, Chu Viêm, ôm chầm lấy vai Phương Diệc Nhiên ngỏ lời mời. Là người lai với gương mặt điển trai, lại có một mái tóc nâu gợn sóng, thân là người mẫu nên đáng người

không cần nói lại càng cao ráo.

Phương Diệc Nhiên đẩy ra cái đầu sắp gác lên cổ mình, cười nói: “Được rồi, chỉ cần có người mời.”

“Không thành vấn đề, đi thôi.”

Hai người đi thẳng tới ga ra ngầm, Phương Diệc Nhiên ngồi vào vị trí phó lái, chiếc xe thể thao màu đỏ rực khởi động trong nháy mắt, tiến ra khỏi ga ra.

“Dừng xe, dừng lại!” Khi xe phóng ngang qua cửa công ty, Phương Diệc Nhiên tình cờ liếc sang bên đường, vội vã kêu lên.

“Két ——” Chu Viêm phanh xe, còn tưởng xảy ra chuyện gì, “Sao vậy? Quên đồ trong công ty à?”

“Nhớ ra đã có hẹn với người khác rồi.” Phương Diệc Nhiên quay đầu lại xác nhận, xác định vừa nãy mình không hoa mắt, mệt mỏi sờ trán —— một chú chó to bị đang phe phẩy đuôi ngồi dưới tàng cây bên kia đường đối diện công ty, nhìn chăm chăm về phía cửa lớn của công ty, không phải cầu cầu nọ thì còn ai vào đây.

“Oh no~” Chu Viêm phát ra một tiếng thở dài đầy khoa trương, oán giận nói: “Thật là mất hứng mà!” phongmy.wordpress.com Page 8

“Thật có lỗi, thực sự có người đang đợi tôi.” Chỉ có điều không phải người, mà là một chú chó mà thôi, Phương Diệc Nhiên cười áy náy, “Lần sau tôi mời rượu nhé.”

“Nói rồi nha, thất hứa là chó con!” Chu Viêm bĩu môi như trẻ con, nhìn chăm chăm Phương Diệc Nhiên. Quả thật trai đẹp luôn có ưu thế, thần thái động tác đó ở trên người Chu Viêm không hề có chút kỳ quặc, nếu như đổi lại là một ông chú trung niên làm thì ắt khiến người ta buồn nôn chết.

“Được.” Phương Diệc Nhiên xoa đầu hần rồi xuống xe, đi về phía cầu cầu, bởi vì y đi ra từ ga ra thay vì cửa lớn nên còn hoàn toàn chưa phát hiện ra.

Cho tới lúc còn cách vài bước, cầu cầu mới phát hiện ra Phương Diệc Nhiên, chiếc đầu vốn đang lười biếng gác lên chân trước mới ngẩng lên, nhìn Phương Diệc Nhiên mang chút nghi hoặc, như là không hiểu sao y lại không đi ra từ cửa lớn, mà từ bên cạnh nó đi tới.

“Ngươi a, ta phải từ chối lời mời của trai đẹp đó nha, đi, chúng ta đi ăn một bữa thật lớn nào.”

Vuốt ve lưng nó có chút thương tiếc.

Y thật không ngờ nó sẽ chờ y ở cửa, cũng may khi xe đi ngang qua lại nhìn thấy, bằng không không biết nó sẽ đợi tới khi nào nữa.

3. Chương 3

Nói là thịnh soạn, kỳ thực cũng không tới nhà hàng xa hoa nào, đương nhiên là vì nhà hàng càng sang trọng thì càng sẽ không cho phép thú nuôi đi vào, vậy nên một người một cún chỉ vào quán bày ven đường, đến trần nhà cũng không có, hoàn toàn là bày hàng mới dựng ra, bàn ghế bằng nhựa, tất cả đều có vẻ cực kỳ đơn sơ.

Loại người gì cũng có, có nông dân thô kệch, có người vội vã đi làm, có không ít tình nhân, chỉ duy nhất là không có ai ăn mặc như thể chuẩn bị đi ăn tiệc giống Phương Diệc Nhiên. Ngay đến chủ quán vừa nhìn thấy Phương Diệc Nhiên còn tưởng là y tới nhầm chỗ, nhưng Phương Diệc Nhiên thì không hề để tâm, an vị bên cạnh một cái bàn nhựa đầy dầu mỡ, cầu cầu ngoan ngoãn ngồi xồm xuống bên cạnh y.

Cảnh tượng trong quán không thể nào khen nổi, đĩa, hộp nhựa vứt rải rác dưới đất, thậm chí cả xương mà khách ăn xong vứt lại, thường thì chó sẽ thích ngửi ăn mấy thứ dưới đất thế này, nhưng kỳ quái là cầu cầu này hoàn toàn không có chút hứng thú nào với xương vung vãi bên dưới.

Có lẽ là Phương Diệc Nhiên trông cực kỳ không hợp với nơi đây, nên bà chủ còn đặc biệt ngại ngần tới quét dọn lau bàn cho y. Phương Diệc Nhiên nhú mày nhìn rác rưởi bị quét ngang qua phongmy.wordpress.com Page 9

người cầu cầu, vẩy tay với nó ý bảo nó nhảy lên ghế, dù sao Phương Diệc Nhiên cũng không ngại ngồi chung bàn với cún, chủ hàng ắt cũng không quan tâm..

Đợi cầu cầu nhảy lên ghế, tới lúc này Phương Diệc Nhiên mới nhận ra đúng là nó rất to nha, nghiêng người qua ôm lấy nó, vuốt vuốt lông trên cổ nó: “Chúng ta ăn sườn nhé, được không?”

Cầu cầu đương nhiên không trả lời, nhưng bà chủ đứng cạnh mỉm cười nói: “Chỗ chúng tôi có sườn nướng, có muốn thử xem thế nào không?”

Phương Diệc Nhiên cười gật đầu, lại chọn thêm chút sườn non, thịt bê, thịt thỏ kho tàu, dù sao tất cả đều là thịt, đối với cầu cầu cũng là một bữa thịnh soạn rồi...

Ưu điểm của quán vỉa hè chính là đưa món lên cực nhanh, không quá mười phút những món Phương Diệc Nhiên gọi đã được đưa lên đầy đủ, bà chủ còn đặt hai chai bia lên bàn họ.

“Tôi không gọi bia.”

“Tặng cậu đấy.” Bà chủ chìa tay lên chiếc tạp dề đã không còn phân biệt được màu sắc, mở chai giúp y, cười nói.

Phương Diệc Nhiên tỏ ý cảm ơn, sau đó rót vào cái chén duy nhất cho mình, cầm lên uống, chất lỏng mát lạnh trôi xuống theo yết hầu, Phương Diệc Nhiên rung mình một cái, lạnh ghê.

“Người có uống không?” Tiếp tục rót đầy cho mình, rồi lại rót một chén cho cầu cầu, để trước mặt nó, hỏi.

Cầu cầu tới gần cái chén, vươn đầu lưỡi liếm liếm, vị đắng chát của bia khiến nó bày ra bộ mặt nhăn nhó làm Phương Diệc Nhiên buồn cười, cầm một cái đĩa lên gấp sườn cho nó. Cầu cầu ngửi

thấy mùi thịt, khẩn cấp cắn một miếng, rồi phun ra lập tức, còn thè lưỡi ra hà hơi.

Phương Diệc Nhiên sững sốt, ôm cầu cầu ghé vào trên người nó mà cười, “Cầu ngọc.” Lưỡi loài chó sợ nhất là nóng, sườn vừa nướng xong với nó là quá nóng rồi.

Đúng là vui quá hóa buồn, Phương Diệc Nhiên còn chưa cười xong trên mặt đã ửng sùng, vội vã lấy tay ngăn trở đầu lưỡi nó, không cho nó tiếp tục vô lễ với mặt mình, vừa lau mặt vừa bóp cổ nó uy hiếp: “Thằng nhóc hư đốn này, còn nghịch nữa là cho ngươi mất ăn đấy.”

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trên tay thì lại gỡ bỏ que trúc trên xương sụn, còn cẩn thận gạt dăm trúc ở trên mặt đi rồi mới đút cho nó ăn. Cầu cầu thỏa mãn mà cuốn thịt vào miệng, nhai rau rầu, còn liếm tay Phương Diệc Nhiên vẽ thêm thuồng chưa đã.

Cứ thế Phương Diệc Nhiên ăn một miếng lại đút cho cầu cầu một miếng, hai người, a, cũng không phải, một người một cầu ăn cực kỳ vui vẻ. Bà chủ thỉnh thoảng bưng thức ăn ngang qua người họ, nhìn một người một cầu thân thiết như thế không khỏi buồn cười. phongmy.wordpress.com Page 10

Xoa xoa cái bụng no căng, Phương Diệc Nhiên uống cạn cốc bia cuối cùng, cười hỏi: “Ăn no rồi chứ? No rồi thì chúng ta đi thôi.”

Cầu cầu nghe lời nhảy xuống ghế chờ Phương Diệc Nhiên trả tiền, sau đó đi theo bên trái Phương Diệc Nhiên. Động tác song hành tiêu chuẩn bên người, ở bên trái của chủ nhân, khoảng cách với chủ nhân không xa không gần, không vượt quá cũng không tụt lại, lúc tiến lên không vượt mức quy định cũng không bị rút lại phía sau, nhìn thì đơn giản nhưng thực tế cần huấn luyện nghiêm ngặt.

Lúc bắt đầu huấn luyện, dùng dây ngăn dắt đi phía bên trái người, lúc này không nên thả dây quá dài sẽ làm cầu cầu tùy ý hành động. Sau sáu tháng, bắt đầu thực thi huấn luyện nghiêm ngặt, thói quen đi song hành được dạy từ nhỏ, sau khi đã hình thành rồi thì từng bước thả dài dây dắt hoặc hoàn toàn không dùng dây, chính là động tác cấp cao song hành bên trái không dùng dây.

Đáng tiếc Phương Diệc Nhiên cũng không nghiên cứu gì về chó, đương nhiên cũng không nhận ra, một chú chó hoang vừa nhặt được, y chưa từng dùng dây dắt, nhưng cầu cầu bên cạnh này có thể đi song hành tiêu chuẩn tới độ đi thi cũng được.

Một người một cún chậm rãi đi bộ về nhà coi như là tiêu hóa bớt thức ăn, thật giống chủ nhân sau khi ăn xong mang theo chó cưng ra ngoài đi dạo.

Lần này tới cửa nhà rồi Phương Diệc Nhiên cũng không vội vã đi vào, trái lại ngồi xổm xuống trước mặt cầu cầu, nhìn chăm chăm nó. Cầu cầu nghiêng đầu quan sát Phương Diệc Nhiên, hình như không hiểu vì sao y không đi vào trong, rồi lại liếm liếm cằm Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên bị nó liếm nhồn nhột, nhưng không ngăn cản mà chỉ gãi cằm nó, nhìn bộ dáng nó híp mắt hưởng thụ, thở dài: “Ai, ta thật không nở rời ngươi, làm sao bây giờ?”

Dù luyện tới đâu cũng vẫn phải về nhà, mà trong cao ốc cũng không thể đột nhiên nuôi thú được. Phương Diệc Nhiên đứng lên, vuốt lỗ tai nó hỏi: “Ngày mai còn có thể thấy ngươi

không?”

Đương nhiên cầu cầu không trả lời, chỉ nhìn theo Phương Diệc Nhiên đi lên lầu.

Ở trong thang máy, Phương Diệc Nhiên hồi tưởng lại sự khác thường của mình mấy ngày nay, vì sao lại gần gũi với một chú chó, lẽ nào thực sự muốn nuôi nó? Thế nhưng y lại sợ nếu thực sự có tình cảm, khi mất đi sẽ rất khổ sở, dù sao bất kể sống thọ tới đâu thì sinh mệnh loài chó cũng chỉ trên dưới mười lăm năm, mà chú cún kia nhìn qua cũng biết đã trưởng thành, không biết còn có thể sống bao nhiêu lâu nữa.

Kỳ thực Phương Diệc Nhiên nghĩ tình cảm với thú nuôi còn sâu hơn cả với người, dù sao lòng người rất phức tạp, hư tình giả ý ai mà phân biệt được, còn cầu cầu thì, chỉ cần đối tốt với nó, nó tự nhiên sẽ tốt với mình, nếu mình là chủ nó thì tự nhiên nó sẽ trung thành với mình, lặng lẽ ở bên cạnh, chỉ mong thỉnh thoảng được vuốt ve, thậm chí có một số con còn chỉ ăn thứ gì chủ nhân đưa. Phương Diệc Nhiên không biết loại trách nhiệm như vậy y có thể gánh vác được không, cũng không biết có nên dồn tâm tư vào loại tình cảm này không, một khi đã có tình cảm mà lại không được đáp trả thì...

Đấy xem, bây giờ y đã bắt đầu lo lắng xem buổi tối cầu cầu đó sẽ qua đêm ở đâu, có khi nào không có chỗ dung thân hay không, có khi nào bị người ta bắt nạt không, ngày mai có xuất hiện dưới lầu nhà mình, hộ tổng mình đi làm rồi lại đón mình tan ca không? Nếu như nó không xuất hiện, sẽ thất vọng lắm...

4. Chương 4

Quả thật cầu cầu không làm Phương Diệc Nhiên phải thất vọng, sáng nào cũng xuất hiện dưới lầu nhà Phương Diệc Nhiên, vẫy đuôi chờ y, đưa y cả đoạn đường tới nơi làm việc, chạng vạng lại ở cửa công ty chờ y rồi cùng y về tới cửa nhà.

Sau một tuần như vậy, Phương Diệc Nhiên đã bắt đầu suy nghĩ về vấn đề nếu nuôi nó thì phải nuôi như thế nào, đầu tiên đương nhiên là phải dọn nhà, chung cư hiện tại đang ở không chấp nhận thú nuôi; thứ hai, đương nhiên là lấy được giấy xác nhận cho chó, bằng không bị ai đánh chết cũng không biết đi đâu nói lí lẽ, trong thành phố không cho phép làm giấy xác nhận cho chó cỡ lớn, nhưng chuyện này cũng không khó, nhờ người làm giúp là được; cuối cùng, bản thân nên học nuôi chó thế nào cho tốt, bằng không nếu nó sinh bệnh cũng không biết làm sao.

“Nếu như đợi ta tìm được phòng mới, người vẫn theo ta, ta sẽ nuôi người, được không?” Phương Diệc Nhiên ngồi xổm trước mặt cầu cầu thương lượng.

“Người không nói lời nào coi như là đáp ứng rồi nhé.” Cười tủm tỉm vuốt lông nó, ý tại cầu cầu nó không biết nói mà bắt nạt.

Vẫy tay tạm biệt với cầu cầu, vào phòng làm việc chuyện đầu tiên là gọi cho trợ lý đặc biệt nhờ

anh ta tìm hộ nhà, đương nhiên phải là nơi cho phép nuôi động vật. Trợ lý tuy không hiểu vì sao Nhà thiết kế Phương lại đột nhiên muốn đổi nơi ở, bất quá cũng không hỏi nhiều, suy nghĩ của nghệ thuật gia không phải là thứ người thường có thể lý giải.

Nhà mới nhanh chóng tìm được, còn gần công ty hơn nơi ở hiện tại, Phương Diệc Nhiên nhìn phòng ở, một căn nhà trọ hơn một trăm hai mươi mét vuông, có thể nói là xa hoa, cả bức tường trong phòng khách để chiếu phim, phòng ngủ cùng phòng làm việc cực rộng, bố trí khá giản dị ấm áp, cơ bản Phương Diệc Nhiên chỉ cần thêm bàn vẽ nữa là được; nhà tắm chính thì trang trí cực kỳ thẩm mỹ, không gian gần ba mươi mét vuông, lại có thể phân thành một bể bơi nhỏ hình rẽ quạt và một bồn tắm massage lớn; trong bếp cũng đầy đủ trang thiết bị. Điều khiến Phương Diệc Nhiên thấy thỏa mãn chính là lại còn có vườn ban công, có khoảng vườn này thì cầu cầu ở nhà cũng không đến mức quá buồn chán, có điều lan can phải đổi lại, nếu không cầu cầu bất cẩn nhảy ra thì không ổn.

Phương Diệc Nhiên rất thỏa mãn, chỉ có điều chủ nhà chỉ muốn bán, không chịu cho thuê, nói là cho thuê sợ họ làm hỏng phòng và thiết bị, hơn nữa nếu hần không phải di cư ra nước ngoài thì phongmy.wordpress.com Page 12

cũng tiếc không muốn bán nơi này. Một căn hộ tiện nghi như vậy đương nhiên giá trị xa xỉ, chí ít cũng khiến trợ lý đi theo bất ngờ tới nhảy dựng, thậm chí sợ cả đời mình cũng không mua nổi.

Cũng may Phương Diệc Nhiên coi như có chút gia thế, lại chưa từng mua nhà, lần này mua thì mua, dù sao bản thân cũng thích căn hộ này, coi như là đầu tư cũng không thiệt, sáng khoái thanh toán tiền luôn một lần, Phương Diệc Nhiên chính thức trở thành chủ nhân mới, quay về nhà cũ thu thập quần áo và đồ dùng hàng ngày rồi liền dọn tới ở, thật đúng với câu ‘xách túi chuyển nhà’.

(nguyên văn: ‘Linh bao nhập trụ’ nghĩa đen là xách túi vào ở, để chỉ việc chuyển tới ở nơi đã đầy đủ tiện nghi, chỉ cần mang một cái túi là có thể vào ở, không cần phải mua sắm các loại đồ dùng trong nhà)

Vừa xong việc, Phương Diệc Nhiên liền kích động chuẩn bị xuống lầu đi tìm cầu cầu để đưa nó về nhà, rồi lại bị Chu Viêm tóm được trong thang máy.

Một tay ôm vai y, hung hãn nói: “Không phải đã nói mời tôi uống rượu sao? Muốn xù đúng không!”

Phương Diệc Nhiên tức giận thúc hần một cái, “Gấp cái gì, Chu đại thiếu gia cậu còn thiếu người mời đi uống chốc?”

“Nghe nói cậu mua căn hộ mới rồi, chúc mừng chuyển nhà a, mời tôi tới nhà mới ăn chơi chứ?”

“Tin tức của cậu nhanh thật đấy, vừa mới mua xong cậu đã biết rồi.”

“Ai bảo cậu là nhà thiết kế Phương, là nhân vật làm mưa làm gió ở công ty, hể có chút động tĩnh

nhỏ nào thì trong công ty đều truyền khắp rồi.” Chu Viêm cười.

Phương Diệc Nhiên nhứ mây, mình mà gọi là làm mưa làm gió gì đâu, cái cậu trai đẹp nam nữ đều không chê trước mặt này mới nên được gọi như thế, liền từ chối: “Nhà cửa còn chưa dọn dẹp xong, để lần sau đi.” Y muốn cầu cầu là người đầu tiên tới nhà mới của mình, dù sao sau này nó cũng coi như là một thành viên trong nhà.

“Lại lần sau! Mãi không thấy cái ‘lần sau’ của cậu ở đâu.” Chu Viêm bắt mẫn lẩm bầm.

“Lần này là thật mà, cuối tuần được không, mời tới nhà tôi uống rượu.”

“Nói rồi đấy nhé, tôi nhớ thương bình Valandraud của cậu lâu lắm rồi.” Chu Viêm liếm liếm môi, như là đã nếm thấy mùi vị ngọt thuần của chai rượu Saint Emilion hơn ba mươi năm đó rồi.

Phương Diệc Nhiên cười khổ “Biết ngay là cậu có ý đồ với nó mà, được, cuối tuần nhé.” phongmy.wordpress.com
Page 13

Thật vất vả mới thoát khỏi Chu Viêm, Phương Diệc Nhiên lắc đầu, người này đang có ý với mình, sao y lại không nhận ra được. Có điều y không có hứng thú với người trong giới, lại còn là loại ăn chơi, quan hệ có cả nam lẫn nữ như Chu Viêm, thay bạn còn chăm chỉ hơn thay áo. Chính mình cũng cự tuyệt kèm ám chỉ hẳn nhiều lần rồi, lẽ nào bởi vì chưa đoạt được nên vẫn còn cố chấp với mình như vậy? Có điều cái tên Chu Viêm này quan hệ nam nữ có chút hỗn loạn, nhưng con người không tệ, làm bạn bè thì được, haiz, cuối tuần này a, thật là tiếc cho rượu ngon mình cất kỹ a.

Bất quá vừa thấy cầu cầu vẫn chờ mình chỗ cũ thì tâm tình liền tốt lên ngay, nhìn bé bự chạy nhào vào lòng mình, vuốt vuốt lông nó nói: “Cẩn thận xe cộ, aiz, vẫn là người ngoan ngoãn nhất.”

Tránh thoát cái lưỡi của cầu cầu, vỗ vỗ nó, ý bảo nó ngồi xuống, “Đi nào, chúng ta về nhà.”

Trên đường về nhà mới, PHương Diệc Nhiên phát hiện cầu cầu đứng ở ngã ba bất động, kỳ quái quay đầu lại: “Làm sao vậy? Đến đây nào.”

Cầu cầu vẫn bất động, nhìn một con đường khác, lại nhìn Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên nhìn đường kia, chợt nhận ra đó là đường về nhà cũ, vẫy tay với nó: “Đi bên này, đưa ngươi tới nhà mới.” Cầu cầu chần chờ một chút rồi nghe lời chạy đến bên chân Phương Diệc Nhiên.

Tới cửa nhà mới, Phương Diệc Nhiên đẩy cửa đi vào, cầu cầu tuy rằng kỳ quái vì sao Phương Diệc Nhiên lại tới một chỗ khác, có điều vẫn ngoan ngoãn ngồi xổm ở cửa, không đuổi theo.

Phương Diệc Nhiên cười đứng ở cửa ngoắc tay với nó, ý bảo nó đi vào.

“Nào, vào đi.”

Chú cún nhìn Phương Diệc Nhiên mở cửa để nó có thể đi qua, nhưng nó vẫn không chạy tới.

Phương Diệc Nhiên cho rằng nó chưa hiểu nên lại quay về trước mặt nó, cười nói: “Ta chuyển đến nhà mới, có thể nuôi ngươi rồi, đi theo ta nào.” Gãi gãi cằm giải thích với nó, rồi lại đẩy cửa ra ý bảo cầu cầu đi theo.

Cầu cầu vẫn không động đậy, còn nằm úp sấp luôn tại chỗ, đầu gác lên chân trước nhìn Phương Diệc Nhiên.

“Người không muốn được người nhận nuôi sao?” Phương Diệc Nhiên có chút khổ sở, đứng rồi, y chưa từng hỏi ý kiến của cầu cầu, nói không chừng nó vốn có chủ nhân, không biết vì lý do gì mà biến thành chó hoang, thế nhưng chó hoang cũng chưa chắc sẽ đồng ý được nhận về nuôi, nói không chừng nó còn trung thành với chủ nhân cũ. Nó ăn đồ ăn mình đưa rồi đi theo mình suốt, khiến y cho rằng nó muốn sống với mình, có thể vô ưu vô lự không cần tự kiếm ăn nữa, hiện tại ngẫm lại nói không chừng là do mình đơn phương tình nguyện thôi. phongmy.wordpress.com Page 14

“Hay là người không hiểu ý ta?” Phương Diệc Nhiên ôm chút hy vọng hỏi lại lần nữa, cứ duy trì tư thế mở rộng cửa như cũ, giằng co với cầu cầu, đến khi có người cần dùng cửa tiến đến.

“Xin lỗi.” Phương Diệc Nhiên thấp giọng nói với nhà kia, liếc nhìn cầu cầu nằm sấp dưới đất, thở dài một tiếng, xoay người đi vào một mình. Xem ra ông trời đã định là không cho hắn nuôi cầu cầu này rồi, đã vậy, sau này cũng không nên gặp nữa.

5. Chương 5

Cầu cầu không chịu theo y về nhà khiến tâm tình của Phương Diệc Nhiên có chút suy sụp, nghĩ ngày mai mình nên tránh nó đi, cứ mỗi ngày theo y đi rồi về, cùng ăn với y, tình cảm chắc chắn càng lúc càng sâu, nếu một ngày nào đó nó biến mất thì bản thân sẽ rất khổ sở, kỳ thực hiện tại y cũng đã có chút khổ sở rồi.

Cảm giác vui sướng vì chuyển nhà cũng bị vơi đi không ít bởi chuyện cầu cầu không chịu để y nuôi dưỡng, cũng không còn tâm tình để vẽ vời gì, ngâm mình trong bồn tắm đến buồn ngủ, một tay nâng đầu, một tay lắc lư chén rượu trong tay, bỗng nhiên hình như nghe được bên ngoài có động tĩnh.

Phương Diệc Nhiên nghiêng tai lắng nghe, lại hình như không có âm thanh gì nữa, nhưng một lúc sau lại có tiếng ‘lạch cạch lạch cạch’, như là có người đang xoay nắm đấm cửa. Phương Diệc Nhiên cả kinh, chẳng nhẽ là trộm? Bởi vì vội vàng chuyển đến nên y cũng chưa thay khóa, Phương Diệc Nhiên quả thật thấy hơi sợ, vội vã choàng áo tắm chuẩn bị ra ngoài xem.

Vừa đi ra liền thấy tay nắm cửa đang xoay xoay, bên ngoài có người đang cố mở cửa!

“Ai ở ngoài đó?” Phương Diệc Nhiên cầm điện thoại chuẩn bị báo cảnh sát.

Bên ngoài im lìm, nắm đấm cửa không xoay nữa, ngừng một lúc rồi biến thành tiếng cào cửa dồn dập, khiến Phương Diệc Nhiên đang định ra soi qua lỗ mắt mèo liền sợ chết khiếp, không thể nào, bây giờ trộm cũng to gan thế sao? Không cạy được cửa thì liền cưa ư? Nhưng mà cánh cửa bảo vệ là tấm thép dày mấy chục mm, lẽ nào có thể cưa được sao?

Một lúc sau lại không còn chút âm thanh gì nữa, Phương Diệc Nhiên đánh bạo nhìn qua mắt mèo, từ đó nhìn ra ngoài không thấy có một cái gì, chẳng lẽ là trốn bên cạnh cửa? Nếu báo cảnh

sát mà không có việc gì thì không ổn, tốt hơn hết là gọi bảo vệ lên kiểm tra.

Phương Diệc Nhiên cầm điện thoại, còn đang tìm hợp đồng giao tài sản để lấy số điện thoại của phòng trực ban, thì bên ngoài cửa đang an tĩnh đột nhiên vang lên một tiếng ‘bịch’, tiếp đó là im ắng.

Phương Diệc Nhiên cuống lên tìm được số điện thoại, ấn số gọi bảo vệ dưới lầu lên kiểm tra tình huống bên ngoài, giờ có đánh chết y cũng không dám ra mở cửa. phongmy.wordpress.com Page 15 Tiếng xô cửa vẫn còn tiếp tục, mỗi một tiếng lại làm tim gan Phương Diệc Nhiên run lên, thậm chí không biết tên trộm nào lại ngu ngốc vậy, cửa bảo vệ đó có thể xô mở được sao? Cũng may đóng phí hàng năm đắt đỏ như thế cũng không phải vô ích, không bao lâu sau bảo vệ liền tới nơi, sau đó bên ngoài là một trận ầm ĩ, xem ra không chỉ có một người bảo vệ tới.

“Mau đi xuống.”

“Đừng để nó chạy mất.”

“Ngăn lại ngăn lại...”

Xen lẫn đó còn có tiếng chó sủa, chuyên nghiệp thế sao? Chẳng lẽ còn mang theo cảnh khuyển? Phương Diệc Nhiên nghĩ vậy, tới gần mất mào nhìn ra bên ngoài, vừa nhìn liền thiếu chút nữa bị hù chết. Làm gì có tên trộm nào, bảo vệ rõ ràng đang đi lên chú chó mà mỗi ngày đều đưa đón mình đi làm.

“Dừng tay!” Vội vã mở cửa kêu lên, bất quá vẫn hơi muộn, Phương Diệc Nhiên trợn mắt nhìn một bảo vệ giáng một cơn xuống người cầu cầu, cầu cầu gào lên một tiếng, nhưng lại càng hung hãn nhe răng với bảo vệ kia, chuẩn bị nhào tới cắn xé.

“Phương tiên sinh, cẩn thận.” Giữa tiếng kêu sợ hãi của đám bảo vệ, Phương Diệc Nhiên vội lao tới ôm lấy cầu cầu. Đùa gì đây, nếu nó mà cắn người thật, chỉ sợ sẽ bị người ở Sở quản lý động vật đem đi giải quyết luôn, y còn chưa làm xong giấy chứng nhận cho cầu cầu nữa cơ.

“Ngoan, ngoan nào, suýt, đừng nhúc nhích.” Phương Diệc Nhiên không sợ nó cắn, vừa đi lại cầu cầu trong lòng, vừa vuốt ve lông nó, cũng may cầu cầu được Phương Diệc Nhiên trấn an dần dần bình tĩnh lại, Phương Diệc Nhiên mới có thời gian giải thích với bảo vệ: “Xin lỗi, làm phiền mọi người quá, đây là chó nhà tôi nuôi.”

Đội bảo vệ nhìn nhau, đều không nói gì, ầm ĩ vậy là do đâu hả.

“Thật sự xin lỗi, mấy ngày trước nó bị lạc đường, tôi không ngờ nó lại tìm được đường về nên mới gây ra hiểu lầm, thực sự rất xin lỗi.”

“Vậy sau này Phương tiên sinh phải trông coi cẩn thận nhé, đừng để nó làm người ta bị thương, thật là dữ dằn a.” Có lẽ bảo vệ thấy hợp lý nên cũng không giận Phương Diệc Nhiên, gật đầu với y, “Nếu cần thì gọi điện cho chúng tôi.”

Rốt cuộc việc này cũng cho qua, trong lòng có chút sợ hãi nhìn cảnh cơn bị hấn vết răng sâu hoắm.

Tiến mọi người rời khỏi, rồi mới đưa cầu cầu đang im thin thít vào trong nhà, đem đặt lên sofa,

nhìn cầu cầu hiện tại vô cùng ngoan ngoãn, Phương Diệc Nhiên thật khó mà liên hệ với hình ảnh hung ác của nó vừa nãy.

Phương Diệc Nhiên xoa xoa chỗ nó bị đánh, dịu dàng hỏi: “Có đau không?” phongmy.wordpress.com Page 16

Cầu cầu cúi đầu nghẹn ngào hai tiếng, như là tủi thân, sau đó đặt đầu lên đầu gối của Phương Diệc Nhiên, để Phương Diệc Nhiên vuốt ve lông trên lưng nó.

“Người vào bằng cách nào vậy?” Mỗi hộ gia đình đều có thể từ để sử dụng ra vào, mới có thể mở cửa lớn, cũng không biết cầu cầu chạy vào như thế nào, có lẽ là thừa dịp nhà nào đó mở cửa thì linh vào, thế nhưng sao nó tìm được nhà mình? Không lẽ là ngửi mùi, từng nhà từng nhà một rồi tìm tới đây... Phương Diệc Nhiên nghĩ lại thấy thương thương.

“Cầu ngực này, không phải là không cần ta sao? Vì sao lại tới tìm ta?” Phương Diệc Nhiên gối đầu lên cổ nó, giận dỗi nói, rõ ràng là nó không chịu theo mình về nhà, rồi lại tìm tới, còn dùng thân để đập cửa, thực sự là một con cún vừa ngực vừa dần mà!

Có lẽ cầu cầu bị Phương Diệc Nhiên đè khó chịu, trở mình một cái, biến thành hướng bụng lên trên, sau đó vươn lưỡi liếm cằm Phương Diệc Nhiên, giống như là đang lấy lòng y.

Phương Diệc Nhiên vuốt cái bụng nó lộ ra mềm mềm, nói: “Ngày mai mang người tới bệnh viện xem thế nào nhé, hy vọng không bị thương.”

Không biết cầu cầu nghe có hiểu không, cũng không ngại Phương Diệc Nhiên vuốt chỗ yếu đuối nhất của nó, lại còn híp mắt, lộ ra vẻ hưởng thụ, dùng móng vuốt gãi gãi tay Phương Diệc Nhiên, chơi đùa quên mọi việc.

“Đúng rồi, hình như cũng quên cả ăn, người đã ăn chưa?” Phương Diệc Nhiên gãi cằm nó, hỏi, “Ta đi xem có gì cho người ăn được không, người chờ đây nhé.” Nói rồi đặt đầu nó lên sô pha, đứng lên đi vào bếp.

Chưa đi được mấy bước đã phát hiện cầu cầu cũng nhảy khỏi sô pha đi theo, “Sao thế? Đói bụng? Lại đây.”

Mở tủ lạnh, cũng may Phương Diệc Nhiên vốn chuẩn bị nuôi nó nên chuẩn bị không ít thức ăn cho chó, “Vậy người thích hăng nào?” Phương Diệc Nhiên cười hỏi nó.

Cầu cầu thò đầu qua, ngửi cái này một chút, cái kia một chút, cuối cùng lại quay về bên cạnh Phương Diệc Nhiên.

“Không thích? Hay là không chọn được? Vậy ăn loại này đi.” Phương Diệc Nhiên tùy tiện cầm một hộp, đổ vào đĩa cho nó, sau đó lại rót cả sữa đặt xuống đất, bản thân thì nhìn vào tủ lạnh chuẩn bị góp nhặt nấu chút mỳ Ý cho xong, mỳ Ý ăn liền, chỉ cần nấu lên rồi trộn với nước tương là xong.

Phương Diệc Nhiên vừa nấu mỳ vừa nhìn cầu cầu, phát hiện nó chỉ ngửi ngửi lật lật thức ăn của nó, chứ không ăn miếng nào, đến sữa cũng không liếm, chỉ quỳ rạp dưới đất nhìn mình nấu ăn.

Phương Diệc Nhiên nấu xong, nhìn đĩa của nó vẫn là y nguyên không đụng miếng nào, liền

“Không thích à? Hay là muốn ăn cùng ta? Đi nào, chúng ta ra phòng khách ăn.” Cầm đĩa của nó đặt lên bàn trà ở phòng khách, bản thân thì dựa vào sofa bấm điều khiển xem TV có gì hay để xem không.

Bên người lún xuống, là cầu cầu nhảy tới, Phương Diệc Nhiên cũng không ngại nó làm bẩn sofa, chỉ lo chuyển kênh TV, đến kênh tin tức, đang chuẩn bị ăn mỳ ý, vừa cúi đầu liền: “A, cún hư này, đây là của ta chứ!” Phương Diệc Nhiên vừa bực mình vừa buồn cười nhìn cầu cầu đang cuộn mì trong đĩa của mình ra ăn.

“Lẽ nào khó ăn vậy sao?” Phương Diệc Nhiên lấy một miếng thức ăn trong đĩa của cầu cầu, ném vào trong miệng nhai mấy cái, không có vị gì cả, nhàn nhạt, “Thôi được, xem ra là người không thích, sau này không ăn thức ăn cho chó vậy?”

Lẽ nào cầu cầu thích ăn mì? Xem nó ăn mì của mình có vẻ rất hào hứng.

6. Chương 6

Hôm sau đi làm, Phương Diệc Nhiên nhìn cầu cầu chuẩn bị theo gót mình, cảm thấy khó xử, nếu để nó theo thì khóa cửa rồi lát nữa nó về nhà bằng cách nào, không lẽ để nó lang thang ở ngoài cả ngày? Nhưng bây giờ dù sao cũng là cầu cầu nhà mình nuôi rồi, không thể mặc nó như thế được. Mà không cho nó theo, để nó ở nhà một mình, Phương Diệc Nhiên lại có chút lo lắng, trưa nó ăn gì, có khi nào ở một mình sinh buồn chán không, dù sao trước kia nó đã tự do quen rồi, nếu bị nhốt ở chỗ bé nhỏ này chắc sẽ không thích lắm đâu?

Phương Diệc Nhiên ở vào thế tiến thoái lưỡng nan, nhìn cầu cầu đang ghé vào bên chân ngấm mình, như là đang hỏi sao Phương Diệc Nhiên còn ngây ra ở cửa không đi. Phương Diệc Nhiên ngồi xổm xuống, xoa xoa lỗ tai nó, thở dài: “Aii, nếu người mà biết tự mở cửa thì tốt rồi, ta đã không phải phiền não.”

Cầu cầu ngẩng đầu nhìn Phương Diệc Nhiên, liếm tay y cứ như nghe hiểu, bỗng nhiên dựng người lên, hai móng vuốt vắt lên nắm nắm cửa, xoay ‘lách cách’ một chút, như là đang chứng minh nó cũng biết mở cửa vậy...

Phương Diệc Nhiên cầm nín, chú chó này không phải là xuất thân từ đoàn xiếc đấy chứ... Nhưng mà biết mở cửa, không có nghĩa là sẽ biết dùng chìa khóa để mở, mình cũng không thể giao chìa cho nó, để nó tự về được. Phương Diệc Nhiên cười tự giễu ý tưởng hoang đường của bản thân, nhưng vẫn khom người vuốt ve cầu cầu đang ngoáy đuôi, khích lệ: “Thật thông minh.”

“Thôi đi vào nhà đi, ta còn phải đi làm.” Phương Diệc Nhiên phất tay ý bảo nó vào, y vẫn quyết định để nó ở nhà, thứ nhất là an toàn, thứ hai là cũng không phải lo cầu cầu bị lạc đường. Nhưng cún ta vẫn không chịu vào, bướng bỉnh ì ra bên chân Phương Diệc Nhiên. phongmy.wordpress.com Page 18

Phương Diệc Nhiên hết cách, đành bước vào nhà, quả nhiên cầu cầu ngoan ngoãn theo sát đi sau.

“Người ở nhà, chờ ta về nhé?” Trần an cầu cầu đã ngồi xổm xuống, nhưng Phương Diệc Nhiên vừa đi mấy bước thì cầu cầu lại bám theo.

Phương Diệc Nhiên đầu đầu, ngồi xuống, ý bảo nó làm theo, “Ta phải đi làm mà, người ở nhà có được không?” Đi vài bước quay đầu lại, tốt, cầu cầu vẫn ngồi ngoan chỗ cũ, đi tới cửa quay đầu lại, nhìn theo cầu cầu đang chuẩn bị bước đi, trừng mắt, “Ngồi xuống.”

Cầu cầu vẫy đuôi mấy cái, nhìn chỉ thị của Phương Diệc Nhiên, lại ngồi xổm xuống, ngược nhìn Phương Diệc Nhiên đầy mong chờ.

“Ngonan, lúc về sẽ mang theo xương cho người nhé?” Phương Diệc Nhiên cười nói, bước ra chuẩn bị đóng cửa. Cửa còn chưa khép đã thấy vút một cái, một bóng đen luồn qua khe cửa vọt ra ngoài, Phương Diệc Nhiên nhìn cầu cầu lại đứng bên cạnh, còn vẫy đuôi vì thấy mình nhìn nó, sờ trán bất đắc dĩ nói, “Được rồi được rồi, chúng ta cùng đi.”

Nghe Phương Diệc Nhiên nói vậy, cầu cầu nhồm dậy liếm mặt Phương Diệc Nhiên, khiến y đỏ mặt khóc dở cười, khóa cửa lại, thật vất vả mới ra ngoài được.

Vốn tiền Phương Diệc Nhiên tới cổng công ty cầu cầu sẽ dừng lại bên kia đường, nhưng hôm nay lại tiếp tục đi theo khiến Phương Diệc Nhiên không khỏi có chút kỳ quái, vỗ vỗ đầu nó hỏi: “Sao thế? Muốn đi làm với ta à?”

Quả nhiên Phương Diệc Nhiên đẩy cửa đi vào cầu cầu cũng bám theo chứ không dừng lại, khiến Phương Diệc Nhiên hơi kinh ngạc.

Đương nhiên bảo vệ công ty thấy Phương Diệc Nhiên cùng một chú chó đi vào thì còn ngạc nhiên hơn... Công ty tuy không có quy định rõ ràng là không cho phép mang thú cưng đi làm, nhưng chỉ cần là người bình thường thì đều không làm vậy mà... Tuy rằng gần đây bảo vệ đã quá quen thuộc với việc mỗi ngày có một chú chó hộ tống Phương Diệc Nhiên, còn thảo luận nhiều lần về chú chó trung thành đó, nhưng mà theo vào công ty, có cần phải vậy không?

Mà có lẽ thôi đi, Phương Diệc Nhiên người ta là nhà thiết kế cấp cao của công ty BONA Á Phương, người ta thích mang cún đi làm thì kệ người ta, công ty còn chẳng nói không cho phép, dù sao cũng không tới phiên mình quan tâm, nhớ đặc tội người ta thì miếng cơm khó giữ. Bảo vệ hoàn toàn làm lơ chú chó to bự bên cạnh Phương Diệc Nhiên, chào hỏi y như mọi ngày.

Phương Diệc Nhiên cúi đầu nhìn cầu cầu bám dính bên cạnh, thấy bảo vệ không nói gì, y cũng vui vẻ im lặng mặc kệ, hữu hảo gật đầu với bảo vệ, rồi mang theo cầu cầu vào thang máy. Trong thang máy còn có nhân viên khác của công ty, đều chào hỏi Phương Diệc Nhiên, sau đó đồng loạt quan sát chú chó bên cạnh.

Tuy rằng hình thể rất lớn, nhưng nhu thuận dựa vào một bên, nhìn qua như là không có vẻ gì uy hiếp, mấy nữ đồng nghiệp đánh bạo thử sờ nó, còn chưa đụng tới đã bị cầu cầu nhe răng hung phongmy.wordpress.com Page 19

hăng lườm, hé miệng lộ ra hàm răng sắc bén, tấp vào khoảng không một chút, như là đang cảnh cáo các nàng, đừng có động vào ta, cẩn thận ta cắn mấy người.

Đương nhiên Phương Diệc Nhiên cũng nhìn thấy sự uy hiếp của nó, buồn cười vỗ đầu nó, ý bảo nó đừng ẩu tả, lại thấy trên tay ướt ướt, hóa ra cầu cầu lại liếm lên.

Trong thoáng chốc đều là tiếng thấp giọng kêu của nữ đồng nghiệp, “Thật mạnh! Thật mạnh!”

“Quá đáng yêu ~” còn như là có “Nhân thú nha” gì đó mấy từ Phương Diệc Nhiên nghe không hiểu, Phương Diệc Nhiên lắc đầu, phải lên tiếng nhắc nhở mấy bà cô sắp phát điên kia “Thang may tới rồi.”

Vào phòng làm việc của mình, gọi cầu cầu tới sofa “Đây, nếu mà có khách tới thì nhớ phải nhường lại cho người ta nhé?” Nói xong, đi về phía bàn mình bắt đầu công việc, cần sửa chữa bản thảo thiết kế, bản thảo mới của mùa xuân, báo cáo của bộ phận tiêu thụ, câu hỏi của bộ phận điều tra nghiên cứu, còn có một số hàng mẫu đã hoàn thành cần Phương Diệc Nhiên xem qua, việc nhiều vô cùng, Phương Diệc Nhiên cũng không rảnh để ý tới cầu cầu nữa, vùi đầu vào công tác.

Đang cầm ảnh chụp người mẫu mặc trang phục mới để xem hiệu quả, trong đó có Chu Viêm, Phương Diệc Nhiên xem xét, không hổ là người mẫu chuyên nghiệp, biểu cảm cực chuẩn, thể hiện được hết cảm hứng của sản phẩm mới.

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới, cửa phòng làm việc bị đẩy tung ra.

“Hey~ Dean~”

Gương mặt tươi cười rạng rỡ xuất hiện kèm tiếng chào hỏi. Người tới không phải Chu Viêm đẹp trai trong ảnh thì còn ai.

Phương Diệc Nhiên nhướn mày, y không cảm thấy người mẫu thì có chuyện gì phải tới tìm mình, việc rất nhiều y không muốn bị quấy rối, nếu Chu Viêm không có lý do thỏa đáng thì đừng trách y khách sáo.

“Ày, đừng bày ra cái bản mặt này được không. Nghe nói anh mang một con cún đáng yêu đi làm, cún đâu cún đâu?” Nói xong còn nhìn khắp phòng làm việc của Phương Diệc Nhiên như trẻ con. Phương Diệc Nhiên bĩu môi, đang định nói chẳng phải ở trên sofa sao, thế nhưng nhìn sang thì làm gì còn gì ở đó, đi đâu mất rồi? Chợt thấy một cục lông bự bên chân mình... Hóa ra cầu cầu đang nằm đó mà.

Phương Diệc Nhiên buồn cười, đẩy ghế ra một chút khom người xuống “Không sợ bị ghế chẹt vào đuôi à?”

Chu Viêm nghe vậy liền ngó sang “To quá đi mất.”, giơ tay ra định vuốt, cầu cầu vốn đang lười biếng nằm rạp ra đất liền trở nên cảnh giác, trừng mắt nhìn Chu Viêm đầy phòng bị, càng đừng nói tới để cho hắn sờ soạng. phongmy.wordpress.com Page 20

“Nhỏ mọn quá, thôi thì sờ Dean vậy, hứ ~” Chưa từ bỏ ý định muốn thò tay qua liền bị Phương Diệc Nhiên gạt móng vuốt sang một bên.

“Cậu đủ chưa, bị cắn thật thì đừng trách tôi.”

“Chắc, chả đáng yêu chút nào.” Chu Viêm trừng cầu cầu, cầu cầu không thèm liếc hắn, úp sấp

bên chân Phương Diệc Nhiên, “Đúng rồi, tên nó là gì?”

“Cái gì tên gì?” Phương Diệc Nhiên còn chưa hiểu.

“Cẩu ngốc này á.”

“Gọi là cẩu.” Phương Diệc Nhiên đáp.

Chu Viêm đen mặt, “Ý tôi là nó tên gì!”

Tên? Hình như vẫn chưa đặt một cái cho nó, cần không nhỉ? Tiễn Chu Viêm về mặt thất bại khỏi cửa, Phương Diệc Nhiên nhìn cẩu cẩu tự hỏi.

7. Chương 7

Không có Chu Viêm quấy rối, Phương Diệc Nhiên vui đầu làm việc, thỉnh thoảng tranh thủ vuốt ve cẩu cẩu ngồi bên cạnh.

Đến bữa trưa, Phương Diệc Nhiên đã sớm bận tới quên cả thời gian. Cẩu cẩu cắn ống quần y kéo kéo vài cái, Phương Diệc Nhiên ngẩng đầu lên từ đồng bản thảo, vỗ vỗ đầu nó “Ngoan đừng nghịch, tự chơi đi.”

Rồi lại quay về với công việc, cẩu cẩu lại cọ cọ y, thật là khác thường a, không phải nó vẫn luôn nghe lời, chưa bao giờ làm nũng với mình sao? Phương Diệc Nhiên buông bản thảo trong tay, nhìn cẩu cẩu hỏi: “Làm sao vậy?”

Cẩu Cẩu đột nhiên đặt chân trước lên đùi Phương Diệc Nhiên, sau đó mở đôi mắt to tròn ngược nhìn, biểu tình đặc biệt vô tội, Phương Diệc Nhiên cười ôm lấy nó, vuốt ve lông sau lưng nó, cười nói: “Buồn chán à? Muốn ta chơi với người?”

Trong lúc vô tình liếc qua đồng hồ cạnh đó, mới phát hiện ra là sắp 1 giờ rồi, vỗ trán “Xin lỗi xin lỗi, người đói bụng đúng không, ta quên xem giờ.” Rồi lập tức gọi điện thoại cho trợ lý đặc biệt nhờ cậu ta gọi hai phần cơm hộp tối, phía trước hai chữ ‘trợ lý’ không hổ có hai chữ ‘đặc biệt’, gọi cơm hộp cũng thần tốc lạ thường, trong vòng mười phút hai suất đã đặt trên bàn làm việc của Phương Diệc Nhiên. phongmy.wordpress.com Page 21

Phương Diệc Nhiên mở một hộp ra, đặt trước mặt cẩu cẩu “Được rồi, ăn đi.” Rồi lại quay sang để ý bản thảo, phần cơm của bản thân thì chẳng hề liếc mắt.

Ồ? Cẩu cẩu lại kéo ống quần y, cúi đầu, “Không thích suất này à?”. Phương Diệc Nhiên thấy nó không động vào chút nào, lại đặt phần của mình xuống đất “Vậy ăn phần của ta đi.”

Nhưng rồi còn chưa vẽ được hai nét thì lại bị quấy rầy, lần này Phương Diệc Nhiên không ngẩng lên mà chỉ vuốt vuốt đầu nó, nói một câu “Đừng quấy.”, nhưng rồi không dọ lại với sự kiên nhẫn của cẩu cẩu, đành cúi đầu nhìn nó. Nó bị làm sao vậy nhỉ, trước đây cũng không thấy nó thích kề cận với mình như thế.

Cẩu cẩu cúi đầu đẩy đẩy một phần cơm hộp về phía Phương Diệc Nhiên, rồi lại ngẩng đầu nhìn Phương Diệc Nhiên.

“Cho ta à?” Phương Diệc Nhiên hoạt kê, lẽ nào nó đang giục mình ăn? Phương Diệc Nhiên cầm phần cơm hộp cầu cầu đẩy cho lên, gắp một miếng ăn, quả nhiên cầu cầu không quấy rầy y nữa, cúi đầu ăn phần của nó, chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn y một cái.

Phương Diệc Nhiên cười xoa đầu nó, đại gia hỏa này thực sự là... tri kỷ một cách bất ngờ? Được rồi, dù sao việc cũng không vội nhất thời được, đẩy bản thảo đang vẽ dở ra, sau đó cầm cả hai phần cơm hộp lên “Nào, chúng ta ra sô pha ngồi ăn.”

(Đại gia hỏa nôm na là bé bự hay nhóc bự)

Một người một chó ngồi trên sô pha giải quyết bữa trưa xong xuôi đã 1 rưỡi, đảo mắt cái đã tới giờ tan tầm, Phương Diệc Nhiên thật ra không có dự định tăng ca, y còn nhớ phải dẫn cầu cầu tới thú y khám, cũng tiện thể mua thêm vài thứ cho nó để trong nhà, vậy nên cầm mấy tập sơ thảo lên chuẩn bị buổi tối về lại xem qua.

Mang theo cầu cầu đi tới một tiệm thú cảnh khá lớn gần đó, có thể khám cho thú nuôi, cũng bán một số thứ cho thú như là các loại đồ chơi.

“Xin chào tiên sinh, hân hạnh được phục vụ, á, chú Béc-giê* này thật là đẹp.” Phương Diệc Nhiên vừa vào cửa đã có một cô gái tới chào hỏi, nói xong đã định vuốt ve cầu cầu, bị cầu cầu hơi né tránh.

“Béc-giê? Là nó à?” Phương Diệc Nhiên chỉ vào cầu cầu, hóa ra nó còn có giống loại a (=.=), y vẫn cho rằng cầu cầu là chó hoang bình thường thôi, hoặc là chó ta.

“Đúng vậy, tiên sinh ngài không biết sao? Nhìn qua thì có thể là đã lai với giống khác nữa, nhưng chắc chắn là Béc-giê rồi.” Tiểu cô nương cũng không ngại cầu cầu lạnh lùng, nhiệt tình giải thích với Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên gật đầu, tuy mù tịt về các loại chó, nhưng Béc-giê thì y cũng có nghe qua, là một loại chó chăn cừu của Đức, ban đầu là do lai giữa chó và sói mà thành, vậy nên vừa có sự dịu ngoan của chó lại vừa có tính hoang dã của sói. Phương Diệc Nhiên biết về Béc-giê, nhưng phongmy.wordpress.com Page 22

cho tới giờ chưa từng liên hệ giống này với cầu cầu, bởi vậy vẫn nghĩ cầu cầu là chó hoang bình thường.

“Ừm.” Phương Diệc Nhiên gật đầu, tiếp đó nói rõ ý định, “Liệu có thể khám một chút cho nó xem trên người có bị bệnh tật gì không, hôm qua bị cảnh côn đập phải, xem xem có bị thương không nữa.”

Tiểu cô nương vừa nghe thấy cầu cầu bị cảnh côn đánh, nhất thời lộ ra vẻ xót xa, đồng thời lại như trách cứ vị chủ nhân vô trách nhiệm như Phương Diệc Nhiên, nhưng vẫn gật đầu, định dắt cầu cầu đi, lại hỏi: “Tới đây nào, đại gia hỏa, người tên gì?”

Trong vòng một ngày mà Phương Diệc Nhiên bị hỏi câu này tới hai lần, không khỏi có chút giạt mình không lẽ thực sự mỗi chú chó đều phải đặt tên ư? Nhưng thật ra cầu cầu nghe tiểu cô nương gọi mà không hề động đậy, chẳng để ý tới người ta mà cứ bám dính vào Phương Diệc

Nhiên.

“Đi thôi, ta và người cùng đi được không?” Mãi đến khi Phương Diệc Nhiên ngồi xuống vuốt lông nó, nó mới ngoan ngoãn đứng lên đi theo cô gái kia, khiến cô bật cười, “Đại gia hỏa thật là trung thành nha, chỉ nghe mỗi lời chủ nhân thôi.”

Vào trong buồng, tự nhiên có bác sĩ thú y kiểm tra cho cậu cẩu, có điều bây giờ lại khó khăn rồi, cậu cẩu cần bản không chịu để bất cứ ai ngoại trừ Phương Diệc Nhiên đụng vào, càng đừng nói tới bác sĩ thú y mặc áo blouse trắng, vừa tới gần liền cắn, mặc cho Phương Diệc Nhiên trấn an thế nào cũng vô dụng, cuối cùng Phương Diệc Nhiên đành tự kiểm tra theo lời hướng dẫn của bác sĩ.

“Cậu thật sự là chiều hư nó rồi.” Bác sĩ thú y chính quy chỉ có thể đứng một bên giương mắt nhìn.

“...” Phương Diệc Nhiên không nói gì, mình chiều nó á? Cũng không muốn giải thích rằng mình vừa mới thành chủ nhân của nó hôm qua thôi.

“Có diệt bọ đúng hạn không?” Bác sĩ thú y vốn cũng tiện thì hỏi thôi, nhưng thấy vẻ mặt không chắc của Phương Diệc Nhiên thì lại hỏi thêm một câu, “Nó mấy tuổi rồi?”

“...Không biết, hẳn là không có.” Trước đây nó là chó hoang, mấy thứ như là diệt bọ y thật sự không biết.

“Không phải của cậu nuôi từ nhỏ sao?” Kỳ quái, không nuôi từ bé sao lại thân thiết với chủ nhân như thế... Bác sĩ thú y nghi hoặc, “Chủ trước không nói với cậu à?”

Phương Diệc Nhiên lại tiếp tục lắc đầu, bác sĩ thú y bó tay, cái tên hỏi gì cũng không biết này, thật là chẳng biết quan tâm tới thú nuôi gì hết. Nhưng nhìn dáng vẻ thân thiết của y với cậu cẩu thì hẳn là đối xử với nó không tệ, thật không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Mặc cho vị bác sĩ này nghĩ nát óc cũng không ngờ Phương Diệc Nhiên mới được nhậm chức chủ nhân ngày hôm qua mà thôi. phongmy.wordpress.com Page 23

Cũng may Phương Diệc Nhiên tỉ mỉ kiểm tra cậu cẩu một lượt, hẳn là không có vấn đề gì, xương khớp hay gì đó đều ổn, liền yên tâm.

Cuối cùng Phương Diệc Nhiên yêu cầu tiêm vắc xin phòng bệnh cho cậu cẩu, khiến bác sĩ kia lại tròn tròn mắt. Lớn bằng từng này rồi còn chưa từng tiêm vắc xin, không biết là nuôi kiểu gì mà lớn nữa...

8. Chương 8

“Thưa ngài, thú cưng của ngài có cần tắm rửa tía lông không?” Phương Diệc Nhiên vừa mang cậu cẩu tới khu vực bán đồ chơi cho thú nuôi, cô gái vừa nãy lại chạy lại hỏi han.

Vốn Phương Diệc Nhiên cũng định để cậu cẩu lại cửa hàng để họ tắm cho nó, dù sao thì ở đây cũng toàn người chuyên nghiệp, nhưng xem vừa rồi nó như vậy có lẽ rất khó khăn. Phương Diệc

Nhiên cúi đầu nhìn cầu cầu, đại gia hỏa đang nhe răng ra với cô gái, khiến Phương Diệc Nhiên cười khổ nhún vai: “Chỉ sợ là không cần nữa, ở đây có sữa tắm cho chó không?”

Người của hàng thú cảnh đứng nói là tắm cho nó, đến đụng vào lông nó cũng không được phép. Cô gái trẻ thấy cầu cầu dọa nạt mình mà không giận, trái lại tươi cười nói: “Phía đằng này, tiên sinh đi theo tôi.”

Trên kệ hàng tương tự với siêu thị có bày đủ loại sữa tắm cho thú nuôi, Phương Diệc Nhiên nhìn mà hoa mắt, không biết phải chọn cái nào, ngồi xổm xuống hỏi cầu cầu: “Người thích cái nào?” Làm cho cô gái bên cạnh ‘Phì’ một cái bật cười, vừa rồi nghe bác sĩ thú y nói người này rất chiều chuộng chú chó Béc giê, còn chưa tin nổi, bây giờ xem ra là sự thật... Cầm lấy một lọ sữa tắm trên kệ, nói: “Tôi đề nghị dùng loại này, khá là dịu nhẹ, lại có thể khử bọ, mùi cũng dễ ngửi.”

“Thích cái này không?” Phương Diệc Nhiên nhận lấy cái lọ từ tay cô, tùy tiện nhìn qua, dù sao y cũng chưa từng nghe nói tới, chỉ mở nắp để cho cầu cầu ngửi thử. Cầu cầu đương nhiên không thể phát biểu ý kiến, ngửi một chút liền liếm mặt Phương Diệc Nhiên, Phương Diệc Nhiên cười đẩy đầu bự của nó ra: “Được rồi, chỉ ít thì có vẻ người cũng không ghét, vậy lấy cái này đi, khi tắm phải chú ý điều gì?”

“Nó lớn như vậy rồi hẳn là không có vấn đề gì đặc biệt, lúc tắm rửa ngài chỉ cần cẩn thận chút, tốt nhất là lấy tay che mắt và lỗ tai của nó, nước vào trong tai có thể dẫn tới nhiễm trùng, xung quanh hậu môn cũng cần rửa sạch, sau khi tắm xong nhớ phải sấy khô lông cho nó, và không được đưa nó ra ngoài ngay sau khi tắm.” Cô gái cũng nhìn ra Phương Diệc Nhiên là người mới, rất kiên trì chỉ dạy cho y cần chú ý gì.

“Ừm.” Phương Diệc Nhiên gật đầu, đem tất cả ghi nhớ, “Cô thấy còn cần phải mua gì nữa không? Tôi vừa mới nuôi nó thôi.” phongmy.wordpress.com Page 24

Cô gái liền che miệng cười: “Nhìn về thân thiết giữa nó với ngài thì đâu có giống a, vậy ngài cần mua ít thức ăn cho chó không? Hôm nay có một vài loại giá đặc biệt, cực kỳ tiết kiệm.”

“Cái này chắc thôi, tôi cho nó ăn thức ăn cho chó hình như nó không chịu.”

“Vậy không được đâu, ngài chiều hư nó mất, thức ăn cho chó và thịt thà có thể ăn thay phiên, nhưng không thể để nó ăn hoàn toàn thức ăn dành cho người được, hơn nữa dù là ăn giống đồ mình ăn thì tốt nhất không nên cho gia vị, dù sao hệ tiêu hóa của cầu cầu cũng khác biệt, ngài có thể thi thoảng cho nó ăn ít xương để nó mài răng. Nếu nó không chịu ăn thức ăn cho chó ngài cũng không thể để mặc nó tùy ý, có thể bỏ đói nó vài bữa.”

“A?” Phương Diệc Nhiên nghĩ hình như là mình ăn gì thì liền cho cầu cầu ăn thứ đó, xấu hổ tới mức gật đầu biểu thị đã hiểu, lại vuốt ve cầu cầu: “Về nhà sẽ cho người ăn thức ăn riêng, không được phép chê. Gọi Phương Diệc Nhiên là được rồi, cứ gọi ngài mãi tôi thấy không tự nhiên.”

Câu sau là Phương Diệc Nhiên cười nói với cô gái.

“Được, Phương tiên sinh, ngài có cần mấy thứ như là thảm hay chỗ cho nó ngủ không?”

“Cần chứ.” Phương Diệc Nhiên gật đầu, cô mà không nói thì bản thân y cũng không nghĩ tới.

Cô gái lại đưa Phương Diệc Nhiên tới khu đồ cỡ lớn, “Nhà anh có sân chứ? Nếu có thì có thể mua một cái nhà nhỏ cho nó, anh xem cái này xem thế nào, nhà làm toàn bộ bằng gỗ, không gian bên trong đủ lớn, đảm bảo đại gia hỏa kia vào sẽ không bị gò bó.”

“Cái này được chứ?” Như thường lệ Phương Diệc Nhiên lại hỏi cẩu cẩu, có điều cẩu cẩu không để ý tới y, lười biếng nằm bẹp ra đất, hoàn toàn không quan tâm tới mấy món đồ chơi rực rỡ ở đây.

Phương Diệc Nhiên cười khở, đành tự chọn, nghe ý kiến của cô gái bán hàng chọn được nhà ở và thăm, cô gái nọ lại hỏi: “Vẫn chưa biết đại gia hỏa này tên gọi là gì.”

Hôm nay đây là lần thứ ba Phương Diệc Nhiên bị hỏi câu này, bất đắc dĩ lắc đầu, “Vẫn chưa đặt.”

Cô gái sửng sốt, thật đúng là lần đầu tiên gặp phải khách hàng chưa đặt tên cho thú cưng, nhưng cô cũng không hỏi tiếp, trái lại đổi chủ đề câu chuyện: “Tôi thấy nó cũng không mang vòng cổ và xích, cần tôi chọn hộ anh một cái không?”

Phương Diệc Nhiên nhìn cẩu cẩu ngoan cùng cực đang ghé vào bên chân mình, lắc đầu nói: “Cái này chắc không cần đâu.” Kỳ thực Phương Diệc Nhiên căn bản là coi cẩu cẩu như một con người bình đẳng, chỉ cần là chuyện về cẩu cẩu thì đều hỏi ý kiến nói, tuy nó sẽ không trả lời; cũng không bắt nó miễn cưỡng làm bất cứ chuyện gì nó không thích, một người một chó tuy nói là chủ nhân và thú nuôi, nhưng ngược lại càng giống bạn bè, vậy nên cho tới giờ Phương Diệc Nhiên không bắt nó đeo vòng cổ, dắt trong tay, thực sự là kỳ quái. phongmy.wordpress.com Page 25

“Đừng xem bây giờ nó nghe lời như thế, nhớ như có lúc nó bị chọc giận sẽ xảy ra tình huống bất ngờ anh sẽ không không chế được nó đâu. Đeo vòng cổ cũng có thể để người khác biết đây là thú nuôi có chủ, không phải chó hoang, hơn nữa nó mà chạy loạn thì anh cũng có thể kéo lại.” Cô gái vẫn kiên trì khuyên y mua một cái vòng cổ để ngừa vạn nhất.

Phương Diệc Nhiên vẫn cười lắc đầu biểu thị không cần, cô gái đành phải thôi, nhưng đúng lúc này, cẩu cẩu vốn đang ghé vào bên chân Phương Diệc Nhiên ngủ bỗng đứng dậy, sau đó sải bước về phía trước.

Phương Diệc Nhiên đang nói chuyện với cô gái liền kinh ngạc nhìn cẩu cẩu không để ý tới ai bỏ đi, vội vã đuổi theo, thì thấy nó đã lấy một cái mặt nhỏ, rồi đặt vào trong tay Phương Diệc Nhiên, Phương Diệc Nhiên đón lấy nhìn, trên cái mặt vòng nho nhỏ là một chữ ‘Bát’, là thẻ tên chó.

“Người muốn cái này?” Phương Diệc Nhiên buồn bực, cẩu cẩu đối với cái gì cũng không quan tâm tự nhiên lại đưa thẻ tên cho y, là có ý gì?”

“Xem ra nó muốn anh đeo cho nó đấy, có đúng không, đại gia hỏa?” Cô gái học theo Phương Diệc Nhiên ngồi xổm xuống, lại nhìn thẻ tên trong tay Phương Diệc Nhiên, giải thích “Không biết Phương tiên sinh đã xem bộ phim Hachiko chú chó trung thành chưa?”

Phương Diệc Nhiên lắc đầu.

“Thứ này làm bất chúc theo thẻ tên của chú chó trong bộ phim đó, chú chó Akita đó rất trung

thành, chủ nhân qua đời rồi nó vẫn một mực đợi ở trạm xe lửa mà trước kia chủ nhân đi làm mỗi ngày mặc gió mưa, đợi chủ nhân mười năm đến khi nó chết. Anh xem đại gia hỏa lại chọn đúng cái này, thật đúng là duyên phận đó, quả nhiên là một đứa bé ngoan, sau này cũng sẽ là một chú chó trung thành chỉ canh giữ bên chủ nhân thôi đúng không?” Cô gái nheo mắt cười hỏi.

Phương Diệc Nhiên nhướn mày, hóa ra lại có câu chuyện cảm động như vậy, vỗ về lưng cầu cầu, mang theo tấm thẻ tên có chữ ‘Bát’ kia: “Người đã thích thì mua vòng để đeo nhé, có điều sau này dù ta có mất, chỉ hy vọng người sẽ tìm được một chủ nhân thật tốt, đừng giống Hachiko cứ ngốc nghếch chờ đợi ta.”

“Tiên sinh thật thương nó quá, trên thẻ tên chó đó, chúng tôi có thể viết địa chỉ liên lạc của anh ở mặt sau, nếu cầu cầu có đi lạc sẽ có người tốt bụng đưa nó về hoặc liên lạc với anh, tiên sinh có cần khắc lên không?”

Phương Diệc Nhiên gật đầu. Đợi cho người của cửa hàng khắc địa chỉ của Phương Diệc Nhiên thành một vòng, ở giữa là tên và số di động của Phương Diệc Nhiên, lên mặt sau thẻ tên xong, Phương Diệc Nhiên cũng chọn xong vòng cổ, là một cái vòng bằng da màu đen kiểu dáng đơn giản, móc thẻ tên vào rồi đeo lên cho cầu cầu.

Phương Diệc Nhiên nhìn cầu cầu mang chữ ‘Bát’ đang ngồi ngoan ngoãn bên cạnh nhìn mình, không khỏi bật cười ôm lấy cổ nó cọ cọ: “Nếu vậy sau này gọi người là Tiểu Bát được không?”

phongmy.wordpress.com Page 26

Hachiko

Hachi trong bộ phim “Hachi: A Dog’s Tale” năm 2009

Thực ra Hachiko là một chú chó Akita Inu màu trắng chứ không phải hung đỏ như phim 2009

:”>

:”< phim=”” này=”” lần=”” nào=”” xem=”” cũng=”” khóc=”” sưng=”” mắt=”” hết.....=”” ***=”” phongmy.wordpress.com=”” page=””>

9. Chương 9

Từ cửa hàng thú cảnh đi ra, Phương Diệc Nhiên phát hiện bất tri bất giác đã mua một đồng hồ, đặc biệt là cái nhà nhỏ, tuy rằng lúc thanh toán lên tới hơn một ngàn, Phương Diệc Nhiên cũng quét thẻ ngay không cần chớp mắt, thế nhưng phải làm sao để vận chuyển đồng hồ này lại thật nan giải, nếu gọi tắc xi, người ta chưa chắc đã chịu chở...

Cuối cùng cô gái bán hàng rất quan tâm nói ở đây họ có thể chuyển đồ tới nhà, lúc này mới giải quyết được sự khó xử của Phương Diệc Nhiên, còn cho y số điện thoại của cửa hàng nói rằng lúc nào cũng có thể gọi hỏi, lúc này Phương Diệc Nhiên mới biết cô là con gái của ông chủ, là nửa cô chủ ở đây, có lẽ là cô gái trẻ có cảm tình với cầu cầu nhà Phương Diệc Nhiên nên đặc biệt nhiệt tình.

Phương Diệc Nhiên mang theo cầu cầu, ây, bây giờ nó đã có tên rồi, gọi là Tiểu Bát, như thường lệ chậm rãi đi bộ về. Tiểu Bát không như cầu cầu bình thường thấy những thứ mới lạ liền đuổi theo, chỉ im lặng đi bên cạnh Phương Diệc Nhiên, cũng chưa bao giờ ăn đồ dưới đất.

Tới dưới lầu nhà trọ, lần này Phương Diệc Nhiên vừa mở cửa là Tiểu Bát theo sau không chần chờ, vốn còn có chút lo lắng Tiểu Bát sẽ lại không chịu về nhà cùng mình, giờ Phương Diệc Nhiên rất cuộc mới yên tâm. Một người một cún vào nhà, chuyện đầu tiên Phương Diệc Nhiên làm là chuẩn bị nước tắm cho Tiểu Bát, vừa mở nước nóng, tay cũng không nhàn rãi, gọi điện thoại cho một người bạn hỏi chuyện làm giấy tờ cho chó, y cũng không muốn bị người ta tố cáo. Trong thành phố không cấp giấy tờ cho chó cỡ lớn, nhưng xã hội thời nay, chỉ cần có người lại có tiền, thì tất cả đều không là vấn đề.

“Ừm, ừm, không biết, cửa hàng thú nuôi người ta nói là Béc giê.”

“Ừm, dù sao anh cứ làm là được.”

“Hậu tạ?” Phương Diệc Nhiên vừa nói chuyện điện thoại với bạn, vừa đùa nghịch Tiểu Bát:

“Được, chỉ cần một câu không thành vấn đề.”

Cũng không biết bên kia nói gì, nụ cười của Phương Diệc Nhiên hơi cứng lại, nói: “Anh biết tôi không thiết kế đồ nam mà.”

Đại khái người đầu dây bên kia còn nói thêm gì đó, Phương Diệc Nhiên lại bật cười, “Đừng có được một tác lại muốn tiến một thước, sẽ tặng anh bộ trang phục mùa này còn chưa công bố, cứ vậy đi.”

Treo điện thoại, gọi Tiểu Bát cứ một mực đảo quanh chân vào phòng tắm, để nó nhảy vào trong bồn, Tiểu Bát khá là thích nước, vui vẻ nhảy vào luôn, cũng may Phương Diệc Nhiên tránh kịp, mới không bị nước bắn ướt sũng thì buồn cười. phongmy.wordpress.com Page 28

Phương Diệc Nhiên cười khở lắc đầu, tóm lấy Tiểu Bát đang đùa nghịch trong nước, đổ sữa tắm mới mua vào tay giúp Tiểu Bát kỳ cọ, miệng không quên cảnh cáo: “Không được lộn xộn, ta không muốn cùng tắm đâu nha.”

Có điều hiển nhiên lời này chẳng có chút tác dụng nào, Tiểu Bát thấy Phương Diệc Nhiên ngồi xổm xuống giúp nó tắm rửa, cả người toàn bọt xà bông vội vã chui vào lòng Phương Diệc Nhiên, muốn liếm mặt Phương Diệc Nhiên, khiến cho Phương Diệc Nhiên cũng đầy người là bọt.

Phương Diệc Nhiên né tránh mấy nụ hôn lang sói, trốn mất với nó, “Còn nghịch nữa, mỗi ngày sẽ bắt ngươi ăn thức ăn cho chó.” Có lẽ là hiểu lời uy hiếp của Phương Diệc Nhiên, hoặc là về mặt Phương Diệc Nhiên rất hung hãn, Tiểu Bát ư ử hai tiếng, ngoan ngoãn ngồi yên không dám đùa Phương Diệc Nhiên nữa, biểu tình đó muốn bao nhiêu vô tội, bao nhiêu thương cảm thì có bấy nhiêu, người khác nhất định tưởng là ác chủ Phương Diệc Nhiên này bắt nạt cầu cầu tội nghiệp.

Phương Diệc Nhiên phì cười xoa xoa cổ nó, bôi xà phòng ra khắp người xong mới cười mắng:

“Nghịch hư còn giả vờ đáng thương.” Sau đó nhìn đáng vẻ hài hước đầy người bọt trắng của

Tiểu Bát mà cười, vươn người sang hôn lên cái mũi dính toàn bọt của nó. Chả xót tí mĩ toàn thân Tiểu Bát một lượt, rồi lấy vôi sen lên, “Bây giờ thực sự không được lộn xộn nha, nếu mà dính vào mắt thì tiêu.” Mở nước, lấy tay thử độ ấm, rồi phun lên người Tiểu Bát.

Nước ấm lại thêm Phương Diệc Nhiên hầu hạ, Tiểu Bát thoải mái tới độ nheo mắt gừ gừ, Phương Diệc Nhiên nhìn lắc đầu, tên này...

Vắt vả lắm mới xối sạch bọt trên người Tiểu Bát. Tiểu Bát xoay người một cái chuẩn bị rũ lông, Phương Diệc Nhiên đang tìm máy sấy nên không để ý, thoáng cái bị văng cho đầy người là nước.

Phương Diệc Nhiên nhìn bản thân cũng bị ướt sạch, tàn bạo lườm Tiểu Bát, Tiểu Bát đang lắc mình liền dờ ra luôn, ư ử hai tiếng nằm rạp ra đất, nhìn Phương Diệc Nhiên đầy đáng thương, như là đứa bé phạm lỗi, khiến Phương Diệc Nhiên cũng không thể trách cứ nó.

Lấy khăn tắm bao lấy tên nhóc nghịch ngợm gây sự kéo vào lòng mình, cầm máy sấy sấy lông cho nó. Tiếng ù ù của chiếc máy hình như dọa Tiểu Bát giật mình, lại càng cố chui vào lòng y, cái đầu to ùng gác lên vai Phương Diệc Nhiên, liếm cổ Phương Diệc Nhiên như thưởng thức món gì ngon. Phương Diệc Nhiên bị nó làm cho nhột nhột, có điều cũng không cần nó dùng nước miếng tắm cho mình, dù sao kiểu này rồi thì cũng phải tắm thôi, không để tâm tới chút nước miếng của Tiểu Bát nữa.

Khó khăn lắm mới làm cho lông khắp người khô hết, Phương Diệc Nhiên bỗng nhiên nở nụ cười, bởi vì lông của Tiểu Bát đều xù lên, nhìn xa trông ngộ nghĩnh như trái bóng, Tiểu Bát hình như cũng tự biết hình dáng của mình, ai oán nhìn Phương Diệc Nhiên.

“Được rồi, tắm cho người xong rồi, mau ra ngoài chơi đi, ta cũng phải tắm nữa.” Tắm cho Tiểu Bát đúng là tốn sức, Phương Diệc Nhiên thở dài, phát tay ý bảo Tiểu bát ra ngoài, mình thì cởi quần áo đã ướt sũng chuẩn bị tắm. phongmy.wordpress.com Page 29

Đợi Phương Diệc Nhiên cởi hết quần áo đi tới bên dưới vôi sen, quay đầu phát hiện Tiểu Bát còn đang ở nguyên chỗ cũ, nhướn mày cười: “Sắc cậu, chuẩn bị rình coi ta tắm đấy à?” Phương Diệc Nhiên làm mặt quỷ với Tiểu Bát rồi đóng lại cửa buồng tắm vôi sen, che Tiểu Bát đang nhìn mình chăm chăm ở ngoài.

Phương Diệc Nhiên nhanh chóng tắm xong, mở cửa đi ra, phát hiện Tiểu Bát đang ngồi ở cửa, miệng còn ngậm khăn tắm của y, nhất thời khiến Phương Diệc Nhiên nhੌn miệng cười, “Ngoan thế á?”. Nhận lấy khăn tắm trong miệng nó quăn quanh người, cũng không quan tâm nước từ trên tóc chảy xuống từng giọt, vẩy tay với Tiểu Bát đưa nó vào bếp, lấy bát của nó cùng thức ăn cho chó trong tủ lạnh ra, cầm thêm một hộp sữa cho bản thân, tiếp đó ngồi vào sofa trong phòng khách.

Sau khi đồ thức ăn ra cho Tiểu Bát đặt lên bàn trà, vuốt ve Tiểu Bát vừa nhảy lên đùi mình, “Rồi, giả vờ đáng thương cũng vô dụng, hôm nay ăn cái này.”

Tiểu Bát gồi đầu lên đùi Phương Diệc Nhiên, nằm trên sofa không lên tiếng, cũng không thੌm

nhìn thức ăn cho chó, Phương Diệc Nhiên mặc kệ nó, lau tóc cho mình, tiện tay mở hộp sữa uống một ngụm.

Tiểu Bát ngẩng đầu, ánh mắt trông mong nhìn sữa trong tay y, thò qua định uống, lại bị Phương Diệc Nhiên cản lại, cười cười nói: “Người không được tranh của ta, ngoan, ăn phần của mình đi nhé?” Tay vòng qua lưng xoa xoa cái bụng mềm của nó.

Tiểu Bát thấy Phương Diệc Nhiên không để nó uống sữa, mệt mỏi nằm sấp xuống đùi Phương Diệc Nhiên. Phương Diệc Nhiên cầm một miếng thức ăn lên đặt trong bàn tay, đưa tới trước mặt Tiểu Bát, “Ăn thử một miếng xem nào, cũng không khó ăn đâu.”

Tiểu Bát né đầu, không để ý tới y, Phương Diệc Nhiên không ngừng kiên trì đẩy thức ăn cho chó qua, tiếp tục dụ dỗ, “Ng ngoan nào, ăn một miếng.” Tiểu bát rút cuộc không chịu nổi y, thò lưỡi cuốn thức ăn vào miệng, đầu lưỡi ướt sũng thuận tiện liếm qua lòng bàn tay Phương Diệc Nhiên, ngứa ngứa.

Thấy nó ăn, Phương Diệc Nhiên xoa đầu khen thưởng “Ng ngoan lắm.” rồi đưa tiếp miếng nữa cho nó.

10. Chương 10

Đút được vài miếng thì Tiểu Bát không chịu ăn tiếp, mặc kệ Phương Diệc Nhiên dụ dỗ thế nào, cái đầu vẫn cứ chôn vào đùi y không chịu ngẩng lên, một vẻ không bạo lực không hợp tác.

Phương Diệc Nhiên bắt đắc dĩ, vuốt ve lỗ tai Tiểu Bát đang làm nũng trên đùi mình, tức tối nói: “Lát nữa mà đói bụng thì không có gì ăn đâu đấy.” phongmy.wordpress.com Page 30

Lau khô tóc, đứng dậy khỏi sofa. Tiểu Bát cũng nhảy xuống nhăm mắt nhăm mũi theo sát Phương Diệc Nhiên. Phương Diệc Nhiên vào phòng chuẩn bị thay đồ ở nhà, thì thấy Tiểu Bát ngồi xổm bên chân, phe phẩy đuôi nhìn y.

Phương Diệc Nhiên buồn cười nói: “Chuẩn bị làm đại sắc cầu, nhìn lên ta thay quần áo đấy à?”

Phương Diệc Nhiên tiện tay vẫy vẫy ý bảo nó ra ngoài, có điều Tiểu Bát vẫn không nhúc nhích, Phương Diệc Nhiên cũng không để tâm, tiếp tục cởi khăn tắm tìm quần áo thay, vừa mặc xong y phục thì Tiểu Bát liền nhào tới.

Phương Diệc Nhiên cười ôm lấy nó, vỗ vỗ lên đầu, một người một cún lăn lộn, bỗng nhiên nghe được bên ngoài có tiếng chuông cửa, lúc đó mới thôi.

“Đi nào, chắc là nhà mới của người được chuyển đến rồi. Chúng ta ra xem.”

Quả nhiên là người của cửa hàng thú cảnh đưa hàng tới, một đồng đồ như tòa núi nhỏ chất tại sảnh cửa lớn. Phương Diệc Nhiên nhìn quanh, hình như phòng ở của Tiểu Bát không thể đặt đâu khác ngoại trừ giữa vườn, có khi nào bị lạnh không nhỉ? Phương Diệc Nhiên vừa chuyển nhà gỗ ra ngoài vừa lo lắng.

Nhìn lớp lớp thảm dày bên dưới, lại thêm vòng bảo hộ, có lẽ gió không thổi vào được đâu.

Phương Diệc Nhiên thỏa mãn nhìn nhà mới của Tiểu bát, quay đầu nói với Tiểu Bát ở đối diện: “Thế nào, thích không? Có muốn đi vào xem thử không?”

Tiểu Bát nhìn Phương Diệc Nhiên, rồi nhìn nhà gỗ y đang chỉ tới, phe phẩy đuôi thông thả bước vào, sau đó ở bên trong quay người lại, nằm rạp xuống đất chỉ lộ ra mỗi cái đầu. Phương Diệc Nhiên nhìn vẻ đáng yêu đó, không khỏi ngồi xuống vuốt vuốt nó, lại bị Tiểu Bát liếm vào tay, tùm tùm nói: “Ngoan nhé, sau này đây là nhà mới của ngươi rồi, có thích không?”

Rồi lại đổ vào trong bát ít nước, thêm mấy món đồ chơi hình xương, Phương Diệc Nhiên cũng không biết là mình mua hay cửa hàng tặng, dù sao đều là của Tiểu Bát, tất cả đều sắp xếp đầu ra đẩy cho nó.

Phương Diệc Nhiên xoa bụng, lẩn qua lẩn lại này giờ khiến y đói muốn chết, mò mẫm vào bếp chuẩn bị làm chút đồ ăn cho mình, mở tủ lạnh ra mới thấy đồ dự trữ không còn nhiều, y không tự làm đồ ăn, cũng không ăn mỳ, vậy nên chỉ có mấy loại rau và trứng, chân giò hun khói, cũng may đủ nguyên liệu làm sandwich.

Phương Diệc Nhiên lấy trứng, chân giò hun khói, pho mát, thêm rau xà lách, tiện tay bỏ mấy lát bánh mì vào máy nướng, đang định bước qua để bật bếp chiên trứng, liền thấy bên chân một cục xù lông, đỏ khòc đỏ cười phát hiện không biết từ lúc nào Tiểu Bát đã ở bên cạnh, lại còn dùng ánh mắt nhìn y đầy trông mong.

“Muốn ăn cái này?” Phương Diệc Nhiên lúc lắc bánh mì trong tay, “Chỉ được ăn một miếng thôi đấy.” Hoàn toàn quên vừa rồi mới uy hiếp Tiểu Bát không ăn thức ăn cho chó thì sẽ bỏ đói nó, đưa ngay miếng bánh cho Tiểu Bát. phongmy.wordpress.com Page 31

Thấy Tiểu Bát ăn sạch sẽ bánh mì mới đẩy nó ra một chút, “Đi xa chút nào? Cẩn thận bị dầu bắn vào lông, là thành hói một mẩu đấy.” Thấy nó tránh ra vài bước, mới bật bếp đổ dầu, chiên hai quả trứng, xong lại nhìn Tiểu Bát đang ngoan ngoãn đứng cách xa đó một chút, thầm nghĩ buổi tối nó chỉ ăn một chút như vậy sẽ không bị đói chứ, tay lại tiếp tục chiên thêm một quả trứng nữa, lòng đỏ tai tái, lòng trắng không bị sém, y không cho thêm gia vị, cho Tiểu Bát ăn chắc là không sao?

Phương Diệc Nhiên cũng lười đi lấy đĩa cho Tiểu Bát, để luôn vào đĩa mình dùng đặt dưới đất. Quả nhiên Tiểu Bát liền chạy tới không khách khí ngoạm luôn miếng trứng vào mồm, ăn xong còn táp táp miệng mấy cái, như là đang nhấm nháp hương vị.

Phương Diệc Nhiên buồn cười lắc đầu, lấy bánh mì đã nướng xong ra, đặt lên đó chân giò hun khói, trứng chiên, pho mát, xà lách, rồi thêm chút mayonnaise, phủ một tầng bánh mì nữa, rồi lại như thế rồi một lớp bánh mì tiếp, một cái sandwich đơn giản liền hoàn thành, tự cắn một miếng, mùi vị cũng không tệ lắm, miếng thứ hai còn chưa tới miệng thì Tiểu Bát đã nhào tới, chân đạp lên tay Phương Diệc Nhiên vươn người định cắn sandwich trên tay y.

“Ha, quỳ tham ăn này.” Phương Diệc Nhiên cười giơ tay cao lên không cho Tiểu Bát cắn được, bị Tiểu Bát ai oán nhìn, còn dùng đầu cọ cọ vào chân y, lộ ra vẻ thương cảm.

“Được rồi được rồi.” Phương Diệc Nhiên nhấc tay đầu hàng, lấy dao cắt một nửa sandwich mình đã cắn đặt vào tay, còn nửa còn lại đưa cho Tiểu Bát, bị Tiểu Bát táp một ngụm hết phân nửa, “Chưa thấy ai thích tranh ăn với ta như thế. Chẳng lẽ đồ ta làm đặc biệt ngon?” Phương Diệc Nhiên thấy Tiểu Bát ăn ngấu nghiến miếng sandwich trên tay, thầm nghĩ: Chẳng lẽ thực sự bị đói? Xem ra cần suy nghĩ xem có nhất định phải bức nó ăn thức ăn cho chó không.

Trước đây nó là chó lưu lạc, hẳn cũng không phải ăn thức ăn cho chó, cũng không thấy nó có gì bất thường, vậy nên có thực sự phải bắt nó ăn không nhỉ? Phương Diệc Nhiên còn chưa bắt đầu chính sách bỏ đói thì đã nhẹ dạ thương xót Tiểu Bát rồi, haiz.

Đợi tới khi Phương Diệc Nhiên ngồi xem TV, nửa miếng sandwich đã sớm vào bụng Tiểu Bát, nhưng nửa của y thì mới cắn vài miếng, bắt quá kể ra cũng lạ, lúc này Tiểu Bát lại không tranh của y nữa, im lặng nằm lên đùi Phương Diệc Nhiên xem TV.

Phương Diệc Nhiên vuốt lưng cho nó, cười nói: “Thế nào, no rồi à?” Rồi cũng hai ba miếng giải quyết nốt phần của mình, nghiêng người đi lấy túi, nghe âm nhạc trên TV, bắt đầu xem bản thảo. Không cần phải nói, có Tiểu Bát ghé lên đùi rất ấm, thoải mái hơn so với thảm, hơn nữa Phương Diệc Nhiên lại coi tấm lưng dày rộng của Tiểu Bát như bàn làm việc, trực tiếp đặt bản thảo trên đó, sửa tranh vẽ. Cũng may Tiểu Bát nghe lời, không lộn xộn, nếu không thì bản thảo đã tiêu rồi. Phương Diệc Nhiên đang vẽ hăng say thì đột nhiên thấy Tiểu Bát nhảy xuống khỏi người mình.

“Làm sao vậy?” Ngẩng đầu nhìn, trên TV cũng đã báo mười hai rưỡi rồi, “Mệt à? Thôi được chúng ta đi ngủ thôi.” Dụi dụi mắt, vừa này còn không cảm giác gì, giờ bỗng thấy hơi mệt mỏi. phongmy.wordpress.com Page 32

Sắp xếp bản tranh lại, rồi lê dép về phòng, vừa bò lên giường lật chăn thì phát hiện đại gia hỏa Tiểu Bát này cũng đã nhảy lên theo, Phương Diệc Nhiên cảm nín, “Tên này, không chỉ tranh ăn của ta, giờ còn tranh cả giường à? Người nói xem người có phải vô lại không.”

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng không có đuổi Tiểu Bát xuống, để nó nằm lên trên một góc chăn, gối lên gối của mình, đẩy ra cái đầu định thò tới liếm láp, “Này, ta cảnh cáo người, đêm không được cắn ta đâu đấy.”

Trong đầu thì nghĩ đợi khi nào trời ấm áp thì mới để nó ra ngoài ngủ, giờ thì cứ để vậy đi, rồi chậm rãi chìm vào giấc mộng.

11. Chương 11

Phương Diệc Nhiên bị cái gì đó ướt át làm cho tỉnh giấc. Một cái lưỡi đang liếm mặt y. Đưa tay cản trở cái đầu đang quấy rầy mình, hí mắt nhìn sắc trời. Bên ngoài âm u, hẳn là còn sớm.

Phương Diệc Nhiên xoay người tiếp ngực ngủ, không thèm để ý tới Tiểu Bát liếm không tới mặt y nên đang dùng đầu đẩy đẩy.

Thế nhưng Tiểu Bát mới an tĩnh một lát lại nhảy xuống giường, vòng sang bên kia tiếp tục quấy

rầy Phương Diệc Nhiên. Phương Diệc Nhiên nhắm mắt quàng tay ôm lấy đầu Tiểu Bát, sau đó gãi gãi cằm nó, tàn bạo nói: “Đừng rợn, còn nghịch không cho ta ngủ là ta cắt côm!”

Tiểu Bát cúi đầu nheo ngào hai tiếng, đầu lưỡi vòng một cái, vừa lúc liếm lên mặt Phương Diệc Nhiên. Phương Diệc Nhiên bị Tiểu Bát dùng nước bọt rửa mặt, rút cuộc mơ hồ mở mắt, tức giận vò vò lông trên cổ Tiểu bát, tay xiết lại quanh cổ nó: “Cái tên thích làm phiền người khác này. Được rồi được rồi, ta dậy đây, còn liếm à!”

Buông ra Tiểu Bát đang làm bộ đáng thương oan ức, đẩy đầu nó ra, ngồi dậy, tiện tay lấy điện thoại di động trên tủ đầu giường xem giờ, ừm, mới tám giờ hai mươi tám phút, hử? Á á á, sắp tám rưỡi tới nơi, chết tiệt, bị muộn mất rồi. Lúc này Phương Diệc Nhiên tỉnh táo hoàn toàn, nhìn sắc trời bên ngoài, hóa ra là đang mưa, hèn chi mà giờ này rồi còn tối như vậy.

Trời mưa thật chẳng muốn rời giường, chẳng muốn ra ngoài, ngày mưa là nên chui trong chăn ngủ nướng, haiz.

Tuy lòng oán giận, nhưng vẫn nhanh nhẹn bật dậy vọt vào toilet, đánh răng rửa mặt.

Ừm, may mà Tiểu Bát đánh thức y, nếu không không biết sẽ ngủ tới khi nào nữa, sao chuông báo thức không kêu nhỉ? Hình như có kêu, là mình tắt mất, sau đó ngủ tiếp... Phương Diệc Nhiên vừa đánh răng vừa hồi tưởng. phongmy.wordpress.com Page 33

Đang soi gương, bỗng nhiên động tác trên tay cứng đờ, nghi hoặc nhìn khung cảnh phòng tắm gọn gàng phản chiếu trong gương, còn quay đầu lại xác nhận lần nữa, tất cả khăn tắm đều đặt chỉnh tề trên giá, trong bồn tắm rất sạch sẽ, dưới sàn không thấy giọt nước nào... Y nhớ rõ hôm qua tắm cho Tiểu Bát xong y chưa dọn bồn tắm mà, bên trong nhẽ ra phải đầy lông chó và bụi bẩn chứ, y cũng không lau sàn, nhẽ ra dưới đó phải đầy bọt xà phòng với nước chứ, hình như y lại càng không có vắt khăn về chỗ cũ... Y nhớ là nhét vào sô pha và phòng ngủ.

Trong miệng Phương Diệc Nhiên đầy bọt, tay cầm bàn chải đánh răng, đáng vẻ ngốc nghếch, nhìn phòng tắm sạch sẽ, gọn gàng đâu ra đấy, có chút nghi ngờ mình gặp ảo giác, hoặc là bản thân mất trí nhớ? Kỳ thực đêm qua y đã thu thập phòng tắm sạch sẽ rồi?

Phương Diệc Nhiên máy móc đánh răng, rửa mặt, vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra? Lẽ nào thật sự mình đã dọn xong rồi quên? Dù sao cũng không thể là có trộm vào được, làm gì có tên trộm nào nhảm chán tới độ dọn dẹp phòng tắm cho mình? Hay là tên trộm này thực ra có bệnh ưa sạch sẽ, nhìn phòng tắm mình bẩn thỉu bừa bộn không chịu được? Cho nên ma xui quỷ khiến thế nào nên đã thu thập sạch sẽ?

Phương Diệc Nhiên càng nghĩ càng hoang đường, đến khi vào bếp lại ngây người lần nữa... Tên trộm kia còn dọn cả bếp cho mình? Trong bếp hôm qua dao đĩa rồi thớt y dùng đều đã đặt về chỗ cũ, trong bồn rửa cũng đã dọn qua, lau sạch tới độ sáng bóng, bát đĩa cũng đã rửa, y nhớ rõ hôm qua cho Tiểu Bát ăn trứng chiên xong đĩa còn để nguyên dưới đất, y cũng chưa dọn nữa.

Càng thái quá chính là đến rác cũng đã dọn đi giúp... Phương Diệc Nhiên khẳng định hai trăm phần trăm, dù y quên là mình đã dọn phòng tắm, quét tước phòng bếp, nhưng tuyệt đối chưa ra

ngoài vút rác, nhưng hiện tại trong thùng rác trống không, ngay cả một mẫu vỏ trứng cũng không có.

Phương Diệc Nhiên vội vã chạy ra xem phòng khách, lướt mắt một lượt hình như không thiếu thứ gì, ví da túi xách các thứ đều còn nguyên... Cảnh tượng quỷ dị này, khiến Phương Diệc Nhiên đột nhiên nghĩ tới Ốc đồng cô nương thời hiện đại, báo ơn? Nhưng mà hình như gần đây mình không mua ốc, Phương Diệc Nhiên nghĩ nếu còn không ra khỏi nhà chắc y phát điên mất. Báo công an cũng không được, người ta hỏi có chuyện gì, chẳng lẽ lại nói với cảnh sát là có kẻ trộm nửa đêm lẻn vào nhà tôi dọn phòng giúp tôi? Nói ra không bị người ta tưởng điên đưa thẳng vào viện mới là lạ.

Đợi tới khi Phương Diệc Nhiên thấy toàn bộ bản thảo vốn vất lung tung trên sofa giờ đã xếp gọn gàng trên bàn trà, bên cạnh là túi của mình, Phương Diệc Nhiên nghĩ bản thân đã chết lặng rồi, coi như là tối qua mình mộng du đi... Chết lặng đeo túi lên vai, ra khỏi nhà.

Đầy Tiểu Bát đang định đi theo vào nhà, “Bên ngoài đang mưa, người ngoan ngoãn ở nhà.” Ngồi xuống vuốt ve cổ Tiểu Bát, dặn dò, “Không được cấn đồ trong nhà nhé, biết chưa? Ở nhà ngoan chờ ta về.”

Lần này Tiểu Bát không làm nũng đòi đi theo nữa, ngồi ở cửa nhìn theo bóng Phương Diệc Nhiên đi ra, đóng cửa lại. phongmy.wordpress.com Page 34

Tới dưới lầu, Phương Diệc Nhiên mới phát hiện là quên mang ô, nhưng thôi đã muộn rồi, y cũng không muốn quay về lấy, hơn nữa y vốn cũng định bắt taxi đi làm, ở đây bước vài bước là ra đến đường lớn, chịu chút mưa cũng không sao.

Đến khi Phương Diệc Nhiên ngồi trên taxi rồi, vừa lúc nhìn về phía nhà mình, liền thấy Tiểu Bát đang ghé vào lan can nhìn y. Phương Diệc Nhiên vốn định quay cửa xe xuống chào nó, ngẩng lại lại thấy không đúng, vịn nhất nhỡ cầu gối đó nhìn thấy y rồi nhảy từ trên ban công xuống thì làm sao, đến lúc đó bị ngã chết thì y biết tìm ai mà đòi.

Cuối cùng Phương Diệc Nhiên vẫn tới chỗ làm muộn, cũng may không có ai quở trách, y cũng không cần quẹt thẻ khi đến công ty. Có Chu Viêm là đúng giờ như máy quẹt thẻ đứng chờ trong phòng làm việc y báo tin, đầu tiên tán thán thân là nhà thiết kế lại đi làm muộn, có phải là tối qua đi đâu chơi bởi, bị mỹ nữ nào đó quyến rũ trên giường không dậy nổi, rồi bắt đầu tìm bóng Tiểu Bát ở xung quanh, cuối cùng vào lúc bị Phương Diệc Nhiên không khách khí tiến bước, mới nhắc nhở y đừng quên cuộc hẹn cuối tuần, Phương Diệc Nhiên phát tay ý bảo hẳn mau biến, đồng thời biểu thị y đã quên chuyện đó rồi, làm Chu Viêm tức trợn tròn cả mắt.

Người mẫu lễ nào đều nhàn hạ thế sao? Gần đây rõ ràng đang chuẩn bị hội nghị ra mắt sản phẩm mới, thân là người mẫu hàng đầu của công ty mà lại rảnh rỗi tới độ đến quấy rầy y, thực sự quá kỳ cục. Phương Diệc Nhiên lắc đầu chuẩn bị bắt đầu công việc của mình.

Nhưng rồi phát hiện hôm nay làm thế nào cũng không tập trung tinh thần được, trong đầu không phải nghĩ tới Tiểu Bát có bị đói không, ở nhà một mình liệu có buồn chán không, thậm chí nghĩ

giờ nghỉ trưa có cần về nhà một chuyến xem nó thế nào, cho nó chút đồ ăn, sáng nay vội quá quên mất chuẩn bị đồ ăn cho Tiểu Bát; không thì lại nghĩ tới chuyện thần bí xảy ra ở nhà tắm và phòng bếp nhà mình, rốt cuộc là có trộm vào thật hay là chuyện ma quái đây, hay là mình thực sự mất trí nhớ hay mộng dụ? Nhưng rõ là trước đây chưa từng xảy ra chuyện như là mộng dụ... Hay là bởi vì có chuyện ma quái nên chủ phòng đó mới bán dễ dàng như vậy?

Hiệu suất ngày hôm đó cực kỳ thấp, không phải là vẽ ra bản thảo vứt đi, thì là nhầm hệ màu, hoặc là đánh dấu sai số liệu, hoàn toàn không yên lòng. Phương Diệc Nhiên quyết định tan tầm sớm về nhà, dù sao hôm nay cũng không làm được gì ra hồn. Xuống dưới lầu, trời vẫn đang mưa, mình lại không mang ô, bị nhốt ở cửa, taxi đi qua đi lại rất nhiều nhưng không phải đón khách thì cũng là giao ban, y không gọi nổi một chiếc, cuối cùng tâm tình ngày hôm nay của Phương Diệc Nhiên cũng rơi xuống đáy cốc.

Mưa cũng không lớn, nhưng dày hạt, Phương Diệc Nhiên chuẩn bị cứ thế đi bộ về nhà, không tránh khỏi sẽ bị ướt hết. Vừa bước vào màn mưa thì đột nhiên thấy một bóng đen nhảy đến bên cạnh, tập trung nhìn xuống, Tiểu Bát?

Lông trên người Tiểu Bát đã ướt sũng, miệng thì ngậm một cây dù, chẳng lẽ là mang tới cho mình? Phương Diệc Nhiên cực kỳ kinh ngạc, nhưng không phải là vì chuyện cây dù, mà là khi y đi ra khỏi nhà rõ ràng đã khóa cửa rồi, Tiểu Bát đi ra bằng cách nào?

Dù trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn đón lấy cây dù Tiểu Bát đưa tới, mở ra. Nhưng tuy Tiểu Bát đã trưởng thành cũng không thể cao tới eo Phương Diệc Nhiên được, vậy nên dù Phương Diệc phongmy.wordpress.com Page 35

Nhiên che cho cả Tiểu Bát thì cũng hoàn toàn không ngăn được những hạt mưa phún liên tục rơi lên người Tiểu Bát.

Phương Diệc Nhiên bỗng thấy không nỡ, ngồi xuống hạ thấp dù để che mưa giúp nó, cũng không để tâm cả người nó ướt sũng liền giang tay ra ôm, “Bé ngoan, chúng ta đi xe về nhà nhé.”

Một người một cún cứ dùng tư thế quý dật đó ngồi xổm ven đường chờ taxi, có điều taxi thì chưa thấy, chỉ thấy một chiếc xe thể thao đỏ rực, Chu Viêm buồn cười hạ cửa kính xuống nhìn đôi chủ cún này.

“Tôi cứ tưởng có tên lang thang nào mang theo chó ngồi ở cửa công ty, không ngờ là nhà thiết kế Phương của chúng ta, lên đi tôi đưa cậu về.”

Phương Diệc Nhiên quả thực không khách khí mở cửa xe ra liền ngồi xuống, sau đó gọi Tiểu Bát lên, nhất thời tiếng ai oán ầm ỹ, “Trời ạ, xe của tôi!” Cả người Tiểu Bát ướt đầm, nhảy lên liền để lại dấu móng đầy bùn trên ghế xe Chu Viêm.

“Im miệng, rửa là sạch ngay, mau lái xe.”

“Người tốt khó làm a, thật chẳng hiểu sao cậu không mua một cái xe, hứ, đúng là!” Chu Viêm vừa định lái xe, lại bị Tiểu Bát vẩy lông bắn nước khắp người, biểu cảm muốn bao nhiêu ai oán thì có bấy nhiêu.

“Sao cậu lại đi so đo với một con chó, có khăn mặt sạch không, để lâu sẽ bị lạnh sinh bệnh mắt.”

“Tôi nói nè, nó sinh bệnh, lẽ nào tôi bị ướm không sinh bệnh chắc?” Chu Viêm ném một cái khăn qua, chỉ chỉ vào quần áo bị Tiểu Bát làm văng nước lên, bất mãn với việc Phương Diệc Nhiên chỉ lo lau khô cho Tiểu Bát.

“Cậu mà ốm thì đi bệnh viện khám chữa tiêm thuốc là xong, nó mà sinh bệnh thì không xong.”

Khóe miệng Chu Viêm co giật, nói vậy tức là địa vị của hắn còn chẳng bằng con cún kia, nhin uống, ai bảo hắn có ý đồ quấy rối người ta, lập tức đổi chủ đề, “Hôm nay không thấy cậu mang nó đi làm a, sao giờ lại ở đây.”

“Nó tên Tiểu Bát.” Phương Diệc Nhiên không đáp.

“Được rồi, Tiểu Bát, xin chào, ta là Chu Viêm, người có thể gọi là Karl.” Nói xong còn trịnh trọng đưa tay ra muốn nó bắt tay, lại bị Tiểu Bát nhe răng dọa.

Phương Diệc Nhiên buồn cười ngả cả vào người Tiểu Bát “Xem ra Tiểu Bát không thích cậu mấy nhỉ.”

“Hừ, chó cắn Lã Động Tân!” Chu Viêm tức giận khởi động xe, không thèm để ý một người một cẩu tức chết người ta này nữa. phongmy.wordpress.com Page 36

12. Chương 12

Phương Diệc Nhiên dẫn Tiểu Bát xuống xe, còn chưa đi được mấy bước đã bị Chu Viêm gọi lại.

“Này!” Chu Viêm bất mãn tì lên cửa kính xe, gọi với theo Phương Diệc Nhiên đang bước đi không (thèm) quay đầu lại.

“Có việc gì sao?” Phương Diệc Nhiên quay lại thắc mắc.

Chu Viêm nghiêng rằng, người này là không biết thật hay giả vờ đây, tức giận nói: “Tôi bảo, cũng đã tới dưới lầu nhà cậu rồi, cậu không mời tôi lên uống chén trà được à?”

“Nhưng nhà tôi không có trà.” Phương Diệc Nhiên cười nói.

“Phương-Diệt-Nhiên!” Chu Viêm bị Phương Diệc Nhiên làm cho tức gần chết, tiếng răng va ken két, người này tuyệt đối là cố ý. Chu Viêm hần theo đuổi không biết bao nhiêu người, nhưng chưa từng đụng tới khúc xương cứng khó nhằn thế này, đối xử tốt với y, y không cự tuyệt, còn mà cố ý không để ý tới y, y cũng không chủ động tới tìm, đúng là cứng đầu cứng cổ, làm cho người khác giận tới nghiêng rằng nghiêng lợi, đáng tiếc là càng không chiếm được thì hần lại càng muốn. Về phần lên giường rồi, vấn đề ai trên ai dưới Chu Viêm chưa từng để tâm, dù sao hắn chẳng chê sống kén lạnh, chỉ cần có thể hưởng thụ thì thế nào cũng được... Kết quả không quan trọng, chỉ cần quá trình hưởng thụ là được, đây là lý luận tận hưởng lạc thú trước mắt của Chu Viêm.

“Hôm nay là thứ sáu, chẳng phải mai là cuối tuần rồi sao, cậu vội vã muốn tới nhà tôi thế cơ à.”

Rốt cuộc Phương Diệc Nhiên cũng không đùa với Chu Viêm nữa, thực sự nổi cáu.

Tôi là vội vàng muốn thử độ mềm mại của giường nhà cậu kia, Chu Viêm tàn bạo nghĩ, “Ngày

mai!” Nói xong hờn dỗi nhún ga phóng đi.

Phương Diệc Nhiên bất đắc dĩ nhìn xe thể thao đỏ chói vút đi, lắc đầu, vỗ vỗ Tiểu Bát đang ngồi ngoan bên cạnh, “Thôi, về nhà nào.”

Mở cửa, Phương Diệc Nhiên đi vào, kỳ quái nhìn thấy Tiểu Bát còn đang do dự trước cửa, sau đó thấy nó tạo ra một chuỗi vết chân trên sàn nhà sạch sẽ, mới hiểu hóa ra là nó cũng biết sợ dơ sàn a, cười cười, lúc nó làm bẩn xe của Chu Viêm thì một chút cũng chẳng khách khí.

Vừa về đến nhà, Phương Diệc Nhiên chưa vội làm cơm mà đầu tiên là đi quanh nhà một vòng, kiểm tra cửa sổ không có vấn đề, cửa lớn cũng vậy, vẫn khóa, cũng không có dấu vết bị cạy phá, chìa khóa dự phòng ở học thủy tinh cạnh cửa cũng còn nguyên, rồi lại kiểm tra cửa sổ, tuy rằng y không đến mức ra ngoài cũng khóa cửa sổ, nhưng... Phương Diệc Nhiên nhìn xuống, Tiểu Bát không có khả năng nhảy từ độ cao này xuống dưới a.

Mà sự kiện quỷ dị ở phòng tắm và nhà bếp còn chưa giải quyết, hôm nay ban công lại xảy ra chuyện kỳ quái mới, Phương Diệc Nhiên vừa ra ban công liền thấy quần áo mình thay ra đã giặt phơi ở đó... Phương Diệc Nhiên bóp trán, không lẽ là chuyện ma quái thật, bộ quần áo đó lúc phongmy.wordpress.com Page 37

sáng còn chưa giặt mà. Đây không chỉ là chuyện ma quỷ, mà con quỷ này lại còn là một con quỷ nội trợ? Thích làm việc nhà?

Nếu không chẳng lẽ là tiểu tinh linh nuôi trong nhà như truyền thuyết? Chuyên giúp chủ nhân làm việc? Nếu không phải vì Phương Diệc Nhiên là một người theo chủ nghĩa duy vật, thì sợ rằng hiện tại đã đi mời đạo sĩ tới trừ ma đuổi quỷ rồi...

Thôi quên đi, tạm thời không có gì nguy hại, trước tiên gọi người tới đổi khóa cửa chính rồi đợi một thời gian xem có chuyện gì không.

Sau khi gọi cơm ở ngoài, Phương Diệc Nhiên đưa Tiểu Bát vào phòng tắm, vừa dùng nước ấm tắm cho nó vừa xoa lông nói: “Quỷ nghịch ngợm, hôm qua vừa tắm hôm nay đã toàn là bùn đất rồi.” Cầm lấy móng của nó, dùng nước xối vào tỉ mỉ rửa đi bùn bám giữa các móng, nắn nắn bàn chân Tiểu Bát, mềm mềm nhún nhún, Phương Diệc Nhiên thấy thú vị liền lắc lắc mấy cái, bỗng nhiên lại nghĩ tư thế bây giờ của mình, nếu đổi lại Tiểu Bát là một cô gái, thì không phải là giống tư thế hôn tay sao? Chỉ có điều đối diện là một cầu cầu ướt sũng mà thôi.

Phương Diệc Nhiên mỉm cười, lại nhìn Tiểu Bát đang ngồi mang vẻ mặt vô tội, mặc cho Phương Diệc Nhiên vừa tắm vừa nghịch. Phương Diệc Nhiên nghiêng đầu nhìn Tiểu Bát, Tiểu Bát cũng bắt chước nghiêng đầu theo, làm Phương Diệc Nhiên buồn cười, ài, thật là đáng yêu mà.

Lúc này tắm xong Phương Diệc Nhiên dọn dẹp luôn, y cũng không muốn xảy ra chuyện kỳ quái gì nữa, rất kinh khủng... Tiện thể cầm cây lau nhà thanh lý luôn một đường dấu móng Tiểu Bát để lại, không khỏi nghĩ tới việc Tiểu Bát làm bẩn xe Chu Viêm.

Nghĩ tới đó, chỉ vào Tiểu Bát đang đi bên cạnh, “Người nha, ngày mai Chu Viêm tới không được gây sự đâu đấy, biết chưa?” Tuy rằng ngoài mặt lạnh lùng với Chu Viêm, nhưng dù sao cũng là

Tiểu Bát làm bản xe hấn, ngày mai coi như là bồi thường đi.

Phương Diệc Nhiên tựa vào ghế sofa vừa dỗ Tiểu Bát ăn bánh quy cho cún, vừa chờ đồ ăn gọi ở ngoài tới, lười tự động tay làm, hơn nữa tủ lạnh cũng không có đồ ăn. Bánh quy này là sau khi gặp cô gái nhiều chuyện kia mới mua, có người nói là ăn ngon hơn thức ăn cho chó, có lẽ Tiểu Bát sẽ thích, nhưng chỉ dùng làm đồ ăn vặt, không thể ăn chính.

Bánh quy vị đậu phộng mỡ bò, làm thành hình cục xương, cô gái bán hàng nhiệt tình đề cử nói cái này vị ngon nhất, Phương Diệc Nhiên hoài nghi có khi nào cô đã ăn thử từng loại bánh quy cho chó hay không, bằng không sao biết được là cái nào nhất... Nói thật, ngửi cũng khá thơm, dù sao cũng đã ăn thử thức ăn cho chó rồi, không ngại thử cái bánh quy này một chút, Phương Diệc Nhiên ném một miếng vào miệng...

Hơi cứng, nhưng cũng khá ngon, không mặn không nhạt, còn đậm mùi đậu phộng. Phương Diệc Nhiên lại ăn thêm miếng nữa, khiến Tiểu Bát vốn đang nằm sấp trên đùi y bỏ bê bánh quy phải ngẩng đầu lên nhìn, đợi tới khi Phương Diệc Nhiên ăn đến miếng bánh thứ ba, Tiểu Bát đã dùng ánh mắt ai oán nhìn y rồi... Như là đang nói, sao anh lại tranh đồ ăn của em...

“Ày, không phải người không muốn ăn sao... Không thể lãng phí được, rất đắt đó.” Phương Diệc

Nhiên buồn cười nhìn Tiểu Bát, này thì đồ thế nào cũng không thèm, giờ lại thèm thường nhìn y. phongmy.wordpress.com Page 38

Cầm một miếng đưa tới bên mép, Tiểu Bát khấn cấp há miệng ăn, động tác như là chậm một chút thì Phương Diệc Nhiên sẽ bỏ vào miệng mình không bằng.

Phương Diệc Nhiên lắc đầu cười khổ, có phải là đồ tranh được thì ăn ngon hơn không ta? Hai người người một miếng ta một miếng ăn ngon lành, a, không phải, là một người một cún...

Đợi đồ ăn của Phương Diệc Nhiên được giao đến, bánh quy cho chó đã bị giải quyết mất một phần ba. Phương Diệc Nhiên then thùng vội đi mở cửa lấy đồ ăn của mình, một phần cơm đùi gà nướng, đùi gà vàng óng ánh tỏa sáng, vừa nhìn đã thèm, Phương Diệc Nhiên không lấy đĩa, cầm tay cắn luôn, vừa ngồi lại sofa thì Tiểu Bát đã bon chen tới, cắn một miếng đùi gà kéo xuống. Phương Diệc Nhiên trừng mắt, tên này, lại tranh đồ ăn của y! Phương Diệc Nhiên không ngại nước miếng của Tiểu Bát, lườm nó một cái, tiếp tục ăn đùi gà, đợi Tiểu Bát lại thò đến liền nghiêng người, không để nó cắn được, Tiểu Bát nhất thời tội nghiệp nằm sấp lên đùi y, đôi mắt chớp chớp nhìn y.

“Được rồi được rồi, ai bảo vừa rồi ăn bánh của người, đây, cho người ăn miếng nữa.” Nói rồi đưa đùi gà qua cho Tiểu Bát cắn.

13. Chương 13

Vừa mới sáng sớm, tiếng đập cửa rung trời lở đất, Phương Diệc Nhiên xoay người tiếp tục ngủ, đợi mãi mới đến cuối tuần, y không muốn dậy sớm chút nào, đơn giản liền mặc kệ âm thanh đó. Thế nhưng tiếng đập cửa kia như là biết Phương Diệc Nhiên đang ở nhà, kiên trì không ngừng

mà đập. Phương Diệc Nhiên nhăn mặt, thân thể rụt lại trốn vào trong chăn, dùng chăn trùm kín đầu. Tiếng đập cửa đáng ghét rớt cuộc nhỏ đi một chút, nhưng không thể chịu nổi người nọ cứ gõ dai dẳng như thế.

Phương Diệc Nhiên nằm ngay đơ trên giường, vẫn không thêm để ý người kia, nhưng Tiểu Bát thì đã sớm bị đánh thức, thò qua liềm liềm Phương Diệc Nhiên. Phương Diệc Nhiên đẩy ra cái đầu xù lông của Tiểu Bát, lầm bầm: “Tiểu Bát đi mở cửa đi.” Sau đó nghiêng đầu tiếp tục ngủ, hoàn toàn không nghĩ xem Tiểu Bát có làm được chuyện như là mở cửa không...

Tiểu Bát đương nhiên là không đi mở cửa, nhảy lên trên giường, nhìn Phương Diệc Nhiên cuộn tròn trong chăn, lại ngoan ngoãn nằm sấp xuống bên cạnh giúp y chặn chặn.

Lại qua vài phút mà tiếng đập cửa kia còn tiếp tục duy trì, Phương Diệc Nhiên rốt cuộc phải ngồi dậy, vò đầu, “Không cho người ta ngủ mà.” Nói rồi thấy Tiểu Bát đang ghé vào bên cạnh, đột nhiên xoay người một cái, mang theo chăn trên người trùm lên Tiểu Bát, bọc Tiểu Bát vào trong chăn. Tiểu Bát bị Phương Diệc Nhiên làm giật mình, ô ô giãy dụa mấy cái mà không vùng ra được, lại muốn quay đầu nhìn Phương Diệc Nhiên, thế nhưng Phương Diệc Nhiên còn đang ở trên lưng nó nên không thấy được.

Phương Diệc Nhiên ôm Tiểu Bát, đầu cọ ở trên cổ nó, sau đó trẻ con mà nói vào bên tai Tiểu

Bát: “Chúng ta đi cắn tên kia một phát, có được không? Phiền người ta ngủ, hừ!” phongmy.wordpress.com
Page 39

Mang mái đầu rối bù, trên người khoác áo ngủ bởi vì bị Tiểu Bát cọ một trận mà xộc xệch, Phương Diệc Nhiên vò rối lông trên người Tiểu Bát, rốt cuộc thả Tiểu Bát, híp mắt xuống giường, vừa ngáp vừa oán giận, rốt cuộc là tên chết tiệt nào mới sáng tinh mơ đã tới đánh thức y, chắc chắn là Chu Viêm!

Mở to đôi mắt mê mang nhìn dưới sàn, không phát hiện dép của mình, hẳn là còn bên cạnh giường, Phương Diệc Nhiên cũng lười đi lấy, đi chân trần chuẩn bị ra mở cửa, làm cho tiếng đập cửa đáng ghét kia dừng lại. Nhưng mới đi mấy bước, lại bị Tiểu Bát chặn lại, cúi đầu xuống thấy Tiểu Bát đang ngậm dép của mình, sau đó thả xuống bên chân.

Tiểu Bát buông dép xong liền ngẩng đầu nhìn Phương Diệc Nhiên, thấy hai mắt Phương Diệc Nhiên không có tiêu cự nhìn xuống đất, lại dùng đầu đẩy đẩy, đưa dép tới sát bên chân Phương Diệc Nhiên, không ngờ bị Phương Diệc Nhiên ôm chầm lấy cổ, lại chà đạp lông trên người nó một trận.

“Ài, sao người có thể đáng yêu vậy hả.” Phương Diệc Nhiên hơi tỉnh một chút, cười tủm tỉm ôm Tiểu Bát, lúc này mới đứng dậy đi dép vào.

Lẹt quẹt đi tới cửa, mơ màng tựa ở khung cửa, người tới quả nhiên là Chu Viêm. Phương Diệc Nhiên tức tối nói: “Tốt nhất cậu cho tôi một lý do vì sao sáng sớm đã chạy tới nhà tôi, bằng không tôi mà nổi giận, nói không chừng sẽ không nhớ Valandraud cất ở đâu đâu.”

Chu Viêm đứng ở cửa không nói chuyện, mắt nhìn chằm chằm vào Phương Diệc Nhiên. Đúng là

được mở rộng tầm mắt mà, đáng vẻ buồn ngủ chưa tỉnh của Phương Diệc Nhiên rất khó gặp a, hơn nữa dưới vạt áo ngủ gần như mở rộng lộ ra làn da trắng trẻo, chỗ trượt xuống có thể thấy đầu vai mượt mà. Chu Viêm thiếu chút nữa thì hóa sói nhào tới... Người đẹp a người đẹp, thiết kế Phương quả nhiên là đại mỹ nhân

~Bị đánh thức tâm tình không tốt vào đầu được, Phương Diệc Nhiên thấy Chu Viêm chờ ra không trả lời, đá một cái rồi vung tay chuẩn bị cho họ Chu nào đó ở ngoài cửa.

“Đợi đã đợi đã... Không phải cậu hẹn tôi đến uống rượu sao?” Chu Viêm đưa tay cản lại cánh cửa định đóng vội vàng nói.

Phương Diệc Nhiên nhướn mày: “Tôi có nói là mời uống rượu lúc sáng sớm sao?”

“Ha ha, ha ha.” Chu Viêm cười gượng hai tiếng: “Chẳng phải là tại tôi sợ cậu quên sao?”

Phương Diệc Nhiên trợn mắt nhìn trời, cả tuần nay mỗi ngày nhắc nhở y một lần, y có thể quên được sao? Kéo áo ngủ sắp trượt hết xuống lên, gấp một cái thật to, rồi mặc kệ mọi thứ mà đi vào trong, “Vào đi.”

“...Dean, nè, đợi chút đã.” Giọng Chu Viêm truyền lại từ phía cửa xa xa.

Phương Diệc Nhiên nhú mày, không nhịn được mà nói: “Còn chuyện gì nữa? Hay là cần tôi nhắc cậu vào.” phongmy.wordpress.com Page 40

“...Chớ nhà cậu.”

Phương Diệc Nhiên quay đầu lại thấy Chu Viêm đang chỉ chỉ Tiểu Bát đứng chặn ở cửa không cho hấn vào. Hiển nhiên là bạn Tiểu Bát chẳng lấy gì làm hoan nghênh Chu Viêm, đang đứng thẳng, hơi cong lưng, từ cổ họng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, nhìn Chu Viêm như nhìn con mèo, ra vẻ người mà dám bước vào một bước là ta sẽ nhào tới đấy. Phương Diệc Nhiên mỉm cười, không có nửa điểm đồng tình: “Quả nhiên là Tiểu Bát không thích cậu, tự cậu xem làm thế nào đi nha.”

Nói xong, tâm tình tốt về phòng đánh răng rửa mặt thay quần áo, dường như oán khí vì bị đánh thức đã hoàn toàn biến mất khi thấy Tiểu Bát gây khó dễ cho Chu Viêm. Bỏ mặc Chu Viêm đứng ở cửa vẻ mặt đau khổ, mắt mở trừng trừng nhìn Phương Diệc Nhiên không hề có ý định giúp đỡ mình.

Chu Viêm cẩn thận ngồi xuống, lấy lòng Tiểu Bát: “Nè nè, người còn nhớ ta đúng không? Là người hôm qua đưa chủ người về nhà đó.”

Tiểu Bát bất động, không có phản ứng, vẫn nhìn chằm chằm Chu Viêm không rời.

“Tiểu Bát ngoan, đừng như vậy a, để ta vào đi mà, người xem ta mang đồ ăn ngon tới này.” Nói xong có chút tiếc nuối lấy ra một tảng thịt bò ngon nhất, chắc, đây là hấn vát vả sơ chế a, vốn chuẩn bị mang tới cho Phương Diệc Nhiên, rượu vang bít tết, bầu không khí thật tốt, bây giờ lại phải mang cho chó, haiz.

Chu Viêm đưa miếng thịt còn sống ra lắc lắc trước mặt Tiểu Bát, “Tới đây nào, cho người ăn, ngoan.”

Tiểu Bát vẫn nhìn trừng trừng Chu Viêm, không thềm liếc miếng thịt đang lắc lư trước mắt nó. Đợi tới khi Phương Diệc Nhiên rửa mặt đánh răng, thay y phục xong đi ra, Chu Viêm đáng thương vẫn còn ngồi chồm hổm ở cửa, giằng co với Tiểu Bát, khiến Phương Diệc Nhiên bật cười, “Cậu còn ở cửa làm gì vậy? Đừng đùa Tiểu Bát nữa.”

Chu Viêm nghiêng rằng: “Là nó đùa tôi đấy chứ!” Sau đó lại tội nghiệp nói, “Mau quán nghiêm chó dữ nhà cậu đi.”

“Tiểu Bát ngoan lắm mà, sẽ không cắn cậu, sợ gì chứ, ừm, mà dù cắn cũng không sao, Tiểu Bát đã tiêm vắc-xin phòng dại rồi, không có mang bệnh.” Phương Diệc Nhiên thông thả đi qua, cười đến vô lương tâm. Ai bảo cậu sáng sớm tới quấy rầy tôi, trắng mắt ra chưa, đáng đời, Tiểu Bát ngoan.

Chu Viêm thực sự muốn rơi nước mắt, có làm không vậy, người đẹp trước mắt, mà chuyện tốt lại bị một con chó phá hủy? phongmy.wordpress.com Page 41

“Tiểu Bát.” Phương Diệc Nhiên thấy cũng đùa đủ rồi, gọi Tiểu Bát một tiếng, ý bảo nó trở về.

Tiểu Bát quay đầu nhìn Phương Diệc Nhiên, Chu Viêm nhân cơ hội muốn lên vào, lại bị Tiểu Bát cấp tốc quay đầu lại làm cho sợ đến đứng đờ ra không dám động dấy.

“Tiểu Bát.” Phương Diệc Nhiên lại gọi một tiếng nữa, lúc này Tiểu Bát mới ngoan ngoãn tới bên Phương Diệc Nhiên, so với dáng vẻ hung hãn vừa nãy quả thật là một trời một vực.

“Ng ngoan lắm.” Phương Diệc Nhiên khom người vuốt ve lưng nó.

Con chó chết tiệt này! Sẽ có ngày ta lén thịt mi, hừ! Chu Viêm thật vất vả mới vào được cửa nhà Phương Diệc Nhiên, tàn bạo nguyên rủa.

14. Chương 14

Phương Diệc Nhiên vào bếp rót nước cho Chu Viêm, thực sự chỉ là nước thôi —— nước lọc, rồi bùng chén ra, liền thấy Chu Viêm đứng im tại chỗ, Tiểu Bát đang dọa dẫm hất. Chu Viêm thấy Phương Diệc Nhiên chẳng khác gì thấy cứu tinh, vội vã tổ khổ với y.

“Chó của cậu, đến sô pha cũng không cho tôi ngồi!” Chu Viêm lườm Tiểu Bát, mách lẻo với Phương Diệc Nhiên. Hắn nghĩ Phương Diệc Nhiên nên treo cái bảng ngoài cửa, trên viết: Nhà có chó dữ!

Phương Diệc Nhiên đặt nước lên bàn, ngồi xuống sô pha, Tiểu Bát cũng nhảy lên theo, tìm vị trí quen thuộc của mình, thoải mái gối lên đùi Phương Diệc Nhiên. Lúc này Phương Diệc Nhiên mới lên tiếng: “Cậu ngồi vào chỗ của nó, nó không hung dữ với cậu mới là lạ. Ngồi đi.” Ngón tay chỉ chiếc sô pha đơn bên cạnh.

Đáng chết, chó mà cũng có chỗ ngồi sao, Chu Viêm cảm giận, đặt mông ngồi xuống sô pha, sau đó nhìn cốc nước trước mặt, trợn mắt: “Nước lọc?”

“Đã nói với cậu là nhà tôi không có trà mà.” Cả người Phương Diệc Nhiên dựa vào sô pha, tìm một vị trí thoải mái, nửa dựa vào Tiểu bát, ngón tay thi thoảng vuốt ve lông trên lưng nó.

“Cậu cũng không thể pha cà phê cho tôi sao?” Chu Viêm bất mãn nói, hẳn biết Phương Diệc Nhiên thích uống cà phê, nghe nói còn cực kỳ chú trọng, hẳn không tin là trong nhà không có dụng cụ pha cà phê, lại càng không tin là không có cà phê, càng càng càng không tin là y không biết pha cà phê, lại còn dùng nước lọc đãi hẳn, có làm không đây?

“Sáng sớm ai lại uống cà phê.” Nói rồi ngáp một cái, buồn ngủ, cả người ngã vào Tiểu Bát. Tiểu bát bị Phương Diệc Nhiên đè nặng như thế cũng không ý kiến gì, ngoan ngoãn dựa vào sô pha, mặc cho Phương Diệc Nhiên dùng mình làm gối ôm, chỉ nhìn chăm chăm Chu Viêm như là phòng cướp.

Chu Viêm vuốt tay lên trán, giờ cũng sắp mười giờ rồi, sáng sớm ở đâu nữa, lại nhìn dáng vẻ như sắp ngủ tiếp của Phương Diệc Nhiên, hít sâu một hơi, nói: “Quà mừng cậu chuyển nhà, để cho cậu ném thử tay nghề của tôi thế nào?” Giờ lên tăng thịt bò vừa này định dùng hối lộ Tiểu Bát. phongmy.wordpress.com Page 42

“Ừ.” Phương Diệc Nhiên lên tiếng đồng ý.

“Đã ăn sáng chưa?”

Phương Diệc Nhiên lắc đầu.

“Để tôi làm cho cậu.” Chu Viêm đứng dậy, thôi, ai bảo hẳn lại đi thích người ta, cứ phải xum xoe lấy lòng, tuy hẳn không biết làm đồ ăn Trung Quốc, nhưng làm đồ ăn Pháp và bánh ngọt thì tay nghề không tệ.

“Tủ lạnh không có đồ gì, chúng ta ra ngoài ăn đi.” Phương Diệc Nhiên có vài phần tỉnh ngủ.

“Cũng được, tôi đi cắt đồ. Tiện thể mua ít nguyên liệu cần thiết về.” Chu Viêm cắt thịt bò vào tủ lạnh, trong miệng còn oán giận: “Biết rõ là phải đón tiếp tôi mà cái gì cũng không có.”

“Vậy tôi mới bảo cậu tối sáng sớm làm gì.” Phương Diệc Nhiên phản bác.

Mở tủ lạnh, sững sốt, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi: “Thế này gọi là không có gì à?”

Trong tủ lạnh rõ là đầy nguyên liệu nấu ăn, từ rau tươi cho tới đủ loại thịt thà, còn có các loại pho mát, xúc xích, sữa tươi, nói chung là cái gì cũng có, bất kể là món Trung hay cơm Tây cũng đủ làm một bàn ê hề, mà y lại nói dối không chớp mắt. Chu Viêm hẳn đây hiếm khi có tâm trạng muốn thể hiện tay nghề, lấy lòng y, mà y thế này là có ý gì?

“Hả?” Vốn Phương Diệc Nhiên đang ngồi ở sô pha nghe Chu Viêm nói, liền đến xem. Lẽ nào tủ lạnh có cái gì đó không nên có, y nhớ rõ hôm qua sau khi làm sandwich xong, bên trong không có gì a, y vốn định hôm nay đi mua chút đồ ăn... Phương Diệc Nhiên đi tới, vừa nhìn một cái cũng ngây người.

Những thứ này ở đâu ra... Y nhớ rõ không hề mua gì a, đặc biệt là có những thứ y không thích ăn, như là xúc xích, y chưa bao giờ ăn, bởi vì có ám mùi khói, vậy nên tuyệt đối không phải do y mua về, còn có pho mát đủ nhãn hiệu, nhưng kỳ thực y chỉ ăn đúng một loại pho mát thôi...

Phương Diệc Nhiên lập tức liên hệ tới những việc kỳ quái gần đây, phòng tắm và bếp được dọn dẹp sạch sẽ, còn có quần áo được giặt phơi... Những chuyện này sợ rằng có liên quan với nhau,

có lẽ là một người hay là thứ gì đó làm? Chỉ là không biết vì sao toàn làm việc nhà giúp y? Tuy rằng kinh ngạc, bất quá Phương Diệc Nhiên lập tức vỗ trán nói: “Lần trước tôi mua mà quên mất.” Chuyện kỳ quái xảy ra ở nhà mình, y cũng không định nói cho người khác, không khéo lại bị tưởng điên. Chẳng lẽ nói với Chu Viêm, những thứ này kỳ thực không phải tôi mua, không biết ai cho vào tủ lạnh để lấy lòng tôi, không chỉ thế, người ta còn dọn nhà giặt quần áo cho tôi mà thần không biết quỷ không hay, còn kém một ngày nào đó về nhà thấy trên bàn dọn sẵn cơm nước thôi. Nghe xong Chu Viêm không cho là y bị tâm thần mới kỳ quái...

Chu Viêm bất đắc dĩ thở dài, chuyện này mà cũng có thể quên? phongmy.wordpress.com Page 43 “Cậu ra ngoài chờ tôi.” Đẩy người ra khỏi bếp, lấy trứng lên chiên một ít cho y, lại hâm nóng sữa, rồi mới bưng ra ngoài. Chỉ thấy Phương Diệc Nhiên đang đứng dựa vào cửa phòng bếp, trên tay không biết là cầm túi đồ ăn vặt gì, đang tung một miếng vào trong miệng mình, xong cho Tiểu Bát một miếng, rồi lại bản thân một miếng.

“Không ngờ cậu còn biết bếp núc a.” Thấy Chu Viêm làm xong món ăn sáng, Phương Diệc Nhiên cười nói.

“Đương nhiên, đợi lát nữa tôi làm bít tết, cho cậu được thưởng thức tài nghệ của đầu bếp Chu.” Chu Viêm vênh cằm đắc ý.

Phương Diệc Nhiên cười, “Tôi rất chờ mong.”

“Được rồi, cậu đừng ăn bánh nữa, ăn nhẹ một chút rồi còn ăn bữa trưa.” Chu Viêm thấy Phương Diệc Nhiên vẫn không ngừng ăn bánh bích quy, cau mày nói.

“À, ngon lắm đó, cậu muốn thử không?” Phương Diệc Nhiên đưa một miếng qua.

Chu Viêm im lặng lắc đầu, đưa sữa cho Phương Diệc Nhiên, bỗng nhiên nắm tay y, há miệng ngậm lấy bánh quy, đầu lưỡi còn không quên liếm lên ngón tay Phương Diệc Nhiên, động tác có thể nói là cực kỳ ám muội mê hoặc.

Phương Diệc Nhiên cũng không ngờ hắn lại làm thế, sững sốt một chút, lập tức thần nhiên nhận lấy cốc sữa từ tay hắn, coi như động tác đen tối kia không xảy ra, cười hỏi: “Vị thế nào?”

Chu Viêm nhai thử một chút, có mùi đậu phộng khá đậm đà, đang định nói là ngon lắm, giờ lên túi bánh quy trong tay Phương Diệc Nhiên, định xem tên là gì, vừa nhìn, miệng lập tức cứng đờ, nhỏ cũng không thể mà nuốt cũng không xong, cứ nghẹn ở đó.

Trên mặt túi có một hình bàn chân thật to, tiếng nước ngoài viết rõ ràng, thức ăn cho thú cưng... Bánh quy cho cún...

Sh*t, hắn vừa mới ăn bánh cho chó? Chu Viêm cứng ngắc nhìn Tiểu Bát đang ngồi dưới đất, nó đang nhai cái bánh cũng được Phương Diệc Nhiên đút cho... Trời ơi, chết mất thôi chết mất thôi, hắn mà lại đi ăn bánh quy cho chó, mà càng đáng giận là, hắn không chỉ ăn thứ giống con chó đáng chết kia, mà địa vị còn không bằng nó, chí ít nó còn được Phương Diệc Nhiên chủ động đút cho, mình thì sao?

Nè nè nè, có lầm hay không... Chu Viêm còn đang oán thán cho địa vị của mình, thì đã thấy

Phương Diệc Nhiên đem bữa sáng hẩn làm, chia cho Tiểu Bát ăn... Hẩn thực sự có ý muốn đâm đầu vào tường chết cho xong, đó là bữa sáng tình yêu hẩn làm đó, bao nhiêu người muốn ăn mà hẩn còn chưa chắc thềm nể tình kia! Cứ như thế bị chà đạp rồi!!!

phongmy.wordpress.com Page 44

15. Chương 15

Phương Diệc Nhiên cho Tiểu Bát ăn bữa sáng, nhìn nó liếm sạch đĩa mới cười xoa lưng nó, ngẩng đầu thấy Chu Viêm đang cau mày, ôm tay đứng một bên trong bếp, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tôi bảo, nó bần lảm đó, cả người toàn vi khuẩn, thế mà cậu lại còn cùng ăn với nó, này, tôi đang nói cậu đó, còn vuốt nó à!” Chu Viêm thấy Phương Diệc Nhiên không chỉ không buông con chó đó ra, còn mồm mím mà ôm cả người nó vào lòng, gãi gãi lông nó, mà cậu kia lại còn liếm mặt Phương Diệc Nhiên!

“Tiểu Bát nhà chúng ta nào có bần, đúng không?” Phương Diệc Nhiên ôm lấy cổ Tiểu Bát chẳng hề e ngại, cười hỏi Tiểu Bát trong lòng.

“Đúng rồi, cậu xem trong tủ còn thiếu nguyên liệu gì, lát nữa tôi đi mua, không nhờ cậu nấu khong xong lại trách tôi không chuẩn bị đủ đồ.” Phương Diệc Nhiên vò rồi tung lông trên cổ Tiểu Bát, lúc này mới thả nó, đứng lên dọn đĩa, lúc ngang qua Chu Viêm tiện thể hỏi.

“Cũng gần đủ rồi, chỉ thiếu nước chanh và rượu vang.” Chu Viêm thấy Tiểu Bát theo sát Phương Diệc Nhiên vào bếp như là bảo tiêu, thậm chí lúc đi ngang qua hẩn còn nhe răng, Chu Viêm cảm tức, cũng nhe răng ra với Tiểu Bát.

“Rượu vang?” Thả hết chén đĩa vào trong bồn rửa, nghe Chu Viêm nói tới rượu vang, lại quay sang tủ rượu, xem một lượt rồi lấy ra một bình: “Người xem loại này được không?”

Chu Viêm nhìn sang, mấy chữ Château Ausone nổi bật làm hẩn hoa mắt: “Tôi cần dùng để nấu ăn!”

“Tôi biết mà.” Phương Diệc Nhiên không hiểu hẩn làm gì phải cường điệu như thế, y biết hẩn cần rượu vang để nấu mà.

Chu Viêm ghen hòng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đây là Château Ausone đó, là rượu nho của trang trại Bordeaux hạng nhất Saint-Émilion sản xuất ra đó!”

“Rồi sao?” Phương Diệc Nhiên mang về mặt tôi-biết-rõ-mà.

Chu Viêm hít sâu, “Dùng nó làm rượu gia vị, cậu không sợ bị sét đánh à! Rất lãng phí.” Tuy nói bình này ử chưa lâu, giá không quá cao, nhưng người có đầu óc bình thường sẽ đem chai rượu nho mấy nghìn đồng ra làm rượu gia vị sao!

“Lãng phí gì, không thì cũng để uống thôi...” Phương Diệc Nhiên không cho là đúng, lại chỉ vào tủ rượu, “Vậy cậu muốn chai nào?”

“Tôi đi siêu thị mua một chai.” Chu Viêm bó tay rồi, không nhìn còn đỡ, nhìn một cái liền làm

hắn sợ hãi, rượu trong tửu đồ lấy bừa một chai cũng là vô giá, hắn liếc mắt đã thấy Romanée-Conti, loại rượu vang này sản lượng cực ít, chất lượng cao, chỉ phân phối ở mức nhất định, mà phongmy.wordpress.com Page 45

nghe đâu cực kỳ đắt đỏ, hàng năm số lượng sản xuất không tới một vạn bình, khiến cho giá của nó có thể nói là trên trời, từ năm 1760 Romanée đã được xác nhận là vườn nho đắt giá nhất thế giới.

Thật không biết y lấy từ đâu ra thứ xa xỉ này, chẳng trách mới muốn đem Ausone đi làm gia vị không cần chớp mắt, đem so với Romanée thì nó đúng là đáng làm rượu gia vị... Chu Viêm chào thua đi mua nguyên liệu, tránh khỏi tiếp tục bị Phương Diệc Nhiên đả kích.

Phương Diệc Nhiên sờ sờ mũi vẻ vô tội, kỳ thực Chu Viêm oan uổng cho Phương Diệc Nhiên rồi, những chai rượu này của y đều của một người bạn tặng, tuy giá trị lớn, nhưng nếu như mỗi năm đều cứ tặng cứ tặng, thì ai cũng trở nên vô cảm, xem y chỉ tùy tiện nhét chúng vào trong tửu đồ là biết cũng chẳng yêu quý gì mấy rồi. Hơn nữa Phương Diệc Nhiên cũng không tính là mê rượu, tuy hiểu rượu, nhưng kỳ thực không thích thứ này, đa phần là khi còn trẻ thích khoe khoang phẩm vị mà thôi. Phương Diệc Nhiên nghĩ tới đây lại không khỏi buồn cười, mình cũng từng có thời gian ấu trĩ như thế. Có điều về sau chơi chán, cũng dần tách ra khỏi vòng xoáy đó... Hơn nữa rượu không phải chỉ để uống thôi sao, dù là rượu vang trị giá trăm vạn, uống vào cũng không thể trường sinh bất lão, chỉ có vị ngon mà thôi, lãng phí gì chứ, làm rượu gia vị thì cũng là vào bụng cả.

Chu Viêm đi mua đồ, trong nhà liền chỉ còn lại Phương Diệc Nhiên và Tiểu Bát. Phương Diệc Nhiên kéo Tiểu Bát lại gần, hai tay giữ đầu nó, hỏi: “Haiz, người thấy Chu Viêm thế nào? Hắn dốc sức theo đuổi lấy lòng ta như thế, người nói có nên cho hắn một cơ hội, để hắn thử xem thế nào không?”

Phương Diệc Nhiên hỏi Tiểu Bát, đương nhiên cũng không mong nó sẽ trả lời, bất quá là tự hỏi bản thân mà thôi, “Mặc dù người này cứ thấy gì đẹp là thích, một kẻ đa tình như thế, nếu như chân thành, còn phải tốn sức để giữ hắn bên mình thật chặt, cũng phiền phức ghê.” Tuy Chu Viêm là loại người không quản được nửa thân dưới, nhưng Phương Diệc Nhiên nếu thật sự thích hắn, thì tự nhiên sẽ có biện pháp làm cho hắn trở nên ngoan ngoãn, vấn đề hiện tại là có nên thích hắn không, có đáng giá để cho y phải tốn tâm tư làm thế không.

“Người này để tâm ta lâu rồi, nhưng vẫn chưa đạt được tới tay, còn đang mới mẻ, không thì cứ lên giường với hắn một lần, cho hắn toại nguyện, sau khi chiếm được, với tính cách của Chu Viêm sợ rằng hết mới mẻ thì tự nhiên sẽ có mục tiêu mới, cũng sẽ không quản quít ta nữa, đến lúc đó đôi bên chia tay trong hòa bình. Người nói xem? Tiểu Bát?” Phương Diệc Nhiên câu được câu chẳng vượt lòng Tiểu Bát, khổ não vấn đề về Chu Viêm.

“Có điều chuyện mất mặt như thế, ngàn vạn lần đừng để tên kia biết, không thì hắn cười chết mất...” Cũng không biết ‘tên kia’ trong lời Phương Diệc Nhiên là ai. Như là nghĩ đến vẻ cười

nhạo của ai đó, Phương Diệc Nhiên bĩu môi, bày ra gương mặt nhăn như mướp đắng.

“Tiểu Bát, cầu cầu các người nếu chọn bạn đời, có phải là trừ khi nó chết thì sẽ không thay lòng đúng không? Aii, thật tốt, vì sao con người phải phức tạp thế này.” Phương Diệc Nhiên nằm trên sofa, mặc cho Tiểu Bát gối đầu lên ngực mình, vuốt đầu nó hỏi. Ý chỉ là muốn tìm một người có thể làm bạn bên mình, khó tới vậy sao? phongmy.wordpress.com Page 46

Phương Diệc Nhiên còn chưa suy nghĩ xong, Chu Viêm đã đi mua đồ về, cắt đứt dòng tâm trí miên man của Phương Diệc Nhiên. Cuối cùng buông một tiếng thở dài, quên đi, cứ thuận theo tự nhiên thôi, hứng thú lẫn tính thú của y đối với Chu Viêm không quá lớn, tuy Chu Viêm rất đẹp trai, đẹp thì đẹp thôi, chính là không có cá tính, không khác gì nam lẫn nữ trước đây y từng có quan hệ, có hơn thì là cái vỏ ngoài đẹp hơn thôi...

Phương Diệc Nhiên mở cửa cho Chu Viêm vào bếp, mặc hần vật lộn một mình trong đó, bản thân thì mở một chai rượu vang sang sang dụng cụ rót rượu, xong rồi vị chủ nhân này không còn việc gì để làm nữa, chỉ có thể nhìn khách bận bịu trong bếp, mình thì cùng thú cưng đứng ở cửa xem.

Chu Viêm thấy Phương Diệc Nhiên dựa ở cửa nhìn mình, không khỏi nói mấy câu tự sướng:

“Sao thế? Có phải là thấy tôi đặc biệt hiền lương thực đức không a ~ “

Phương Diệc Nhiên ngây người, chưa thấy ai mặt dày như vậy, một củ cải lẳng nhăng như hần tự khen bản thân hiền lương thực đức cũng không biết xấu hổ? Phương Diệc Nhiên cố nín cười, nghiêm mặt nói: “Hiền lương thực đức là để tả phụ nữ, chẳng có tí liên quan nào tới đàn ông con trai như cậu cả, đừng dùng thành ngữ lung tung.”

“Hừ.” Chu Viêm hươ nòi mấy cái biểu thị bất mãn, rồi tiếp tục chuẩn bị món bít tết và đồ ăn kèm.

Nói thật ra thì đáng về bây giờ của Chu Viêm cũng có thể chạm vào mép cụm từ ‘hiền thê lương mẫu’, Phương Diệc Nhiên lắc đầu cười, định xoa đầu Tiểu Bát ở bên cạnh, nhưng phát hiện nó đã thờ ơ nằm rạp ra đất.

Cái chỗ dụng cụ rót rượu, tại đọc QT hơi khó hiểu, khi search google thì ra mấy lọ trông rất hay ho để rót rượu vang sang đó rồi sau đó mới rót từ đó ra ly rượu, nên gọi tạm là như vậy :”>

16. Chương 16

Tuy Tiểu Bát cũng thường hay nằm sấp bên chân Phương Diệc Nhiên như vậy, có điều Phương Diệc Nhiên vẫn cảm thấy nó đang ủ rũ, không có tinh thần, liền ngồi xổm xuống vuốt đám lông màu đen trên lưng nó, dịu dàng hỏi: “Làm sao vậy? Còn chưa no à?” phongmy.wordpress.com Page 47

Tiểu Bát hơi nghiêng đầu liếc Phương Diệc Nhiên, rồi lại miễn cưỡng nằm rạp ra như cũ.

Phương Diệc Nhiên thấy kỳ quái, rõ ràng vừa rồi còn ổn cả, giờ đã làm sao thế này?

Phương Diệc Nhiên có chút lo lắng, không lẽ sinh bệnh? Sáng sớm ăn trứng tái nên đau bụng?

Nhưng mình cũng ăn mà có bị làm sao đâu nhỉ, quả nhiên là nên nghe lời cô gái ở tiệm thú cảnh, không thể cho Tiểu Bát ăn đồ giống mình được. Nhìn Tiểu Bát không quần quít mình như mọi khi, dáng vẻ như có chút xa cách, Phương Diệc Nhiên liền quỳ xuống đất, dán sát vào Tiểu Bát, lo lắng hỏi: “Thực sự sinh bệnh sao?”

Có nên mang nó đi khám không nhỉ?

Chu Viêm vừa quay đầu lại liền Thấy Phương Diệc Nhiên đang quỳ dưới đất, ghé sát vào con cún chết tiệt kia, bất mãn nói: “Cậu không thấy dưới sàn bẩn à, mau đứng lên đi, mặt sàn lạnh lắm.”

Phương Diệc Nhiên nghe vậy đứng lên, vỗ vỗ đầu gối, lại nhìn Tiểu Bát, nói có chút không chắc: “Hình như Tiểu Bát bị ốm.”

Chu Viêm tức tối nói: “Nó thì ốm cái gì, không phải vừa rồi dọa nạt tôi còn mười phần đắc ý sao, cậu đừng lo lắng không đâu.” Chu Viêm liếc Tiểu Bát bên dưới, hừ, giả chết à, cũng biết làm bộ đáng thương để lôi kéo sự chú ý của Phương Diệc Nhiên cơ đấy.

“Tiểu Bát lại đây.” Bị Chu Viêm Nhắc nhở, Phương Diệc Nhiên quả thật thấy dưới sàn hơi lạnh, Tiểu Bát thường hay nằm dưới đất, có khi là bị cảm lạnh cũng nên. Phương Diệc Nhiên gọi Tiểu bát lên sô pha, nhìn nó nhảy lên rồi nặng nề đổ lên người mình, Phương Diệc Nhiên đỡ lấy nó, đưa tay xoa xoa bụng, mềm mại, một lớp lông tơ mịn màng, không cứng như lông trên người.

“Sau này đừng nằm dưới đất nữa, cẩn thận bị lạnh sinh bệnh.” Sàn nhà bằng đá, giữa mùa đông quả thật rất lạnh, Phương Diệc Nhiên cũng không quan tâm nó có hiểu không, vừa dằn dờ vừa xoa cái bụng mềm mềm của nó, như là làm vậy sẽ ấm lên. Trong lòng thầm tính không biết có nên trải thảm trong nhà không, như vậy Tiểu Bát dù nằm hay lăn dưới đất cũng không bị cảm lạnh, hơn nữa cũng không bẩn lông. Phiên phức duy nhất là lông chó sẽ bám vào mặt thảm, khó mà làm sạch.

Cũng không biết có phải Phương Diệc Nhiên xoa nắn có tác dụng không, Tiểu Bát ngẩng đầu lên liếm Phương Diệc Nhiên, không ủ ê như vừa rồi nữa. Phương Diệc Nhiên bị nó liếm ướt cả mặt, thấy nó còn liếm mình, hẳn là không có việc gì, giận dỗi xoa tai nó: “Tiểu quỷ nghịch ngợm.”

Không như là bị bệnh, mà như là đang dỗi mình? Phương Diệc Nhiên đột nhiên nảy ra suy nghĩ kỳ dị đó, nhưng một chú chó cũng biết giận dỗi sao? Nhưng hình như cũng nghe nói rằng tính chiếm hữu của chó đối với chủ nhân rất mạnh, nếu bị một con chó khác làm phân tán sự quan tâm của chủ nhân, có khi còn hung hãn tấn công. Không lẽ vì Tiểu Bát bị Chu Viêm giành mất sự chú ý nên đang dỗi? Nhưng không phải Chu Viêm là người sao... Phương Diệc Nhiên không khỏi buồn cười trước thái độ không hữu hảo của Tiểu Bát với Chu Viêm.

“Tên nhóc này.” Phương Diệc Nhiên bắt đắc dĩ gãi cằm nó. phongmy.wordpress.com Page 48

“Dean~ đĩa nhà cậu để đâu?” Chu Viêm gọi với ra từ trong bếp.

“Ồ bên dưới tủ bát ý.” Phương Diệc Nhiên đáp.

“Không có, cậu vào giúp tôi một chút đi.”

Sao lại thế nhỉ? Không phải rất dễ thấy sao, cánh cửa tủ trong suốt, liếc cái là thấy, sao Chu Viêm lại không tìm ra. Tuy nghĩ vậy, Phương Diệc Nhiên vẫn đứng lên, chuẩn bị đi giúp hắn, dù sao người ta cũng là khách lại phải ở trong bếp nhà mình tắt bật một mình cũng không hay cho lắm. Nhưng vừa dậm bước thì đã bị Tiểu Bát cản lấy góc áo.

Phương Diệc Nhiên quay đầu lại, nhìn Tiểu Bát không cho mình đi, “Mau buông ra, cẩn thận rách áo mất.” Tức giận vỗ lên đầu Tiểu Bát, ngày hôm nay nó bị làm sao vậy?

Tiểu Bát không chịu, còn dùng đôi mắt to vô tội của nó nhìn chằm chằm Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên sờ sờ mũi, làm vậy trông mình cứ như là đang định vứt bỏ nó không bằng, bất đắc dĩ lại ngồi xuống sô pha, Tiểu Bát vẫn không buông ra, như là sợ nơi lỏng một cái là Phương Diệc Nhiên sẽ biến mất. Tiểu Bát nằm trên sô pha cắn góc áo của y, đáng vẻ đầy đáng thương.

“Dean?” Chu Viêm lại lên tiếng, Phương Diệc Nhiên nhìn Tiểu Bát, quả nhiên là đỡ khóc đỡ cười, “Đợi chút.”

“Nghe lời, mau buông ra nào, ta đi lấy đĩa giúp Chu Viêm.” Phương Diệc Nhiên trấn an vuốt đầu Tiểu Bát, dỗ dành nó, nhưng Tiểu Bát vẫn không hề lay động.

Phương Diệc Nhiên hơi buồn bực, kiểm điểm lại bản thân có phải là quá nuông chiều nó không.

Y nắm cằm Tiểu Bát, tách hai hàm ra, giải cứu áo mình ra khỏi miệng nó, quả nhiên bị Tiểu Bát cắn lủng thành lỗ rồi.

Phương Diệc Nhiên đứng dậy giận dữ trừng Tiểu Bát, sau đó đi vào bếp, quay đầu lại thấy Tiểu Bát vẫn nằm trên ghế không đuổi theo. Phương Diệc Nhiên cũng không gọi nó mà đi thẳng vào trong.

“Sao lâu vậy? Đĩa ở đâu?”

Phương Diệc Nhiên nhìn kệ đĩa ngay trước mắt Chu Viêm, mắt trợn trắng, không rõ thế này là làm sao. Nếu nói Tiểu Bát hờn dỗi thì là một nhẽ, Chu Viêm này lớn như vậy rồi còn so đo với một chú chó... Phương Diệc Nhiên thở dài, mở tủ lấy đĩa ra đưa cho Chu Viêm.

Chu Viêm nhận lấy, thỏa mãn nhận ra Phương Diệc Nhiên không ra ngoài tiếp tục bám lấy cầu ngực kia, mà ở lại trong bếp giúp mình.

Vì là làm bít tết, phối với đồ Tây, nên làm cũng nhanh. Chu Viêm đặt thịt bò vào đĩa, Phương Diệc Nhiên đem ra ngoài. Liếc mắt nhìn Tiểu Bát còn nằm trên sô pha, đáng vẻ như là đáng phongmy.wordpress.com Page 49

thương không ai bằng, có điều Phương Diệc Nhiên hạ quyết tâm không thể cứ chiều nó mãi, đúng là càng lúc càng không có quy củ gì cả.

Sau khi các món đã dọn hết ra bàn, Phương Diệc Nhiên nhìn, hơi có chút bất ngờ nói: “Đồ ăn

không tệ, thật là không ngờ đấy.”

“Được nhiên, tôi là ai chứ.” Chu Viêm đắc ý vênh mặt.

“Phải phải phải, cậu là Chu Viêm đẹp trai tài hoa.” Phương Diệc Nhiên buồn cười lắc đầu, “Tôi đi lấy ly.”

Chu Viêm bám theo, thấy Phương Diệc Nhiên lấy ra hai chiếc ly chân dài, cầm lấy dụng cụ rót rượu ở một bên, bề mặt rượu vang tiếp xúc với không khí (dụng cụ rót rượu có thể tích và miệng lớn – TG), chất tannin bị oxi hóa, giải phóng ra mùi hương bị phong bế, quả nhiên hương rượu lan tỏa khắp nơi.

(khi vang tiếp xúc với không khí thì một lượng cồn bị khuếch tán sẽ làm lan tỏa mùi hương, tác dụng chính của đồ rót rượu là để làm dậy mùi của vang, đoạn trên mình cố edit sát theo tác giả viết thôi, không chắc lắm về vụ tannin. Tannin là một chất có trong vỏ và cuống nho tạo ra vị chất đặc trưng của rượu vang)

Chu Viêm hít sâu một hơi, tán thưởng, “Rượu ngon.” Phương Diệc Nhiên lấy ly ra, rót rượu vào. Quanh mũi tràn đầy hương vang nho, Phương Diệc Nhiên cũng cười đưa ly cho Chu Viêm, hai người mỗi người cầm một ly, đều là người am hiểu thưởng thức rượu, đương nhiên sẽ không vội uống, thưởng thức rượu nho là phải rất chú ý.

Theo hương rượu lan tỏa, bầu không khí giữa hai người cũng như nóng dần lên, Chu Viêm đang định nói gì đó, bỗng nhiên chỉ ra phía sau Phương Diệc Nhiên, cả giận hét: “Dean, chó nhà cậu!” Phương Diệc Nhiên thắc mắc quay đầu lại, cũng hoảng hốt cực kỳ, liền quát lớn một tiếng “Tiểu Bát!” Hóa ra Tiểu Bát đang đứng trên ghế, gặm miếng thịt bò trên bàn, những món ăn kèm khác đều bị làm cho vung vãi khắp nơi.

17. Chương 17

Diễn biến kế tiếp, hoàn toàn có thể dùng ‘gà bay chó sữa’ để hình dung, Phương Diệc Nhiên cười khở nhìn Chu Viêm tông cửa bỏ đi, vốn định đuổi theo nhưng cuối cùng lại không nhúc nhích. Thôi thôi, cứ như vậy đi, bản thân cũng không cần phải suy nghĩ có nên đón nhận sự theo đuổi của Chu Viêm không... Sợ rằng sắp tới đây Chu Viêm sẽ hoàn toàn không thèm để ý tới mình nữa.

Phương Diệc Nhiên nhìn Tiểu Bát co rúm trên mặt đất, đáng vẻ vô hạn ủy khuất, khiến y không khỏi đau đầu, thật không hiểu sao Tiểu Bát lại ghét Chu Viêm tới như vậy. phongmy.wordpress.com Page 50

Vừa rồi hai người đang thưởng thức rượu vang, phát hiện Tiểu Bát đã phá tan tành bàn ăn, Phương Diệc Nhiên đương nhiên là nổi giận, lập tức đi qua trách mắng Tiểu Bát. Tiểu Bát phản ứng nhanh, thấy Phương Diệc Nhiên tới lập tức nhảy xuống, không ngờ Chu Viêm đi sau Phương Diệc Nhiên lại làm ra động tác thắng lợi để thị uy cho Tiểu Bát xem, triệt để chọc giận Tiểu Bát, vậy là Tiểu Bát liền bỏ nhào tới.

Cái này hoàn toàn ngoài dự liệu của Phương Diệc Nhiên, phải biết rằng bình thường Tiểu Bát rất ngoan ngoãn thông minh, đừng nói là tấn công ai, đến sửa cũng rất ít, thường im lặng đi theo Phương Diệc Nhiên, nghe lời miễn chê, vậy mà hôm nay không thềm để ý sự ngăn cản của Phương Diệc Nhiên mà tấn công Chu Viêm.

Chu Viêm đương nhiên cũng không ngờ Tiểu Bát sẽ lao tới, tuy Tiểu Bát hình thể lớn, có điều luôn trăm nghe ngàn tuân đối với Phương Diệc Nhiên, trước mặt y luôn rất hiền lành dễ bảo, khiến hắn quên mất hàm răng sắc bén của Tiểu Bát đủ để xé hắn tan xác, trên người nó hòa lẫn dòng máu của sói, vậy mà hắn lại không biết sống chết đi khiêu khích nó. Chu Viêm nhất thời luống cuống, vô thức giơ tay lên chắn trước người, hoàn toàn quên mất trên tay mình còn cầm chén rượu và dụng cụ rót rượu.

“Choang” một tiếng, Chu Viêm ngã ra sàn, dụng cụ rót rượu bị đập xuống đất, vỡ thành vô vàn mảnh vụn, rượu vang bên trong đương nhiên cũng văng khắp nơi, mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, có điều lúc này không ai rảnh mà đi thưởng thức hương thơm đó nữa.

“Tiểu Bát!” Phương Diệc Nhiên vừa sợ vừa giận, thế nhưng thấy Tiểu Bát trực tiếp giẫm lên mảnh vụn thủy tinh thì lại xót, “Cẩn thận dưới sàn!”

“Phương! Diệc! Nhiên!”

Lúc này Phương Diệc Nhiên mới để ý tới Chu Viêm ngã ngồi dưới đất, rượu văng khắp người, hơn nữa trên mặt hình như còn bị thủy tinh vỡ cửa qua thành một vết dài mảnh, định qua kéo hắn dậy, Chu Viêm đã chống tay xuống đất, mặt kệ thủy tinh vỡ, mà đứng dậy.

“Rốt cuộc là tôi quan trọng hay là con chó kia quan trọng hả!” Chu Viêm thấy Phương Diệc Nhiên chỉ lo lắng cho cậu chết tiệt kia, giận không có nơi trút, trước giờ hắn chưa từng phạm lỗi như thế, lại ở trước mặt người mình theo đuổi, miễn bàn có bao nhiêu mất mặt.

“Hả?” Phương Diệc Nhiên sửng sốt, sao lại liên quan tới ai quan trọng nhỉ...

“Đáng chết!” Chu Viêm để lại một câu như thế rồi tông cửa bỏ đi...

Phương Diệc Nhiên nhìn căn phòng bữa bãi, rồi cả giọt rượu bắn đầy lên quần, quay lại lườm tên đầu sỏ gây họa, cái tên này, mình đúng là quá chiều nó, thiếu dạy bảo! Phương Diệc Nhiên không giận Tiểu Bát làm hỏng cuộc hẹn của mình, nhưng giận nó tấn công người khác, sao có thể vô quy tắc thế được.

Có điều Phương Diệc Nhiên còn chưa giáo huấn Tiểu Bát thì điện thoại vang lên, Phương Diệc Nhiên bóp trán, ấn nút nghe. phongmy.wordpress.com Page 51

“A lô.” Ngữ khí đương nhiên là không tốt.

“...Không có việc gì,” nghe ra đối phương là ai, thở dài, “Chỉ là chú chó trong nhà nghịch ngợm.”

“Ừ, ừm... cảm ơn nhé.” Phương Diệc Nhiên nhìn bữa ăn tan tành, nói, “Không cần, bây giờ tôi tới luôn, chờ tôi.”

Phương Diệc Nhiên thực sự không muốn dọn dẹp bây giờ, lập tức đồng ý đến gặp đối phương,

bởi vì y thật không biết đang nổi nóng thế này mình có thể dạy dỗ Tiểu Bát được không, nếu thực sự làm nó bị thương, mình lại hối hận, vậy nên trước tiên cứ ra ngoài cho nguôi bớt đã. Phương Diệc Nhiên cầm chìa khóa và điện thoại di động, chuẩn bị ra ngoài, thấy Tiểu Bát đang trốn trong góc vội bật dậy.

“Người ở nhà!” Giọng điệu mang sự nghiêm khắc trước nay chưa từng có, Tiểu Bát có lẽ cũng bị dọa, ngoan ngoãn nằm sấp xuống, chỉ có đôi mắt ngóng theo Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên không ngờ, sau khi y ăn bữa trưa, uống trà chiều, cầm chứng nhận cho chó về tới nhà, thì chuyện thần quái lại tiếp tục xảy ra. Phương Diệc Nhiên vừa vào cửa, ngây ngốc nhìn phòng ăn bị thu dọn sạch sẽ tinh tươm, khiến y có chút hoảng hốt, không phải là mình đi lầm nhà chứ...

Nhưng nội thất này thiết bị này rõ ràng là nhà mình mà, mảnh thủy tinh đầy đất đã biến mất, rượu trên sàn cũng đã bị lau hết, sàn nhà bằng đá sạch tới độ có thể soi gương, mà bàn ăn vốn bị Tiểu Bát làm cho tanh bành cũng đã sáng bóng, bát đĩa đều biến mất, ngay cả khăn trải bàn bị rượu bắn vào cũng không còn một vết bẩn, như là đã thay tấm mới. Phương Diệc Nhiên vào bếp xem một chút, quả nhiên tất cả những bát đĩa vừa dùng đều đã rửa sạch cất vào tủ, không những thế, ngay cả căn bếp Chu Viêm chưa kịp dọn dẹp cũng đã gọn gàng sạch sẽ, chuyện trưa nay như chưa từng xảy ra.

Phương Diệc Nhiên có chút ngây người, thở dài, quay lại phòng khách, thấy Tiểu Bát vẫn co rúm một góc, nhìn y mang theo chút sợ hãi. Phương Diệc Nhiên đột nhiên có một ảo giác quái dị là, tất cả những thứ này không lẽ là do Tiểu Bát làm? Bởi vì nó gây chuyện, vì lấy lòng mình, nên mới đi dọn dẹp sạch sẽ?

Đương nhiên ý nghĩ quái dị này cũng chỉ lướt qua trong đầu Phương Diệc Nhiên, liền bị y cười phủ định. Tiểu Bát chỉ là một chú chó mà thôi, tuy bình thường có rất nhiều biểu cảm nhân tính hóa, nhưng mà dọn phòng ư? Như vậy cũng quá hoang đường rồi...

Phương Diệc Nhiên đi về phía Tiểu Bát, thì thấy Tiểu Bát sợ hãi lui lại mấy bước, Phương Diệc Nhiên sững sốt, lúc này mới nhận ra, đỡ khóc đỡ cười nhìn cây roi trong tay, không sai chính là roi...

Nhóc này sợ mình dùng roi quát nó à? Phương Diệc Nhiên buồn cười, chiếc roi này không thể nào là Phương Diệc Nhiên mua về để đánh Tiểu bát, là người khác đưa cho y, còn tặng thêm một câu: “Thứ không nghe lời thì phải quát tới khi nào nghe lời mới thôi.” phongmy.wordpress.com Page 52
Phương Diệc Nhiên đánh giá chiếc roi trong tay, là roi mềm. Phương Diệc Nhiên nhìn Tiểu Bát, đột nhiên quát roi, tiếng roi xé không khí vút một cái rồi ‘choách’ nặng nề quật xuống nền, ngay ở chỗ cách Tiểu Bát không tới nửa thước.

Tiểu Bát run lên, không dám động dậy, có điều vẻ sợ hãi lộ rõ trong mắt, nức nở nằm úp mặt xuống đất.

Phương Diệc Nhiên thử roi, độ dài và trọng lượng đều cực kỳ vừa tay, neho mắt nhìn Tiểu Bát,

ng nghiêm mặt nói: “Lại đây.”

Tiểu Bát nhìn Phương Diệc Nhiên e dè một hồi, cẩn thận lại gần. Vốn Phương Diệc Nhiên còn đang nghiêm mặt, chuẩn bị hù dọa cái tên coi trời bằng vung này một chút, nhưng nhìn thấy tư thế bước đi của Tiểu Bát không được tự nhiên, nhất thời nhớ tới chuyện Tiểu Bát giẫm phải mảnh thủy tinh, chút tức giận đều hóa thành lo lắng.

“Làm sao vậy? Thực sự bị thương rồi sao?” Phương Diệc Nhiên vội ngồi xổm xuống nhìn chân trước của Tiểu Bát, cầm lên xem, quả nhiên có vụn thủy tinh cắm vào thịt, “Cái tên này!”

Tiểu Bát nhân cơ hội lấy lòng dán sát vào Phương Diệc Nhiên, vươn đầu lưỡi định liếm tay y.

“Ta còn đang giận đấy!” Phương Diệc Nhiên vỗ đầu nó một cái, nhưng tay thì lại nhẹ nhàng kiểm tra vết thương cho nó.

18. Chương 18

Phương Diệc Nhiên nhìn vụn thủy tinh cắm vào thịt, nhất thời chút tức giận với Tiểu Bát đều tiêu tan, ý nghĩ phải dạy dỗ để nó trở nên quy củ hơn cũng quên bẵng. Tìm được hòm thuốc, cẩn thận dùng nhíp gắp những mảnh nhỏ li ti ra ngoài.

Phương Diệc Nhiên không phải bác sĩ chuyên nghiệp, cho nên cũng bất cẩn làm đau nó, làm Tiểu Bát co rụt móng lại. Phương Diệc Nhiên nắm bàn chân nó, gõ nhẹ lên đầu nó một cái, mắng: “Cũng biết đau à? Ai bảo người gây sự.” Ngoài miệng tuy mắng, nhưng động tác trên tay lại càng cẩn thận hơn, sau đó sát trùng và băng lại.

“Được rồi, sau này không được nghịch ngợm nữa, nghe không?” Phương Diệc Nhiên tức giận vỗ lông nó, rồi mở giấy chứng nhận của Tiểu Bát ra cho nó xem, “Hộ khẩu của người, bây giờ người là người của ta rồi, sau này còn bướng bỉnh thì cẩn thận ta lấy roi quất người!” Phương Diệc Nhiên hung dữ uy hiếp, có điều trên mặt mang ý cười, đa phần là vui đùa mà thôi, sao y nỡ đánh Tiểu Bát được.

Tiểu Bát như là nghe hiểu, xấn lại liếm ngón tay Phương Diệc Nhiên, bị Phương Diệc Nhiên ôm cổ, gõ nhẹ vào mũi nói: “Bớt làm bộ đi, sau này không nghe lời ta sẽ đánh thật đấy.”

Tiểu Bát “Ồ ồ” hai tiếng trầm trầm, cuối cùng cũng đồng ý. phongmy.wordpress.com Page 53

Vốn cho rằng việc này thế là đã xong, không ngờ tới đó khi chuẩn bị đi ngủ, Phương Diệc Nhiên không chỉ không cho Tiểu Bát lên giường ngủ cùng, còn bắt nó ra nhà gỗ ở ngoài ban công — nhà gỗ nhỏ đó từ lúc mua tới giờ chưa từng dùng tới. Ý của Phương Diệc Nhiên rất rõ ràng: Ta vẫn còn giận, người úp mặt vào tường tự kiểm điểm đi.

Không để ý tới Tiểu Bát nhìn mình tội nghiệp, Phương Diệc Nhiên kiên quyết đóng cửa ban công lại, ừm, không thể chiều nó quá, bằng không sẽ không ghi nhớ răn dạy. Cứ lạnh nhạt với nó mấy ngày, mai không đưa nó đi làm, Phương Diệc Nhiên quyết định.

Nhưng sáng sớm hôm sau, Phương Diệc Nhiên bị đồng hồ đánh thức, mơ mơ màng màng ngồi dậy, vừa bước chân xuống giường, thì giẫm lên không phải sàn nhà trơn nhẵn, mà như là cái gì

đó xù lông... Phương Diệc Nhiên tỉnh táo một chút, mở mắt nhìn, cái cục lông xù đó trừ Tiểu Bát ra thì còn ai vào đây.

Phương Diệc Nhiên co chân lên, nhìn Tiểu Bát cuộn người bên cạnh giường, xoa trán, sao tên này lại vào đây... Tuy hôm qua y cũng không nhấn tâm tới mức khóa nó ở ngoài, nhưng dù sao thì cũng đã đóng cửa lại, nó chạy vào đây bằng cách nào? Hơn nữa không phải thường nó vẫn thích ngủ ở trên giường mình, đè lên chân, chiếm nửa cái gối sao? Sao hôm nay lại co cụm ở dưới chân giường đáng thương thế này?

Vốn Tiểu Bát đang nằm úp sấp, liền ngẩng đầu nhìn Phương Diệc Nhiên, đuổi theo chân y định gặm, Phương Diệc Nhiên bị nó liếm nhột nhột, vội co chân lại ngồi xếp bằng trên giường. Tiểu Bát chống chân trước lên giường, đứng dậy nhìn Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên gãi cằm nó, lườm yêu: “Lấy lòng ta cũng vô dụng, hôm nay ngươi ở nhà canh trộm.” Hôm qua Phương Diệc Nhiên đã thấy kỳ quái rồi, trừ phi thực sự có chuyện ma quái, bằng không tuy trong nhà không có người, nhưng còn có Tiểu Bát mà, nếu là một sinh vật sống dọn nhà giúp y, Tiểu Bát không thể nào không có phản ứng được. Tiểu Bát là béc giê, là giống chó chăn cừu của Đức, chó chăn cừu không phải đều biết trông nhà sao?

Để lại Tiểu Bát ở nhà, Phương Diệc Nhiên đi làm. Chu Viêm quả nhiên không tới tìm y buôn chuyện, Phương Diệc Nhiên cũng không biết là tốt hay xấu. Đến giờ tan tầm, quả nhiên lại thấy Tiểu Bát chờ mình ở chỗ cũ. Trùng mắt lườm Tiểu Bát dám lén tới đây, nhưng rồi Phương Diệc Nhiên cũng không nói gì, để cho Tiểu Bát đi theo mình.

Dù sao y cũng chẳng còn lạ lẫm với chuyện Tiểu Bát ra được khỏi nhà bị khóa cửa nữa... Cái tên quỷ ranh mãnh này còn len lén nhìn mình, như để xem mình có giận hay không. Trên mặt Phương Diệc Nhiên không biểu cảm gì, kỳ thực vốn đã không giận Tiểu Bát nữa, hừ, tên này như là sợ mình sẽ dùng roi xử nó thật không bằng?

Có một câu nói đại loại thế này. Nói bừa thành thật, hôm nọ y mới nói rằng, thiếu điều một hôm nào đó về nhà thấy trên bàn đã dọn sẵn cơm nước chờ mình thôi... Không ngờ hôm nay Phương Diệc Nhiên cùng Tiểu Bát vừa về, mở cửa liền thấy trên bàn ăn thực sự đã bày sẵn đồ ăn rồi...

Phương Diệc Nhiên đóng sầm cửa lại, mặc niệm một tiếng: Đây đều là ảo giác! Là ảo giác! phongmy.wordpress.com Page 54

Mở cửa lần nữa... Cơm nước vẫn còn trên bàn. Trời ạ, Phương Diệc Nhiên than một tiếng, đi vào phòng ăn, lấy tay sờ thử đồ ăn trên bàn, vẫn còn nóng, rõ ràng, những thứ này cũng không phải là ảo giác của y, mà đều thực sự tồn tại.

Phương Diệc Nhiên không cần mở tủ lạnh cũng biết, tất cả đều được làm từ nguyên liệu không biết ở đâu ra trong tủ, mà đĩa đựng cũng là của nhà mình... Phương Diệc Nhiên ngồi xuống, suy tư xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Lẽ nào trong đồ ăn có hạ độc muốn hại chết mình?

Nghĩ tới rồi lại thấy không có khả năng, vậy thì nực cười quá, không phải là giấu đầu lòi đuôi sao, làm gì có ai ăn những thứ không biết xuất xứ từ đâu? Hơn nữa nếu thật muốn độc chết mình,

thì người kia chỉ cần tùy tiện bôi lên bát đĩa không phải càng thực tế hơn sao, chí ít không quá gây chú ý...

Phương Diệc Nhiên bắt đầu nghiêm túc lo lắng tới chuyện quỷ dị này, có lẽ nên thuê người lắp camera, y thực sự muốn xem rốt cuộc là người hay quỷ. Quên đi, vẫn là nên gọi điện cho người kia, loại chuyện này giao cho hần xử lý thì yên tâm hơn, dù sao Phương Diệc Nhiên biết nếu mình kể loại chuyện quỷ quái này cho hần nghe, hần sẽ tin vô điều kiện, chứ không nghi ngờ là mình bị tâm thần.

Phương Diệc Nhiên hạ quyết tâm, phải biết rõ ràng rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, dù sao y không quá tin vào chuyện ma quái, bởi ví như chuyện ngày hôm nay rõ ràng là xảy ra giữa ban ngày, mấy thứ ma quỷ chẳng phải đều xuất hiện vào buổi tối sao? Hơn nữa tình hình này thực sự không giống chuyện ma quái.

Cũng vì Phương Diệc Nhiên không thể so với người thường, nếu đổi lại là một người nhát gan thì chắc không dám tiếp tục ở nơi này nữa rồi, còn y thì điềm nhiên lấy bát đĩa đã dọn sẵn thưởng thức đồ ăn trên bàn... Vừa ăn vừa nhận xét mùi vị.

“Không thơm ngon như ngoài hàng, nhưng chí ít cũng không toàn vị bột ngọt, tầm tạm tầm tạm.” Vừa nói vừa đưa đồ ăn vào miệng.

Trong nhà xảy ra chuyện quỷ dị, khiến Phương Diệc Nhiên ở trên giường khó mà đi vào giấc ngủ, cứ mơ mơ màng màng, xoay người định ôm lấy bé bự xù lông bên cạnh thì lại ôm phải không khí, mới nhớ ra là Tiểu Bát bị đuổi về chỗ riêng của nó rồi. Phương Diệc Nhiên không khỏi buồn cười, quên đi, mai lại để nó lên giường, ở ngoài lạnh như thế khéo lại ốm mất. Đang nghĩ ngợi bỗng nhiên nghe bên ngoài như là có tiếng động.

Phương Diệc Nhiên hơi nhồm dấy, nghiêng đầu lắng nghe, quả nhiên có tiếng lạch cạch.

19. Chương 19

Liên tưởng đến sự kiện quỷ dị đang diễn ra trong nhà, Phương Diệc Nhiên lập tức xuống giường, đánh bạo ra cửa phòng, mở hé một chút nhìn ra ngoài. Bên ngoài tối như mực, chỉ có ánh trăng bàng bạc chiếu vào. Âm thanh truyền ra từ trong bếp, còn có ánh đèn yếu ớt. Phương Diệc Nhiên nhú mày, không phải là chuột chứ, nghe tiếng động này không giống... phongmy.wordpress.com Page 55 Thấy trong bếp có cái bóng chập chờn, không lẽ là người? Phương Diệc Nhiên nhìn xung quanh trái phải, muốn tìm thứ gì đó để phòng thân, gậy bóng chày thì không có, gậy golf cũng không. Phương Diệc Nhiên cầm tạm cái đèn bàn ở phòng khách nắm chắc trong tay, có gì đó vẫn hơn không, rồi khẽ khàng đi về phía nhà bếp.

Phương Diệc Nhiên không vội vã lao vào, mà áp sát bên vách tường phòng bếp lắng lắng nghe động tĩnh bên trong, hình như là đang lục tìm gì đó? Hần không phải là trộm rồi, làm gì có tên trộm nào lại đi lục lọi trong bếp, đương nhiên không loại trừ khả năng có người thích giấu tiền trong thùng gạo. (= =|||) Tám phần mười khả năng là cái người giúp y làm việc nhà kia. Đây cũng

là điểm mà Phương Diệc Nhiên nghĩ mãi không ra, y thật sự không hiểu sao lại có người lén lút lén vào dọn nhà giúp y, cho dù là người thâm thương trộm nhớ mình, thì cách theo đuổi này cũng quá sức tưởng tượng rồi. Hôm nay lại càng khoa trương, bày sẵn cơm nước cho y về ăn...

Tuy nói không gây thiệt hại gì cho y, đều là việc tốt, nhưng có người nào bình thường lại đi nghĩ mấy việc bí ẩn như phòng ốc được dọn dẹp, y phục được phơi giặt, cơm nước được bày biện sẵn là chuyện tốt đâu? Cho rằng chuyện Ốc Đồng cô nương báo ân là thật chắc...

Phương Diệc Nhiên hít sâu một hơi, nhảy vào bếp, nhanh chóng bật điện, miệng quát lớn: “Ai!” Ánh sáng đột ngột khiến Phương Diệc Nhiên nheo mắt, nhưng khi y mở được mắt ra nhìn rõ tình huống trong bếp thì không khỏi ngây người. Trong bếp không có chỗ nào có thể trốn được, sau khi nhìn khắp lượt không sót chỗ nào, lại chẳng phát hiện một ai... Ngoại trừ cánh cửa tủ lạnh bị mở ra, không lẽ vụng về tới mức trốn sau cánh tủ? Phương Diệc Nhiên cẩn thận đi qua xem, bỗng nhiên phía sau tủ lạnh thò ra một cái đầu bự làm Phương Diệc Nhiên giật bắn cả mình, suýt chút nữa thì ném cái đèn trong tay về phía đó.

“Tiểu Bát?” Phương Diệc Nhiên kinh ngạc.

Đúng là dở khóc dở cười, náo loạn cả buổi hóa ra là Tiểu Bát đang lục tủ lạnh? Phương Diệc Nhiên tiện tay đặt đèn bàn lên kệ lưu ly, nhìn Tiểu Bát lăm la lăm lét phía sau tủ lạnh, xoa trán, suýt thì bị nó hù chết rồi... Phương Diệc Nhiên đến gần, ngồi xổm xuống bên cạnh Tiểu Bát, bắt đầu xoa đầu nó.

Tiểu Bát hình như đang trộm gì đó để ăn, vì bị bắt quả tang nên xấu hổ, phát ra tiếng nghẹn ngào trầm trầm, mặc cho Phương Diệc Nhiên chà đập đầu nó.

“Người đó.” Phương Diệc Nhiên thở dài, “Đói bụng?” Nhìn tủ lạnh, đồ đạc chưa bị Tiểu Bát bới tung lên, vẫn còn ngăn nắp gọn gàng. Phương Diệc Nhiên chợt nhớ ra từ hôm qua sau khi Tiểu Bát gặp rắc rối, mình vẫn chưa cho nó ăn gì, trách không được nó lại đi tìm đồ ăn. Phương Diệc Nhiên nhất thời hổ thẹn khôn cùng, may mà chưa bỏ đói nó tới phát ốm.

Phương Diệc Nhiên yêu thương ôm lấy Tiểu Bát, còn dùng đầu mình cọ cọ Tiểu Bát: “Xin lỗi, là ta quên mất, nào, nói xem người muốn ăn gì? Ta rán thịt cho người ăn, có được không?” Phương Diệc Nhiên thấy trong tủ có thịt, gãi cằm Tiểu Bát hỏi. phongmy.wordpress.com Page 56

Phía trước đã từng nhắc tới, Phương Diệc Nhiên lười tự nấu ăn, lười tự lái xe, nhưng điều đó không có nghĩa là y không biết nấu, ngược lại, bởi vì Phương Diệc Nhiên độc miệng, lại hay soi mói, kỳ thực nấu ăn rất khéo, có điều không phải loại người sẽ vào bếp để lấy lòng người khác — đầu bếp Phương vào bếp phải xem tâm tình, vậy nên cực ít người biết, bằng không Chu Viêm sẽ không múa rìu qua mắt thợ đi khoe khoang tay nghề cho Phương Diệc Nhiên nể như thế. Số người từng ăn đồ Phương Diệc Nhiên làm chỉ đếm trên đầu ngón tay, Tiểu Bát có lộc ăn như vậy, coi như cũng là trong hoa gặp phúc rồi đi?

Phương Diệc Nhiên đẩy Tiểu Bát ra để lấy thịt, nhưng bất ngờ phát hiện dưới sàn có quần áo của mình, hình như là bộ đang phơi ở ban công. Đầu tiên Phương Diệc Nhiên không hiểu sao thứ này

lại ở đây, đợi sau khi suy nghĩ cẩn thận rồi không khỏi mắng: “Quý nghịch ngợm này, tha quần áo của ta ra đây làm gì?” Phương Diệc Nhiên lắc đầu tùy tiện cuộn đồng quần áo bắn lại ném sang một bên, cũng không quá để tâm, nghĩ là Tiểu Bát bày trò nghịch, rồi bắt tay vào chế biến thịt

Thịt rán cũng không phải món ăn cao thâm gì, có thể nói là một món phổ thông trong gia đình, người có trí lực bình thường đều biết làm, chỉ đơn giản là cho thịt vào chảo chiên lên là được. Nhưng người sành sỏi đều biết, để khảo nghiệm tay nghề nấu ăn không phải là dùng sơn trăn hải vị gì, đơn giản bởi những món đó vốn đã rất bắt mắt rồi, chỉ cần là đầu bếp tay nghề không quá sút sẹo thì đều nấu ngon được. Thử thách thực sự, là những món gia đình bình thường ai cũng có thể nấu, tỷ như thịt rán.

Bởi vì là làm cho Tiểu Bát ăn, Phương Diệc Nhiên thậm chí không cho gia vị, nhưng chỉ có vậy, mới càng thể hiện nghệ thuật nấu nướng, món càng đơn giản, lại càng biểu lộ sự công phu.

(= . = chị, chị nói có hơi quá không?)

Đầu tiên là nước, nếu lấy nước lạnh nấu thì rất khó ra được mùi thịt, cũng khó khử tanh. Bởi vậy sau khi nước sôi, đầu tiên cho gừng sống, hành tây, tỏi, hạt tiêu vào nấu nước dùng trước, chờ khi nước dùng thơm rồi, mới cho miếng thịt đã rửa sạch vào. May mà nguyên liệu trong tủ đầy đủ hết, mới không làm khó Phương Diệc Nhiên. Sau khi chín sáu phần liền vớt ra chuẩn bị, không thể nấu quá chín. Cũng có phương pháp chưng cách thủy, thì lại càng không bằng.

Tiếp theo là thái thịt, rất nhiều người chờ thịt lạnh mới thái, mỡ nạc dễ bị tách rời, khi nóng thì lại phồng, khó đưa dao đều tay. Đầu bếp am hiểu sẽ ngâm thịt trong nước lạnh một chút, nhân lúc ngoài lạnh trong nóng thì thái. Bây giờ có tủ lạnh càng tiện, Phương Diệc Nhiên trực tiếp cho thịt vừa nấu vào trong làm lạnh ba phút, liền rất dễ thái.

Cuối cùng là chiên, phải căn lửa thật chuẩn. Đợi sau khi chảo nóng, cho dầu cải vào, dầu cải dung hợp với mỡ trong thịt, mới càng làm dậy mùi thịt chiên. Nếu không có dầu cải cũng có thể dùng loại dầu thực vật khác, nhưng phải là dầu thực vật, bằng không chỉ có mỗi mỡ động vật sẽ thiếu đi hương vị.

Hơn nửa đêm, Phương Diệc Nhiên cũng không ngại phiền phức, rán thịt cho Tiểu Bát ăn. Thịt vừa ra khỏi chảo, mùi thịt thơm nức thiếu điều làm Tiểu Bát nhể nước miếng, nhìn chăm chăm vào miếng thịt Phương Diệc Nhiên vừa làm. Bởi vì không cho gia vị, quy trình phía sau cũng

không cần thiết, rán chín là có thể cho ra. Đợi khi Phương Diệc Nhiên cho thịt vào đĩa, Tiểu Bát thiếu chút nữa thì lao tới, bị Phương Diệc Nhiên vỗ một cái lên đầu.

Cười mắng: “Người không sợ nóng à, chờ đã.” Đặt đĩa lên bàn, lại đi chuẩn bị tương chấm. Vắt vả xuống bếp, không thể nào vào hết bụng Tiểu Bát mà mình thì nhịn được, bản thân bị mùi thơm của thịt làm cho cũng thấy đói. Nếu Tiểu Bát không thể ăn gia vị thì y đành phải chấm tương thôi.

Tiểu Bát đang bám lên bàn, mùi thơm làm nó nuốt nước miếng ừng ực, đáng vẽ với với như là chuẩn bị ra tay. Phương Diệc Nhiên lé mắt nhìn qua, Tiểu Bát lại rụt cổ, nhìn về mặt của Phương Diệc Nhiên, không dám ăn nữa. Uể oải rời khỏi bàn, thông thả đi tới bên cạnh Phương Diệc Nhiên, cọ cọ vào người y, lấy le một cách lộ liễu.

Phương Diệc Nhiên bị nó làm cho bật cười, vỗ vỗ nó một chút, cười nói: “Cũng đâu có nói là không cho người ăn, giả vờ đáng thương làm gì, ngoan, chờ đó.”

Đợi tới khi Phương Diệc Nhiên pha nước chấm xong, đem đã khuya khoắt, một người một cún ngồi trên sofa ăn khuya bằng thịt chien... Tiểu Bát ăn ngấu ăn nghiến, vài miếng đã cuốn hết thịt trên đĩa của mình vào miệng mà vẫn còn nhìn sang Phương Diệc Nhiên đầy chờ mong.

Phương Diệc Nhiên chậm rãi gắp thịt chấm nước tương rồi đưa vào miệng, lại từ từ nhấm nháp, thấy Tiểu Bát nhìn chăm chăm mình, cười cười đưa dũa tới bên mép nó: “Quý tham ăn!”

20. Chương 20

Phương Diệc Nhiên không ngờ vừa tới công ty thì đã bị thông báo rằng, thời trang mùa xuân của tổng công ty ở Paris bởi vì muốn mở rộng thị trường sang Châu Á, đang thiếu người nên muốn điều người của chi nhánh ở Châu Á sang đó, cho nên muốn cử y sang đảm nhiệm người phụ trách khu vực Châu Á. Đồng hành còn có người mẫu dưới trướng công ty và các nhà thiết kế khác, nói chung là một nhóm đông đúc... Phương Diệc Nhiên đau đầu, sao đột nhiên lại điều y đi công tác, chuyện đầu tiên y nghĩ tới là y mà đi Paris thì Tiểu Bát phải làm sao đây, đâu thể mang nó đi cùng được.

Quên đi, mọi chuyện phải giải quyết lần lượt, Paris chắc chắn là phải đi rồi... Đầu tiên Phương Diệc Nhiên gọi điện cho người kia, nói với hắn về chuyện thần quái gần đây xảy ra trong nhà, quả nhiên đầu bên kia không hề nghi ngờ Phương Diệc bị ảo giác, cũng không cho rằng y bị tâm thần, mà là thận trọng hỏi tỉ mỉ tình huống khi đó, thời gian cụ thể, còn hỏi gần đây quanh Phương Diệc Nhiên có xảy ra chuyện kỳ quái gì khác không. Phương Diệc Nhiên suy nghĩ một chút, gần đây ngoại trừ thu nuôi Tiểu Bát thì mọi chuyện vẫn giống như xưa.

Đầu kia nói với y, hắn sẽ sắp xếp. Phương Diệc Nhiên tiện thể nói cho hắn mình sắp phải đi Paris một thời gian, chợt nghe người trong điện thoại cười nói rất đúng dịp, hắn có thể tra kỹ càng việc này, khi trở về nhớ báo trước cho hắn. Hai người lại hàn huyên mấy câu, Phương Diệc Nhiên muốn nhờ hắn chăm sóc Tiểu Bát mấy hôm, bị đối phương trực tiếp cự tuyệt, lý do là, hắn không nuôi thứ có chủ. phongmy.wordpress.com Page 58

Phương Diệc Nhiên đành cười khổ treo điện thoại, còn không quên đồng ý sẽ mang quà về cho hắn.

Giờ thì hay rồi, người y tin tưởng lại không chịu nhận Tiểu Bát, những người khác thì y không yên tâm, vậy phải làm sao bây giờ? Lẽ nào đưa tới chỗ gửi thú nuôi? Nhưng nghe nói những nơi như thế đều ngược đãi động vật, nếu đến khi y về, phát hiện Tiểu Bát bị đánh hay bỏ đói thì lại

xót xa, không ổn.

Lẽ nào thực sự mang Tiểu Bát theo đi Paris? Thế thì hơi quá, tuy nói đôi khi y cũng mang Tiểu Bát đi làm, nhưng đi Paris thì... Phương Diệc Nhiên chợt nhớ tới cô gái nhiệt tình ở hàng thú cảnh, không biết có thể nhờ cô chiếu cố Tiểu Bát vài ngày không, nhìn cô có vẻ cũng thích cún, ắt là sẽ không ngược đãi Tiểu Bát. Gọi điện thoại đến hỏi, quả nhiên đối phương thoải mái đáp ứng, Phương Diệc Nhiên cuối cùng cũng có thể yên tâm mà đi công tác.

Đơn giản sắp xếp hành lý, Phương Diệc Nhiên liền chuẩn bị lên đường. Đưa Tiểu Bát đến cửa hàng, vốn tưởng cần phải giải thích dài dòng một phen với nó để nó không đi theo, phải biết rằng mỗi ngày Phương Diệc Nhiên đi làm Tiểu Bát đều đòi đi theo, càng khỏi phải nói tới hôm nào cũng kiên trì chờ y ở cửa cơ quan, mà bây giờ lại phải gửi nó ở nhà người khác.

Phương Diệc Nhiên cứ sợ Tiểu Bát sẽ tưởng là y không cần nó nữa, không ngờ lần này Tiểu Bát lại ngoan ngoan ở lại cửa hàng, thấy Phương Diệc Nhiên đi chỉ vẫy đuôi nhìn theo. Phương Diệc Nhiên vốn đã chuẩn bị đầu vào đây để trấn an nó, giờ thấy Tiểu Bát như vậy lại có cảm giác mất mát. Cứ đi một bước lại quay đầu lại nhìn, sau khi được cô gái đảm bảo sẽ chăm sóc Tiểu Bát thật tốt thì mới rời đi, còn để lại số di động dẫn nếu có việc gì cô phải gọi báo ngay.

Tạm biệt cô chủ hàng xong liền lên máy bay luôn, đa phần trong khoang hạng nhất là người cùng công ty, cứ nhìn những nam thanh nữ tú này thì biết, đều là người mẫu. Chu Viêm làm người mẫu độc quyền của công ty nên đương nhiên cũng có mặt trong đó, có điều thấy Phương Diệc Nhiên hần chí tàn bạo lườm một cái, rồi an vị ở chỗ xa Phương Diệc Nhiên nhất, hiển nhiên còn chưa hết giận chuyện hôm đó. Phương Diệc Nhiên ngồi xuống vị trí của mình, bắt đầu dĩ lắc đầu, cứ vậy đi, dù sao mình cũng sẽ không đi dỗ dành hắn, hết giận liền làm bạn bè bình thường là tốt nhất, còn nếu không bỏ qua được thì Phương Diệc Nhiên cũng đành chịu, dù sao cũng không có tổn thất gì.

Sau khi máy bay cất cánh, Phương Diệc Nhiên nhìn khung cảnh ngoài cửa kính vài lần, cũng không hứng thú lắm, tiện tay lật quyển tạp chí phía trước, đầu thì nghĩ tới Tiểu Bát.

Không biết thứ cô bé cho nó có chịu ăn không, nếu không chịu ăn thì bị đói mất, hơn nữa tên này lại còn không ăn thức ăn cho chó, không biết cô ấy có chịu tốn công làm cơm cho nó không.

Mình đi nhiều ngày như vậy, không biết lúc về Tiểu Bát có còn nhận ra mình không, nếu không nhận ra thì phải làm sao bây giờ.

Lúc sau lại nghĩ tới chuyện trong nhà, không biết sau khi đi có còn tiếp tục xảy ra chuyện kỳ quái không, người kia nói giao cho hắn là được, cũng không biết hắn định làm gì, chắc không phải là tìm người tới trừ tà ma chứ? phongmy.wordpress.com Page 59

Phương Diệc Nhiên bị chính ý nghĩ của mình làm cho bật cười, thờ ơ giở tạp chí trong tay, bỗng nhiên cảm giác bên cạnh có người đến gần rồi ngồi xổm xuống. Phương Diệc Nhiên cũng không để ý, tiếp tục xem tạp chí, có lẽ là người ta nhặt đồ.

Nhưng rồi cảm giác hình như người nọ vẫn ngồi đó, lại còn nhìn mình chằm chằm, Phương Diệc

Nhiên không khỏi nghiêng đầu nhìn xuống.

Điều đầu tiên lọt vào tầm mắt là một đôi mắt to đen trắng rõ ràng đang nhìn thẳng vào mình, Phương Diệc Nhiên không khỏi nhíu mày, người này làm sao vậy, ngồi xổm dưới đất, hai tay vịn vào thành ghế nhìn mình? Sao cứ như là cún con vậy? Đặc biệt là ánh mắt đó...

Người nọ thấy Phương Diệc Nhiên nhìn mình, liền mỉm cười với y một cái, Phương Diệc Nhiên càng thêm khó hiểu, lẽ nào quen nhau sao? Nhìn kỹ người nọ trông cũng khá sáng sủa, chẳng lẽ là người mẫu của công ty? Chỉ là hình như mình không có ấn tượng gì. Nhưng hình như trừ Chu Viêm ra thì y cũng không quen người mẫu nào khác cùng công ty, hơn nữa công ty nhiều người mẫu như thế, sao có thể quen biết hết được. Lần này cùng đi Paris có vài người không cùng công ty, là người mẫu mời ở ngoài tới.

Nếu đối phương đã cười với mình, Phương Diệc Nhiên cũng không thể nói gì, có lẽ là biết mình, nên cũng gật đầu cười lại với cậu ta, thấy đối phương cười càng rạng rỡ thì y liền rời mắt quay về quyển tạp chí — tuy trên đó chẳng có gì hấp dẫn cả.

Phương Diệc Nhiên chịu đựng ánh mắt nóng bỏng đó, cứ lật tạp chí tới trang cuối cùng. Sao cậu ta có thể nhìn mình như thế được nhỉ, rốt cuộc Phương Diệc Nhiên không nhịn được nữa, hỏi: “Có việc gì sao?”

Người nọ nhìn quanh, như là xác nhận Phương Diệc Nhiên đúng là đang nói với mình, chần chờ một lúc mới hỏi: “Em không thể ở đây?”

Nếu không phải giọng điệu của đối phương thực sự rất yếu đuối, Phương Diệc Nhiên còn tưởng là tên này định gây sự. Cậu ta đương nhiên có thể ở đó, hành lang máy bay cũng không phải là của Phương Diệc Nhiên, người ta cam tâm tình nguyện ngồi chồm hổm ở đó thì kệ người ta.

Phương Diệc Nhiên không thể nói gì, cậu ta đã kiên quyết muốn nhìn mình, mình cũng không thể không cho cậu ta nhìn được.

Phương Diệc Nhiên nhíu mày, không nói chuyện nữa, mà quan sát đối phương một lượt. Nói thật ra bộ dáng cũng không tệ, có lẽ còn lai một ít dòng máu Châu Âu, ngũ quan cực kỳ sắc nét, lông mày cao, hốc mắt sâu, mũi thẳng, môi rất gợi cảm, thật không hổ là người mẫu kiếm ăn nhờ gương mặt, bán vẻ ngoài là đủ. Nhưng lúc nhìn tới y phục trên người cậu thì Phương Diệc Nhiên có chút dở khóc dở cười, người này thật sự là người mẫu sao? Chuyên viên tạo hình cứ để cậu ta mặc vậy ra ngoài? Sao không hề có chút tự giác bản thân là người dẫn đầu trào lưu nhỉ.

Người nào có chút mắt thẩm mỹ đều không ăn mặc như vậy, áo trong màu vàng chói, còn có viền hoa, như là kiểu nữ vậy, nếu cậu ta có vẻ ngoài nữ tính một chút thì còn đỡ, dù sao cũng có rất nhiều người mẫu nam đi theo hướng uni***, bản thân cũng là 0 ăn mặc trang phục như là chim công, nhưng vấn đề người này vẻ ngoài cực kỳ nam tính a... Khoác ngoài là một bộ âu phongmy.wordpress.com Page 60

phục xám nhạt, kiểu dáng không biết từ thập niên nào, quần thì cậu ta ngồi xổm nên Phương Diệc Nhiên không nhìn thấy, có điều chỉ những thứ trên kia thôi cũng đủ khiến thân là nhà thiết

kế như Phương Diệc Nhiên phải cau mày, phối màu kiểu này, kết hợp đồ kiểu này... Nếu như là mình thiết kế cho cậu ta thì đã khác, Phương Diệc Nhiên thầm nghĩ: chẳng lẽ là một mới, hay là cậu ta không phải kiểu chạy theo trào lưu?

Cũng may không chỉ mình Phương Diệc Nhiên khó chịu khi bị cậu ta ngồi xổm bên cạnh vịn tay vào ghế, đến tiếp viên hàng không cũng đã tới, rất lễ phép mời cậu về chỗ ngồi của mình, cậu ở đây rất ảnh hưởng tới việc đi lại.

Người nọ chớp mắt, nhìn Phương Diệc Nhiên, lại nhìn tiếp viên hàng không, chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh Phương Diệc Nhiên: “Tôi ngồi chỗ này được không?”

Tiếp viên hàng không giữ nguyên nụ cười: “Xin hỏi chỗ ngài ngồi ở đâu?”

“Tôi ngồi cạnh một người ngáy ngủ, tôi có thể đổi sang đây không.” Cậu vẫn giữ tư thế ngồi xổm dưới đất, từ dưới nhìn lên tiếp viên, khiến lúc cậu nói chuyện có vẻ đặc biệt tội nghiệp.

Tiếp viên hàng không đó nhìn sang Phương Diệc Nhiên, “Nếu vị trí này không có người ngồi thì tôi có thể đổi cho ngài.”

Người nọ cười rạng rỡ: “Cảm ơn.” Đứng dậy, không nói hai lời, chen qua Phương Diệc Nhiên ngồi vào chiếc ghế bên trong.

Cậu vừa đứng lên, Phương Diệc Nhiên mới phát hiện người này rất cao à nha, tiếp viên hàng không kia cao ít nhất cũng phải 1m70 mà còn thấp hơn cậu nhiều, đặc biệt là đôi chân đó, rất thon thả... Rất đẹp, mặc loại quần gì có lẽ đều đẹp, ài, quả nhiên là dáng vóc của người mẫu, Phương Diệc Nhiên thầm cảm thán.

Vị trí bên cạnh Phương Diệc Nhiên quả thực không có ai ngồi, cũng không thể không cho cậu ta ngồi. An vị rồi, nhưng vấn đề là người nọ ngồi vào chỗ rồi vẫn cứ ngồi nghiêng, nhìn chằm chằm y một cách trắng trợn, như vậy bất kể là ai cũng sẽ mất tự nhiên. Tuy số người thầm mến lẫn biểu lộ với Phương Diệc Nhiên không phải là ít, nhưng dạng dĩ thế này thì đúng là lần đầu Phương Diệc Nhiên gặp phải. Huống hồ Phương Diệc Nhiên cũng không nghĩ cậu ta nhìn chằm chằm thì tức là thích mình, Phương Diệc Nhiên cũng chưa mặt dày tới mức nghĩ ai liếc mình một cái cũng là có tình cảm với mình.

Nhưng thực sự chịu không nổi ánh mắt trực tiếp như thế của đối phương, Phương Diệc Nhiên bắt đầu dĩ buông tạp chí, quay đầu nhìn lại người nọ. Cậu ta thấy Phương Diệc Nhiên nhìn mình, lại nhoẻn miệng cười, rất mộc mạc, làm Phương Diệc Nhiên không nói nên lời, chẳng lẽ thật sự quen biết? Nhưng mình thực sự không có ấn tượng gì cả. Phương Diệc Nhiên hỏi về không chắc chắn: “Chúng ta quen nhau sao?”

Người nọ đầu tiên là gật thật mạnh, rồi lại lắc, còn mang theo chút tiếc nuối? Phương Diệc Nhiên không chắc, nhưng cậu ta vừa gật lại vừa lắc, rốt cuộc là có quen hay không đây. phongmy.wordpress.com
Page 61

Phương Diệc Nhiên không nói gì, người nọ cũng không lên tiếng, cứ thế nhìn y.

Hình như gần đây bản thân luôn đụng phải chuyện kỳ quái, đến lên máy bay cũng có thể gặp

người lạ lòng như vậy... Phương Diệc Nhiên đau đầu bóp trán.

“Nếu đau đầu, thì ngủ một lúc đi.” Người nọ đột nhiên nói.

Phương Diệc Nhiên kinh ngạc nghiêng đầu nhìn cậu... Tôi là đau đầu vì cậu đó, cậu cho là phải trách ai a! Phương Diệc Nhiên im lặng ngả ghế ra, nhắm mắt lại, không muốn quan tâm cái tên kỳ quái này nữa.

Đang chớp mắt, chợt cảm giác được người nọ mở chân, đắp lên người cho mình.

21. Chương 21

Xuống máy bay là có người của tổng công ty tới đón, Phương Diệc Nhiên hàn huyên mấy câu với người phụ trách rồi liền lên xe. Ngồi máy bay mười mấy tiếng, tuy là khoang hạng nhất nhưng vẫn rất mệt mỏi, cộng thêm ở trên máy bay lại gặp người kỳ quái, khiến Phương Diệc Nhiên cũng không thể yên tâm ngủ. Phương Diệc Nhiên mệt mỏi kéo hành lý lên xe.

Nói tới hành lý, còn phải nhắc đến sự kiện lúc lấy nó nữa. Không biết máy bay xảy ra chuyện gì, trong khoang hành lý bị bới tung hết cả lên, đương nhiên khiến cho hành khách cực kỳ bất mãn, đòi sân bay phải nói chuyện rõ ràng, Người của sân bay giải thích có lẽ là do đi đường xa bị xóc nảy. Đối với hành khách có tổn thất thì lại phải xin lỗi thêm một lần nữa. Hơn nữa không chỉ có khoang hành lý, ngay cả thú nuôi gửi vận chuyển cũng gặp hại, có con còn bị mất tích chỉ còn lại ***g rỗng...

Cũng may hành lý của Phương Diệc Nhiên chỉ là một túi nhỏ, không bị lộn xộn cũng không thiếu đồ. Phương Diệc Nhiên không quan tâm tới nhóm người ồn ào này nữa, lấy hành lý của mình rồi chuẩn bị đi. Chợt thấy cái người nhìn chằm chằm mình trên máy bay đang bám theo, hơn nữa hai tay còn trống không, Phương Diệc Nhiên đành hỏi: “Hành lý của cậu đâu?”

Người nọ sững sốt một lát mới trả lời: “Em không tìm thấy.”

Phương Diệc Nhiên không nói gì, cái sân bay này thật là, ài, lại nhìn đám người còn đang ầm ĩ kia, trong chốc lát phỏng chừng sẽ chẳng có kết quả gì, “Nếu không quan trọng thì thôi, đồ dụng cá nhân mua lại sau cũng được.”

“A, cũng không có gì, chỉ là mấy bộ quần áo.” Nói rồi người nọ định xách hành lý của Phương Diệc Nhiên lên, “Để em mang giúp.”

“Không cần, cảm ơn cậu.” Phương Diệc Nhiên thầm nghĩ mình cũng chẳng phải là con gái yếu đuối, chút hành lý thế này cũng cần người khác mang hộ sao, lại nhìn cách ăn mặc của người nọ, yên lặng quay đầu đi chỗ khác, thầm nghĩ, hành lý của cậu ta biến mất cũng chưa chắc là không hay, phong cách ăn mặc kiểu này thật chẳng dám khen tặng, đã đủ kinh sợ rồi, không biết trong hành lý còn có quần áo ngoài sức tưởng tượng như thế nào nữa. phongmy.wordpress.com Page 62
Phương Diệc Nhiên ngồi xuống vị trí cạnh cửa kính, bên cạnh lập tức có người ngồi xuống theo, Phương Diệc Nhiên nhìn sang, hay rồi, lại là cái tên kỳ quái đó. Dù sao người ta cũng đã nhìn mình suốt đường đi, không dễ tâm bị nhìn thêm vài cái nữa, mặc kệ cậu ta ngồi bên cạnh tiếp tục

ngó mình chăm chăm.

Sau đó lên xe là Chu Viêm, thấy Phương Diệc Nhiên đại khái là muốn chào hỏi, nhưng rồi thấy người bên cạnh thì lại cau mày, quay đầu đi lướt qua.

Phương Diệc Nhiên lắc đầu, không biết người này định đợi tới khi nào, lười quan tâm hẳn.

Phương Diệc Nhiên lấy điện thoại ra khỏi động máy, vừa bật lên đợi có tín hiệu một cái là điện thoại liền kêu liên tục, Phương Diệc Nhiên đếm được vừa tròn ba mươi cuộc gọi nhỡ, báo tin nhắn hết cái này đến cái khác.

Phương Diệc Nhiên hoảng sợ, không biết xảy ra chuyện gì vậy? Nhìn số thì là trong nước, hơn nữa là số lạ, chẳng lẽ là người kia đã xảy ra chuyện? Liền gọi lại.

Phương Diệc Nhiên còn chưa kịp nói, đầu bên kia đã vang lên tiếng khóc nức nở, Phương Diệc Nhiên vội an ủi cô chậm rãi nói, đừng khóc nữa. Thật vất vả mới nghe rõ cô nói gì, hóa ra là Tiểu Bát biến mất, làm cho cô gái ở cửa hàng sốt ruột đến phát khóc. Ý nghĩ đầu tiên của Phương Diệc Nhiên là quay về ngay lập tức, nhưng rồi lại bác bỏ ngay suy nghĩ nông nổi này. Y tới Paris là để làm người phụ trách mảng Châu Á, nếu vì một chú chó mà vứt bỏ trọng trách chạy về nước, trang phục lần này xảy ra sự cố, thì y cũng đừng nghĩ còn được tiếp tục ở lại trong giới...

Phương Diệc Nhiên vội vàng an ủi cô gái, để cô ngừng khóc, Tiểu Bát nói không chừng là lên chuồn về nhà, nhờ cô giúp đỡ đăng thông tin lạc mất chó rồi hỏi ở lân cận xem, nếu tìm được Tiểu Bát khi trở về y sẽ hậu tạ. Cô gái nghĩ khả năng này vô cùng lớn, có một số thú nuôi rất tình cảm với chủ, khi đi gửi nuôi nhà khác quả thực sẽ lên trốn đi tìm chủ nhân. Mức độ Tiểu Bát quắt quít với Phương Diệc Nhiên như thế nào cô cũng đã từng được chứng kiến rồi.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Người bên cạnh hỏi.

“Chú chó nhà tôi mất tích.” Phương Diệc Nhiên đáp.

“Đừng lo, có lẽ nó tự về nhà đấy, đợi tới khi anh quay về lại thấy nó đang đợi ở cửa không biết chừng.” Người kia cười an ủi.

“Hy vọng là vậy” Phương Diệc Nhiên nghiêng đầu nhìn kẻ kỳ quái bên cạnh một chút, cậu ta nói rất chắc chắn, hơn nữa còn cười rạng rỡ. Phương Diệc Nhiên cảm thấy hình như cũng bớt chút lo lắng, gật đầu mỉm cười với cậu một cái. Có điều y vẫn gọi điện thoại cho người kia, không còn cách nào khác, loại chuyện này, không quấy rầy hẳn thì chẳng còn ai để nhờ, hơn nữa nếu không phải hẳn từ chối trông coi Tiểu Bát thì sao Tiểu Bát lại lạc được, có thể nói là hẳn có một nửa trách nhiệm.

“Ừm, vừa xuống máy bay. Đang bận à?” phongmy.wordpress.com Page 63

“Anh có đang ở nhà tôi không? ... Ừm, vậy để ý gần đó xem có thấy Tiểu Bát không, chính là chú chó hôm trước nhờ anh làm chứng nhận ý, đúng, anh xem ảnh chụp rồi tìm giúp tôi, nó trốn khỏi chỗ gửi nuôi.”

“Cái gì? Anh nói không có việc gì, nó đang ở chỗ anh à?” Phương Diệc Nhiên nghe thế thở phào

“Vậy thì tốt rồi, chăm sóc nó hộ tôi vài ngày, tôi xong việc ở đây sẽ quay về ngay.”

“Này, sao anh lại ngược đãi động vật thế được? Tiểu Bát đáng yêu như thế... Được được, về rồi nói, ừm, anh cũng bảo trọng.” Phương Diệc Nhiên cúp máy, tâm tình rõ ràng tốt hơn, lập tức gọi điện thoại nói cho cô bé là không cần tìm nữa, Tiểu Bát đang ở chỗ bạn mình. Cô gái biết được cũng thở phào nhẹ nhõm, làm lạc mất Tiểu Bát trong lòng cô cũng áy náy mà.

“Tìm được rồi à?”

“Ừm, đang ở chỗ bạn tôi.” Phương Diệc Nhiên mỉm cười, cũng may là tìm được, bằng không không biết y có thể chuyên tâm làm việc không. Không ngờ người bên cạnh nghe xong lại lộ ra vẻ kỳ quái, Phương Diệc Nhiên không khỏi thắc mắc: “Sao thế?”

Đối phương lắc đầu, Phương Diệc Nhiên cũng không truy hỏi, dù sao cậu ta vốn đã kỳ quái, nhích vào trong một chút, không muốn tiếp tục nói chuyện, y nhắm mắt nghỉ ngơi.

Họ được đưa thẳng đến cửa khách sạn, Phương Diệc Nhiên nhận lấy chìa khóa phòng mình xong liền vào thang máy. Dù sao mọi người đều chưa quen mùi giờ, tổng công ty cũng rất quan tâm nên không chuẩn bị mấy thứ phiền phức như là tiệc đón tiếp. Phương Diệc Nhiên cũng mừng vì được yên tĩnh, ngủ một giấc sáng khoái dậy mới có thể làm việc được.

Trong thang máy, Phương Diệc Nhiên thấy tên kia đi theo bên mình, càng nhìn càng khó chịu, hỏi một người đang chuẩn bị ra khỏi thang máy: “Tiểu Triệu, có phải đồ mẫu đang ở chỗ cậu không, lấy một bộ S1201 cỡ XL tới cho tôi nhé, à còn tất cả phụ kiện đi kèm nữa.”

Người bị Phương Diệc Nhiên gọi là Tiểu Triệu kia lập tức vâng dạ. Phương Diệc Nhiên đi tiếp, đến tầng của mình liền bước ra khỏi thang máy, tìm đúng phòng. Vừa mở cửa thì phát hiện tên kia vẫn đứng ở phía sau mình, Phương Diệc Nhiên quay đầu lại hỏi: “Cậu cùng phòng với tôi à?”

Lần này đi có khá nhiều nhân viên, sắp xếp hai người ở một phòng đôi cũng không có gì lạ, dù sao Phương Diệc Nhiên cũng không định làm cao để đòi hỏi được ở phòng đơn, ở phòng đôi là do tổng công ty không được chu đáo mà thôi.

Người nọ gật đầu, Phương Diệc Nhiên không quan tâm, gật đầu tức là đã hiểu, dù sao y cũng không để ý là ở cùng phòng với ai, đều như nhau cả, đương nhiên đẹp trai như người trước mắt là tốt nhất, tuy tính cách có chút kỳ quái. Đúng rồi, vẫn chưa hỏi tên cậu ta.

“Phương Diệc Nhiên, Dean.” Nói rồi đưa tay ra.

Người nọ bắt tay Phương Diệc Nhiên, cười nói: “Phương Mặc, anh có thể gọi em là Tiểu Bát.”
phongmy.wordpress.com Page 64

“Tiểu Bát?” Cùng tên với cún nhà mình, Phương Diệc Nhiên ngây người, sao trùng hợp quá vậy...

“Ừm, ở nhà là thứ tám, vậy nên đều gọi là Tiểu Bát.” Phương Mặc cười giải thích.

Phương Diệc Nhiên cười có chút xấu hổ, đồng thời hạ quyết tâm không thể gọi Tiểu Bát được, bằng không cảm giác như là gọi cún vậy, rất kỳ quái, à, cũng không thể nói với cậu ta là cùng tên với chú chó ở nhà, rất bi kịch.

Phương Diệc Nhiên mở cửa phòng, nhưng bị bố trí bên trong làm cho ngây người. Chỉ có một

chiếc giường lớn, không lẽ không phải là phòng đôi sao? Trông có vẻ giống phòng đơn cao cấp hơn. Phương Diệc Nhiên nhìn lại số phòng, không nhầm, bằng không đã không mở được cửa... Chẳng lẽ là người phụ trách lầm lẫn sao? Phương Diệc Nhiên thắc mắc.

Có điều thắc mắc thì thắc mắc, Phương Diệc Nhiên vẫn đi vào. Đêm hôm khuya khoắt rồi, không thể chỉ vì một gian phòng mà đi quấy rầy người ta, mà có khi người phụ trách cũng về mất rồi, cứ cố gắng một đêm, ngày mai rồi tính.

“Cậu muốn tắm trước không?” Phương Diệc Nhiên buông hành lý chỉ vào phòng tắm hỏi Phương Mặc.

“Không cần, anh tắm trước đi.”

Phương Diệc Nhiên cũng không khách khí, cầm áo ngủ đi vào, đợi tới khi lau tóc đi ra thì thấy Phương Mặc đang đứng ở cửa như là nói chuyện với ai.

“Ai vậy?”

Phương Mặc tránh đường, Phương Diệc Nhiên nhìn qua, thì ra là Tiểu Triệu tới đưa đồ, làm việc rất nhanh chóng.

“Cứ để bên đây.” Phương Diệc Nhiên chỉ lên giường, Tiểu Triệu vội vàng đem một đồng quần áo đổ lên đó, sau đó chạy biến đi như là có lửa đốt mông, đến liếc cũng không dám liếc Phương Diệc Nhiên lấy một cái.

Phương Diệc Nhiên không khỏi kỳ quái, như vậy là sao? Lẽ nào Phương Mặc đùa giỡn người ta? Nhìn mặt Tiểu Triệu đỏ hết cả lên... Lại nhìn Phương Mặc, đang nghiêng người đứng cạnh cửa, thấy Tiểu Triệu chạy mất liền đóng cửa lại, sau đó đi tới, rất thản nhiên đón lấy khăn tắm trên tay Phương Diệc Nhiên lau tóc giúp y.

Động tác của Phương Mặc quá mức tự nhiên, Phương Diệc Nhiên không khỏi sửng sốt, đợi tới khi phản ứng lại thì cậu đã lấy khăn mặt đang lau tóc cho y rồi, lúc này Phương Diệc Nhiên cũng không nở lên tiếng phản đối, đành phải yên lặng để cậu tùy ý xoa tóc cho mình — động tác này có vẻ thân mật lại có chút ám muội. phongmy.wordpress.com Page 65

“Cậu thay đồ đi.” Phương Diệc Nhiên thấy tóc cũng đã gần khô hẳn, chỉ vào quần áo Tiểu Triệu vừa đưa tới bảo cậu thay. Y thực sự không chịu nổi cái phong cách phối đồ đó tiếp tục làm ô nhiễm hai mắt mình nữa.

22. Chương 22

Phương Mặc chỉ vào mũi mình, nói: “Cho em?”

Chứ không lẽ là cho tôi? Phương Diệc Nhiên im lặng, đầu thế nói vì tôi nhìn quần áo cậu chẳng ra đâu vào đâu nên mới muốn cậu đổi, đành phải đáp: “Không phải cậu bị mất hành lý sao? Thay bộ này đi.”

“À.” Phương Mặc ngoan ngoãn đáp ứng, bắt đầu cởi cúc áo, Phương Diệc Nhiên ngây người, người này chẳng lẽ định thay quần áo ngay trước mặt mình sao? Tuy rằng sau cánh gà quả thực

có chuyện nam nữ thay quần áo tự nhiên không e dè gì cả, nhưng bây giờ thì chỉ có hai người thôi... Cậu ta không để bụng, cũng phải nghĩ xem y có muốn xem thoát y vũ không chứ, dù rằng Phương Mặc cũng được tính là một mỹ nam.

“Cậu...” Phương Diệc Nhiên đành lên tiếng, muốn nhắc nhở Phương Mặc là ở đây còn một người sống sờ sờ, chú ý chút hình tượng đi, tuy là cùng giới.

Phương Mặc quay đầu nhìn Phương Diệc Nhiên vẻ thắc mắc, lúc này cậu vừa cởi áo khoác ra, làm cho Phương Diệc Nhiên có thể nhìn rõ cái áo cậu mặc bên trong, cũng bởi vậy sắc mặt Phương Diệc Nhiên càng tối sầm lại. Bộ đồ đó có lẽ không phải của nữ, vì đồ nữ không có size lớn như thế để vừa với Phương Mặc, đây rõ ràng là một bộ đồ diễn kịch... Không biết là trang phục kiểu quý tộc Châu Âu của thời nào, không chỉ cổ áo, ngay cả tay áo cũng là bèo rúm rất khoa trương, không biết cậu ta lấy đâu ra.

“Đi tắm trước đã...” Phương Diệc Nhiên lấy tay che mắt, mặt mũi nói, thực sự là vô cùng thâm.

“Dạ.” Phương Mặc nghe lời đi vào phòng tắm, không hề có chút phản cảm với ngữ khí ra lệnh của Phương Diệc Nhiên mà ngược lại như là đã quen rồi.

Phương Diệc Nhiên thở dài, hôm nay không biết y đã phải thở dài mấy lần rồi, Phương Mặc này quả là kẻ kỳ quái, rất chi là... chấp mạch.

Phương Diệc Nhiên lười biếng nằm lên giường xem TV. Hiện tại đã quá nửa đêm, rất nhiều kênh đang chiếu một số tiết mục người lớn, tiếng rên rỉ ám muội đó, Phương Diệc Nhiên xem mà cảm nín, thật vất vả mới chọn được một kênh chiếu thời sự tối để xem.

Đang khi Phương Diệc Nhiên thiu thiu buồn ngủ thì truyền đến tiếng gõ cửa.

Ai vậy ta, giờ này rồi còn quấy rối người khác... Đoán là nhân viên phục vụ tới quảng cáo,

Phương Diệc Nhiên bò xuống giường ra đi mở cửa, không ngờ đứng ngoài là Chu Viêm. phongmy.wordpress.com
Page 66

Phương Diệc Nhiên nhìn Chu Viêm vẻ kỳ quái, trẻ thế này rồi còn có việc? Chu Viêm hình như cũng thấy ngại vì làm phiền muộn thế này, nên ấp úng mãi mới được một câu, “...Vẫn chưa nghĩ ngơi à?”

Phương Diệc Nhiên nghe xong quả thực muốn ngắt luôn, nghĩ thầm: Tôi có đi ngủ rồi cũng bị cậu đánh thức... Thế nhưng tốt xấu gì người ta cũng đã chủ động tìm đến mình, có lẽ là đã hết giận. Tuy Phương Diệc Nhiên không phải là chiến tranh lạnh với Chu Viêm, không có ý muốn thi xem ai phải cúi đầu trước, có điều cũng không thể làm hấn mất mặt mũi. Không làm được tình nhân thì vẫn có thể làm bạn, dù sao hai người cũng chưa lên giường, chưa đi tới bước cuối cùng, không có gì phải xấu hổ cả.

Phương Diệc Nhiên “Ừm” một tiếng, đang định nói gì đó, Chu Viêm lại nghe thấy trong phòng tắm có tiếng động, hiển nhiên là trong phòng Phương Diệc Nhiên còn có người khác, lại nhìn dáng vẻ Phương Diệc Nhiên tắm rửa xong mặc áo khoác mà còn chưa đi ngủ, hai người này

chuẩn bị làm gì tiếp theo không cần phải nói cũng biết... Sắc mặt Chu Viêm thoáng cái trở nên cực kỳ khó coi.

“Không có việc gì, cậu nghỉ sớm đi, quá rầy rồi.” Nói xong quay đầu bỏ đi.

Phương Diệc Nhiên không hiểu gì cả, thế này là sao? Hắn đến tìm mình chỉ để nói thế thôi à? Không phải là tới tìm mình làm chuyện đó chứ —— Phương Diệc Nhiên bỗng nghĩ tới một khả năng khác, nhưng mà mọi người đều là hai người ở một phòng, lẽ nào Chu Viêm không biết? Sao lại tới phòng tìm mình, đầu thế nào đang nửa đêm lại bảo bạn cùng phòng của mình đi ra ngoài, nói hai người có việc cần làm, nhờ cậu ta ra ngoài tản bộ một chút... Hơn nữa việc gì vừa nghe tới trong phòng y có người khác nữa thì sắc mặt Chu Viêm phải khó coi như thế... Đây không phải là chuyện đương nhiên sao.

Phương Diệc Nhiên tràn ngập nghi ngờ đóng cửa lại, vừa bước mấy bước liền đụng phải Phương Mặc vừa tắm xong đi ra.

“Cậu...” Phương Diệc Nhiên nhìn rõ bộ dáng Phương Mặc xong liền quay mặt đi, tên này cứ để thế mà đi ra à! Không mặc cái gì cả! Cứ trần như nhộng không thềm lau khô người liền khóa thân đi ra!!!

Phương Diệc Nhiên vội vã lấy cái khăn tắm mình vứt một bên ra vây quanh người Phương Mặc. Người này ắt là người Sao Hỏa rồi! Y đã từng công khai là đồng tính luyến ái đó, người trong ngành này ai cũng biết Phương Diệc Nhiên là Bi nam nữ đều tiếp nhận, thậm chí gần đây trên tạp chí còn đăng một chuyên mục liệt kê những nhà thiết kế từng có người yêu đồng giới, làm một nhà thiết kế nổi tiếng, lại là người Châu Á hiếm thấy, danh tiếng của Phương Diệc Nhiên y bỗng nổi như cồn. Khóa thân trước mặt y như thế, có khác gì một cô gái khoe ngực ở trước mặt một người đàn ông.

“Bên trong hết khăn tắm rồi...” Phương Mặc nói có vẻ rất tủ thân. phongmy.wordpress.com Page 67

Phương Diệc Nhiên lườm cậu, sau đó mới phát hiện, vì đang quần khăn tắm giúp cậu mà mình phải dùng một tư thế rất ám muội ôm lấy eo cậu ta, hơn nữa thân thể hai người dán sát vào nhau, gần tới mức Phương Diệc Nhiên còn có thể cảm nhận được thứ bên dưới kia của Phương Mặc. Tay sờ lên vòng eo dẻo dai của Phương Mặc, cảnh xuân vô hạn thu hết vào đáy mắt, trên làn da óng ả thỉnh thoảng có vài giọt nước trượt xuống, trên hai khối cơ ngực xinh đẹp là núm hồng ướt át, như đang mời gọi Phương Diệc Nhiên cắn lấy chúng nó. (Chỉ là ảnh tưởng tượng mà thôi = . =) Phương Diệc Nhiên ho khan một tiếng, cuống quýt buông Phương Mặc ra, chỉ cảm thấy yết hầu khô khốc.

“Lau khô một chút đi.”

Phương Mặc đón lấy chiếc khăn tắm đang tuột xuống, cứ thế thản nhiên lau người trước mặt Phương Diệc Nhiên, khiến Phương Diệc Nhiên hoàn toàn không dám nhìn về phía cậu đang đứng. Người này đúng là dây thần kinh quá thô rồi, cậu ta không sợ mình nhào tới sao...

Lén lút liếc qua một cái liền khiến Phương Diệc Nhiên nhú mào, “Dừng lại!” Người này không

mặt quần lót cứ thế là mặc quần dài vào luôn... Mặc dù có một vài người mẫu không thể lưu lại vết nộ y trên người để phòng khi lúc quay chụp yêu cầu, nên sẽ không mặc đồ lót, nhưng đại đa số sẽ chọn những loại không để lại vết hằn. Cứ mặc trực tiếp như thế cậu ta không khó chịu sao. Phương Diệc Nhiên bó tay, lấy một cái quần lót từ trong hành lý của mình ra ném cho Phương Mặc, “Nếu không ngại thì mặc cái này đi, tôi cũng mới mặc có một đôi lần.”

“Ừm.” Phương Mặc vẫn là ngoan ngoãn đồng ý, nhận lấy quần lót của Phương Diệc Nhiên mặc vào.

Lúc này Phương Diệc Nhiên lại được thoải mái nhìn Phương Mặc mặc quần áo rồi, y rất sợ cậu ta sẽ làm ra chuyện gì đó khác người. Hơn nữa người ta đã không ngại bị nhìn, người *** còn chẳng xấu hổ, y ngại ngừng làm gì.

Chỉ nhìn một cái, Phương Diệc Nhiên không khỏi nhưn mày cảm thán, thật không hổ là người mẫu mà, không tính gương mặt kia thì vóc người cũng đã hạng nhất, eo thon, hông căng, chân dài, dáng người tam giác tiêu chuẩn nhất, hoàn mỹ như là chế tạo ra từ tỉ lệ mỹ học, đặc biệt là đôi chân đó, thon dài xinh đẹp tới vô lý. Không bị quần áo che đậy, vẻ đẹp đó mang phương thức không cần trải chuốt đánh mạnh vào thị giác của Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên chống đầu nằm nghiêng trên giường nhìn Phương Mặc mặc quần áo, thấy cậu đánh vật với cái cà vạt không khỏi cười cười ngoắc tay ý bảo cậu lại gần.

Phương Mặc đi tới bên giường, Phương Diệc Nhiên nhồm dậy thắt cà vạt giúp cậu, sau đó lui về phía sau một chút quan sát Phương Mặc. Quả nhiên là người mẫu mà, giá treo quần áo trời sinh, bộ đồ này mặc trên người làm nổi bật ra khí chất của cậu ta, thân thể cao ráo cường tráng, tràn ngập vẻ nam tính, không như bộ quần áo nực cười mà cậu mặc lúc trước, hiệu quả khôi hài hoàn toàn phá hủy khí chất anh tuấn của Phương Mặc, làm sụt giảm nghiêm trọng vẻ đẹp trai. phongmy.wordpress.com
Page 68

“Được rồi, trai đẹp à, mai cậu sẽ mặc bộ này nhé, giờ cởi ra đi ngủ thôi.” Phương Diệc Nhiên huýt sao, rất thỏa mãn với trang phục của Phương Mặc, đồng thời cũng thỏa mãn ánh mắt của mình. Biết ngay bộ này cậu ta mặc sẽ đẹp mà, như vậy mới giống người chứ.

23. Chương 23

Phương Diệc Nhiên chui vào chăn, đặc biệt nằm lệch một chút để lại hơn nửa cái giường cho Phương Mặc. Không biết Phương Mặc đang làm gì mà nửa ngày còn chưa lên giường, Phương Diệc Nhiên hơi hé mắt nhìn, không khỏi kinh ngạc.

“Cậu làm gì vậy?”

“Ngủ.” Phương Mặc ngẩng đầu nhìn Phương Diệc Nhiên ở trên giường trả lời. “Được không ạ?” A? Phương Diệc Nhiên mắt tự nhiên sờ sờ mặt, vẻ ngoài mình cũng khá là hiền hòa mà, sao cứ bị làm như là chủ nô ác nhân ác đức không cho người ta lên giường ngủ, giữa trời giá rét bắt người ta ngủ dưới sàn... Hơn nữa trong phòng cũng chỉ có một cái chăn dự bị, cậu ta dùng một

nửa làm nệm một nửa đắp làm chăn, đã thế chân tay thì dài ngoằng, hoàn toàn không che hết được, phải cuộn người lại, dằng dấp đó muốn bao nhiêu thương cảm thì có bấy nhiêu, ai không biết lại tưởng Phương Diệc Nhiên tội ác tày trời đã ngược đãi cậu.

“Sao lại không được?” Vốn là hai người một phòng, không có lý do gì mình lại chiếm hết giường, không cho cậu ta ngủ. Tuy chỉ có một cái giường, nhưng là giường đôi, hai người đàn ông ngủ cũng không chật. Lẽ nào cậu ta thích ngủ dưới sàn? Ngại giường quá mềm? Người này quả nhiên là người sao Hỏa, khác với người Trái đất.

“Ồ.” Phương Mặc như được cho phép, đứng dậy, gấp chăn cho vào tủ, sau đó nằm lấy góc chăn bò lên giường.

Phương Diệc Nhiên lại sững sốt tiếp... Bởi vì cậu trừ một cái quần con thì không mặc một cái gì cả, cứ trần trụi như vậy. Đúng rồi, Phương Diệc Nhiên tự an ủi, nói không chừng người ta thích đi ngủ không mặc gì, ít ra còn để ý mình nên mới mặc cái quần lót.

Đợi tới khi Phương Mặc nằm xuống, Phương Diệc Nhiên tắt đèn. Cả ngày mệt mỏi, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi. Tuy trên máy bay lúc tỉnh lúc ngủ cũng được một giấc ngắn, nhưng còn chưa quen múi giờ, bây giờ cũng không quá buồn ngủ, chỉ là tinh thần uể oải.

Phương Diệc Nhiên nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, đang lúc nửa mộng nửa tỉnh hình như có một nguồn nhiệt xích lại gần, Phương Diệc Nhiên theo thói quen tưởng là Tiểu Bát liền kéo vào lòng, thế nhưng cảm giác trơn tuột đó, hoàn toàn khác hẳn với Tiểu Bát lông xù, khiến Phương Diệc Nhiên thoáng cái tỉnh táo.

Trùng mắt nhìn người sống sờ sờ trong lòng mình, hơn nửa ngày mới nhớ ra là đang ở Paris, cùng chung phòng với một người mẫu tên là Phương Mặc, người đang ôm đương nhiên là cậu ta. phongmy.wordpress.com Page 69

Phương Diệc Nhiên nhất thời muốn rút tay lại, nhưng làn da của Phương Mặc như là có lực hút khiến Phương Diệc Nhiên lưu luyến lấy ngón tay vuốt ve... Nhờ vào ánh trăng yếu ớt, Phương Diệc Nhiên đánh giá gương mặt của Phương Mặc.

Ánh trăng tạo ra bóng đổ trên mặt cậu, làm cho ngũ quan càng trở nên góc cạnh, ánh trăng óng ánh lại phủ lên cho cậu một tầng sáng bạc, gương mặt nam tính dường như dịu dàng đi không ít, vẻ mặt ngủ say đáng yêu ngoan ngoãn như trẻ con, Phương Diệc Nhiên lấy tay vuốt ve chân mày, sống mũi, rồi điểm trên đôi môi cậu.

“Ừm...” Phương Mặc phát ra một tiếng mơ hồ không rõ ràng, như là không chịu được sự quấy rầy, lại còn lấy đầu cọ cọ lên tay Phương Diệc Nhiên, không khách khí mà gối đầu lên hõm vai Phương Diệc Nhiên, sau đó toàn bộ thân thể cũng dán sát lên, tay chân cùng chen chúc vào lòng Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên nhìn Phương Mặc tự chui vào lòng mình, dở khóc dở cười, tốt nhất đợi tới khi cậu tỉnh lại đừng nghĩ là y giở trò gì. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng cánh tay đang ôm lấy eo Phương Mặc lại không có ý định thu hồi, trái lại còn tiếp tục ăn đậu hũ của trai đẹp, tay kia thì

luồn qua cổ Phương Mặc ôm lấy vai cậu. Tư thế bây giờ hoàn toàn giống hai người yêu nhau rồi...

Có người nói ai có tư thế ngủ như Phương Mặc đều là thiếu cảm giác an toàn, cho nên mới hay co chân co tay lại, giống như ở trong bụng mẹ. Trái tim Phương Diệc Nhiên tan chảy, nhẹ nhàng đặt một cái hôn lên trán cậu, hóa ra chỉ là một đứa trẻ to xác mà thôi.

Thi thoảng vuốt nhẹ trên lưng Phương Mặc, như là vuốt lông cho Tiểu Bát ở nhà, Phương Diệc Nhiên cũng dần dần trở lại với giấc ngủ.

Tới khi tỉnh dậy, là bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, Phương Diệc Nhiên rụt đầu trốn vào trong bóng tối, ánh mặt trời chói mắt, tiếng điện thoại đáng ghét kia hình như có người nhận hộ, Phương Diệc Nhiên hàm hồ hỏi: “Ai vậy?”

“Không có gì, anh ngủ tiếp đi.” Âm thanh nhẹ nhàng vang bên tai.

Phương Diệc Nhiên cũng không mở mắt, hoàn toàn trong trạng thái mơ màng, cọ cọ vào cậu hỏi: “Tiểu Bát sao người lại nói được?”

Trên đầu truyền đến tiếng cười khê, sau đó trên cằm ngứa ngứa, lại liếm mình, Phương Diệc Nhiên đẩy cái đầu xù lông ra “Tiểu Bát đừng quậy.”

Tiểu Bát quả nhiên không nháo nữa, còn kéo chăn cho y, “Chu Viêm gọi điện bảo anh xuống ăn sáng, anh muốn ăn gì, em đi lấy.”

“Chu Viêm ở dưới lầu nhà chúng ta làm gì?” Phương Diệc Nhiên nhắm mắt thắc mắc, tiện thể theo thói quen sờ lưng Tiểu Bát. Hửm? Sao lại trơn trơn? Rụng lông? phongmy.wordpress.com Page 70
Phương Diệc Nhiên hơi tỉnh một chút, he hé mắt nhìn Tiểu Bát, sao qua một đêm lại biến thành thể này? Hơn nữa lông trên người đi đâu rồi? Phương Diệc Nhiên thắc mắc vuốt ve người Tiểu Bát, sau đó trên môi có cảm giác mềm mại, một đầu lưỡi mịn màng liếm lên môi y.

Phương Diệc Nhiên không nghĩ nhiều, theo bản năng mút lấy đôi môi mỏng đó, cuốn lấy đầu lưỡi còn có vẻ ngốc ngếch, lôi kéo nó cùng quấn quít, thấp giọng rên rỉ thành tiếng, Phương Diệc Nhiên thấy thoải mái vô cùng, vừa tiếp tục hôn sâu hơn, xâm nhập vào giữa khoang miệng đối phương, vừa nghĩ kỹ thuật hôn của mình vẫn không thui chột, xoay người, đặt Tiểu Bát bên dưới, hai tay cũng không nhàn rồi lần mò qua eo tới vùng cấm.

Chờ một chút! Tiểu Bát? Tiểu Bát? Mình đang hôn Tiểu Bát? Phương Diệc Nhiên sợ giật nảy cả mình, trợn lớn hai mắt nhìn, nhìn xong, thở phào, may mà mình còn chưa đói khát tới độ hôn một chú chó, là con người, lại còn là trai đẹp.

Hử hử? Trai đẹp? Ở đâu ra? Hôm qua mình đưa về nhà? Phương Diệc Nhiên nhìn người dưới thân bị mình hôn tới độ thở gấp, trí não xoắn vặn rốt cuộc trở lại thanh tỉnh, nhìn rõ người nọ là ai xong liền tỉnh táo hoàn toàn...

Phương Mặc... Phương Diệc Nhiên mặt mũi đỏ bừng, trời ạ, mình làm gì thể này, mới sáng sớm đã cưỡng hôn người ta, đợi đã, hình như là tự cậu ta hôn trước, nên mình mới mơ mơ màng màng đáp lại, nói như vậy vừa này liếm mình không phải là Tiểu Bát... Là cậu ta.

Phương Diệc Nhiên từ trên nhìn xuống Phương Mặc, nhất thời quên mất tư thế đen tối, trên mặt biến đổi đủ loại sắc thái, hồi ức lại vừa rồi mình mơ ngủ thì đã làm những chuyện kinh thế hãi tục gì...

“Cậu...” làm gì tự dừng lại hôn tôi vậy? Phương Diệc Nhiên ấp úng không thành lời, hôn y làm gì á? Rõ ràng là có ý đồ với y mà, hơn nữa không phải người ta đã nhìn chăm chăm y suốt chặng đường sao... Phương Diệc Nhiên đau đầu.

“Chào buổi sáng.” Ngược lại Phương Mặc rất tự nhiên nhồm dậy, hôn một cái lên cằm Phương Diệc Nhiên, cười nói lời chào với Phương Diệc Nhiên.

“Chào buổi sáng...” Phương Diệc Nhiên mệt mỏi đáp lời, không biết phải nói sao.

24. Chương 24

Bởi người nào đó ngủ nướng, nên khi mà Phương Diệc Nhiên và Phương Mặc ăn sáng thì căn bản đã quá giờ. Phương Diệc Nhiên kéo Phương Mặc đi, nói: “Đến Paris sao có thể ăn sáng ở khách sạn được, để tôi đưa cậu đi ăn sandwich ngon nhất Paris.”

Phương Mặc đương nhiên là không có ý kiến gì, đuổi theo Phương Diệc Nhiên. Phương Diệc Nhiên gọi xe, thành thạo dùng tiếng Pháp nói địa điểm, đến với món ngon của Paris. Dọc theo đường đi đương nhiên Phương Diệc Nhiên im lặng không đề cập đến chuyện xấu hổ ban sáng, Phương Mặc cũng không lên tiếng, cuối cùng để phá vỡ sự lặng lẽ đó, Phương Diệc Nhiên đành phải trò chuyện với tài xế. phongmy.wordpress.com Page 71

Không ngoài dự đoán, không chỉ Tiếng Anh mà Tiếng Pháp Phương Diệc Nhiên cũng có thể nói lưu loát, bởi y từng du học ở Paris. Sau khi trò chuyện vài câu với tài xế, Phương Diệc Nhiên phát hiện Phương Mặc hoàn toàn không hiểu họ nói gì, đương nhiên là không chen miệng vào được, vì vậy lại chuyên tâm nhìn chăm chăm mặt mình... Phương Diệc Nhiên đau đầu, mặt y có gì đẹp đâu, người này dù gì cũng nên nhìn phong cảnh bên ngoài vẫn hơn chứ, nếu không thì lấy một cái gương tới tự soi, vẫn còn đẹp hơn mặt y. Nhưng cũng không đành nói thẳng, này, cậu đừng nhìn tôi nữa, như vậy có vẻ tự kỷ quá.

Cũng may không bao lâu thì tới nơi, Phương Diệc Nhiên cũng không đưa cậu tới nhà hàng sa hoa gì, chỉ là một tiệm bánh mì nhỏ, nhưng người ra vào rất đông, trên bảng hiệu viết Crêperie du Comptoir (đây là một tiệm bánh có thật đó ^^). Phương Diệc Nhiên bảo Phương Mặc chờ ngoài, mình thì chen vào trong, không bao lâu sau liền ôm bánh đi ra, xuyên qua cửa thủy tinh thấy Phương Mặc đang chờ bên ngoài, bỗng cảm thấy cậu nhóc kỳ quái này quả thật rất giống Tiểu Bát cùng tên...

Mỗi lần Tiểu Bát chờ ở ngoài tiệm đồ ăn sáng đều như thế này, hoàn toàn không thể ý tới những thứ xung quanh, không cho ai sờ vào nó, cũng không ăn thứ người khác đưa cho, chỉ chăm chăm nhìn vào cửa, trông chờ Phương Diệc Nhiên bước ra từ bên trong, sau đó vô cùng thân thiết sáp lại gần. Phương Mặc đang chờ y bây giờ có thần sắc y xì Tiểu Bát, cũng hoàn toàn không để ý

tới những người tiếp cận cậu vì tướng mạo anh tuấn, chỉ chuyên chú nhìn cửa.

Thấy Phương Diệc Nhiên đẩy cửa đi ra, trên mặt Phương Mặc chợt xuất hiện một nụ cười rực rỡ, chạy qua đón lấy thứ trong tay Phương Diệc Nhiên. Bữa sáng rất đơn giản, chẳng qua là một cốc cà phê nồng nàn, và một cái sandwich tiêu chuẩn, chính là Jambon-beurre*, thành phần kỳ thực rất đơn giản, dùng một cái bánh mì dài kẹp lát chân giò hun khói mặn, rồi phết bơ, nhưng chính sandwich đơn giản đó lại là loại sandwich cấp quốc gia của nước Pháp.

Hai người ngồi ở bờ sông Seine ăn bữa sáng có thể coi như là bữa trưa, điều này đương nhiên phải trách thói quen xấu thích ngủ nướng của ai đó.

Phương Diệc Nhiên chỉ vào tháp sắt phía xa xa: “Cậu từng lên đó chưa?”

Phương Mặc lắc đầu, Phương Diệc Nhiên cười nói: “Tối nay đưa cậu đi, cảnh đêm Paris nhìn từ đó là đẹp nhất, trên đó còn có một quán cà phê khá ổn, tới đó giết thời gian là một lựa chọn không tồi.” Tháp sắt đó đương nhiên chính là biểu tượng hùng vĩ sừng sững của Paris — tháp Eiffel.

“Aii, có lẽ hết hôm nay là lại bận rồi, có cơ hội chúng ta ở lâu vài ngày, tôi đưa cậu đi shopping.” Phương Diệc Nhiên thu lại ánh mắt đang nhìn tháp Eiffel để quay sang nói chuyện với Phương Mặc, thì thấy cậu đã bị bơ trên bánh dính đầy lên mặt, Phương Diệc Nhiên phì cười, cũng không nghĩ nhiều đã vô thức lấy tay lau hộ cậu. Đợi tới khi sờ tới bên miệng, Phương Diệc Nhiên mới chợt nhận ra đó là một động tác ám muội cỡ nào.

Phương Diệc Nhiên dừng lại định rút tay về, nhưng không ngờ Phương Mặc đã vươn đầu lưỡi liếm bơ đang dính bên mép, vừa lúc liếm lên ngón tay Phương Diệc Nhiên, lập tức thăng cấp cái động tác ám muội này lên thành cực kỳ ám muội. Càng bất ngờ chính là, Phương Mặc còn nắm phongmy.wordpress.com Page 72

lấy bàn tay định rút về của Phương Diệc Nhiên, liếm bơ trên ngón tay y, vì vậy động tác này không còn chỉ là ám muội nữa, là quyến rũ trắng trợn.

Trời mới biết Phương Mặc có thật sự chỉ là liếm bơ trên ngón tay y không, dù sao động tác và biểu cảm của Phương Mặc cứ như một chú cún con, thoáng cái liền khiến Phương Diệc Nhiên đỏ ra, tiếng mắng “Cái tên này!” cũng bị nuốt ngược vào bụng, Phương Diệc Nhiên trực tiếp nắm lấy cằm kẻ đang dụ dỗ mình, ôm lấy eo cậu kéo sát lại, rồi hôn lên môi.

Trong miệng cậu còn có vị mặn nhẹ của chân giò hun khói vừa ăn và mùi thơm ngòn ngọt của bánh mì, khiến Phương Diệc Nhiên không ngừng làm cho nụ hôn này trở nên sâu hơn, quả thực như là muốn nuốt cả người ta, đầu lưỡi linh hoạt kéo theo Phương Mặc nhảy múa, đảo qua hàm răng, liếm lên hàm trên, hết sức triền miên. Phương Mặc thì càng lúc hô hấp càng gấp cùng tiếng rên rỉ đè nén trong họng, không gì là không tác động vào trái tim bấy lâu chưa từng chệch nhịp vì ai của Phương Diệc Nhiên.

Cũng may Phương Diệc Nhiên còn nhớ bây giờ là ban ngày, họ đang ở trước mắt bao người, nên buông môi cậu ra, dừng lại kịp thời, không làm thêm chuyện gì khác người. Cũng may họ đang ở

kinh đô Paris lãng mạn, hai người ôm hôn bên đường, cho dù là hai người đàn ông, cũng chỉ dẫn tới những nụ cười thiện ý. Nếu ở trong nước, có lẽ không tránh khỏi cái danh suy đồi đạo đức. Phương Diệc Nhiên thở hổn hển, quay mặt đi không nhìn gương mặt đầy vẻ mờ mịt cùng đôi mắt ngây thơ ngập nước của Phương Mặc, tránh khỏi bị cậu ta cảm dỗ làm thêm chuyện gì khủng khiếp hơn. Ho khan một tiếng, nói: “Đi nào, chúng ta đi mua quần áo cho cậu.”

Kỳ thực trong lòng Phương Diệc Nhiên cũng không rõ là cảm giác gì, nụ hôn lúc sáng sớm có thể nói là do còn mơ ngủ, nhưng vừa này thì rõ là rất tỉnh táo. Phương Diệc Nhiên xoa trán, thế này là sao... Áo nào ư, có chút, dễ dàng bị mê hoặc như thế mà; động lòng ư, cũng có chút, mỹ nam trước mắt không chỉ đẹp, còn thường xuyên nhìn mình với vẻ mặt cún con tội nghiệp không muốn xa rời chủ nhân, nói không động lòng cũng tuyệt đối là gạt người.

Phương Diệc Nhiên đứng dậy đi về phía trước vài bước, y nghĩ phải để cho đầu óc hạ nhiệt một chút, chẳng lẽ bị mê hoặc đơn giản thế thôi sao? Đúng là càng sống lâu càng tụt hậu...

Còn chưa đi được mấy bước, bỗng bàn tay bị ai kéo lại, sau đó bao gọn trong một bàn tay khác. Phương Diệc Nhiên quay đầu, Phương Mặc đang theo sát y cười có chút ngây ngô. Phương Diệc Nhiên nhướn mày, không nói gì, nhưng cũng không rút tay lại, cứ để cho cậu nắm. Hai người sóng vai cùng bước trên đường phố Paris.

Nói thật ra, bàn tay Phương Mặc khá lớn, lại ấm áp, được nắm như vậy rất thoải mái. Phương Diệc Nhiên thì khác, tay y thường hơi lạnh, làm thế nào cũng không ấm lên được, mà không chỉ tay, kỳ thực cả người y đều rất kỳ lạnh, toàn thân không ấm áp, thân nhiệt thường thấp, vậy nên vào mùa đông y đặc biệt rất lưu luyến chăn bông ấm áp, thích ngủ nướng.

Có lẽ là Phương Mặc phát hiện tay Phương Diệc Nhiên rất lạnh, đôi mày đẹp cau lại, hai tay bao lấy chà xát, muốn y ấm lên, mãi tới khi không còn lạnh như này nữa Phương Mặc mới buông ra, sau đó nắm ngón đan cài, cho tay y vào túi mình một cách tự nhiên. phongmy.wordpress.com Page 73
Phương Diệc Nhiên bị động tác của cậu làm cho ngây người, nhìn Phương Mặc mỉm cười, aii, có người sưởi ấm cho mình đó.

Ôi quên mất :”3

Jambon-beurre và Coffee

25. Chương 25

Hai người chậm rãi đi dọc theo đường lớn về phía Bắc, tản bộ tới đại lộ nữ vương trung tâm – đường Champs-Élysées, nhắc tới nó chỉ sợ không ai không biết, quãng Tây dài 1200m của nó là nơi tràn ngập các hãng đồ hiệu, tiệm quần áo hạng nhất, hàng nước hoa sang trọng, những cửa hàng xa xỉ phẩm và nhà hàng cao cấp, là một con đường nổi tiếng và rực rỡ nhất thế giới tập hợp cao nhã cùng phồn hoa, lãng mạn cùng thời thượng.

Cái tên Champs-Élysées (Hương tạ lệ xá) có thể nói là cực kỳ chuẩn xác, vừa có ý vị Trung Hoa

cổ điển, lại có hơi thở lãng mạn của phương Tây. Con đường tràn ngập mùi hương cà phê, nước hoa, bánh ngọt nên có thể nói cái tên “Hương tạ” rất phù hợp với cảnh thật, mà hai bên đường là kiến trúc Osman trang nhã, được xưng là “Lệ xá” (nơi hoa lệ), cũng không quá đáng.

Bây giờ Phương Diệc Nhiên và Phương Mặc đang bước đi chậm rãi trên con đường danh tiếng này, thưởng thức cuộc sống và sự lãng mạn của người Paris, có điều Phương Diệc Nhiên nghiêng đầu thấy Phương Mặc bên cạnh hoàn toàn vô cảm trước những hàng hóa xa xỉ hoa lệ trước mắt, chuyên tâm sòng vai đi cạnh Phương Diệc Nhiên, khiến y không khỏi nghĩ: Người này là thực sự trì độn, hay là coi thường những thứ này?

Phương Mặc thấy Phương Diệc Nhiên nghiêng đầu nhìn mình, cười với y một cái. Phương Diệc Nhiên nháy mắt mấy cái, nhìn con người trước mặt cười có chút ngây thơ có chút mộc mạc, bỗng thấy đáng yêu quá, liền nghiêng sang thơm nhẹ lên môi cậu, vốn tưởng sẽ được thấy vẻ xấu hổ luống cuống chân tay của Phương Mặc, không ngờ Phương Mặc cũng chớp chớp mắt, rồi quay sang, hôn trộm một cái lên môi Phương Diệc Nhiên, khiến Phương Diệc Nhiên đầu tiên là ngẩn

ngơ, sau đó mỉm cười. Haiz, tên này sao có thể đáng yêu vậy chứ... Cười mãi khiến Phương Mặc thắc mắc, không biết Phương Diệc Nhiên đang cười gì.

Phương Diệc Nhiên nắm tay Phương Mặc tiếp tục đi, nhưng không vào bất cứ hàng quần áo nào trên Champs-Élysées, cho đến tận Khải Hoàn Môn, Phương Diệc Nhiên cũng không mua bất cứ thứ gì cho Phương Mặc, Phương Mặc cũng không tỏ vẻ nghi hoặc về chuyện liệu Phương Diệc Nhiên có quên gì không, chỉ thành thật đi theo sự dẫn đường của Phương Diệc Nhiên, như là chỉ cần nắm tay nhau đi, thì vô luận là đi đâu cũng được.

Phương Diệc Nhiên thành thạo rẽ khỏi đường lớn, vòng vèo một lúc đi tới một con hẻm nhỏ rất khó nhận ra, đẩy cửa đi vào một cửa hàng đến bảng hiệu cũng không có. Vào cửa đầu tiên đập vào mắt chính là một cái tủ có ít nhất phải hơn nghìn ngăn kéo, tủ gỗ cũ nát như đã trải qua mấy trăm năm.

“Hah, đại sư phụ đâu?” Phương Diệc Nhiên túm một cậu bé duy nhất lại hỏi.

Cậu nhóc chỉ một ngón tay “Đang phơi nắng ở phía sau”, tiếng Trung rất thành thạo, “Anh tìm thầy?”

Phương Diệc Nhiên gật đầu, “Có mối làm ăn tới.” Cậu nhóc buông việc trong tay chạy ra phía sau, Phương Diệc Nhiên thì tự nhiên xem những bản thiết kế trên bàn làm việc.

“Còn biết tới thăm ông già này cơ à?” Một tiếng mắng vang lên, sau đó là một ông lão đầy mặt đồi mồi, làn da nhăn nheo như chằng chịt nếp may.

“Thầy cứ nói đùa.” Phương Diệc Nhiên cười hì hì hai tiếng.

“Hừ.” Ông lão hừ lạnh một tiếng, dùng gậy chống xuống đất “Nói đi, lần này tới Paris làm gì?”

“Công ty mở triển lãm thời trang ạ.”

“Toàn là mấy thứ hoa hòe hoa sỏi lòe người.” Ông lão bắt mồm lăm bầm, nếu để những người

đầu tư cho công ty của Phương Diệc Nhiên nghe được những thứ mình tiêu tốn hàng ngàn đô cho lại bị nói là hoa hòe hoa sởi chắc tức chết mất, không những vậy còn là nói thẳng trước mặt nhà thiết kế của người ta.

Nào ngờ Phương Diệc Nhiên không chỉ không giận, còn tủm tủm cười: “Việc làm ăn mà thầy.”

Lại còn thừa nhận lời phê bình của ông với thứ mình thiết kế.

“Vậy trò còn tới đây làm gì hả?”

“À, em muốn đặt vài bộ đồ cho cậu ta.” Phương Diệc Nhiên chỉ vào Phương Mặc này giờ vẫn im lặng đứng một bên.

Ông lão liếc Phương Mặc một cái, “Quá đẹp trai, không biết là ngôi sao nào đây, không làm.”
phongmy.wordpress.com Page 75

Phương Diệc Nhiên mắt tròn trắng, trách không được ông cụ tay nghề cao như vậy, lại rơi vào cảnh sắp chết đói, còn không phải là do tính tình quái dị này gây ra sao. Đây thực tế là một tiệm may làm đồ tây thủ công, khi Phương Diệc Nhiên du học ở Paris đã từng tới luyện tay nghề ở đây, còn các ngăn tủ xếp kín tường chính là hơn một nghìn loại nguyên phụ liệu đủ loại để khách lựa chọn, trong đó có rất nhiều phụ liệu xa xỉ, từ mỗi một cái cúc áo, tới một mũi kim đường may, toàn bộ đều là làm bằng tay theo số đo của từng khách hàng, còn ông lão tướng mạo xấu xí này chính là thợ may. Ai mà ngờ cửa hàng đến biển hiệu cũng không có này, lại có thể làm ra những bộ vest đẹp không thua gì hàng may cao cấp trên phố Savile.

Cuối cùng ông lão không chịu nổi Phương Diệc Nhiên cứ lèo nhèo đòi hỏi, đồng ý may vest giúp y, Phương Diệc Nhiên được một tắc lại muốn tiến một bước: “Vậy tuần sau em đến lấy đồ.”

Ông cụ vừa nghe xong, con mắt tròn trừng, gờ batoong lên dọa: “Trò tưởng đây là đâu hả! Hai tháng sau tới lấy, không thương lượng!”

Vốn Phương Mặc đang im lặng đứng một bên nhìn Phương Diệc Nhiên nói chuyện với ông cụ, bỗng nhanh như chớp liền ôm Phương Diệc Nhiên vào lòng bảo hộ, trừng mắt với ông.

Hai người đều bị động tác của Phương Mặc làm cho giật mình, kỳ thực ông lão cũng chỉ là ngoài mặt hung hăng với Phương Diệc Nhiên thế thôi, nhưng ông không có con cháu nên luôn đối xử với Phương Diệc Nhiên như con, không chỉ truyền hết tay nghề cho Phương Diệc Nhiên, thậm chí đến cửa tiệm này cũng để lại cho y, sao có thể nở lòng xuống tay được. Không ngờ Phương Mặc phản ứng thái quá, cho rằng là ông lão định đánh Phương Diệc Nhiên thật.

Phương Diệc Nhiên được bảo hộ trong lòng như là bảo bối, đầu tiên là nở nụ cười, rồi đưa tay xoa xoa gương mặt căng cứng của cậu, như là ông lão mà đánh y thật thì cậu sẽ ngay lập tức ra tay vậy: “Là thầy đang đùa với tôi thôi, đừng nóng vội.”

“Ai đùa với trò.” Ông cụ thở hồng hộc chống batoong xuống, lại không khỏi phải nhìn Phương Mặc lâu thêm một chút, không ngờ người này lại nâng niu học trò của mình như vậy.

Sau khi đo cho Phương Mặc xong, ông lão nhận tiền cọc, rồi không nhịn được đuổi hai người ra khỏi cửa hàng, cuối cùng chỉ nói một câu, “Đừng quên đấy.”

Đừng quên cái gì? Ông lão không nói. Phương Diệc Nhiên gật đầu, phất tay tạm biệt ông, có lẽ là ước định gì đó giữa hai người.

Họ rời tiệm của ông lão, Phương Diệc Nhiên thấy Phương Mặc đang xem hóa đơn vừa rồi quẹt thẻ, không khỏi cũng liếc xem, không biết trên đó có gì đáng nghiên cứu, chẳng phải chỉ ghi là đã tiêu bao nhiêu tiền sao?

“Em sẽ trả tiền lại cho anh.” Phương Mặc đột nhiên nói.

“A?” Hóa ra là cậu ta đang suy ngẫm chuyện này, “Không có gì đâu, tôi tặng cậu.”

“Ba nghìn đồng, em sẽ trả lại cho anh.” Phương Mặc tiếp tục bướng bỉnh nói. phongmy.wordpress.com Page 76

Phương Diệc Nhiên trầm nghĩ, cũng không phải là ba nghìn nhân dân tệ, là ba nghìn euro đó...

Có điều trên cả tờ hóa đơn, Phương Mặc chỉ nhận ra được mấy chữ số là 3000 thôi, cho nên mới ngây thơ nghĩ rằng bộ vest thủ công đó chỉ trị giá 3000 NDT, cũng không nghĩ tới giờ đang ở Paris, người ta đâu có dùng loại tiền gọi là NDT.

(3000NDT giờ khoảng hơn 10 triệu D, còn 3000 euro thì phải hơn 82 triệu hoặc 24300 NDT:

))))

Phương Diệc Nhiên bất đắc dĩ gật đầu, Phương Mặc cũng không phải chỉ mới kỳ quái một hai ngày, dù sao đối với tiền y cũng không quá bận tâm, có đủ là được, có lẽ chỉ cần không phải là trong tài khoản bị thiếu đi mấy triệu thì y cũng chưa chắc nhận ra là mình mất tiền. Hơn nữa dù Phương Diệc Nhiên nghèo tới không còn một xu, thì không phải vẫn còn có ai đó có thể làm máy rút tiền tự động sao... Vậy nên Phương Diệc Nhiên thật sự không hề quan tâm, y thuộc loại giỏi kiếm tiền cũng giỏi tiêu tiền, không hề quan tâm tiền là thứ gì.

“Vừa nãy ông nói anh không được quên gì?”

Phương Diệc Nhiên bó tay, đây là chuyện đời tư của người khác cơ mà, nhẽ ra không nên hỏi trực tiếp như thế. Nhưng Phương Diệc Nhiên cũng không có ý định giấu diếm, thẳng thắn nói cho Phương Mặc biết: “Tôi đồng ý với thầy là sau khi tự tay làm ra trang phục nam đầu tiên do mình thiết kế chế tạo, sẽ đến kế thừa cửa tiệm của ông, sau đó đưa nó lên trở thành đỉnh cao như là Huntsman vậy.”

Phương Mặc kỳ thực không hề biết Huntsman là cái gì, nhưng chí ít vẫn hiểu nửa câu đầu của Phương Diệc Nhiên, gật đầu.

26. Chương 26

Tuần lễ thời trang New York, London, Milan và Paris có thể nói là bốn tuần lễ lớn nhất về thời trang trên thế giới.

Tuần lễ thời trang New York trước giờ đều không phải là trọng điểm quan tâm của truyền thông. Trong mắt giới chuyên nghiệp, nó giống như là “Hội chợ sản phẩm đặt hàng” hơn. Trang phục trình diễn ở đây thực sự rất thích hợp cho ứng dụng thực tế.

London thì giống như là New York theo hướng cực đoan. Tuần lễ thời trang London thường xuyên biến thời trang thành khu vui chơi đầy tính thực nghiệm và mạo hiểm, vui sướng sống cuộc sống tạm bợ của riêng họ, dường như ngăn cách London với thế giới bên ngoài.

Còn nhà thiết kế nước ngoài mong muốn tham dự vào chương trình của Milan thì phải phù hợp với “Phong cách Ý”, nên không khỏi khiến người ngoài có ấn tượng là ngoan cố bảo thủ.

Chỉ có Paris mới thực sự là thu nạp tinh anh của giới thời trang trên toàn thế giới. New York trình diễn sự thương mại, London trình diễn sự can đảm, Milan trình diễn tài năng — chỉ có Paris, trình diễn mộng tưởng. Có thể đưa thiết kế của mình tới chương trình thời trang ở Paris là ước mơ của mọi nhà thiết kế. phongmy.wordpress.com Page 77

Mà Phương Diệc Nhiên may mắn có thể trình diễn ước mơ của mình trên sân khấu mộng tưởng nơi đây, đương nhiên cũng không phải là thái độ không quan trọng như bình thường, tuy không phải là nhãn hiệu của mình, lại cũng thừa nhận với thầy rằng thiết kế của mình là kết quả của kinh tế thị trường. Nhưng điều đó cũng không cản trở Phương Diệc Nhiên hết lòng yêu quý nó của mình, nếu đến thiết kế của bản thân mà y cũng không quan tâm, thì làm sao có thể làm những người phụ nữ động lòng bỏ ra hàng ngàn vạn để mua chứ.

Vậy nên sau nửa ngày nghỉ ngơi, Phương Diệc Nhiên liền toàn tâm toàn ý vào việc chuẩn bị tuần lễ thời trang lần này. Dù chỉ 20 tòa sáng trên sàn catwalk, nhưng là thành quả của cả đồng tiền, tuy đây không phải show đầu tiên Phương Diệc Nhiên thực hiện, nhưng đương nhiên cũng không thể qua loa. Phải thảo luận về show lần này cùng với nhà thiết kế và các giám đốc sáng lập, chi nhánh Châu Á đề xuất chủ đề và ý tưởng cho công ty, Phương Diệc Nhiên đã chuẩn bị từ trước, có điều về sàn diễn y phải tranh thủ một chút. Sàn diễn quá nhỏ sẽ không đạt được hiệu quả choáng ngợp cùng với khí thế mà y muốn.

Sàn diễn của Louvre thì Phương Diệc Nhiên không dám mơ tưởng, nhưng chí ít cũng phải cố đạt được sàn diễn của Vườn Tuileries, nơi đó một phía sát sông Seine, tầm nhìn đủ rộng, phù hợp với yêu cầu của y. Có điều Phương Diệc Nhiên cũng biết sàn diễn ở đó phí thuê rất đắt, Marc Bona nhà thiết kế cao cấp của tổng công ty tuyệt đối sẽ nhân cơ hội bắt chẹt mình. Quả nhiên điều kiện của tên Marc ẻo lả đó khiến Phương Diệc Nhiên phải nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng dù sao cũng được như nguyện.

Lần này chi nhánh Châu Á làm một show riêng, không kết hợp với sàn diễn của tổng công ty châu Âu, vậy nên đây hoàn toàn là sân khấu của mình Phương Diệc Nhiên. Kỳ thực trong mắt họ, một người đàn ông Á Châu như Phương Diệc Nhiên cũng tràn đầy vẻ thần bí như quốc gia phương Đông đó, họ rất chờ mong, anh chàng này sẽ có thể mang tới cho họ một bữa tiệc thị giác thịnh soạn đầy sự quyến rũ Đông phương.

Cotton mỏng mềm nhẹ, tơ lụa chìm nổi, voan thêu cánh ve, tất cả được Phương Diệc Nhiên thành thạo ngoạn chuyển trong tay, tua rua tơ vàng, hoa thêu tinh xảo và lớp lớp li gấp tô điểm, tràn ngập sự dịu dàng trang nhã của nữ giới phương Đông cổ điển, mềm mại phóng khoáng,

thêm nữa lại được phối với trang sức cung đình đẹp dễ quý giá, tất cả làm nổi bật sự đoan trang và xa hoa đầy nữ tính,

Nguyên liệu lông lầy, phụ liệu mềm mại, màu sắc tự nhiên, mang đến một cảm giác lãng mạn, quyến rũ, gợi cảm, mềm mại, thậm chí tính chất xa hoa đầy mới mẻ, tất cả đều đưa mỗi bước đi của người mẫu hóa thân thành một nữ thần hoàn mỹ, như tái hiện lại hơi thở phương Đông thần bí giữa sóng nước sông Seine.

Khi người mẫu đi lại thật sự trông như là mây bồng bênh vờn quanh trăng, phiêu diêu như Lạc thần giữa trời gió tuyết giáng xuống Lạc Hà.

Mà ở Vườn Tuileries nơi đã chứng kiến sự sụp đổ của Cung Điện Tuileries , có lẽ cũng nhờ màn diễn xa hoa này mà như thấy lại được không khí năm xưa khi hoàng đế tổ chức yến hội. phongmy.wordpress.com
Page 78

Giá của từng bộ trang phục cũng khiến người ta chùn bước. Đương nhiên thời trang cao cấp không phải là về trào lưu mới nhất, mà phải là độc nhất vô nhị, về tài nghệ thủ công gần như bất khả thi! Tất cả đồ nữ lần này Phương Diệc Nhiên làm đều chỉ nhận hàng đặt, không sản xuất hàng loạt, cả thế giới chỉ có một bộ, dùng cách nói của Phương Diệc Nhiên thì người giàu có siêu cấp sẽ không bị ảnh hưởng của suy thoái kinh tế toàn cầu, với những bộ trang phục có giá trên vạn Euro này, có một số phụ nữ giàu tới khó tin đồng thời ham muốn mua sắm vô hạn, họ chỉ quan tâm khi mặc những bộ đồ này trên người ra đường chắc chắn sẽ không phải xấu hổ vì đựng hàng với bất cứ ai.

Vậy nên đây thực sự là một bữa tiệc siêu cấp xa hoa!

Trên sân catwalk là phong cảnh duy mỹ và những ánh đèn không ngừng tỏa sáng lấp lánh, sau hậu trường là khung cảnh hỗn độn và những tiếng hô to gọi nhỏ. Người bận bịu nhất đương nhiên phải kể tới quản lý trang phục, lúc thì phụ kiện của bộ này không thấy đâu, lúc thì là đôi giày kia số đo không đúng. Trên sân khấu là những Lạc thần rạng rỡ tỏa sáng, sau hậu trường thì là thần nhiên thay áo giữa đám đông, nhảy nhót gọi chuyên gia make-up sửa sang.

Ở nơi hậu trường chẳng khác gì chiến trường này, tuy Phương Diệc Nhiên rất muốn chỉ lo thân mình, khoanh tay xem kịch vui, nhưng đáng tiếc cũng không thể may mắn tránh thoát. Khi y quay người lại, đụng phải Phương Mặc, người từ đầu chương trình tới giờ vẫn nhắm mắt bám đuôi đi theo đồng thời ngăn trở những người rối loạn va chạm phải Phương Diệc Nhiên. Lúc này Phương Diệc Nhiên mới có chút ngăn người, lập tức hô lên: “Tạo hình đâu, make up đâu, đâu hết rồi? Thành phẩm còn dở này là sao hả? Sắp đến lượt đồ nam lên sân khấu rồi, tốc độ tốc độ.” Nhân viên tạo hình và make up vội vã chạy tới, vừa thấy Phương Mặc còn mặc đồ thường và chưa trang điểm thì cũng lấy làm kinh hãi, căn bản không chờ Phương Mặc nói được nửa câu giải thích đã lôi cậu đi, bắt đầu make up cho cậu.

Phương Diệc Nhiên đau đầu bóp trán, đương nhiên y đau đầu không phải vì show diễn không thành công, mà ngược lại những tiếng tán thưởng của khách quý và ký giả làm y biết chương

trình lấy chủ đề trang phục hoàng gia cổ điển lần này cực kỳ thành công. Thế nhưng, Phương Diệc Nhiên lo là lo màn ra chào cuối, khi show kết thúc thì theo lý, nhà thiết kế cũng phải đi lên để cảm ơn. Phương Diệc Nhiên không phải người ngại ngùng, đương nhiên không luống cuống vì việc như thế.

Nhưng, vấn đề là cái tên ảo lả Marc đáng ghét đó, khi y đưa ra yêu cầu thuê Vườn Tuileries, điều kiện của hắn là lúc Phương Diệc Nhiên lên chào cảm ơn thì phải mặc trang phục do chính mình thiết kế. Điều này với nhà thiết kế thì không thành vấn đề, nhưng đối với Phương Diệc Nhiên mà nói, thì là vấn đề lớn... Tất cả đều biết Phương Diệc Nhiên không thiết kế đồ nam, y chỉ thiết kế trang phục nữ... Điều này đồng nghĩa y phải mặc đồ nữ để lên chào.

Phương Diệc Nhiên nghĩ tới lại đau đầu, không lẽ lại lâm trận bỏ chạy sao? Dù sao show cũng sắp kết thúc, sân khấu y cũng được dùng rồi, y có thể bội ước không? Có một vài nhà thiết kế thích giữ sự thần bí, không thích những hoàn cảnh đông đúc nên không ra chào cảm ơn cũng không sao. Liệu y có nên chuẩn êm không nhỉ? phongmy.wordpress.com Page 79

Có điều y chỉ là nghĩ vậy thôi... Phương Diệc Nhiên biết điều này là không thể, bằng không trời biết lần sau tên ảo lả kia còn làm khó dễ mình tới mức nào nữa.

27. Chương 27

Được thôi, tên ảo lả kia nhất định phải đưa cột mình trong một chương trình quan trọng như thế này, Phương Diệc Nhiên sao có thể để cho hắn có cơ hội cười nhạo đáng về chậ vật của mình chứ. Chỉ là mặc đồ nữ lên chào cảm ơn mà thôi, sao có thể làm khó nhà thiết kế Phương được chứ. Hơn nữa Phương Diệc Nhiên vốn cũng không phải loại cao to thô kệch, mà thuộc vẻ đẹp khá trung tính, lúc mặc đồ nữ còn chưa biết là ai cười ai đau!

Nhìn màn catwalk phía trước bắt đầu tới hồi kết, Phương Diệc Nhiên mặc vào bộ đồ đã chuẩn bị trước, còn gọi một chuyên viên make up tới hóa trang cho mình, kéo thẳng cái rèm ở trên xuống chắn lại ánh mắt tò mò của mọi người.

Phương Diệc Nhiên không quan tâm mọi người ở hậu trường khổ cực nhin cười, chỉnh lại cái váy bên dưới, đang định vẫy Elli ở đằng xa. Khi nhà thiết kế lên chào cảm ơn, trừ những người thích đông đúc rục rờ, thì đa phần đều là kéo người mẫu chính lên cùng, đương nhiên cũng có người chỉ thích một mình lên sà diễn đi một vòng là xong.

Thường Phương Diệc Nhiên cũng thích đi qua đi lại cho xong, nhưng nhìn đôi giày cao gót đồ chót dưới chân, y quyết định dựa vào Elli coi như gậy chống, tránh khỏi lên đó lại bị ngã một cái thì rất khó coi. Thế nhưng Phương Diệc Nhiên còn chưa kịp gọi, trai đẹp Chu Viêm đã cười mỉm đi tới... Phương Diệc Nhiên nhún vai, thôi vậy, Chu Viêm cũng được, với trang phục nữ hiện đang mặc, lại dựa vào một cô gái thì cũng kỳ quái, đưa Chu Viêm theo cũng không coi là bị hạ giá, người ta tốt xấu gì cũng là người mẫu, làm gậy chống cũng tiện hơn.

Lại không ngờ Chu Viêm còn chưa tới trước mặt Phương Diệc Nhiên, tay của Phương Diệc

Nhiên đã bị người khác nắm lấy. Phương Diệc Nhiên quay đầu nhìn, hay rồi, lại là Phương Mặc...

Phương Mặc đã thay đồ, mặt cũng đã trang điểm, làm cho ngũ quan vốn đã sắc nét lại càng thêm tuần tú, trên người là bộ vest vừa in. Phương Diệc Nhiên nhìn kỹ, là kiểu dáng mới chủ đạo mùa xuân này của BONA, đương nhiên không phải là Phương Diệc Nhiên thiết kế, cũng không liên quan với đồ nữ vừa rồi trình diễn, là một nhà thiết kế trang phục nam của công ty chi nhánh làm, lần này chỉ là thêm vào show thời trang nữ của Phương Diệc Nhiên mà thôi, có điều mặc trên người Phương Mặc vẫn là cực hợp.

Người mẫu cuối cùng đã trình diễn xong, đi vào hậu trường, đến phiên Phương Diệc Nhiên lên chào rồi. Phương Diệc Nhiên cũng lười đổi người, mặc kệ sắc mặt còn đen hơn cả đáy nồi của Chu Viêm, trực tiếp khoác tay Phương Mặc, ghé vào tai cậu nói “Đừng đi nhanh quá.” rồi cùng Phương Mặc bước lên sàn catwalk.

Phương Diệc Nhiên thầm nghĩ: kỳ thực đưa Phương Mặc theo cũng không tồi, y vốn muốn phủ đầu tên Marc ảo lả kia, mang theo người mẫu quá danh tiếng thì không phải là làm lu mờ bản thân sao? phongmy.wordpress.com Page 80

Nếu như những người mẫu lên trước là công chúa trẻ trung rực rỡ, thì Phương Diệc Nhiên xuất hiện cảm giác như là nữ vương địa vị cao sang. Rõ ràng là thiết kế cực kỳ đơn giản, không chải chuốt gì, nhưng bởi vì bộ váy và phụ kiện hoa lệ, có vẻ giản dị mà không kém phần xa hoa.

Đồ cổ trang của Trung Quốc tuy cực kỳ hoa lệ, nhưng không thể dùng vào hoàn cảnh trang nghiêm long trọng, là cách ăn mặc tương đối thoải mái của công chúa, hoàng phi, lần này thiết kế của Phương Diệc Nhiên là lấy cung trang cổ điển làm nguyên mẫu, bởi vậy phải thể hiện được sự hoa lệ trong trang phục giản lược, trong sự hoa lệ lại không mất sự uyển chuyển dịu dàng của nữ giới.

Phương Diệc Nhiên đội tóc giả, mái tóc dài bồng bênh không được tạo kiểu phức tạp mà chỉ búi hờ, dùng một chiếc trâm kiểu cổ tinh xảo để cố định. Trên mặt có một tầng khăn che, làm cho người khác không nhìn rõ khuôn mặt Phương Diệc Nhiên, cũng bởi vì điều đó mà khi y mặc đồ nữ lên sân khấu cũng không gây ra bất cứ cảm giác đột ngột hay không hài hòa nào, như là một cô gái dong dỏng cao, ung dung quý phái, bước lên từ hậu đài.

Chỗ vốn hằn là hoa văn mây lượn trên vai, Phương Diệc Nhiên dùng một cái áo ngắn rất đặc biệt đầy tinh tế, thiết kế cổ dựng của áo bao lấy cái cổ duyên dáng của Phương Diệc Nhiên, cũng che kín đầu vai hở ra do chiếc áo cổ trễ. Trên mép tay áo có viền đen chạy dọc cùng khuy trang sức vàng kim. Toàn bộ trang phục không thêm hoa văn truyền thống nào như mẫu đơn hay phượng hoàng, mà chỉ mang một cây cài ngực của nữ hoàng Nga để trang trí, trên màu vàng kim là đá quý hai màu đỏ và đen, kết cấu đối xứng nghiêm cẩn, giản lược mà không mất phong thái hoa lệ. Khác với trang phục của các người mẫu lấy bay bổng làm chính, bên dưới Phương Diệc Phương Diệc Nhiên mặc một chiếc váy gấm đỏ thêu kim tuyến, kín đáo đoan trang, áo vốn thiết kế hơi

trẻ nhưng nhờ thêm trang trí mà không chỉ không có vẻ tùy tiện mà ngược lại rất đoan chính, rồi lại không mất vẻ phong tình.

Vốn là làn váy ba tầng hoa lệ cùng dải trang trí truyền thống sắc sỡ, biến thành váy đuôi cá, mỗi bước đi lại lộ ra ba lớp váy trải ra thành đuôi cá lộng lẫy, còn đường xẻ tà cực cao lệch một bên, lộ ra bắp đùi thon dài của Phương Diệc Nhiên. Vốn là loại váy tôn lên đường cong tao nhã của nữ giới, nhưng lại vừa vận thể hiện được dáng người cao ráo của Phương Diệc Nhiên, vòng eo mảnh khảnh cùng phần hông hơi nhô lên hình thành sự đối lập, tỉ lệ và đường cong ưu mỹ trên người Phương Diệc Nhiên biểu lộ không sót chút gì.

Phương Diệc Nhiên khoác tay Phương Mặc chậm rãi đi ra, trang phục lộng lẫy, có thể nói là kinh ngạc, khiến cho ánh đèn flash hơi ngừng lại, rồi tiếp đó chớp lia lịa, hàng khách quý đều đứng dậy vỗ tay, những vị khách này đều là ngôi sao của giới thiết kế, những người phóng khoáng tiên phong cho các trào lưu thời trang, được họ đứng dậy là một vinh quang khó có được của mọi nhà thiết kế.

Trên mặt Phương Diệc Nhiên không biểu lộ gì, vẫn chậm rãi bước đi cùng Phương Mặc, giờ khắc này Phương Diệc Nhiên như là chủ nhân của Vườn Tuileries —— hoàng hậu Médicis, đang thong dong đi thăm vườn nhà mình, không có chút nào e ngại vì phải mặc đồ nữ ra chào, mà lại tràn đầy vẻ phong tình, dáng người cao gầy, lại phối với vẻ mặt mỏng lung của Phương Diệc Nhiên, quả thực là cao sang vô cùng. phongmy.wordpress.com Page 81

Phương Diệc Nhiên đi tới đầu sàn catwalk, từ trên cao nhìn xuống dãy khách quý, Marc dĩ nhiên là đã ở đó ý định xem kịch vui, lúc này hắn đang há hốc miệng, vẻ mặt kinh ngạc, khiến Phương Diệc Nhiên rất thỏa mãn, đứng một lúc ở đó, hơi cúi đầu chào khán giả bên dưới, sự cao ngạo như nữ vương và khí thế mạnh mẽ được biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Tiếp đó, không nói lời nào, trong tiếng tấm tắc thán phục của mọi người, cứ như vậy cùng Phương Mặc quay trở lại hậu trường.

Màn chào cảm ơn mới mẻ lại đầy kinh ngạc đó của Phương Diệc Nhiên đương nhiên là bị tác tạp chí nhắc đến liên tục, thậm chí có tạp chí còn dùng luôn tạo hình nữ của Phương Diệc Nhiên làm bìa, những chuyện về vang trước đây của Phương Diệc Nhiên đều được nhắc tới, đồng thời bạn diễn nam cùng đi với Phương Diệc Nhiên cũng rất được quan tâm, ai cũng đoán xem mẫu nam không tiếng tăm này là thần tiên phương nào, được Phương Diệc Nhiên dẫn lên như vậy, không thể không có tên tuổi, thậm chí có người đoán tám phần mười là tân sủng của Phương Diệc Nhiên.

Đương nhiên đây là những chuyện sau này.

28. Chương 28

Khi Phương Diệc Nhiên cùng Phương Mặc đi vào hậu trường, khí thế sắc bén tỏa ra từ trên người Phương Diệc Nhiên còn chưa tản đi, vốn hậu trường đang bận rộn nhất thời tĩnh hẳn xuống, mãi cho tới khi siêu mẫu chính Elli tới ôm chúc mừng Phương Diệc Nhiên thì sự trầm mặc đó mới bị đánh vỡ. Tất cả người mẫu đều đến ôm Phương Diệc Nhiên một chút, khung cảnh nhất thời vui tươi huyền ảo.

“Phương, anh thực sự rất thần kỳ đó.” Elli dùng tiếng Trung có chút cứng nhắc nói chuyện với Phương Diệc Nhiên, có điều cô cũng chỉ nói được một câu đó thôi, sau đó lại chuyển thành tiếng Anh, “Ah, anh mặc bộ này thật sự rất đẹp đó ~”, nói xong còn quan sát Phương Diệc Nhiên từ trên xuống dưới.

Phương Diệc Nhiên tạm thời chưa có cách để cởi bộ váy ra, vừa ứng phó với các người mẫu và nhân viên tới chúc mừng, vừa nhìn xung quanh tìm một bộ đồ khoác tạm, trời mới biết y đã lạnh sắp chết rồi. Mùa đông mà mặc một bộ váy mỏng manh như thế, bây giờ y đang cực kỳ bội phục những người mẫu này, mặc còn mỏng hơn cả y, mà đi lên sàn catwalk lại không run một chút nào, phải biết rằng show diễn lần này là ngoài trời...

Phương Diệc Nhiên đang nghĩ ngợi thì bỗng thấy trên người ấm áp, một cái áo mỏng tã đã khoác lên người, còn mang theo chút thân nhiệt, rất thoải mái, Phương Diệc Nhiên kinh ngạc quay đầu lại, là ai tri kỷ như vậy?

Phương Mặc? Rõ ràng áo này là Phương Mặc cởi từ trên người cậu ra khoác thêm cho y, kiểu đáng rõ là cùng một bộ với đồ Phương Mặc đang mặc trên người.

Phương Mặc khép vạt áo lại giúp y, sau đó cau mày ôm vào lòng, cả người lẫn áo, còn nắm lấy tay y để làm ấm, quả nhiên tay Phương Diệc Nhiên đã lạnh ngắt rồi. phongmy.wordpress.com Page 82 Nhân viên ở hậu trường thấy tư thế đó của Phương Diệc Nhiên và Phương Mặc, nhất thời xấu hổ vạn phần, liền nói câu có việc bận rồi đi trước. Phương Mặc cũng không để tâm ai, cứ vậy ôm Phương Diệc Nhiên ngồi xuống, mình thì đưa lưng chắn gió thay Phương Diệc Nhiên, chuyên tâm xoa tay sưởi ấm cho y.

Phương Diệc Nhiên bị ôm trước mặt mọi người như vậy cũng không giận, thấy động tác của Phương Mặc chỉ hơi sững sốt, rồi cười để cho cậu tùy ý chà xát tay mình, thậm chí đá văng giày cao gót dưới chân, co luôn chân vào trong áo khoác, rồi chui vào lòng Phương Mặc sưởi ấm.

Hai người động tác thân mật như chốn không người, người thu thập vật dụng ở hậu trường cũng chỉ đành coi như không thấy, mặc cho họ ngồi trong góc thân mật, bản thân thì chú ý mũi vào việc đang làm. Dù sao cũng không ai dám sai Phương Diệc Nhiên làm gì, càng đừng nói tới bảo tiêu mặt lạnh suốt ngày theo sau Phương Diệc Nhiên như là chó canh nhà kia... Ai biết Phương Mặc rốt cuộc là người mẫu hay bảo tiêu, quả thực là bám dính lấy Phương Diệc Nhiên không rời.

Những người trong giới đều biết rõ, cái gì không nên nhìn thì coi như không thấy. Phương Mặc đó đáng vẻ xuất chúng như thế, tuy bây giờ còn chưa nổi tiếng, nhưng có Phương Diệc Nhiên

dẫn dắt, có vốn lại có quan hệ, nổi tiếng chỉ là chuyện sớm hay muộn. Tin tức của những đại nhân vật như vậy không phải là điều những tiểu nhân vật như họ nên quan tâm, dù bán mông hay bán ma túy, đều không mấy may liên quan tới họ, dù là để làm đề tài tám chuyện cũng không phải hiện tại.

Chỉ có Chu Viêm là xì mặt ra, nhìn chăm chăm lưng Phương Mặc như là muốn thiêu ra hai cái lỗ, cuối cùng không nhịn được đi qua, ngăn cản ánh mắt của những người khác, thấp giọng mĩa: “Cậu ý tứ chút đi, bị paparazzi chụp được thì không thoát khỏi lên mặt báo đâu.” rồi lại quay sang nói với Phương Mặc, “Còn cậu này, muốn nổi tiếng nữa không hả, đợi lát nữa bị loan tin là cậu bán mình kiếm địa vị, kiểu gì cậu cũng bị người đại diện mắng chết.”

Chu Viêm trừng mắt lườm Phương Diệc Nhiên thò tay vào người Phương Mặc để ủ ấm, nói: “Rốt cuộc cậu là đang hại hần hay là giúp hần thế hả, làm nghề này sợ nhất là bị soi mói, nhà thiết kế Phương Diệc Nhiên cậu có thể không quan tâm danh tiếng, nhưng hần thì toi.”

Phương Diệc Nhiên vô tội nhìn Chu Viêm, “Sao cái này lại thành bán mình kiếm địa vị được.”

Chu Viêm nghiêng răng nghiêng lợi: “Ai chẳng biết danh tiếng nam nữ đều xơi của cậu, cậu còn dám nói à, chuyện của hai người đã sớm sôi sùng sục rồi, phiên bản gì cũng có.” Kỳ thực Chu Viêm cũng không biết là đầu óc hần phát điên cái gì, người trước mắt có thể coi là tình địch của hần, hần hà tất phải tới cảnh tỉnh, bị hủy chẳng phải là tốt nhất sao.

Phương Diệc Nhiên co duỗi người, rồi đặt đầu lên vai Phương Mặc, người rốt cuộc ấm lên, thư thái hơn nhiều, nhìn Chu Viêm, thở dài nhấc tay đầu hàng: “Được rồi được rồi, tôi biết rồi. Nếu thực sự có tin đồn thất thiệt nào thì tôi sẽ chịu trách nhiệm dẹp yên. Đúng rồi, người ta bàn tán như thế nào, tôi rất tò mò đó.”

Cảnh này là, Phương Diệc Nhiên bắt quái chuyện xấu của mình từ Chu Viêm, Phương Mặc thì coi như không thấy Chu Viêm, một tay ôm eo Phương Diệc Nhiên sợ y bị trượt ngã, một tay xoa phongmy.wordpress.com Page 83

đôi chân trần giúp y, như là chuyện hai người này đang bàn hoàn toàn không liên quan tới danh tiếng tiền đồ của mình, chỉ toàn tâm toàn ý làm ấm người cho Phương Diệc Nhiên.

Chu Viêm trợn mắt, lấy một cái ghế từ bên cạnh, nói: “Còn nói gì nữa, chỉ nói toàn bộ công ty không ai biết lai lịch người mẫu thần bí này của cậu là từ nơi nào tới, mang theo bên mình cứ như bảo bối.”

Ban đầu Phương Diệc Nhiên còn cười, nghe xong câu đầu tiên của Chu Viêm liền cảm thấy không đúng. Phương Mặc không phải người mẫu của công ty sao? Dù không phải thì cũng là công ty mời tới chứ... Rốt cuộc phát hiện muộn màng sự tình có chỗ không thích hợp... “Đợi đã, cậu nói là Phương Mặc...” Phương Diệc Nhiên còn chỉ ra phía sau “Là tôi đưa tới?”

“Chẳng lẽ không phải?” Chu Viêm hỏi ngược lại, lườm Phương Diệc Nhiên, hần đã sớm hỏi thăm về Phương Mặc này rồi, từ trang phục tới dụng cảnh không ai biết người mẫu này.

Phương Diệc Nhiên ngây người, nhìn Phương Mặc im lặng một chút, lại nhìn Chu Viêm mang

về mặtcậu-nói-thừa, chuyển chủ đề câu chuyện: “Khu, tôi phải đi đây, cậu chắc cũng mệt rồi nhỉ, về sớm nghỉ ngơi đi nhé.”

Phương Diệc Nhiên đứng lên khỏi lòng Phương Mặc, khép chặt áo khoác trên người, bước lên chiếc xe chờ bên cạnh, Phương Mặc cũng bò lên theo, Phương Diệc Nhiên không lên tiếng để cho cậu tùy ý.

Phương Diệc Nhiên bắt đầu hồi tưởng mọi chuyện từ khi Phương Mặc xuất hiện, cậu đột nhiên xuất hiện trên máy bay, bây giờ ngẫm lại, hình như cậu chưa từng nói bản thân là người mẫu... Chỉ là bởi vì cậu rất cao nên mình mới tưởng vậy, hơn nữa trong khoang máy bay đó hầu như là người cùng công ty, y cứ nghiễm nhiên cho rằng Phương Mặc cũng thế, trách thì trách Phương Mặc đi theo mình quá tự nhiên.

Hèn gì mình lại được an bài cùng phòng với Phương Mặc, lại là phòng đơn. Phương Diệc Nhiên xoa trán, công ty căn bản không tính sai phòng, mình cũng không nhầm, là Phương Mặc vốn không phải người trong công ty họ! Cậu có thật sự tên là Phương Mặc không cũng là vấn đề... Phương Diệc Nhiên xoa thái dương, nghĩ mình ngủ cùng một người xa lạ trên một chiếc giường nhiều ngày như vậy... Tuy Phương Diệc Nhiên cũng không sợ Phương Mặc sẽ có ác ý, nhưng một chuyện thần kinh như thế, thật sự là... bó tay.

Chỉ là Phương Mặc xuất hiện thần bí lại bám theo mình như thế là có ý gì? Lẽ nào... là hắc cử tới bảo hộ mình? Cũng không quá giống a, nếu là hắc cử đến thì sẽ báo cho mình một tiếng chứ, Phương Diệc Nhiên nghiêng đầu nhìn Phương Mặc ngồi im lặng một bên, có chút không hiểu tình huống gì đang xảy ra.

29. Chương 29

Phương Diệc Nhiên xoa thái dương không nói lời nào, đương nhiên Phương Mặc cũng không lên tiếng, hai người trầm mặc cho đến tận cửa khách sạn, tận khi Phương Diệc Nhiên đi vào phòng vẫn đang suy nghĩ rốt cuộc nên làm gì với người này? Nếu nói cậu là người tốt, thì làm gì có phongmy.wordpress.com Page 84

người tốt nào xuất hiện khó hiểu như thế, hơn nữa Phương Diệc Nhiên có thể khẳng định trước đây hai người không quen nhau, mà nếu nói cậu là người xấu, thì làm gì có người xấu nào theo mình nhiều ngày như thế mà chưa có ý đồ gì, lại vẫn chăm sóc cho người thần kinh thô như mình chứ.

Phương Diệc Nhiên vào phòng, Phương Mặc cũng vào theo, sau đó tự giác đóng cửa. Phương Diệc Nhiên vừa quay đầu lại, thấy cậu vào phòng sao mà thần nhiên, lại cảm thấy đầu đau nhức, người này sao thần kinh còn thô hơn cả mình vậy nhỉ, cậu ta hẳn phải cảm nhận được là mình đã biết cậu không phải người công ty chứ, vì sao vẫn theo mình một cách đương nhiên như thế, cứ như là cậu nên ở bên mình vậy.

Phương Diệc Nhiên thở dài, trước tiên cởi bộ quần áo vướng víu này ra rồi tính. Vừa thấy

Phương Diệc Nhiên cởi quần áo, Phương Mặc rất tự giác mở hệ thống sưởi, lấy đồ trong hành lý ra cho Phương Diệc Nhiên thay, rồi lại vào phòng tắm mở nước nóng trước.

Đi ra thấy Phương Diệc Nhiên đang kéo khóa váy, liền tới gần giúp, nắm lấy tay y. Phương Diệc Nhiên quay đầu lại nhìn cậu một cái, buông tay để cậu kéo giúp mình, cái khóa chết tiệt đó ở sau lưng làm y kéo mãi không được.

Phương Mặc kéo khóa giúp Phương Diệc Nhiên tới tận cùng, chiếc váy đỏ rực rơi xuống đất, lộ ra tấm lưng gầy duyên dáng cùng đôi chân dài thẳng tắp của Phương Diệc Nhiên. Phương Diệc Nhiên cũng không ngại phô bày cảnh xuân, lấy đồ Phương Mặc đặt trên giường để mặc vào, sau khi sắp xếp gọn gàng rồi mới chậm rãi ngồi xuống giường, nhìn Phương Mặc đứng một bên.

“Anh còn lạnh không? Có đi tắm không?” Phương Mặc ngồi xổm xuống trước mặt Phương Diệc Nhiên, kéo tay y lại để thử thân nhiệt, cũng may, không lạnh như trước nữa.

“Không vội.” Phương Diệc Nhiên nhìn người trước mặt, sao cậu ta chẳng có chút lo lắng nào vậy? “Trước tiên cậu nói cho tôi biết rốt cuộc cậu là ai?”

Phương Mặc nghe câu hỏi của Phương Diệc Nhiên xong, có chút chưa hiểu, nghiêng đầu nhìn Phương Diệc Nhiên, “Em là Phương Mặc.”

“Cậu là người mẫu? Công ty quản lý của cậu là gì?”

Phương Mặc chớp mắt như có chút kỳ quái, lắc đầu nói: “Em không phải là người mẫu.”

Quả nhiên... Phương Diệc Nhiên thấy cậu thẳng thắn thú nhận, hỏi tiếp: “Vậy vì sao cậu lại đi theo tôi?”

Lần này Phương Mặc lại trả lời rất dứt khoát, “Anh là của em...” xong rồi lại chần chờ một chút, như đang cân nhắc lời tiếp theo.

Của cậu ta? Nghe xong câu này Phương Diệc Nhiên nhếch miệng, lời đó, y sống bấy nhiêu năm, thật đúng chưa từng gặp qua người dám ngênh ngang tuyên bố quyền sở hữu như thế, được lắm, gương mặt vốn đang căng ra lại nở nụ cười, vất hai chân, dựa nghiêng vào giường, nhìn Phương phongmy.wordpress.com Page 85

Mặc ngồi xổm dưới đất, hỏi với giọng dịu dàng: “Nói vậy là cậu không định nói rõ ràng với tôi đúng không?”

Phương Diệc Nhiên nắm cầm Phương Mặc, để cậu ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt điển trai của cậu, ý cười trong sáng.

Phương Mặc cũng không phản kháng, để cho Phương Diệc Nhiên dùng tư thế lả lơi đó nắm cầm mình, nhưng cũng không trả lời.

Phương Diệc Nhiên không hỏi nhiều nữa, lấy di động ra hướng về phía mặt Phương Mặc, nói: “Cười nào.” tách một tiếng, đã dùng di động chụp một tấm, sau đó đóng điện thoại đứng dậy, Phương Mặc đương nhiên cũng đứng dậy theo.

Phương Diệc Nhiên đi tới bên cửa, mở ra, mình thì lui sang một bên, ý tứ cực kỳ rõ ràng, mời Phương Mặc đi ra ngoài. Y cũng không có thói quen ở chung với loại người lai lịch bất minh, dù

Phương Mặc nói là vừa gặp Phương Diệc Nhiên trên máy bay đã trúng tiếng sét ái tình nên mới bám theo, Phương Diệc Nhiên cũng có thể chấp nhận, sẽ không đuổi cậu đi. Nhưng người này lại không chịu nói một cái gì, còn làm ra vẻ đối xử tốt với y chân thành từ tận đáy lòng, khiến Phương Diệc Nhiên thấy chán ghét không chịu được.

Phương Mặc theo Phương Diệc Nhiên tới cửa, thấy y mở cửa nhưng không bước ra, liền đứng đó nhìn y vẻ thắc mắc.

Rốt cuộc Phương Diệc Nhiên không nhịn được nữa nói: “Đi ra ngoài!”

Phương Mặc như là giật mình, định hỏi Phương Diệc Nhiên vì sao, nhưng nhìn đôi mày đẹp nhíu chặt vẻ giận dữ, Phương Mặc gãi đầu, không hiểu sao tự dưng lại giận, ai làm y giận chứ? Minh sao... Phương Mặc ngoan ngoãn ra ngoài, đứng ở cửa nhìn Phương Diệc Nhiên vẻ đầy tội nghiệp, vẻ mặt mang theo sự nghi hoặc lại có chút tủi thân, giống y lúc Tiểu Bát bị Phương Diệc Nhiên ép ăn thức ăn cho chó.

Có điều lúc này Phương Diệc Nhiên cố tình không để ý đến vẻ mặt của Phương Mặc, cũng không nhìn cậu lấy một cái, ‘Rầm’ một tiếng đóng cửa lại, rồi dựa vào cửa hít sâu một hơi, như là muốn ép cơn tức trong ***g ngực ra. Không thể phủ nhận, y có cảm tình với Phương Mặc, thậm chí sau một thời gian thuận tiện sẽ thuận tiện ăn luôn vào bụng cũng là chuyện thuận tiện mà thôi, sau đó thuận tiện trở thành người yêu, nhưng tất cả lại bởi vì Phương Mặc...

Phương Diệc Nhiên không hiểu, dù Phương Mặc có là sát nhân đang bỏ trốn, cũng không có gì phải giấu cả, nói không chừng y còn giúp cậu tạo thân phận giả để trốn ý chứ, có cái gì không thể nói được. Huống hồ Phương Mặc cũng không giống là loại người như thế, người này ngây thơ tới độ hiếm có. Phương Diệc Nhiên có thể không quan tâm gì hết, đều có thể bỏ qua hết, chỉ có điểm ấy là không chịu được, đến bạn bè còn quan trọng sự chân thành, huống chi...

Phương Diệc Nhiên thở dài, lại ngồi xuống giường, gọi điện thoại: “Giúp tôi điều tra một người, tôi sẽ gửi ảnh qua cho anh.” Rồi gửi ảnh vừa chụp Phương Mặc đi, nghe được đầu kia có âm thanh, liền nói tiếp: “Đang bận à?” phongmy.wordpress.com Page 86

“Ừm, cũng sắp về rồi, còn một show nữa của tổng công ty phải hỗ trợ.”

“Biết rồi, tôi sẽ lấy lòng giúp anh, lớn bằng đó còn có người thích ăn chocolate, đúng là... Phải rồi, Tiểu Bát nhà tôi ở chỗ anh có bị ngược đãi không đấy? Anh có cho nó ăn uống tử tế không.” Nhắc tới Tiểu Bát, nhớ tới cún bự luôn thích kề cận mình, tâm tình Phương Diệc Nhiên liền tốt hẳn lên. Rồi khỏi y lâu vậy không biết nó có nhớ y không, gặp lại khéo còn làm nũng cũng nên.

“Ừ, ừm, đợi tôi về sẽ bớt phần chocolate của anh cho Tiểu Bát ăn.”

“Hử? Chuyện kia anh có manh mối rồi à? Được, đợi tôi về rồi nói.”

“Không cần đâu, dù sao cũng có xe của công ty đi đón, ừ, gặp ở chỗ cũ.” Phương Diệc Nhiên ngắt điện thoại, ngã ra giường, tiếp tục ngắm nghía điện thoại di động, khuôn mặt của Phương Mặc chiếm toàn bộ màn hình, Phương Diệc Nhiên cứ thế vừa xoay xoay điện thoại, vừa thờ ơ xem ảnh, trong đầu hoàn toàn rối loạn.

“Hả?” Bỗng Phương Diệc Nhiên thấy một thứ cực kỳ quen mắt trên ảnh, liền bật người dậy, nhìn chăm chăm vào một vật ở góc ảnh, trọng miệng thì thào nói “Thứ này... sao có thể?”

Tuy khả năng không lớn, nhưng Phương Diệc Nhiên vẫn nhảy xuống giường ngay lập tức, mở tung cửa. Y cần phải tìm Phương Mặc để xác nhận, chuyện này quá trùng hợp, một ý niệm vô cùng hoang đường thoáng hiện lên trong đầu Phương Diệc Nhiên.

30. Chương 30

Phương Diệc Nhiên mở tung cửa, vừa đi ra một bước liền liếc thấy bóng đen cực lớn bên chân... Hóa ra Phương Mặc cứ ôm gối ngồi ở cửa như thế, dọa cho Phương Diệc Nhiên giật mình một trận.

Thấy Phương Diệc Nhiên đi ra, Phương Mặc ngẩng đầu lên khỏi đầu gối. Rõ là một người lớn đùng rồi, lại ngồi thu nhỏ lại một đồng bên cạnh cửa, khỏi nói đáng về tội nghiệp tới nhường nào. Lại thêm ánh mắt đáng thương của Phương Mặc, chỉ kém túm lấy ống quần Phương Diệc Nhiên gọi chủ nhân nữa, là hoàn toàn thành phiên bản người của Tiểu Bát bộ dạng tội nghiệp. Phương Diệc Nhiên nhìn đáng về đó của cậu, đặc biệt là cậu đang ngồi xồm dưới đất tủi thân nhìn ngược lên, ánh mắt đó... bóp trán. Đưa tay ra, Phương Mặc liền đặt tay lên tay y.

Rõ ràng là một người đàn ông còn cao hơn mình chút đỉnh, mà lại làm bộ đáng thương...

Phương Diệc Nhiên kéo Phương Mặc đứng dậy, không nói hai lời, nắm cổ áo cậu giằng mạnh, hai chiếc cúc liền bật tung, lộ ra cái cổ và một mảng ngực lớn của Phương Mặc, đồng thời cũng làm thứ đó bại lộ một cách rõ ràng trước mặt Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên nắm lấy vòng cổ của Phương Mặc nhìn kỹ, quả nhiên giống y như thẻ tên của Tiểu Bát, một cái thẻ làm từ gỗ, bên trên có chữ ‘Bát’, dùng vòng da đeo lên cổ... Mình quả nhiên không hoa mắt, trước đây cũng không chú ý trên cổ cậu ta có đeo đồ vật, chỉ cho là đồ trang sức bình thường, cho tới giờ chưa từng nhìn kỹ. Khi cậu không mặc quần áo, y cũng không

thể mặt dày mà nhìn, khi cậu có mặc đồ thì cổ áo lại che mất. Nếu không có bức ảnh ngày hôm nay, có lẽ cho tới giờ y vẫn không phát hiện ra thứ Phương Mặc đeo trên cổ là vòng cổ của chó. Thực sự quá trùng hợp... Phương Mặc không chỉ được gọi là Tiểu Bát, lại còn đeo thẻ tên giống y như Tiểu Bát nữa, dù tên ở nhà của Phương Mặc có là Tiểu Bát nên đeo đồ trang sức có chữ bát cũng không kỳ quái, nhưng vấn đề là, không có người bình thường nào lại đeo vòng cổ của chó cả, như vậy không phải tự coi bản thân là cầu sao, đâu phải đang chơi SM.

Phương Diệc Nhiên lật thẻ tên lại, nhất thời như bị sét đánh, đứng như trời trồng, phía sau thẻ tên khắc rõ một vòng chữ có địa chỉ nhà Phương Diệc Nhiên, chính giữa là ba chữ ‘Phương Diệc Nhiên’ mềm mại, phía dưới là dãy số di động của y. Nếu nói Phương Mặc đeo vòng cổ cho cún là vì có sở thích kỳ quái hay phong cách riêng biệt, việc thẻ tên giống y như của Tiểu Bát chỉ là trùng hợp, thì tại sao phía sau lại có tên của Phương Diệc Nhiên, chỉ có một khả năng, đây vốn

là vòng cổ của Tiểu Bát!

Không phải tên kia nói Tiểu Bát đang ở chỗ hần sao? Sao vòng cổ của Tiểu Bát lại trên người Phương Mặc?

Hành động kéo vòng cổ của Phương Diệc Nhiên khiến Phương Mặc hơi khó thở, nắm lấy tay Phương Diệc Nhiên muốn y buông ra một chút.

“Cái này cậu lấy ở đâu? Tiểu Bát sao rồi?” Phương Diệc Nhiên quát.

“Cái này là của em... khụ khụ, anh mau buông.”

Phương Diệc Nhiên định nói tiếp thì bị sự xuất hiện của nhân viên phục vụ khách sạn cắt ngang. Người nọ ngạc nhiên nhìn Phương Mặc và Phương Diệc Nhiên, bởi tư thế của hai người hiện tại quả thực hơi...

Phương Diệc Nhiên đang áp Phương Mặc lên tường, hơn nữa cổ áo Phương Mặc mở rộng, tình cảnh này nhìn thế nào cũng giống đang định trình diễn tiết mục nhĩ đồng không nên xem. Nhân viên đó lễ phép chào hỏi “Không có việc gì chứ ạ?”, đôi mắt cũng không dám liếc về phía hai người họ, sợ thấy gì đó không nên thấy.

Phương Diệc Nhiên dùng tiếng Pháp nói không việc gì, rồi thả Phương Mặc ra, đi về phòng trước. Phương Mặc vỗ vỗ cái cổ được trả tự do, không biết có nên vào theo không.

“Còn chưa vào đi.”

Phương Diệc Nhiên tỉnh táo lại, vừa nghĩ là biết Phương Mặc không thể làm gì Tiểu Bát được, bởi cậu lên máy bay cùng với mình, còn mình sau khi gửi Tiểu Bát xong liền ra sân bay, mặc dù còn một khoảng thời gian chờ trong sân bay, nhưng chỉ có một hai tiếng, Phương Mặc không có khả năng tìm thấy Tiểu Bát làm gì đó, rồi lại lên cùng một máy bay với mình. Hơn nữa Tiểu Bát chỉ là một chú chó, ai lại cố tình đi gây thương tổn cho nó chứ. phongmy.wordpress.com Page 88
Phương Diệc Nhiên nhìn Phương Mặc đi vào cửa, cầm điện thoại gọi lại số vừa nói chuyện cách đó không lâu, vừa nhắc máy liền hỏi: “Có đúng Tiểu Bát đang ở chỗ anh không?”

“Anh có lầm không? Xem xem thẻ tên của nó có một cái lục lạc không, bên trên có tên tôi không?”

“Lục Nhân!” Nghe hần nói thẻ bài ở đó thì y liền biết căn bản là Tiểu Bát không hề ở chỗ hần. Chỉ một tiếng đó của Phương Diệc Nhiên thôi, Lục Nhân đầu bên kia liền nhận ra Phương Diệc Nhiên đã biết. Bình thường Phương Diệc Nhiên cực kỳ nhẹ nhàng, không có chuyện gọi cả họ tên ra như thế, có điều một khi nổi giận thì...

“Bây giờ, ngay lập tức, tôi muốn biết Tiểu Bát đang ở đâu!” Phương Diệc Nhiên bắt đầu bực mình.

Cũng không biết Lục Nhân nói gì, Phương Diệc Nhiên sững sốt, lập tức ngắt lời: “Nếu anh đang kể chuyện cười thì không buồn cười chút nào đâu.”

“...Sao thể thể được!” Phương Diệc Nhiên cúp điện thoại, nhìn Phương Mặc với ánh mắt phức tạp.

“Phương...”

“Cậu dừng lại!” Phương Mặc còn chưa nói xong đã bị Phương Diệc Nhiên cắt đứt, ngón tay giơ lên chỉ thẳng vào cậu.

Phương Mặc nhất thời lộ ra vẻ tổn thương, đứng lại bất động, có chút không biết làm sao, lẩm bẩm: “Em... em sẽ không... hại anh.”

“Rốt cuộc cậu là... cái gì, Tiểu Bát?” Lục Nhân nói ra suy đoán của mình khiến Phương Diệc Nhiên quả thực không thể tưởng tượng nổi. Phương Mặc trước mắt có thể là Tiểu Bát sao? Vậy tức là sao? Cậu yêu ư? Tuy vậy nếu đây là sự thực, thì tất cả những điều xảy ra đều có lời giải hợp lý, vì sao lại có người dọn nhà mà thần không biết quỷ không hay, vì sao Tiểu Bát có thể ra khỏi nhà khi cửa đã bị khóa, vì sao Tiểu Bát lại hiểu tính người như vậy... Thế nhưng một chú chó biến thành người? Thật sự là ly kỳ như truyện Ngàn lẻ một đêm.

“Em... em cũng không biết.” Phương Mặc có chút sốt ruột, tiến tới muốn giải thích với Phương Diệc Nhiên.

“Đứng lại, đừng tới gần tôi.” Phương Diệc Nhiên lùi về sau một bước, dáng vẻ đầy phòng bị.

Vừa nghĩ tới Tiểu Bát mà mình sớm chiều ở chung lại là một con người, có thể nghe hiểu mình, lại là người, không, hẳn là yêu quái, hiểu lời nói của mình, Phương Diệc Nhiên bỗng thấy rợn tóc gáy. Sở dĩ y có thể thân mật không kiêng dè Tiểu Bát như vậy, bởi vì nó là thú nuôi, mình chỉ cần chiều chuộng nó, nó sẽ ở bên mình, và có một số lời không thể nói với người khác cũng có phongmy.wordpress.com Page 89

thể tâm sự với Tiểu Bát, đó là bởi y biết nó không hiểu, vô luận là nói gì nó chỉ biết liếm tay, cọ cọ người, ra vẻ lấy lòng mà thôi.

Nhưng đối tượng của tất cả những chuyện đó bỗng biến thành một sinh vật cao cấp trí tuệ ngang với mình, Phương Diệc Nhiên nhất thời có loại cảm giác khó nói thành lời, như là chuyện đời tư bí ẩn nhất bị bại lộ trước mặt người khác, cảm thấy tức giận khôn xiết. Hơn nữa vừa nghĩ tới Tiểu Bát tiếp cận mình không chừng là có mục đích, cỗ lửa giận trong lòng liền thiêu đốt bùng bùng, như là tất cả những điều Tiểu Bát làm đều mang theo âm mưu, ngay cả một cái ôm bình thường cũng thay đổi cảm giác, tất cả sự thân thiết trước giờ đều biến chất.

Phương Mặc thấy Phương Diệc Nhiên tức giận như vậy thì hơi sợ, cậu chưa từng thấy một người luôn luôn dịu dàng như Phương Diệc Nhiên lại dùng ngữ khí nghiêm khắc như thế để nói với mình, bất kể cậu làm chuyện xấu gì, y sẽ vẫn nhẹ nhàng như cũ; trái tim bị tổn thương, đâu phải cậu cố ý muốn lừa y... Cậu chỉ là không biết nên giải thích với Phương Diệc Nhiên thế nào, cậu sợ nói ra sự thật sẽ làm y sợ, cũng lo rằng y sẽ sợ hãi mình, sẽ đuổi mình đi...

Nhưng thấy Phương Diệc Nhiên bây giờ đề phòng mình như thế, Phương Mặc vẫn đau lòng. Cho tới giờ cậu chưa từng nghĩ tới muốn hại y, chỉ vì y là người đầu tiên đối xử với cậu tốt như thế, lại rất mực dịu dàng, nên cậu muốn theo y mà thôi. Thật sự là đã cô đơn lưu lạc rất lâu rồi, bắt đầu khát vọng hơi ấm của người khác, quả nhiên cậu không nên quyến luyến thân nhiệt của con

người... Quả nhiên cậu không nên trái lời của các tiền bối, tiếp cận con người.

“Xin lỗi...” Phương Mặc buồn bã nói, “Em... cảm ơn anh chiều cố bấy lâu.”

Phương Diệc Nhiên không trả lời, cuối cùng Phương Mặc nhìn Phương Diệc Nhiên một cái, xoay người mở cửa bước ra.

Đợi khi Phương Mặc rời khỏi, Phương Diệc Nhiên thoáng cái chán nản ngã ra giường. Phương Mặc thực sự là Tiểu Bát sao? Bây giờ y vẫn cảm thấy có chút không chân thật, nhưng Phương Mặc lại không phủ nhận. Vắt tay che mắt, nói thật ra, vừa rồi khi Phương Mặc đi, bóng lưng cô đơn hiu quạnh đó, thiếu chút nữa y thốt lên một tiếng ‘Tiểu Bát’, nhưng cuối cùng vẫn không rời khỏi miệng.

Tốt lắm, bây giờ yêu quái đi rồi, không phải là mình nên vui vẻ sao? Nhưng Phương Diệc Nhiên một chút cũng không vui nổi, Tiểu Bát đi mất rồi, sẽ không bao giờ trở lại nữa, sau này sẽ không có một chú cún to lớn trung thành mỗi ngày ngồi trước cửa công ty kiên trì chờ mình tan ca nữa, cũng sẽ không có một chú cún ấm áp làm ấm cho mình sưởi ấm chân, đương nhiên cũng không có ai tranh đồ ăn, tranh gối đầu với mình, sau này chẳng phải là sẽ chỉ còn một mình ăn cơm sao, hình như có chút cô đơn.

Nghĩ tới đây Phương Diệc Nhiên kỳ thực bắt đầu hơi hối hận, thấy mình nghe được một tin tức không tưởng như thế, phản ứng hơi quá khích, có cảm giác như bị Tiểu Bát lừa, sau đó then quá hóa giận? Từ sau khi Tiểu Bát đi theo y, tỉ mỉ ngấm lại thì kỳ thực chưa từng làm bất cứ chuyện gì bất lợi với y, trái lại mỗi ngày có người đúng giờ gọi y rời giường, đến giờ thì giục mình ăn cơm, còn có một cậu ngốc len lén đi dọn phòng, quét tước vệ sinh, giặt đồ nấu cơm cho mình, làm y tưởng trong nhà có chuyện ma quái chứ... phongmy.wordpress.com Page 90

Nghĩ vậy, Phương Diệc Nhiên lại không khỏi muốn mỉm cười, nhưng nụ cười này thế nào cũng không thể thành hình trên gương mặt, cuối cùng biến thành một tiếng thở dài. Nhìn đáng vẻ tủi thân của Tiểu Bát, ắt là đã làm cậu tổn thương rồi...

Nhưng một... sinh vật như Tiểu Bát, tạm thời cứ gọi vậy đi, rõ ràng là một quả bom không biết ở đâu ra, thần kinh của Phương Diệc Nhiên có vững cũng chịu không nổi, đặc biệt là một người thân mật với mình như thế, cứ coi là người đi... Chí ít cũng là con người, không thể nào cứ vô tư mà sống tiếp cuộc sống hai người được.

Phương Diệc Nhiên cứ mang đầu óc hỗn loạn các loại ý niệm như thế rơi vào giấc ngủ, hôm sau tỉnh lại cảm thấy hơi cảm lạnh, tuy trong phòng mở điều hòa, nhưng y lại mặc nguyên đồ cả đêm, với thể chất kị lạnh của y thì vẫn bị ảnh hưởng.

Phương Diệc Nhiên đem theo đôi mắt thâm quầng rời giường, đầu hơi đau nhức, nhưng trong đầu y vẫn nghĩ tới chuyện Tiểu Bát, khi mở cửa ra ngoài thậm chí còn hy vọng sẽ thấy một bóng dáng to lớn chắn ở cửa, Phương Mặc sẽ vẫn như hôm qua mang theo chút tội nghiệp ôm đầu gối co cụm lại bên cửa, dùng ánh mắt đầy đáng thương nhìn mình.

Nhưng ngoài cửa không có gì cả, Phương Diệc Nhiên nhìn chằm chằm một hồi lâu, trong lòng

không biết là mất mát thứ gì, thở dài.

Tối hôm nay là show của tổng công ty, vẫn phải đi hỗ trợ. Ừm, trước tiên đi gặp Marc một chút, Phương Diệc Nhiên tự nhủ đừng nghĩ tới chuyện Tiểu Bát nữa, càng nghĩ sẽ càng hối hận, rằng mình không nên phản ứng thái quá như thế, không nên để cậu đi như thế, sau đó có khi sẽ chạy đi tìm cậu, vậy nên mới ép buộc tâm tư tập trung vào công việc.

Thế nhưng ngày hôm nay đã định là Phương Diệc Nhiên không thể tập trung tinh thần được, quả thực là sai lầm chồng chất, hoàn toàn không còn hoàn mỹ như nhà thiết kế mang tới sự chấn động của hôm qua, không hề ở trạng thái công tác, mắt hờn mắt vía. Tối khi Phương Diệc Nhiên lại lần nữa thất thần khi Marc đang hỏi ý kiến, hỏi một đằng đáp một nẻo, thì Marc rốt cuộc không nhận được đuối Phương Diệc Nhiên về nghỉ ngơi.

Phương Diệc Nhiên cười khổ nói xin lỗi, quyết định đi tìm một chỗ để bình tâm lại. Như thế này thực sự không giống y, vỡ thì cũng đã vỡ, người cũng đã đi hết, còn muốn y làm gì đây.

Nhưng càng như vậy lại càng không thể không chế suy nghĩ của mình, sẽ nghĩ tới Phương Mặc không thân không thể lưu lạc ở Paris thì phải làm thế nào, người không biết tiếng Anh lẫn tiếng Pháp như cậu một thân một mình, có khi nào ngay cả một nơi để tránh mưa tránh gió cũng không tìm được. Hơn nữa có lẽ cậu còn không thể quay về Trung Quốc được, không lẽ phải lang thang ở Paris suốt đời?

Hay là cậu sẽ biến trở lại thành chó? Có gì để ăn không, có khi nào đói bụng nhưng ở nơi không quen nhân sinh địa như Paris nên không tìm được gì để ăn, trời lại lạnh như thế, buổi tối không biết có chỗ nào để dung thân không? Nếu bị người ta bắt nạt như lần đầu y gặp thì sao, Tiểu Bát vừa ngoan vừa lương thiện như thế, rõ ràng có thể dễ dàng xé nát một người, nhưng lại mặc cho những đứa bé đó ném đá mà không phản kháng. phongmy.wordpress.com Page 91

Phương Diệc Nhiên cười khổ xoa bóp thái dương hơi đau đau. Mình mới nuôi Tiểu Bát không bao lâu mà tình cảm đã sâu đậm như vậy, bây giờ lo lắng hoàn toàn là Tiểu Bát, chứ không phải là người xa lạ Phương Mặc, như là hình ảnh Phương Mặc đã hoàn toàn dung nhập vào Tiểu Bát, trong tâm tưởng mình Phương Mặc đã chính là Tiểu Bát rồi, là chú chó to lớn mà mình yêu mình chiều.

Bản thân quả nhiên là kỳ quái, Phương Diệc Nhiên tự giễu, mới chỉ một buổi tối mà hình như chuyện Tiểu Bát chính là Phương Mặc, Phương Mặc là Tiểu Bát đã không còn kinh sợ kỳ nữa, trong đầu chỉ toàn là Tiểu Bát thật tốt, Tiểu Bát đáng yêu, cùng với Phương Mặc lúc chăm sóc mình.

Phương Diệc Nhiên chậm rãi chuyển trang phục vào kho, muốn tìm một chỗ an tĩnh để sắp xếp mọi chuyện, hoàn toàn không chú ý tới xung quanh, cứ bước tới, thậm chí vào kho rồi cũng không để ý, máy móc mở cửa, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, dọc đường va ngã bao nhiêu người cũng không biết.

Đỉnh đầu là giá để giày giầy, bởi vì Phương Diệc Nhiên không cẩn thận đụng phải một người mà

chạm vào nó làm nó lung lay, rồi cuộc toàn bộ rơi xuống, hướng thẳng về vị trí của Phương Diệc Nhiên.

“Cẩn thận!”

31. Chương 31

Phương Diệc Nhiên còn chưa nhận ra chuyện gì xảy ra, thì đã bị một bóng người nhào tới đẩy ngã, sau đó là cái giá đổ ập, một đồng đồ đạc rơi xuống, tạo ra tiếng động lớn.

Sau lưng va mạnh xuống đất, xương cốt đau nhức, khiến Phương Diệc Nhiên rên khê một tiếng.

“Anh có sao không? Đụng vào chỗ nào rồi?” Người vừa đẩy y lo lắng kiểm tra xem Phương Diệc Nhiên có sao không.

“Phương Mặc?” Phương Diệc Nhiên kinh ngạc nhìn Phương Mặc phía trên mình.

“...Xin lỗi, xin lỗi anh.” Phương Mặc cuống quýt muốn đứng dậy, nghĩ tới ngày hôm qua

Phương Diệc Nhiên bảo mình không được tới gần y, nhất thời có chút khẩn trương, rất sợ

Phương Diệc Nhiên sẽ lại lộ ra vẻ đề phòng đó.

“Sao cậu ở đây?” Phương Diệc Nhiên kinh ngạc, không phải cậu ta đã đi rồi sao, thế nào lại ở chỗ này, không phải mình gặp ảo giác chứ? Nhưng xúc cảm trên người khiến Phương Diệc Nhiên biết đây không phải là mình tưởng tượng.

Phương Mặc ngẩng cả người, vội vã giải thích, “Không... không phải em cố ý đi theo anh... Em em... em chỉ là muốn thấy anh một chút.” phongmy.wordpress.com Page 92

Không đi theo mình, sao lại có thể gặp được mình ở kho vắng vẻ này, nói là tình cờ gặp khéo chẳng ai tin, còn đúng lúc cứu mình khỏi cái giá đổ, lời nói kiểu này có nói cho quỷ quỷ cũng không tin... Phương Diệc Nhiên bắt đầu dĩ đảo mắt, cầu nguyện này nhất định là vẫn lén lút theo đuôi mình, nghĩ tới hôm qua mình đối xử với cậu như thế mà cậu vẫn lo lắng cho mình, Phương Diệc Nhiên nhất thời có chút yêu thương.

Nhìn thấy người mình này giờ lo lắng giờ đã đứng nguyên vẹn trước mặt, Phương Diệc Nhiên bỗng có cảm giác như tìm lại được thứ tưởng đã mất, bộ quần áo trên người Phương Mặc vẫn là bộ hôm qua, ngoại trừ vẻ mặt hơi mệt mỏi thì tất cả đều bình thường, Phương Diệc Nhiên thở phào nhẹ nhõm, cũng may không có việc gì...

“Em sẽ đi ngay, anh... đừng lo lắng...” Phương Mặc dè dặt nhìn Phương Diệc Nhiên, y nói không được tới gần y, bây giờ nhất định là y đang rất chán ghét.

Phương Diệc Nhiên nhìn thấy vẻ không biết làm sao đó của Phương Mặc, vội vàng muốn đứng dậy như là sợ mình sẽ đẩy cậu ra, là bởi vì lời nói hôm qua của mình sao? (ai bảo hqua phũ với em ; ;) Phương Diệc Nhiên nhất thời không biết nên nói gì, sao người này có thể ngốc như vậy chứ, rõ ràng là bị đối xử như thế, còn không để ý an nguy bản thân cũng phải bảo vệ cho mình, là nên nói cậu ta trung thành hay là nói cậu ta ngốc đây.

“Hừ...” Phương Mặc vừa đứng lên liền đau đớn rên một tiếng, là vừa rồi ống tuýp từ trên giá rơi

xuống đập vào đùi cậu, nhưng Phương Mặc không quan tâm vẫn muốn đứng lên khỏi người Phương Diệc Nhiên, hoàn toàn mặc kệ vết thương ở chân.

Phương Diệc Nhiên vội vã ôm lấy người bên trên, ngăn cậu đứng dậy, miệng quát: “Cậu làm cái gì đấy, cầu ngọc.” Phương Diệc Nhiên lúc này mới phát hiện Phương Mặc bị va đập, đưa tay vén ống quần của cậu lên, quả nhiên đã sưng vù một mảng.

Phương Mặc bị Phương Diệc Nhiên quát liên rứt cổ, dờ ra không dám động đây, cẩn thận không chế thể trọng của mình không đặt ở trên người Phương Diệc Nhiên. Y không đẩy mình ra, y còn ôm mình, nói vậy kỳ thực cũng không ghét mình như lời y nói đúng không?

Phương Diệc Nhiên cau mày, đỡ Phương Mặc đứng dậy, để cậu dựa vào mình, miễn cho sức nặng dồn lên cái đùi bị thương, không biết có ảnh hưởng tới xương không, lại nhìn cậu đang trông mình vẻ dè dặt như là hơi sợ.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Âm thanh vừa rồi đã dẫn tới nhiều người chạy đến kiểm tra.

“Cái giá bị đổ xuống.” Phương Diệc Nhiên trả lời, đồng thời đỡ Phương Mặc đi ra.

“Có bị thương không, mau đi khám xem.” Người nọ vội vàng nói, tiến tới hỗ trợ.

“Tôi không sao, chỉ là...” Phương Mặc còn chưa nói xong đã bị Phương Diệc Nhiên nhìn chăm chăm liền nín thinh. phongmy.wordpress.com Page 93

Người này đúng là không biết lo lắng cho bản thân chút nào, ống tuýp từ trên cao như thế rơi xuống, còn dám nói không sao, cứ như bị thương không phải cậu ta vậy? Phương Diệc Nhiên giận dữ lườm cậu.

Tới phòng khám, chụp X-quang, may mà không gãy xương, có điều trên xương bị rạn nhỏ, chú ý không dồn trọng tâm lên chân bị thương là được, rồi lại kê một số loại thuốc thông máu tan bầm về bôi.

Hai người về phòng của Phương Diệc Nhiên. Lại được lần nữa thấy Phương Mặc trong phòng mình, Phương Diệc Nhiên cảm giác như đã qua mấy kiếp, rõ ràng chỉ là chuyện mới hôm qua, mà như là đã thật lâu trước đó.

Để Phương Mặc ngồi xuống giường, vén ống quần lên thì lại sợ xiết vào chỗ bị sưng, nên Phương Diệc Nhiên đơn giản bảo cậu cởi quần ra.

Phương Mặc rất nghe lời, ngoan ngoãn làm theo, chỉ là trong lòng nghi hoặc không biết Phương Diệc Nhiên có ý gì? Cậu còn có thể ở gần y chứ? Từ nãy tới giờ, Phương Diệc Nhiên đều nắm tay cậu không buông, tức là không còn sợ mình nữa đúng không? Có phải là y đã hết giận rồi không? Vậy cậu cũng có thể cho rằng là Phương Diệc Nhiên cho phép mình tiếp tục đi theo chứ? Sẽ không đuổi mình đi chứ...

Phương Diệc Nhiên nhìn theo ánh mắt Phương Mặc, thấy mình đang nắm tay cậu, nhất thời có chút xấu hổ muốn buông ra.

Phương Mặc theo phản xạ xiết chặt lấy bàn tay đó, không cho Phương Diệc Nhiên buông, rồi lại lập tức nhận ra, vội vã buông tay.

“Xin, xin lỗi...”

Nghe Phương Mặc xin lỗi, lại nhìn bộ dáng co rúm lại của cậu, Phương Diệc Nhiên không nỡ, đưa tay muốn xoa lên cặp lông mày nhú chặt của cậu.

Cánh tay cứng đờ giữa không trung, Phương Mặc né về phía sau, Phương Diệc Nhiên sững sờ, lại lập tức hiểu ra, cậu tưởng y định đánh mình?

Đỡ lấy đầu cậu, vươn người qua đặt lên trán một cái hôn nhẹ, thở dài một tiếng, Tiểu Bát của y a, vốn nên là lạnh lùng kiêu ngạo, uy phong lẫm lẫm, dù là một chú chó hoang, vẫn ngạo mạn không thèm nhận đồ ăn người lạ dứt cho. Nhưng bây giờ thì sao? Lại trở nên dè dặt, ép dạ cầu toàn như thế, rất sợ bị mình phớt lờ hoặc chọc giận mình, tất cả đều là do mình phá hỏng sao? Tuy rằng Tiểu Bát trước đây cũng hay uốn éo lấy lòng mình, nhưng cũng không phải như bây giờ, để ý thần sắc, nỗ lực xuôi theo ý mình, nịnh nọt mình.

“Đừng xin lỗi, đâu phải lỗi của em.” Nếu là mình phá hỏng, thì phải tự mình xây dựng lại một lần nữa thôi. phongmy.wordpress.com Page 94

Phương Mặc bị nụ hôn dịu dàng đó của Phương Diệc Nhiên làm cho ngây người, sờ sờ chỗ trán bị hôn, thì thào gọi: “Chủ nhân...”

“Em gọi là gì?” Phương Mặc chưa từng gọi như thế, khiến Phương Diệc Nhiên hơi lạ lẫm.

“Phương, Phương Diệc Nhiên...” Phương Mặc cuống quýt thay đổi. Vẫn không được sao? Y không cần mình nữa rồi... Bôi thuốc cho mình xong, y sẽ đuổi mình đi đúng không. Phương Mặc nghĩ vậy không khỏi mỉm cười, chỉ có điều nụ cười đó còn thê thảm hơn cả khóc.

Phương Diệc Nhiên thấy vẻ mặt đó, biết là cậu hiểu lầm, lại thở dài rồi hôn thêm một cái nữa, chỉ là lần này nụ hôn rơi trên đôi môi khẽ nhếch của Phương Mặc, “Em vĩnh viễn là Tiểu Bát của tôi, tôi sẽ không đuổi em đi nữa đâu.”

“Thật sao?” Trong mắt Phương Mặc nhất thời tràn đầy mừng rỡ, lại nhỏ giọng gọi một tiếng “Chủ nhân”, như là muốn xác nhận lại.

Phương Diệc Nhiên bị cậu gọi như vậy có chút không quen, cười khổ xoa đầu cậu, chủ nhân với không chủ nhân gì chứ, nếu Phương Mặc là con người thì sẽ không thể đối xử như thú nuôi được, mà là một cá thể bình đẳng với y.

“Gọi tên tôi là được rồi.”

“Dạ...” Phương Mặc đồng ý, có điều trong mắt lộ rõ vẻ thất vọng.

Phương Diệc Nhiên bất đắc dĩ, cậu thích gọi mình như thế thì cũng tùy theo vậy, “Tùy ý em, có điều lúc có người khác thì không nên gọi chủ nhân, sẽ làm người ta sợ.” Phương Diệc Nhiên dặn, y cũng không muốn người khác hiểu lầm y chơi mấy trò chủ-nô gì đó.

“Ừm.” Phương Mặc gật đầu thật mạnh, vui sướng gọi, “Chủ nhân”, bây giờ không có ai vậy nên cậu có thể gọi đúng không.

Phương Diệc Nhiên bất đắc dĩ tiếp nhận cách xưng hô này, lại hôn cậu một chút, sau đó mới lấy thuốc ra bôi cho Phương Mặc.

Chỗ bị va đập đã biến thành vết sưng to xanh tím, nhìn khá kinh khủng, Phương Diệc Nhiên cẩn thận chạm nhẹ vào, cứng cứng, sưng phồng.

“Đau không?”

Phương Mặc lắc đầu “Không đau”. Cũng không phải ở trên người Phương Diệc Nhiên, vậy nên không đau.

Biết rõ là thuốc tan bầm cần phải dùng sức xoa bóp một chút mới có hiệu quả, nhưng Phương Diệc Nhiên không thể nặng tay sợ sẽ làm Phương Mặc đau. phongmy.wordpress.com Page 95 Vất vả lắm mới bôi xong thuốc, Phương Diệc Nhiên thấy đáng về cậu uể oải, ôm lấy thắt lưng muốn cậu nằm xuống chợp mắt một chút, nào ngờ tay vừa đụng tới phía sau eo Phương Mặc liền rụt người lại.

Xảy ra chuyện gì vậy? Không thích mình đụng chạm? Không giống a, vừa rồi lúc y định buông tay cậu còn nắm chặt lấy cơ mà. Phương Diệc Nhiên cau mày, xốc áo Phương Mặc lên, đập vào mắt là một mảng lưng đỏ thẫm, ở đâu ra ư, vấn đề đã rất hiển nhiên rồi.

“Sao này em không nói!” Âm lượng không khỏi đề cao, người này trên lưng cũng bị đập phải, lúc ở bệnh viện lại không lên tiếng, không hiểu cậu ta nghĩ gì nữa? Nghĩ tới người này cũng chẳng biết yêu quý bản thân, Phương Diệc Nhiên lại thấy tức giận.

“Vừa này... không đau.” Phương Mặc lí nhí thanh minh.

Phương Diệc Nhiên lườm cậu, đã thâm tím vào như thế rồi, không đau mới lạ, có điều nhìn cậu như là sợ mình nổi giận, Phương Diệc Nhiên nhịn xuống không mắng cậu, chỉ bảo cậu xoay người lại nằm sấp xuống giường, sau đó vén áo lên tới tận vai, cẩn thận bôi thuốc lên lưng cho cậu. Thế nhưng vết thương này Phương Diệc Nhiên càng nhìn càng nghiêm trọng, hình như còn nặng hơn vết thương trên đùi, có lẽ vẫn nên đến phòng khám xem lại.

Phương Diệc Nhiên ở phía sau thì lo lắng không thôi, bản thân Phương Mặc thì hoàn toàn không quan tâm vết thương trên người, chút thương tích ấy hà tất phải làm quá lên, có điều cậu vẫn ngoan ngoãn nằm sấp, vùi đầu vào chần ngửi mùi hương của Phương Diệc Nhiên, len lén mỉm cười không để cho Phương Diệc Nhiên thấy. Phương Diệc Nhiên không giận cậu nữa, lại dịu dàng với mình như trước kia rồi...

32. Chương 32

Nhìn bàn tay đầy thuốc mỡ của mình, Phương Diệc Nhiên xoay người đi vào toilet rửa, quay ra đã không thấy tắm hơi Phương Mặc đâu. Phương Diệc Nhiên giật mình, không lẽ đi rồi?

Nhưng vừa đi tới bên giường nhìn kỹ, Phương Diệc Nhiên nhất thời dở khóc dở cười, “Tiểu Bát?”

Đâu có đi đâu, là Phương Mặc biến thành Tiểu Bát, vùi trong chăn mềm mại, đang ghé vào giường ngủ...

Phương Diệc Nhiên ngồi xuống bên giường, lấy quần áo lót của nó ra, sờ sờ cái đầu xù của nó,

không biết nghĩ thế nào mà tự dừng lại biến thành Tiểu Bát. Có điều được gặp lại đại cẩu Tiểu Bát, Phương Diệc Nhiên chỉ thấy thân thiết không gì sánh được, từ khi tới Paris đã lâu rồi không được thấy. Tuy đã biết Phương Mặc chính là Tiểu Bát, nhưng không giống với được thực sự nhìn thấy cẩu cẩu Tiểu Bát. Cúi người xuống, chôn đầu vào cổ nó, cọ cọ lông nó vô cùng thân thiết. Tiểu Bát nghe được Phương Diệc Nhiên gọi mình, mở mắt quay đầu nhìn Phương Diệc Nhiên, có điều Phương Diệc Nhiên đang gối lên cổ nó, Tiểu Bát không thể nhìn được y, thử vài lần phongmy.wordpress.com Page 96

xong Tiểu Bát liền bỏ cuộc, ngoan ngoãn nằm sấp mặc cho Phương Diệc Nhiên dùng mình làm gối.

Phương Diệc Nhiên nhìn đồng hồ, cách show buổi tối còn khá sớm, hôm qua bị lạnh đầu hơi đau, tốt nhất là ngủ một giấc. Phương Diệc Nhiên cởi đồ, đẩy Tiểu Bát sang bên cạnh một chút, mình cũng bò lên giường, chui vào chăn.

Nằm vào chăn rồi, nhìn Tiểu Bát nằm sấp bên cạnh, Phương Diệc Nhiên thấy cảnh tượng quen thuộc như ở nhà. Buổi tối đi ngủ Tiểu Bát cũng thường chiếm giường như thế, không chịu quay về ổ của nó ngủ, cứ làm xấu đề lấy chăn của y, gối lên gối của y, cùng ngủ với mình.

Phương Diệc Nhiên không khỏi mỉm cười, đưa tay xoa lông trên lưng Tiểu Bát, Tiểu Bát rất cuống nhìn thấy Phương Diệc Nhiên, tới gần một chút, lại nhìn một chút, thấy y không có ý phản đối, lại gần thêm chút nữa, sau đó thò cổ sang... vươn lưỡi liếm lên mặt Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên cười, nhưng không cản nó, chỉ ôm lấy cổ nó vuốt ve.

Tiểu Bát thấy Phương Diệc Nhiên kệ mình liếm, lại càng được voi đòi tiên, cái lưỡi vốn đang liếm cằm y chuyển dần về phía môi.

Lúc này Phương Diệc Nhiên tức giận gõ đầu nó một cái, “Đừng làm loạn, ngủ đi.”

Tiểu Bát “Ồ” một tiếng đáp ứng, tiếc rỏ lù về phía của mình, rung rung tai, nhưng đôi mắt thì nhìn Phương Diệc Nhiên chằm chằm.

“Nhìn cái gì, còn chưa nhắm mắt ngủ đi?” Phương Diệc Nhiên đưa tay che mắt nó, lại bị Tiểu Bát liếm vào tay.

“Còn liếm à?” Phương Diệc Nhiên trừng mắt.

“Ồ ô” Tiểu Bát tủi thân nức nở hai tiếng, dúi đầu vào dưới gối giả làm đà điểu.

“Em không thể nói chuyện?” Phương Diệc Nhiên xoa lỗ tai Tiểu Bát, lật tới lật lui đùa nghịch, đồng thời hiếu kỳ hỏi. Khẳng định là nó có thể nghe hiểu, nhưng vì sao nãy giờ không nói gì? Bây giờ y đã biết nó là Phương Mặc rồi, Phương Mặc chính là nó, nó cũng không cần phải che giấu nữa. Nếu có thể biến thân, thì khi ở dạng cẩu cẩu hẳn là cũng có thể mở miệng nói chuyện chứ.

Không ngờ Tiểu Bát nhìn Phương Diệc Nhiên, lắc đầu.

Phương Diệc Nhiên “Ồ” một tiếng, cũng không hỏi gì thêm, cứ thế khoát tay lên người Tiểu Bát nhắm mắt ngủ.

Tiểu Bát nghiêng đầu nhìn Phương Diệc Nhiên, thấy y đã ngủ, liền lén lút lại gần chút, nhìn nhìn y, ừm vẫn không tỉnh, tốt lắm, lại khẽ khàng dịch thêm chút nữa, từng chút từng chút một chui phongmy.wordpress.com Page 97

vào lòng y, cho đến khi thành tư thế được y ôm vào lòng mới thỏa mãn nhắm mắt lại, cảm thấy mỹ mãn liếm cằm Phương Diệc Nhiên, đem đầu gác lên vai y thiu thiu ngủ.

Tiểu Bát vừa nhắm mắt, Phương Diệc Nhiên liền mở mắt, nhìn bé bự trong lòng bật cười, một tên lông xù chui vào lòng mình mà y không có cảm giác mới là lạ, tên này lại còn liếm mình, coi là mình ngủ say như chết chắc. Cười bất đắc dĩ, vuốt lông trên lưng nó rồi xiết chặt vòng tay.

Hai người thực sự ôm nhau đi vào giấc ngủ, đến khi bị tiếng chuông điện thoại của Phương Diệc Nhiên đánh thức, Tiểu Bát cảnh giác mở mắt trước, sau đó Phương Diệc Nhiên cũng tỉnh, đưa tay với qua người Tiểu Bát lấy điện thoại di động ở đầu giường.

“A lô, xin chào, Phương Diệc Nhiên đây.”

“Cậu có tới không hả, tôi bận đến độ hận mẹ tôi sao không sinh cho thêm hai cái tay rồi đây này!” Vừa mở máy chính là tiếng gào thảm thiết của Marc, bên trong còn lẫn lộn nhiều tạp âm ầm ĩ.

Phương Diệc Nhiên đưa điện thoại ra xa một chút, nhìn nhìn thời gian, đã qua giờ cơm tối rồi.

Đẩy Tiểu Bát đang ra sức liếm mình ra, thấp giọng nói: “Tiểu Bát đừng liếm.”

“Mau mặc quần vào cho tôi, đừng có ôm ấp triền miên với trai đẹp nữa.” Không ngờ lại bị Marc ở đầu dây bên kia nghe được, nhất thời rít gào, thật ghê tởm, hắn ở đây bận tối mắt tối mũi mà tên này lại lẫn lộn trên giường với người ta, giận sôi a.

“Đừng nói linh tinh, tôi tới bây giờ đây, đợi một lát.” Phương Diệc Nhiên trợn mắt, trời đất chứng giám, bọn họ chỉ là ngủ cùng nhau rất chi thuần khiết, quần áo còn không cởi nữa là.

“Được rồi được rồi, đừng giải thích, ai chẳng biết trưa nay cậu với trai đẹp hẹn hò trong kho rồi bị ống tuýp rơi xuống cắt ngang hứng thú, được rồi, tôi hiểu mà, mau đến đây.” Cũng không đợi Phương Diệc Nhiên đáp mà lập tức cúp máy.

Phương Diệc Nhiên trừng mắt nhìn điện thoại kêu ‘tút tut’, thật muốn bóp chết tên ảo lả ở đầu bên kia. Tin đồn truyền đi cũng kỳ thật, sao lại biến thành y hẹn hò với người ta, rõ ràng là một con cẩu ngốc đó mà...

Phương Diệc Nhiên chuẩn bị rời giường, nhưng phát hiện bị người ta dùng bốn chân quần chặt lên người. Cúi đầu xuống, Tiểu Bát đã hóa thành hình người, trần như nhộng dán chặt vào người y... Phương Diệc Nhiên bóp trán, được rồi, y rút lại lời vừa rồi, chí ít có Tiểu Bát đã cởi hết quần áo.

Phương Diệc Nhiên cũng không đẩy cậu ra, ôm lấy eo Phương Mặc ngồi dậy, lập tức biến thành tư thế ám muội Phương Mặc ngồi cười trên người y, đã vậy người này còn dựa vào y như động vật không xương, thỉnh thoảng lấy đầu cọ cọ. Phương Diệc Nhiên cảm nín, rõ ràng trước khi đi ngủ còn sợ mình sẽ động thủ đánh cậu mà, giờ đã biết làm nũng rồi, đây là nhớ ăn không nhớ

“Buông nào, tôi phải đi làm đây, không thì Marc sẽ phát điên mất.” Phương Diệc Nhiên vỗ vỗ lưng cậu, ý bảo cậu buông mình ra.

Phương Diệc Nhiên vào toilet rửa mặt, Phương Mặc cũng xuống giường, lấy quần áo sạch cho Phương Diệc Nhiên, bởi một khi Phương Diệc Nhiên đã cởi đồ ra tuyệt đối sẽ không mặc lại... Phương Mặc biết rõ chuyện này.

Phương Diệc Nhiên rửa mặt xong đi ra liền thấy Phương Mặc đang ôm quần áo đứng chờ ở cửa, nhưng đó không phải vấn đề, vấn đề là trên người người này vẫn không một mảnh vải che thân... Phương Diệc Nhiên nhắm mắt quyết định mặc kệ thói quen xấu này của cậu, sau này sẽ từ từ dạy cậu không thể *** trước mặt người khác như thế, đây là quyền rũ trắng trơn.

Phương Diệc Nhiên giơ tay, để Phương Mặc mặc quần áo cho mình cứ như ông chủ, còn Phương Mặc được mặc đồ dùm thì hớn hở vô cùng, bận tới bận lui giúp Phương Diệc Nhiên.

Phương Mặc đứng trước mặt Phương Diệc Nhiên cài cúc giúp y. Phương Diệc Nhiên rất cuộc không nhìn nổi Phương Mặc cứ cười ngổ nữa, nhéo cằm cậu nhìn trái nhìn phải, hỏi: “Cười gì vậy?”

“A?” Phương Mặc ngây người một chút, mình đang cười sao? Tay vẫn không dừng, tiếp tục cài hết cúc.

Phương Diệc Nhiên bĩu môi, “Cười ngổ.” Rồi lại nhìn Phương Mặc vẫn đang ở trần, ngoại trừ cái vòng cổ mang chữ ‘Bát’ kia, ôm lấy eo cậu, xoa xoa chỗ bị đập, bây giờ đã tím thẫm vào rồi. “Ừ...”

“Đau à?” Phương Diệc Nhiên nhẹ tay hơn, xoa đi xoa lại chỗ đó, hình như cũng bớt sưng rồi.

“Ngứa...” Phương Mặc rút cổ, lại gần Phương Diệc Nhiên một chút, muốn tách khỏi bàn tay kia.

“Em chờ ở đây hay đi cùng tôi?” Phương Diệc Nhiên hỏi.

“Em đi với anh!” Phương Mặc lập tức trả lời.

“Vậy còn không mau đi mặc đồ vào, định cứ thế này đi à.” Phương Diệc Nhiên tức giận lườm.

Phương Mặc lập tức chạy đi mặc quần áo, cũng không quan tâm vớ được cái gì liền trông cái đó vào, làm Phương Diệc Nhiên nhìn mà nghiêng răng.

Bây giờ rốt cuộc y cũng hiểu rồi, Phương Mặc căn bản không phải là thẩm mỹ kém, rõ là quần áo cậu lấy cho y không có vấn đề gì, mà là cậu không quan tâm trên người mặc gì, có thể che thân là được, sợ rằng thấy vải rách cũng khoác lên, cho nên mới ăn mặc quỉ dị như thế.

“Mặc cho tử tế đi, mặc như vậy đừng ra khỏi cửa.” Phương Diệc Nhiên khoanh tay đứng ở cửa. phongmy.wordpress.com Page 99

“Phiền phức quá...” Phương Mặc lẩm bẩm, tuy quần áo rất phiền, nhưng để được đi theo

Phương Diệc Nhiên, chút phiền phức cũng không đáng gì. Ngoan ngoãn cởi quần áo trên người ra, rồi tìm trong vô số trang phục phụ kiện của Phương Diệc Nhiên thứ để mặc — Phương Diệc Nhiên gần như chuyển hết đồ nam ở kho trang phục tới đây, người không biết nhìn thấy

phòng Phương Diệc Nhiên còn tưởng rằng Phương Diệc Nhiên mới là nhân viên quản lý phục trang.

Mãi hai người mới sắp xếp xong để đi, Marc đã chờ Phương Diệc Nhiên tới sốt hết cả ruột, nhưng thời gian để gọi điện giục Phương Diệc Nhiên cũng không có, hận không thể lôi cả chân ra để làm việc, tới khi nhìn thấy Phương Diệc Nhiên quả thật muốn vái y mấy cái... Cũng không để ý Phương Diệc Nhiên mua một tặng một, còn mang theo cả con riêng.

Cấp tốc phân công cho y, Phương Diệc Nhiên cũng biết mình đuối lý, im lặng hỗ trợ, dù sao thì y được đặc biệt phái tới để giúp đỡ —— thế mà buổi chiều lại ở khách sạn ngủ kỹ.

Đương nhiên con riêng Phương Mặc cũng theo sau Phương Diệc Nhiên một bước không rời, Phương Diệc Nhiên đi đông cậu đi đông, Phương Diệc Nhiên sang tây cậu đi tây, quả thực còn tận tâm tận lực hơn cả cận vệ, không cho bất cứ thứ gì bao gồm cả người tới gần Phương Diệc Nhiên trong vòng một thước, đồng thời cũng không để Phương Diệc Nhiên cách xa mình hơn một thước... Thiếu điều dính luôn vào người Phương Diệc Nhiên thôi.

33. Chương 33

Đợi mãi chương trình mới kết thúc, đã hơn chín giờ, Phương Diệc Nhiên thấy nhẹ nhõm hẳn, nhất thời thấy bụng đói meo, lúc này mới nhớ ra là từ sáng tới giờ chưa ăn uống gì, ngoại trừ khi hò hét tới khản cả tiếng đã uống rất nhiều nước... Vừa nghĩ tới lại thấy càng đói hơn.

Xoay người hỏi Phương Mặc ở đằng sau, có lẽ cậu cũng chưa ăn gì, quả nhiên Phương Mặc gật đầu thật mạnh, ánh mắt tỏa sáng lấp lánh làm Phương Diệc Nhiên thấy liền bật cười, rồi lại lắc đầu, người này ý mà, đói cũng không chịu nói, cứ phải đợi y hỏi, hơn nữa mình bận tới không còn thời gian để ăn, nhưng cậu rảnh rang, tự đi ăn là được rồi, lại cứ phải đi theo mình...

Có điều trước khi lấp đầy cái bụng đói trước, phải đưa Phương Mặc tới bệnh viện khám đã. Lúc này Phương Mặc không nói, sau đó hai người liền ngủ quên, rồi tiếp đó là bận tới mặt tối mũi, vẫn chưa có thời gian đưa cậu đi khám, bây giờ đã có thời gian, cũng không thể qua loa, nếu thực sự tổn thương tới thất lực thì lớn chuyện rồi.

Khéo léo từ chối lời mời của Marc, đưa Phương Mặc rời khỏi đoàn người. Phương Mặc thấy rất cuộc không còn ai quẩn lấy Phương Diệc Nhiên nữa, đương nhiên vui mừng cực kỳ. Phương Diệc Nhiên không hiểu người này vì sao lại cười ngố, chẳng lẽ bởi vì sắp được ăn?

Vẫn tới phòng khám buổi sáng, nhưng bác sĩ là một vị khác, vừa vén áo của Phương Mặc lên nhìn thấy dấu vết vừa xù xì vừa thâm tím ở sau lưng thì Phương Diệc Nhiên càng sợ hãi. Buổi chiều còn chưa nghiêm trọng tới mức này, nhưng bản thân Phương Mặc cũng không kêu đau.

Cũng may sau một hồi kiểm tra thì không sao cả, không bị ảnh hưởng tới nội tạng, cột sống cũng không có vấn đề gì. phongmy.wordpress.com Page 100

Có điều vết thương đó trông rất khiếp, lại sợ Phương Mặc còn chỗ nào khác đau mà không lên tiếng, Phương Diệc Nhiên kiên trì bắt cậu làm kiểm tra toàn diện.

Phương Mặc đầy vẻ không tình nguyện, bấu mỗi kéo kéo tay áo Phương Diệc Nhiên như trẻ con, thân thể còn cao hơn Phương Diệc Nhiên cổ co lại phía sau y, cứ như là bị oan ức ghê lắm, làm cho bác sĩ buồn cười không thôi.

Phương Diệc Nhiên cũng thấy có chút mất mặt, một người lớn bằng từng này rồi, còn sợ đi khám, lại không muốn tiêm... Thừa dịp bác sĩ không để ý, liền ghé vào bên tai Phương Mặc thì thầm: “Ngoan ngoãn nghe lời, lát nữa đưa em đi ăn một bữa thịnh soạn.”

Phương Mặc sáng mắt, truy hỏi: “Có thể ăn sườn chứ?”

Phương Diệc Nhiên cảm thấy càng thêm mất mặt, xem xem bác sĩ người ta cũng ghen cười tới nội thương rồi, chỉ số thông minh của Phương Mặc sao lại thoái hóa tới ngang bằng ba tuổi thế này, có điều vẫn vội gật đầu: “Có, cái gì cũng có.”

Cuối cùng Phương Mặc cũng chịu cho bác sĩ khám các kiểu, Phương Diệc Nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Kỳ thực Phương Diệc Nhiên trách lắm cậu, không phải cậu sợ đau, chỉ là trời sinh đã ghét mùi cồn và thuốc sát trùng, lại càng ghét những thứ kỳ quái rà đi rà lại trên người, hơn nữa có Phương Diệc Nhiên bên cạnh, đương nhiên phải nhân lúc bị thương để tranh thủ chút phúc lợi, như là làm nũng chẳng hạn... Phương Diệc Nhiên dịu dàng như thế đương nhiên sẽ không nổi giận với cậu, Phương Mặc lén nhếch miệng cười, vết thương nhỏ xíu, bản thân cậu còn không thèm để ý.

Sau khi kiểm tra toàn bộ xong, đêm cũng sắp về khuya. Bác sĩ khẳng định với Phương Diệc Nhiên là Phương Mặc rất khỏe mạnh, không có chút bệnh tật nào, hơn nữa các chỉ số chức năng còn cao hơn tiêu chuẩn, dùng cách nói thông tục một chút chính là khỏe như trâu, ngoại trừ việc trước khi hai vết bầm sau lưng tiêu hẵn thì để ý không nên dồn lực nặng lên thắt lưng.

Cuối cùng Phương Diệc Nhiên cũng yên tâm, đây đại khái là lấy tiền mua sự an tâm, nếu không đi khám thì lại không biết rõ có chuyện gì, trong lòng luôn cảm thấy là nghiêm trọng.

Bởi Phương Mặc muốn ăn sườn, nên Phương Diệc Nhiên không tới nhà hàng Pháp sang trọng, mà chỉ tìm một nhà hàng Trung Quốc, cũng không quá để ý đồ ăn có ngon không, quá nửa đêm mà còn tìm được một nơi còn mở cửa đã là may rồi.

Ông chủ là một người Trung Quốc, thấy đồng hương Phương Mặc và Phương Diệc Nhiên thì tỏ ra rất thân thiết, phục vụ cực kỳ nhiệt tình. Phương Diệc Nhiên cười gọi mấy món đặc trưng của nhà hàng, thêm cả món sườn mà Phương Mặc thương nhớ khôn nguôi nữa.

Một bát tô sườn nóng hôi hổi được bưng ra trước, Phương Mặc hai mắt sáng như đèn pha,

Phương Diệc Nhiên cười, chỉ biết dặn cẩn thận nóng, rồi tùy cậu xử trí. phongmy.wordpress.com Page 101

Kỳ thực đồ ăn của nhà hàng này cũng không tệ, ông chủ thấy họ là đồng hương, thêm đủ nguyên liệu, nhưng mùi đủ loại gia vị hỗn hợp vẫn khiến Phương Diệc Nhiên mất hứng, chỉ ăn vài miếng, uống chút canh nóng làm ấm dạ dày trống rỗng, rồi liền buông đũa, cười nhìn Phương Mặc dùng tay cầm miếng sườn gặm phần thịt bên trên vô cùng vui vẻ.

Nghĩ tới bản thân quên ăn, cũng làm Phương Mặc bị đói cả ngày, thấy thật có lỗi, Phương Diệc Nhiên tự nhắc nhở mình sau này không thể quên nữa, cũng không thể bỏ đói cậu ngốc này, cậu lại không chịu nói. Nhìn cậu ăn ngấu nghiến, có lẽ thật sự rất đói.

“Nhai kỹ rồi hẵng nuốt.” Phương Diệc Nhiên nhìn cậu tùy tiện nhai nhai vài miếng liền nuốt chửng, sợ cậu không tiêu hóa được, đành nhắc nhở.

“Ừm.” Phương Mặc hàm hồ đáp ứng, liếm sạch sẽ một miếng sườn, lúc chuẩn bị chuyển trận địa sang miếng tiếp theo thì chợt phát hiện ra Phương Diệc Nhiên đã buông đũa ngừng ăn rồi, nhất thời cũng dừng tay, lau miệng và tay sạch sẽ.

“Anh không ăn nữa sao?” Phương Mặc hỏi.

“Tôi no rồi, em ăn tiếp đi, nếu thiếu thì gọi thêm.” Phương Diệc Nhiên xoa đầu Phương Mặc đang ngước nhìn mình, thật sự giống y như là cún con, đúng rồi, cậu vốn là cún mà, có điều hơi bị thôi.

Phương Mặc nhìn cái bát sạch sẽ trước mặt Phương Diệc Nhiên, một bàn đầy món ăn đều là cậu ăn, y mới ăn vài miếng sao đã no được... Là mình ăn uống trông khó coi quá làm Phương Diệc Nhiên sợ sao? Hay là Phương Diệc Nhiên không muốn tranh đồ ăn với mình?

Phương Mặc cầm lấy chiếc đũa chưa từng dùng tới, gấp một con tôm, sau đó bóc vỏ.

Phương Diệc Nhiên thấy Phương Mặc tiếp tục ăn, không khỏi buồn cười lắc đầu, thật không biết dạ dày cậu bằng từng nào mà vẫn nuốt trôi được, không ngờ Phương Mặc bóc vỏ tôm xong, lại bỏ vào bát Phương Diệc Nhiên.

“Anh ăn đi.”

Về mặt Phương Mặc như đứa nhỏ cầm điểm mười về khoe mong được cha mẹ khen ngợi, như là chờ Phương Diệc Nhiên ăn đồ ăn cậu gấp cho, sau đó nói cậu ngoan lắm... Nhưng lại ra về anh mà không ăn là em cũng không ăn đâu, Phương Diệc Nhiên không đành lòng cự tuyệt ý tốt của cậu, gấp tôm đưa vào miệng.

Quả nhiên Phương Mặc cười như trẻ con được biểu dương, Phương Diệc Nhiên thấy nhưng không nói gì.

Con tôm trong miệng Phương Diệc Nhiên còn chưa nuốt xuống, Phương Mặc lại bóc một con khác cho vào bát y, Phương Diệc Nhiên bất đắc dĩ đành phải ăn tiếp. phongmy.wordpress.com Page 102 Nhưng tốc độ nhai chậm chạp của Phương Diệc Nhiên hoàn toàn không đuổi kịp với tốc độ của Phương Mặc, bóc xong tôm, lại tách xương cá, lấy thịt trai, trong bát của Phương Diệc Nhiên đã bị chất thành một ngọn núi nhỏ.

“Đủ rồi, em cũng ăn đi chứ.” Phương Diệc Nhiên dở khóc dở cười, sao lại biến thành Phương Mặc đút cho mình ăn thế này...

Phương Mặc ngừng tay, nhưng vẫn nhìn Phương Diệc Nhiên như là để giám sát tới khi nào y ăn xong mới thôi.

Xong bữa tối, quay về khách sạn đã gần hai giờ, Phương Mặc tắm xong liền được bôi thuốc, sau

khi Phương Diệc Nhiên tắm xong ra thì Phương Mặc đã chui vào chăn, Phương Diệc Nhiên không nghĩ nhiều cũng nằm xuống đi ngủ.

Phương Mặc lập tức sáp vào như cái lò sưởi khổng lồ, Phương Diệc Nhiên thản nhiên ôm lấy eo cậu, nhưng vừa chạm vào làn da cậu Phương Diệc Nhiên liền thấy có điều không đúng, cảm giác trơn láng, cậu ta lại không mặc áo ngủ?

Phương Diệc Nhiên thò tay xuống, sờ được cặp mông căng tròn cũng đồng dạng trơn bóng, quả nhiên không mặc gì cả, cảm giác mịn màng, khiến Phương Diệc Nhiên không kiềm được phải sờ lại mấy cái, còn bóp bóp cái mông cực kỳ co dãn... Nhưng sau đó Phương Diệc Nhiên liền dờ ra, lúc này mới ý thức được động tác này nhìn thế nào cũng thật khiếm nhã với người ta...

34. Chương 34

Nào ngờ Phương Diệc Nhiên vừa định rút tay lại, thì Phương Mặc liền giữ lấy, đặt tay y lên eo mình ý muốn y tiếp tục ôm.

Phương Diệc Nhiên nhất thời cảm lạnh, cái tên này thật sự là... thấp giọng mắng: “Cẩu ngục này.”

Phương Mặc không trả lời, càng chui vào người Phương Diệc Nhiên cọ cọ, còn gác chân lên người y, ôm lấy eo y, vẻ mặt thỏa mãn híp mắt ngược nhìn Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên thở dài, xiết chặt vòng tay, để cậu kề sát mình hơn. Thật sự thì cơ thể Phương Mặc như một cái lò sưởi, áp vào người như thế thoải mái cực kỳ, vấn đề là cẩu ngục này lại không biết sống chết mà cứ ngọ nguậy trong lòng y, quả thực là khảo nghiệm định lực của y. Có điều xúc cảm của làn da rất tuyệt vời, không trơn mượt như phụ nữ, nhưng cũng không thô ráp, nhẵn nhụi cực kỳ, có sự mềm dẻo đặc trưng của nam giới, trong cơ thể ẩn chứa sức mạnh có thể tùy thời bộc phát, Phương Diệc Nhiên vuốt ve lưng Phương Mặc, sờ một lúc liền tới chỗ bị va đập ban ngày, xoa kỹ vẫn thấy hơi cứng cứng, có lẽ là máu bầm chưa tan.

Phương Diệc Nhiên nhắm mắt lại, xoa bóp chỗ đó.

“Ừ ư...” Đột nhiên Phương Mặc phát ra một tiếng rên khẽ. phongmy.wordpress.com Page 103

“Sao vậy, đau à?” Phương Diệc Nhiên thắc mắc, y cũng đâu có mạnh tay lắm.

Đáp lại y là một cái đầu lười mềm mại. Phương Diệc Nhiên né tránh nó, dờ khóc dờ cười, sao mà biến thành người rồi vẫn thích liếm láp giống như là cún con vậy, có điều hai người quá gần kề nên Phương Diệc Nhiên tránh không được, vẫn dính phải nụ hôn của Phương Mặc.

Này này này, còn quyến rũ tôi đấy à, còn hôn nữa, hôn nữa là tôi không khách khí đâu đấy...

Phương Diệc Nhiên bị Phương Mặc hết hôn lại liếm cảm thấy buồn cười, tức tối, xoay người một cái áp Phương Mặc ở dưới, nói: “Như thế này mới gọi là hôn.” Rồi cúi xuống chiếm lấy đôi môi gần trong gang tấc.

Phương Diệc Nhiên cũng không vội vàng, chỉ dùng răng khẽ cắn môi cậu như là đùa nghịch, thi thoảng lại mút nhẹ, khiến cho Phương Mặc nôn nóng khó nhịn vội vàng kề sát vào, lại bị Phương

Diệc Nhiên đề xuống, thấp giọng nói: “Đừng nhúc nhích.”

Phương Mặc tội nghiệp “Ừm” một tiếng, nằm ngoan mặc cho Phương Diệc Nhiên khinh bạc, lần này Phương Diệc Nhiên hài lòng với sự vâng lời đó, không cố ý khiêu khích cậu nữa, mà không ngừng mút lấy đôi môi hơi mỏng của Phương Mặc, như là muốn hút ra được gì từ đó, đợi Phương Mặc bất mãn phát ra tiếng lầm rầm nho nhỏ, Phương Diệc Nhiên mới dùng lưỡi tách hàm răng cậu ra, chui vào bên trong.

Đôi môi sớm bị nước miếng của Phương Mặc thấm ướt, rồi lại bị Phương Diệc Nhiên cắn mút, càng thêm ướt át, không cần Phương Diệc Nhiên cố sức thì đã hé mở cực kỳ phối hợp, nghênh đón sự xâm lấn của Phương Diệc Nhiên, dùng sức quần quít lấy lưỡi của Phương Diệc Nhiên. Phương Diệc Nhiên vừa hôn vừa thấy hơi buồn cười, người này thực sự hoàn toàn không hiểu xấu hổ là gì... Nghe lời tới mức khiến người ta cảm nín.

Lưỡi của Phương Diệc Nhiên như cùng chơi trốn tìm với Phương Mặc, liên tục đảo quanh đầu lưỡi của cậu, Phương Mặc bất mãn, cố gắng đuổi theo tên gian xảo đó, cuối cùng như là giận dữ bám lấy đầu lưỡi Phương Diệc Nhiên vừa mút vừa cắn vừa liếm, hai người hôn tới quên cả trời đất.

Phương Diệc Nhiên bắt được lưỡi của Phương Mặc sau đó dẫn dắt nó tiến vào miệng mình, Phương Mặc hoàn toàn không biết kỹ thuật hôn, toàn bộ dựa vào bản năng, thế nhưng học cũng rất nhanh, chỉ mất một lúc đã bắt chước được cách Phương Diệc Nhiên vừa hôn mình, tung hoành trong khoang miệng của đối phương.

Đợi tới khi hai người vất vả lắm mới tách ra khỏi nụ hôn triền miên này, Phương Mặc sớm đã hô hấp dồn dập như đứt hơi, Phương Diệc Nhiên cũng có chút khó thở, có điều hai tay vẫn dư sức ngao du châm lửa trên người Phương Mặc, còn thỉnh thoảng lướt qua cảm địa khiêu khích.

Phương Mặc cũng không có ý định phản kháng, trái lại còn nhiệt tình quần hai chân quanh eo Phương Diệc Nhiên, toàn bộ thân dưới lũng lợ, tiện lợi cho Phương Diệc Nhiên ăn đậu hũ non mềm.

Cậu cũng đã chủ động tới như thế rồi, Phương Diệc Nhiên cũng không khách khí, bàn tay trượt theo đường eo duyên dáng của cậu, vuốt ve bắp đùi cậu, thỉnh thoảng tiến sâu vào cảm địa giữa phongmy.wordpress.com Page 104

hai chân, ngón tay đùa nghịch hai quả bóng nhỏ như là khiêu khích, khiến Phương Mặc không ngừng thở dốc, tiếng rên rỉ ưm a lộ liễu từ miệng thoát ra làm ý đồ xấu xa của Phương Diệc Nhiên được thỏa mãn.

“Chủ nhân, chủ nhân... ah...” Phương Mặc như là không biết vì sao thân thể lại như vậy, có chút lúng túng, chỉ biết cầu cứu chủ nhân của cậu, ừm, tay y xoa trên người rất thoải mái, nhưng mỗi chỗ lướt qua lại như càng nóng thêm, Phương Mặc suy tư không hiểu được, hai chân vòng quanh eo Phương Diệc Nhiên lúc kẹp chặt lúc thả lỏng, đồng thời cơ thể không ngừng cọ sát vào Phương Diệc Nhiên, thắt lưng không ngừng đưa qua lại, như là làm vậy có thể giảm bớt

dục hỏa đang càng lúc càng hùng hực trong người.

Phương Diệc Nhiên bị tiếng ‘chủ nhân’ cậu gọi làm cho dưới bụng nóng rần, thậm mắng một tiếng, trách không được có người thích chơi trò này trên giường, quả nhiên rất tăng hứng thú... “Ừm? Làm sao vậy?” Tuy rất muốn cứ thế ăn cậu luôn cho xong, có điều Phương Diệc Nhiên vẫn nhin lại hỏi đùa, vả lại y còn nhớ rõ bác sĩ dặn eo của Phương Mặc không thể gắng sức quá, liền chặn lại thất lưng ngăn cậu tiếp tục gây rối, đồng thời cảm thụ rõ ràng được nhiệt độ của hung khí đang cạ vào dưới bụng y. Kỳ thực Phương Diệc Nhiên còn đang do dự có nên “ăn” cậu hay không, dù sao chẳng trông cậy gì được vào sự tự chủ của Phương Mặc giữa lúc tình cảm mãnh liệt, nhưng nhìn vẻ quyến rũ đó của Phương Mặc, y rất hoài nghi mình có thể chịu nổi vết thương của cậu không nặng thêm được không.

“Khó chịu...” Hai tay Phương Mặc vòng qua cổ Phương Diệc Nhiên, ghé vào lỗ tai y nhỏ giọng nói, có điều ngữ khí tội nghiệp bất lực đó, quả thực khiến Phương Diệc Nhiên hận không thể một miếng nuốt luôn vào bụng.

“Còn động đây à!” Thấy cậu cứ không biết sống chết đem đưa eo cạ vào người mình, tức giận vỗ một cái vào mông cậu.

“A...” Phương Mặc nức nở một tiếng, lại càng thêm tủi thân, chôn đầu vào hõm vai y không dám lên tiếng, đương nhiên cũng không dám lộn xộn nữa.

Nhìn vẻ đáng thương đó, rốt cuộc Phương Diệc Nhiên từ bi nắm lấy hung khí càng lúc càng lớn của cậu, vừa mới chạm vào Phương Mặc liền rên rỉ “Ahh” một tiếng, càng ra sức kẹp chặt lấy eo Phương Diệc Nhiên, khiến Phương Diệc Nhiên thậm mắng một tiếng “Yêu tinh” rồi cam chịu bắt đầu xoa nắn nó.

Căn bản chưa động được mấy lượt thì Phương Mặc đã thét một tiếng kẹp chặt lấy eo y rồi đạt cao trào, khiến Phương Diệc Nhiên hoài nghi người này có khi nào là xử nam không... bằng không sao lại nhanh như vậy. Y căn bản còn chưa dùng tới chút kỹ xảo nào, Phương Mặc thật giống như đã dễ chịu tới độ không rõ nam bắc, điều này khiến Phương Diệc Nhiên đen mặt, quả thực chẳng có chút cảm giác thành tựu gì cả.

Vất vả lắm Phương Mặc mới quay về từ trạng thái phiêu du, vẫn đu bám trên người Phương Diệc Nhiên, toàn thân lơ lửng, với lên chụt một cái vào môi Phương Diệc Nhiên, giống như con mèo con thỏa mãn. phongmy.wordpress.com Page 105

“Thoải mái?” Phương Diệc Nhiên tức giận hỏi, bất đắc dĩ nhìn dịch trắng đầy tay.

“Ừm, thoải mái lắm.” Phương Mặc gật đầu thật mạnh, như là hiệu kỳ thứ trên tay Phương Diệc Nhiên là gì, liền há miệng ngậm lấy ngón tay y liếm láp.

“Em...” Đáng chết mà! Người này cứ thường xuyên quyến rũ y mà không tự giác, chết tiệt thật! Phương Diệc Nhiên nhìn Phương Mặc ngậm ngón tay mình lại còn ngược mắt lên nhìn vẻ thắc mắc, thần thái mỉa mai hoặc đó thật sự khiến người ta...

“Không ngon...” Phương Mặc chẹp chẹp miệng nhỏ giọng nói, nhưng vẫn liếm sạch sẽ ngón tay

Phương Diệc Nhiên.

“Nặng muốn chết, còn chưa thả tay ra à.” Phương Diệc Nhiên đầu hàng, trách mắng một câu, còn tiếp tục thế này y sợ mình sẽ không khống chế được mà làm cậu bị thương, tiểu yêu tinh đáng chết, thực sự là thua cậu rồi, đợi cậu khỏi hẳn y sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi từ trên người cậu.

“Hm.” Phương Mặc miễn cưỡng buông tay ra, nằm lại trên giường.

Phương Diệc Nhiên hít sâu một hơi, cố lờ đi dự cảm đang giương cung bạt kiếm của mình, nằm nghiêng xuống giường. Nhẽ ra không nên đùa với lửa, giờ thì hay rồi, cuối cùng lửa cháy vào người, cậu ta thì thỏa mãn, còn mình thì vẫn nửa vời thế này, thật muốn chết luôn cho xong. Có trai đẹp nằm cạnh, lại trong tư thế ai thích cứ hái tuyệt đối không phản kháng, Phương Diệc Nhiên một chút cũng không muốn tự tay giải quyết, vậy nên chọn cách đi ngủ, mặc kệ cậu em trai nhà mình.

35. Chương 35

Phương Diệc Nhiên xoay người đi ngủ, để lại cho Phương Mặc cái bóng lưng, không thèm nhìn cầu vồng hại chết người không đền mạng này nữa, thấy được mà không ăn được sẽ bị giảm thọ đó.

Thế nhưng, Phương Diệc Nhiên thì định ngủ, nhưng quên mất cún bự Phương Mặc thích bám người.

Phương Diệc Nhiên vừa nhắm mắt, Phương Mặc liền tự động dính vào, nhỏ giọng ghé vào tai y gọi: “Chủ nhân...”

Phương Diệc Nhiên lơ đi, coi như không nghe thấy, tiếp tục đếm cừu thôi miên bản thân.

Phương Mặc thấy Phương Diệc Nhiên không để ý tới mình, kéo nhẹ góc áo của y mấy cái, gọi tiếp: “Chủ nhân.” Đồng thời thân thể càng dịch về phía y, nhưng Phương Diệc Nhiên vẫn mặc kệ, Phương Mặc không dám làm càn, chỉ dám áp vào người y thể thôi, không dám dùng cả tay chân quăn lầy Phương Diệc Nhiên như vừa nãy. phongmy.wordpress.com Page 106

Phương Mặc tiếp tục nhỏ giọng gọi Phương Diệc Nhiên, Phương Diệc Nhiên liên tục tự thôi miên, đây là ảo giác, đây là ảo giác, đừng để ý tới cậu, đừng để ý tới cậu.

Phương Mặc có chút tủi thân, không biết Phương Diệc Nhiên bị làm sao, rõ ràng vừa rồi còn làm cho cậu thoải mái, bây giờ đã không chịu để ý tới cậu, còn quay lưng về phía cậu, cậu đã làm gì khiến y không vui sao? Cẩn thận dịch về phía ngược lại, đáng thương co vào mép giường, bắt đầu lo lắng, có khi nào y lại đuổi mình đi không...

Ồ? Sao không gọi nữa rồi? Hơn nữa lò sưởi Phương Mặc vừa rời đi, Phương Diệc Nhiên đã quen được sưởi ấm liền có chút không quen, cậu vừa tách ra liền thấy lạnh lẽo.

Đúng là kiếp trước mắc nợ cậu, Phương Diệc Nhiên bất đắc dĩ mở mắt, quay đầu nhìn xem Phương Mặc làm sao, liền thấy hầu như cả người Phương Mặc đều hở ra ngoài chăn, co rúm lại thành một cục đáng thương ở mép giường như là bị ai bắt nạt.

Trời ạ, rốt cuộc ai bắt nạt ai đây... Phương Diệc Nhiên bắt đắc dĩ, đưa tay ôm lấy eo cậu kéo vào lòng, cái ấy ấy bên dưới còn chưa mềm xuống dĩ nhiên là đụng vào lưng Phương Mặc, Phương Diệc Nhiên cũng không để tâm, chỉ hỏi: “Gọi làm gì vậy?”

Phương Mặc không xoay người, nhỏ giọng nói: “Có phải anh giận không...”

Âm thanh rầu rĩ truyền đến từ phía bên kia, Phương Diệc Nhiên không cần nhìn cũng biết cái vẻ tội nghiệp giả vờ đáng thương đó của cậu, thở dài, trả lời: “Đâu có.”

Phương Mặc vội xoay người lại, nhìn Phương Diệc Nhiên đầy chờ mong, hỏi về không chắc chắn: “Vây, em có thể nằm sát vào chứ?”

Loại chuyện này đừng hỏi ra miệng được không... Phương Diệc Nhiên lại đen mặt, nhưng không trả lời mà trực tiếp ôm chặt lấy tên kia, để toàn bộ cơ thể cậu dán vào người mình, thân nhiệt ấm áp truyền tới qua làn da trần.

“Được rồi, ngủ đi.”

“Nhưng mà...” Phương Mặc do dự nói.

“Không được phép nói chuyện!” Phương Diệc Nhiên không đợi cậu nói xong liền ngắt lời, người này đúng là dai dẳng mà.

Ừm.... Phương Mặc thầm đáp ứng, ngậm miệng không phát ra âm thanh nữa, nhưng tay thì không nhàn rỗi trực tiếp thò xuống dưới, nắm lấy hỏa nhiệt của Phương Diệc Nhiên. Chỉ bảo là không được nói chuyện, đâu có bảo là không được động tay.

“Em...” Phương Diệc Nhiên tí thì ghen, chỉ cảm thấy cái tên vốn đã nhỏ xuống một chút lập tức liền trưởng lớn, người này là ép y phải tử hình cậu tại chỗ, nuốt vào bụng thì mới bằng lòng đúng không, lại còn đi khiêu khích y! phongmy.wordpress.com Page 107

Phương Mặc không lên tiếng, tập trung nhớ lại vừa rồi Phương Diệc Nhiên làm như thế nào, hai tay nắm lấy bắt đầu hầu hạ bé bự kia, nhưng làm thế nào cũng không đúng, với kỹ xảo trức trặc đó của Phương Mặc mà muốn thỏa mãn người dày dặn kinh nghiệm như Phương Diệc Nhiên, thực sự hơi bị khó...

Phương Diệc Nhiên bị Phương Mặc xuống tay chẳng biết nặng nhẹ làm cho có chút đau nhức, lập tức dè tay cậu lại, khoái hoạt đời này của y còn chưa muốn bị hủy trong tay của cẩu ngục này đâu, vội vã ngăn cản: “Thôi dừng lại, đi ngủ đi.”

“Nhưng mà, nhưng mà...” Phương Mặc cũng biết mình làm Phương Diệc Nhiên đau, liền cuống quýt, quên luôn vừa rồi Phương Diệc Nhiên lệnh cho cậu không được lên tiếng. Cậu không thể chỉ lo mỗi mình mình sung sướng a, cậu cũng muốn làm cho Phương Diệc Nhiên thoải mái...

“Hừ... Được rồi được rồi, tôi không sao mà, ngoan ngoan ngủ đi?” Phương Diệc Nhiên xoa đầu Phương Mặc, dỗ cậu mau đi ngủ, thật là, đừng khảo nghiệm sự nhẫn nại của y nữa mà, y không dám đảm bảo Phương Mặc còn đùa nghịch như thế thì mình có thể kiên trì tiếp đâu, khéo xử cậu luôn mất.

Phương Mặc không nói gì, cứ thế an tĩnh tựa vào vai Phương Diệc Nhiên. Phương Diệc Nhiên

thấy cậu không kiên trì nữa, mới thở phào nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Đâu ngờ Phương Mặc còn chưa từ bỏ, chỉ cảm thấy chưa làm Phương Diệc Nhiên được thư thái, Phương Diệc Nhiên khẳng định sẽ giận cậu, không chỉ không ôm cậu nữa, mà còn không chải lông cho cậu, thậm chí còn đuổi cậu ra khỏi nhà.

(= . = với hình dạng này mah em vẫn còn lo tới chuyện không được chải lông sao?)

Không được! Khó khăn lắm Phương Diệc Nhiên mới hết giận cậu, cậu muốn đi theo Phương Diệc Nhiên. Liền nhớ lại những cách làm nam giới vui thích từng chứng kiến, sau đó bỗng nghĩ tới trước đây ở công viên từng thấy một đôi nam nữ làm chuyện đó, cái việc mà cô gái kia làm để cho người đàn ông khoái lạc. Nghĩ vậy liền trườn như nhộng xuống phía dưới.

Cậu lại định làm gì đây? Thấy Phương Mặc mãi mới an tĩnh được chút lại động đây, Phương Diệc Nhiên chỉ thấy đúng là mệt muốn chết, còn chưa nghĩ xong, cái ấy đang hùng hực liền bị đưa vào một chỗ ướt át nóng bức.

“Tiểu Bát!” Phương Diệc Nhiên kinh ngạc giữ lấy cái đầu giữa hai chân mình. Ông trời ơi, y rất sợ Phương Mặc không cẩn thận liền cắn đứt luôn chỗ đó đó!

Cũng may Phương Mặc rất cẩn thận, cố gắng mở lớn miệng, sợ lại làm đau Phương Diệc Nhiên như vừa nãy, đồng thời có thể làm cho thứ kia càng vào sâu trong miệng mình hơn, dù cho đã chạm tới yết hầu cũng không quan tâm, còn chú ý không để răng cắn phải nó.

Phương Mặc ngậm thứ kia vào xong rồi không biết phải làm gì tiếp, cứ mở miệng như thế, nước miếng không thể nuốt vào liền chảy ra, Phương Mặc vô thức liền nuốt xuống. phongmy.wordpress.com Page 108

“Ừ...” Động tác này khiến Phương Diệc Nhiên phải thở dốc thành tiếng, trời ạ, thật là chết người mà.

“Động đây đầu lưỡi.” Phương Diệc Nhiên đành nhắc nhở cậu.

Phương Mặc cực kỳ nghe lời, Phương Diệc Nhiên bảo động liền động, nỗ lực dùng lưỡi liếm vật trong miệng, cũng không biết có phải là Phương Mặc có năng khiếu lĩnh ngộ trong chuyện này hay không, càng liếm càng điệu nghệ, không cần Phương Diệc Nhiên phải dạy, như là được liếm một cục xương ngon lành, vừa liếm vừa mút, lại thêm cử động của Phương Diệc Nhiên, cuối cùng cũng đưa Phương Diệc Nhiên tới cao trào.

Lúc Phương Diệc Nhiên muốn đẩy Phương Mặc ra thì đã không còn kịp, tinh hoa phun trào toàn bộ bắn vào miệng Phương Mặc, Phương Mặc không kịp đề phòng, thoáng cái liền chảy thẳng vào họng, ho khan một trận.

Phương Diệc Nhiên vội kéo cậu dậy, vỗ lưng giúp cậu điều hòa nhịp thở, không quên trách “Cẩu ngốc!”

Phương Mặc ho một lúc mới ngừng được, hít thở không khí, lại còn vươn lưỡi liếm hết thứ dính bên miệng, ấp ứng: “Cũng không ngon.”

Phương Diệc Nhiên thật muốn đập một phát chết luôn cái tên không biết trời đất này cho xong,

xem còn dám quỵên rũ y nữa không! Lại bị câu tiếp theo của Phương Mặc đánh bại hoàn toàn.

“Anh hết giận rồi đúng không?” Phương Mặc dè dặt hỏi, còn mang theo chút chờ mong.

Hóa ra quấy cả buổi chỉ là vì lo y đang giận? Phương Diệc Nhiên thấy hơi bất đắc dĩ lại có chút yêu thương, là tại lần trước đã đuổi cậu đi sao? Kéo mạnh người kia vào lòng, nói: “Cầu ngốc này, đã bảo là tôi không giận nữa, còn hỏi nữa là tôi giận thật đấy. Nhắm mắt vào ngủ đi, còn lên tiếng là cho em xuống sàn ngủ!”

“Em không phải cầu ngốc...” Phương Mặc lẩm bẩm, mỹ mãn ôm lấy Phương Diệc Nhiên, gối đầu lên vai y, nhắm mắt, không dám lên tiếng nữa, cậu muốn ôm chủ nhân ngủ, không thềm ngủ dưới sàn đâu...

36. Chương 36

Công ty của Phương Diệc Nhiên còn để lại cho họ một ngày tự do hoạt động, hôm sau lên máy bay quay về. Người ngoài như Phương Mặc chỉ có cách là Phương Diệc Nhiên tự bỏ tiền túi ra, nhưng Phương Mặc đến chứng minh thư cũng không có, càng không phải nói tới hộ chiếu hay gì, không có gì hết, lẽ nào phải nhập cảnh trái phép? Phương Diệc Nhiên cảm nín...

Nhất thời nhớ tới không biết cậu đến đây như thế nào, hỏi cậu... Phương Mặc hoàn toàn không hiểu mấy thứ kỳ quái Phương Diệc Nhiên hỏi như là chứng minh thư, hộ chiếu, không rõ cần những thứ đó làm gì, trả lời Phương Diệc Nhiên là cậu biến thành Tiểu Bát, trà trộn vào trong đám thú cảnh, sau đó leo vào khoang máy bay... phongmy.wordpress.com Page 109

Phương Diệc Nhiên cảm lạnh, hóa ra có kiểu đi máy bay bất chấp đạo lý như thế, lúc này mới nhớ ra Tiểu Bát là loại sinh vật khác, không nên lấy tiêu chuẩn của con người để so sánh. Vận chuyển thú cảnh... Phương Diệc Nhiên bóp trán, chưa cần nói tới thủ tục phiền phức để mang thú nuôi từ nước ngoài vào nội địa, đã vậy tất cả những chứng nhận như tiêm chủng hay kiểm dịch y cũng không kịp đi làm, nếu như ở nhà thì chỉ cần một cú điện thoại là xong... Nhưng bây giờ đến cả nơi để làm mấy thứ này y cũng phải đi hỏi thì mới tìm được.

Lẽ nào cùng Phương Mặc ở lại thêm vài ngày, đợi sau khi làm hết những thủ tục này rồi mới bảo cậu biến thành Tiểu Bát để mình chuyển về? Nếu có thể, Phương Diệc Nhiên thực sự không muốn để Phương Mặc bị nhốt mười mấy tiếng trong khoang động vật. Có lẽ đi làm một cái chứng minh thư giả là được, như vậy thì mua một cái vé máy bay là có thể quay về... Ừm, đúng rồi, quay về phải nhớ đi khai báo tạm trú cho cậu, y không muốn Phương Mặc phải cư trú bất hợp pháp.

Cuối cùng Phương Diệc Nhiên cũng không có cách nào, đành phải để Phương Mặc dùng cách như khi cậu tới để lên máy bay đi về. Kỳ thực nếu có thể có biện pháp khác, Phương Diệc Nhiên thật không muốn cậu phải lên lên máy bay như thế, lại còn phải bỏ sang khoang hành khách, vạn nhất bị ai phát hiện thì xong. Dù không bị ai phát hiện, thì máy bay kết cấu phức tạp, nếu cậu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì biết phải làm sao.

Tuy Phương Diệc Nhiên rất lo lắng, nhưng tới khi ngồi trên máy bay không được bao lâu, Phương Mặc liền cười tùm tùm hoàn hảo không sót mẻ tới ngồi xồm bên cạnh Phương Diệc Nhiên, giống y lần đầu gặp Phương Mặc, hai tay bám lên tay vịn chỗ ngồi của y, cứ ngồi xồm dưới đất như thế, mắt ngược lên nhìn y, rất giống một chú cún con mong chủ nhân được vui... Điều khác biệt duy nhất là lần này Phương Mặc không mặc y phục kỳ quái để xuất hiện. Cậu đã biết Phương Diệc Nhiên không thích cậu ăn mặc tùy tiện, phối đồ lung tung, vậy nên bộ quần áo bây giờ mặc cũng tốn chút tâm tư, không khiến Phương Diệc Nhiên phải nhũn mỳ.

Phương Diệc Nhiên thấy Phương Mặc còn nguyên vẹn, thở phào nhẹ nhõm, lại không khỏi buồn cười khi thấy cậu vẫn ngồi xồm ở đó, liền vò tóc cậu, kéo cậu đứng dậy, để cậu ngồi vào ghế bên cạnh, rõ ràng là tình cảnh giống y như khi đến, nhưng bởi vì đã biết thân phận của Phương Mặc, coi như là hoàn toàn khác biệt. Lần này Phương Mặc cũng nhìn Phương Diệc Nhiên chằm chằm, Phương Diệc Nhiên cũng không giận, thi thoảng quay sang cười với cậu, hoặc là quay đầu cậu thẳng về đằng trước, cười hỏi cậu rốt cuộc trên mặt mình có cái gì đáng nhìn.

Phương Mặc không trả lời, chỉ cười híp mắt, bồng ôm lấy cánh tay y, dựa lại gần, thì thầm bên tai Phương Diệc Nhiên bằng âm lượng chỉ có y nghe thấy: “Chủ nhân.”

Phương Diệc Nhiên bị một tiếng cậu gọi làm cho dưới bụng nóng nóng, tức giận trừng mắt, người này có biết là giọng cậu có biết bao mê hoặc dụ dỗ phạm tội hay không!

Giọng của Phương Mặc không mềm mại như thiếu niên, mà là giọng nam tính trưởng thành hơi trầm thấp, nhưng chỉ có âm thanh thành thực như thế gọi mình là chủ nhân, cách xưng hô đầy thuần phục, mới làm người ta có cảm giác thành tựu, đã vậy cậu còn dùng ngữ điệu cực kỳ bình tĩnh cực kỳ nghiêm túc để thốt lên lời khiến người ta suy nghĩ xa xôi, như là đang nói với mình, phongmy.wordpress.com Page 110

cho dù làm gì với cậu cậu cũng không phản kháng, lại làm người ta tràn đầy ham muốn chinh phục.

Kỳ thực nếu không phải Phương Diệc Nhiên bảo cậu không được gọi y là chủ nhân lúc có người xung quanh, có lẽ Phương Mặc sẽ không đặc biệt kẻ sát bên tai y để gọi như thế, vậy nên Phương Mặc không phải là cố ý dụ dỗ Phương Diệc Nhiên, ừm, cũng không phải cố ý thổi thổi vào lỗ tai y...

Kể gây họa gọi xong một tiếng, cũng không chờ Phương Diệc Nhiên đồng ý, thỏa mãn tiếp tục ôm cánh tay y, sau đó gối đầu lên vai y.

Phương Diệc Nhiên trợn trắng mắt, tựa vào vai mình như thế, cậu ta cũng không ngại kỳ quặc, rõ ràng có chỗ ngồi riêng có thể nằm ra, lại thích tựa vào người mình, đúng là hết cách với cậu.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng cũng không đẩy cậu ra, còn điều chỉnh ghế để cậu dựa dễ dàng hơn một chút.

Tiện tay lật tạp chí, ngoài cửa sổ vẫn là cảnh sắc nghìn năm như một, nhìn lâu cũng chán, vẫn là biển mây, hầu như hành khách trong máy bay đều đã ngủ, dù sao hành trình quay về cũng không

hưng phấn như khi đi nữa. Phương Diệc Nhiên xem tạp chí một lúc cũng mệt mỏi, hơn nữa lần trước bị lạnh sinh ra đau đầu còn chưa khỏi hẳn, liền dựa vào Phương Mặc để ngủ.

Không ngờ vừa nhắm mắt tới khi tỉnh lại thì đã sắp đến nơi, không chỉ trên người đắp chăn, mà Phương Mặc vốn tựa vào y cũng đã tỉnh từ lâu, đang nhập tâm nhìn Phương Diệc Nhiên ngủ.

Phương Diệc Nhiên vừa mở mắt liền gặp phải đôi mắt của Phương Mặc, còn chưa tỉnh hẳn, cứ thế nhìn nhau, đến khi Phương Mặc, kẻ chẳng biết ngại hoàn cảnh gì, như là bị mê hoặc cúi đầu trộm lấy một cái hôn từ môi Phương Diệc Nhiên, thì y mới tỉnh táo một chút.

Đẩy Phương Mặc đang định hôn tiếp ra, lườm cậu một cái, cảnh cáo cậu ngoan ngoãn chút, Phương Diệc Nhiên lần đầu tiên phải khổ não vì tiểu tình nhân quá chủ động. Cũng may người xung quanh đều đang ngủ hoặc gà gât, nên không ai chú ý phía họ.

Khi xuống phi cơ, công dân tốt “tuân theo pháp luật” Phương Diệc Nhiên còn khẩn trương một chút, rất sợ khi kiểm tra phát hiện thừa ra Phương Mặc. Sự thực chứng minh, đây hoàn toàn là lo hão, khi Phương Mặc cùng y đi ra, không có ai tới kiểm tra vé của họ cả, vì vậy Phương Mặc xuất cảnh trái phép, rồi lại chính đại quang minh trở về...

Ngồi xe của công ty về thành phố, mọi người đều giải tán, Paris dù đẹp, nhưng không thân thiết như thành phố của mình, về tới địa bàn của mình ai ai cũng vui vẻ, về phần con ghê Phương Mặc đương nhiên là Phương Diệc Nhiên đi đâu cậu đi đó.

Phương Diệc Nhiên muốn tới công ty cất đồ, sau đó chào hỏi mọi người một tiếng, vốn định đưa chìa khóa cho Phương Mặc để cậu tự về nhà, dù sao ngồi máy bay lâu vậy cũng mệt mỏi rồi, không cần phải đến công ty chạy qua chạy lại cùng y. Nhưng Phương Mặc đâu chịu, vui vẻ muốn đi theo Phương Diệc Nhiên, Phương Diệc Nhiên đành bó tay, thật không biết vì sao cậu lại thích bám mình như thế. Có điều nói đi cũng phải nói lại, Phương Diệc Nhiên cũng không hề ghét cậu đi theo, trái lại ngày nào đó mà cậu không theo nữa có lẽ y còn thấy không quen. phongmy.wordpress.com Page 111

Trên đường đi, Phương Diệc Nhiên gọi điện cho Lục Nhân, thông báo y đã về tới nơi, lại hẹn hai ngày sau y quen giờ giấc, hồi phục tinh thần xong, sẽ gặp mặt nhau, đưa chocolate cho hắn, tiện thể thăm vấn về chuyện Tiểu Bát. Lần trước nói qua điện thoại chưa quá rõ ràng, lần này gặp mặt cần phải hỏi cho ra lẽ, vả lại chuyện giấy tờ của Phương Mặc cũng cần phải nhờ tới hắn.

Phương Diệc Nhiên đi chào hỏi tổng giám đốc, báo cáo sơ qua về việc triển khai trang phục mới lần này, cụ thể thì đợi sau khi y đi làm sẽ tổng kết lại, còn bị tổng giám đốc trêu chọc về chuyện y mặc đồ nữ lên chào cảm ơn, Phương Diệc Nhiên cũng không để tâm, nhún vai quay về phòng làm việc cất tư liệu. Y vừa vào phòng, cửa còn chưa khép lại đã bị người khác đẩy ra.

“Anh Phương, nghe nói anh mới về.” Phương Diệc Nhiên có chút ấn tượng với người tới, hẳn là người săn tìm người mẫu của công ty, thỉnh thoảng gặp trong thang máy, nhưng cũng chỉ có chút ấn tượng, y thậm chí còn không biết tên cậu ta, quan hệ của họ cũng không thân quen tới mức mình vừa về đã phải vội vàng tới gặp, hơn nữa... Phương Diệc Nhiên cau mày, không gõ cửa đã

xông vào, thật bất lịch sự.

Người nọ cũng không quan tâm sắc mặt của Phương Diệc Nhiên, liền túm lấy y mà hỏi: “Người mẫu đi cùng anh lên chào cảm ơn trong show thời trang của công ty ở Paris là ai? Hàng tuyển như vậy mà tôi chẳng có chút ấn tượng nào cả, chắc chắn không phải là người mẫu của công ty nào rồi, có thể liên hệ giúp tôi được không, bất kể là công ty nào, ký hợp đồng hay chưa, cũng nhất định phải lôi kéo về, tất cả đãi ngộ đều có thể thương lượng, tiền bồi thường hủy hợp đồng đều do bên chúng ta trả, công ty chúng ta sẽ chú trọng bồi dưỡng hẳn.”

Hóa ra là vì Phương Mặc? Phương Diệc Nhiên quả không ngờ tới, không khỏi ngớ ra, lần kia quả thật là một vụ bê bối lớn, lúc đó căn bản là y hoàn toàn không biết Phương Mặc không phải người mẫu, bằng không đã không dẫn cậu lên. Dù là người săn tìm người mẫu thông thạo tới đâu chắc chắn cũng chưa từng nghe qua đại danh của Phương Mặc. Có điều ngay cả Phương Diệc Nhiên còn tưởng lầm cậu là người mẫu, có thể thấy được điều kiện tố chất của Phương Mặc rất tốt, chỉ ít phần cơ bản hoàn toàn phù hợp. Nghĩ vậy Phương Diệc Nhiên không khỏi thấy buồn cười, nhìn người săn tìm còn đang kích động lẫn nhai với y, lại nhìn sang Phương Mặc phía sau hẳn ta, dở khóc dở cười, một người to lớn sỗ sã như thế hẳn còn không phát hiện ra, ai bảo hẳn suồng sã xông vào như vậy.

Người nọ nhìn theo ánh mắt của Phương Diệc Nhiên, quay đầu lại nhìn, liền thấy Phương Mặc ở đằng sau, hét “Á” một tiếng đầy kinh hãi, rồi lại hấp tấp lao về phía Phương Mặc.

“Thật tốt quá, rốt cuộc tìm được anh rồi, đây là danh thiếp của tôi, không biết phải xưng hô với tiên sinh như thế nào, đang thuộc công ty nào?” Vừa đặt câu hỏi như nã pháo, vừa quan sát Phương Mặc từ đầu tới chân, như đang đánh giá hàng hóa trên quầy, còn kếm thò tay ra sờ nắn thử xem cảm giác thế nào, miệng liên tục ca ngợi, hoàn mỹ, cực kỳ hoàn mỹ...

Phương Mặc cũng bị hành động đó của hắn làm cho giật mình, căn bản không hiểu hắn nói gì, nhìn về phía Phương Diệc Nhiên cầu cứu.

Phương Diệc Nhiên ho nhẹ một tiếng, làm cho hắn chú ý, nói: “Vị tiên sinh này, cứ ngồi xuống đã rồi chậm rãi nói, người sẽ không chạy đi mất đâu, Phương Mặc đi rót nước đi.” phongmy.wordpress.com Page 112

ngoan ngoãn đi rót nước, dù sao khi cậu còn là Tiểu Bát cũng thường tới đây nên biết rõ bài biện trong phòng làm việc của Phương Diệc Nhiên. Cậu rót một chén nước, một ly trà đặt trước mặt họ, Phương Diệc Nhiên nói rót nước, vậy nên cậu rất nghe lời đặt chén nước lọc trước mặt người săn tìm, sau đó đặt trà trước mặt Phương Diệc Nhiên, mình thì ngồi xuống bên cạnh Phương Diệc Nhiên.

“Hóa ra là cùng họ với anh Phương, cũng là Phương tiên sinh.” Người săn tìm rốt cuộc nhận ra, tuy không rõ quan hệ giữa hai người là gì, nhưng xem ra giữa hai người hoàn toàn do Phương Diệc Nhiên làm chủ.

“Phương Mặc còn chưa ký hợp đồng với bất kỳ công ty nào, kỳ thực cậu ấy thậm chí chưa từng

bước vào nghề.” Phương Diệc Nhiên suy nghĩ một chút lại tiếp, “Lần này cậu ấy theo tôi tới Paris là để thay đổi không khí, cuối cùng lại bị tôi kéo lên sàn catwalk thực sự là bôi bác, làm mọi người chê cười rồi.”

“Vậy thì quá tốt, Phương tiên sinh có hứng thú tới công ty chúng tôi phát triển không, cậu xem nhà thiết kế Phương cũng ở đây, lúc đó có thể quan tâm cậu. Chưa trải qua huấn luyện chuyên nghiệp mà lại có thể làm tới như thế, khí chất bẩm sinh của Phương tiên sinh là để làm người mẫu a, về phần đài ngộ thì đương nhiên cũng dễ bàn, có anh Phương ở đây chúng tôi cũng không dám bạc đãi anh đâu.” Lời tuy là hỏi Phương Mặc, nhưng mắt thì nhìn Phương Diệc Nhiên.

Người săn tìm cho rằng Phương Diệc Nhiên đưa Phương Mặc lên sàn diễn, đương nhiên là muốn dẫn dắt cậu vào nghề, được mấy người mẫu dám nói chương trình ra mắt của mình là trên sàn catwalk ở Paris, bước khởi đầu này không hề thấp, hẳn còn tưởng là Phương Diệc Nhiên chỉ là đang vì tranh thủ đại ngộ cho Phương Mặc mà thôi.

Phương Diệc Nhiên đương nhiên không thể quyết định thay Phương Mặc, nghiêng đầu dùng ánh mắt hỏi cậu.

37. Chương 37

Phương Diệc Nhiên không thể thay Phương Mặc làm chủ, nghiêng đầu dùng mắt hỏi ý kiến cậu.

“Làm người mẫu? Giống như Chu Viêm sao?” Phương Mặc hiểu kỳ hỏi, người mẫu trong ấn tượng của cậu chỉ có mỗi Chu Viêm, tuy gã đó suốt ngày tới tìm chủ nhân, lại còn có âm mưu với chủ nhân, rất đáng ghét.

“Đúng đúng, sau này anh nhất định có thể nổi tiếng như Chu Viêm, nói không chừng còn hơn ý chứ.”

Phương Diệc Nhiên cười gật đầu, “Ừ, giống hần, em muốn làm không?” Nếu Phương Mặc là người, không thể suốt ngày đi theo mình như cái đuôi được, tìm công việc cho cậu cũng không tồi, làm người mẫu thật ra rất tốt, không chỉ là ngành mình quen thuộc, có thể nâng đỡ Phương Mặc, chưa nói tới số một số hai, nhưng tạo thành chút danh tiếng hẳn là không khó. Có điều nếu cậu thực sự định vào nghề này thì phải dạy dỗ cậu cẩn thận, để cậu nắm rõ hoàn cảnh, đi cửa sau hay là quy tắc ngầm nhất quyết không cho dính vào, với mức độ ngây thơ của cậu bị người ta ăn lúc nào cũng không biết... Không được, phải tự mình theo dõi thật kỹ mới ổn. phongmy.wordpress.com Page 113

“Chủ... Anh cũng ở đó chứ?” Thiếu chút nữa Phương Mặc đã gọi ‘Chủ nhân’, nhưng ý thức được có người khác bên cạnh, Phương Diệc Nhiên không cho gọi, nên liền đổi giọng.

“Tôi là nhà thiết kế, bình thường thì không ở bên cạnh em được, có điều như em thấy đây giống lần trước đi chụp ngoại cảnh hoặc trình diễn thì tôi sẽ đi cùng.” Phương Diệc Nhiên kiên trì giải thích cho cậu.

“Vậy sẽ được mặc trang phục anh thiết kế chứ?” Phương Mặc lại hỏi.

Phương Diệc Nhiên ngẩng người một lát, cười nói: “Tôi chỉ thiết kế đồ nữ, đương nhiên em không thể mặc được.”

“Đều không được cả sao.” Phương Mặc lẩm bẩm, đáng ghét, trang phục chủ nhân thiết kế lại cho người khác mặc, ừm, cũng may Chu Viêm cũng không được mặc, nếu không thể theo chủ nhân, thì chẳng cần nghĩ nhiều liền kiên quyết lắc đầu “Em không muốn làm người mẫu đâu.”

Người săn tìm cuống lên, vội khuyên: “Anh đừng quyết định vội như vậy, suy nghĩ chút đi, có lẽ để cho nhà thiết kế Phương đưa cậu đi xem những gì người mẫu thường làm, tìm hiểu một chút, có lẽ sẽ cảm thấy hứng thú?”

Mặc kệ hần khuyên thế nào, Phương Mặc vẫn lắc đầu, người nọ nhìn sang Phương Diệc Nhiên cầu cứu, mong y có thể nói lời khuyên nhủ. Nhưng Phương Diệc Nhiên không thích ép buộc cậu, nếu cậu không thích thì không làm, cũng đâu phải là trông chờ vào Phương Mặc kiếm tiền nuôi gia đình.

“Vậy nếu anh thay đổi ý định, lúc nào cũng có thể liên hệ với tôi.” Người săn tìm lưu luyến rồi đi.

“Thật sự không muốn làm người mẫu sao?” Phương Diệc Nhiên nắm tay Phương Mặc chậm rãi đi bộ về nhà, trên đường hỏi lại.

Phương Mặc suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Không muốn. Anh muốn em làm người mẫu à?”

Nếu Phương Diệc Nhiên gật đầu, Phương Mặc khẳng định sẽ đồng ý, Phương Diệc Nhiên cười nói: “Cái đó là tùy vào em, nếu em thích thì làm, không thích thì không cần phải đi, loại chuyện này phải tự bản thân quyết định. Nhưng nếu em quyết định làm thì đương nhiên tôi sẽ giúp em, em có thể thử một thời gian xem, không thích thì thôi cũng được.”

“À.” Phương Mặc gật đầu, rồi bổ sung tiếp, “Em chỉ muốn ở bên cạnh anh thôi.”

Phương Diệc Nhiên bị câu bày tỏ bất thành linh của Phương Mặc làm cho giật mình, ngơ ngác nhìn cậu, rồi ngẫm lại lại thấy không đúng, ý của Phương Mặc hẳn là không phải như thế, chỉ là đơn thuần như cún con thích đi theo chủ cả ngày, được chủ nhân quan tâm chiều chuộng mà thôi, không thể là lời âu yếm giữa tình nhân... Phương Diệc Nhiên cười bất đắc dĩ, ở bên Phương Mặc lúc nào cũng phải đối phó với những tình huống bất ngờ, rất là thách thức trái tim à nha.
phongmy.wordpress.com Page 114

Ngay lúc Phương Mặc nói như vậy, kỳ thực có một khoảnh khắc trái tim Phương Diệc Nhiên đã lạc nhịp, con người tìm kiếm cả đời chẳng phải vì muốn có một người có thể ở bên mình sao, nhưng ý của Phương Mặc chắc không phải là như vậy. Phương Diệc Nhiên có chút mất mát, y nghĩ có lẽ mình đã thích Phương Mặc rồi, cậu quẩn quít như thế, như là không có y thì không sống nổi, sao y có thể không động tâm được... Nếu như cậu chính là người có thể bên y suốt đời thì thật tốt, chí ít nếu phải chọn giữa Chu Viêm và Phương Mặc, Phương Diệc Nhiên tuyệt đối sẽ chọn Phương Mặc.

Hiểu ra cậu không có ý đó, Phương Diệc Nhiên cười xoa đầu cậu, “Cầu nguyện.”

Phương Mặc không hiểu, muốn ở bên y, có chỗ nào gốc chứ...

“Đói bụng chưa, chúng ta đi ăn chút gì đó trước khi về nhà nhé?” Phương Diệc Nhiên không muốn tiếp tục dây dưa ở chủ đề này, liền thay đổi trọng tâm câu chuyện.

“Đói!” Quả nhiên Phương Mặc vừa nghe tới ăn, lập tức quên sạch, ừm dù sao cậu là muốn ở cùng với chủ nhân, dù là y không cho cũng cứ theo! Chủ nhân dịu dàng lại nhẹ dạ, khẳng định sẽ không nỡ đuổi mình đi, nên dù y có đáp ứng hay không cũng không thành vấn đề.

Suy nghĩ của sinh vật đơn bào đơn giản như thế đó...

“Muốn ăn gì? Sườn heo?” Phương Diệc Nhiên đã biết rõ, sườn là món mà Phương Mặc thích nhất, mỗi lần hỏi cậu muốn ăn gì đều là cái này.

“Chúng ta có thể về nhà ăn được không?” Không ngờ lần này Phương Mặc không trả lời như vậy, mà lại muốn về nhà.

“Trong tủ lạnh trống không, chúng ta ăn ở ngoài đi.” Hơn nữa bây giờ y mệt mỏi cực kỳ, không hề có chút hứng thú nấu nướng, đương nhiên là nửa câu sau này y không nói ra.

“Ồ...” Phương Mặc rầu rĩ đáp ứng.

“Sao vậy? Không thích sao?” Lúc trước nghe tới đi ăn Phương Mặc không có vẻ mặt như vậy, đương nhiên Phương Diệc Nhiên sẽ thấy kỳ quái mà hỏi.

Phương Mặc do dự một chút nói: “Về nhà em nấu cho anh ăn, không được sao?”

À? Thì ra ý của cậu là như vậy... Phương Diệc Nhiên vò đầu, hóa ra là cậu muốn nấu cho mình ăn? Y tưởng là cậu muốn ăn đồ y nấu, hóa ra là ngược lại, “Em biết làm đồ ăn ư?” Phương Diệc Nhiên hỏi lại vẻ không chắc chắn, vừa hỏi xong liền nhớ ra, hình như y cũng đã ăn đồ Phương Mặc nấu rồi... Bữa cơm kỳ lạ đột nhiên xuất hiện sau khi cậu phá hủy cuộc hẹn của y với Chu Viêm ắt là do Phương Mặc làm rồi...

Quả nhiên, Phương Mặc gật đầu thật mạnh, “Có, em biết, em sẽ nấu canh xương hầm.”

Phương Diệc Nhiên đen mặt, cuối cùng vẫn không thoát khỏi món xương sườn... phongmy.wordpress.com
Page 115

Nếu Phương Mặc chuẩn bị biểu diễn tài nghệ nấu nướng, Phương Diệc Nhiên lý nào lại phản đối, dù sao cũng không phải lao động gì. Hai người rẽ vào siêu thị mua ít đồ ăn, đương nhiên quan trọng nhất là mua sườn, nói thật Phương Diệc Nhiên nhìn thấy khu bán thịt thà của siêu thị cả một kệ đầy sườn, rất sợ Phương Mặc nhất thời không kiềm chế được sẽ nhào về phía xương sườn mà cậu yêu nhất...

Mua rất nhiều xương ống, xương sườn về nấu canh, Phương Diệc Nhiên tựa ở cửa bếp nhìn Phương Mặc bận bịu, thi thoảng nhắc nhở cậu phải làm sao. Phương Diệc Nhiên nhìn động tác của Phương Mặc cũng biết là không rành nấu nướng lắm, có lẽ cái mà cậu gọi là biết nấu, có lẽ chỉ là đổ thức ăn vào nấu chín lên thôi. Có điều người ta là cún, anh đâu thể mong khả năng nấu ăn của người ta quá cao siêu được, chí ít có thể nấu chín là không tệ rồi. Phương Diệc Nhiên cũng không miễn cưỡng quá, như thế này vẫn còn hơn những cô tiêu thư không biết phân biệt

đường và muối nhiều lần.

Canh xương phải ninh lâu, cứ để đó, dù sao cũng phải ninh 2,3 tiếng mới ra vị. Kỳ thực canh xương chuẩn phải ninh vài ngày, dùng lửa nhỏ ninh thật lâu, làm cho xương nhừ hẳn ra, màu xương thâm vào, chất béo dinh dưỡng đều ra hết thì mới được. Lúc đó canh sẽ trong trong lại có vàng mỡ, vị rất ngon, sau đó thả rau thơm vào, hoàn toàn không cần cho thêm mì chính hay bột canh cũng có thể ngon chết người. Có điều không có điều kiện làm như vậy, cứ uống canh trước rồi sau đó ninh từ từ thêm sau...

Để canh trên bếp ninh, Phương Diệc Nhiên dạy Phương Mặc làm những món khác, cuối cùng biến thành Phương Diệc Nhiên chỉ đạo Phương Mặc nấu ăn, canh phải thêm bột cho sánh thể nào, phải thái thịt thế nào, Phương Diệc Nhiên dùng miệng, Phương Mặc dùng tay. Hai người một người nguyên đánh một người nguyên trợ, Phương Mặc bị chỉ huy tới bận bịu tít tít, nhưng không hề để tâm, thi thoảng quay sang cười ngốc với Phương Diệc Nhiên. Phương Diệc Nhiên bảo thái hạt lựu thì là hạt lựu, bảo thái sợi thì là sợi, còn nghe lời hơn cả bếp phó. Còn Phương Diệc Nhiên chỉ hoạt động miệng là đã ra món ăn, đương nhiên cũng thoải mái ung dung.

Đương nhiên, có đầu bếp giỏi như Phương Diệc Nhiên chỉ huy, đồ ăn Tiểu Bát nấu xong không chỉ đẹp mắt lại còn ngon lành, một đĩa cá chao dầu, mùi thơm ngập mũi, thịt mềm ngọt; một đĩa tôm lột trộn mộc nhĩ, màu sắc tươi tắn, hương vị thanh mát; một đĩa đậu phụ nhồi thịt, mềm xốp lại đủ dinh dưỡng; cuối cùng là một chén canh xương hầm thơm tới độ Phương Mặc vừa hầm vừa chảy nước miếng.

Có điều Phương Diệc Nhiên thấy cả bàn toàn món mặn, có chút chóng mặt, vừa rồi y không để ý, chỉ thấy có nguyên liệu gì thì liền chỉ Phương Mặc làm cái đó, còn đặc biệt chọn những món đơn giản dễ dạy, không ngờ bây giờ nhìn lại thì hay rồi, một món rau cũng không có, toàn là thịt... Làm cũng làm rồi, thôi kệ, lần sau sẽ dạy Phương Mặc không thể chỉ ăn thịt được.

“Có ngon không có ngon không?” Phương Diệc Nhiên vừa gấp một miếng vào miệng, Phương Mặc đã vội hỏi, vẻ mặt đó như là cún con đang tranh công, khiến Phương Diệc Nhiên không nhìn được cười, nếu không ngon thì đâu có ăn.

“Ừm, ngon lắm, em cũng ném thử đi.” Phương Diệc Nhiên gấp một miếng đậu phụ nhồi thịt đưa tới miệng Phương Mặc. phongmy.wordpress.com Page 116

Phương Mặc không khách khí một miếng ăn hết, miệng nhai nhồm nhoàm, dùng sức gặm đầu, “Ừm... ừm, ngon.”

Chưa thấy ai mặt dày như vậy tự khen đồ mình làm ngon, Phương Diệc Nhiên cười, giơ tay lau nước bên mép cho cậu.

Phương Mặc lại ngây thơ không khách khí liếm ngón tay Phương Diệc Nhiên, không đợi Phương Diệc Nhiên rút tay về máng đã đón đầu: “Đều là chủ nhân dạy tốt.”

Há, còn học được cả nịnh nọt nữa, cậu vừa nói vậy, Phương Diệc Nhiên cũng không thể máng được nữa, đành giục ăn tiếp.

“Sau này em sẽ nấu ăn cho anh được không?” Phương Mặc nhìn Phương Diệc Nhiên đầy trông đợi, còn kém mỗi vậy đuôi mua vui cho chủ nhân nữa thôi.

Phương Diệc Nhiên ngẩn người, lẽ nào Phương Mặc thích làm việc nhà sao? Nếu đổi lại là Phương Diệc Nhiên mỗi ngày phải nấu ăn, thì y đã sớm bỏ của chạy lấy người rồi, vậy mà Phương Mặc lại còn vợ vào người, chủ động yêu cầu nấu ăn cho y? Thực sự là kinh ngạc.

Có điều nếu có người nấu ăn cho thì đương nhiên là tốt, đỡ phải ăn những món đầy dầu mỡ ở ngoài hàng. Còn về tay nghề thì, tự mình dạy cũng được. Phương Diệc Nhiên gật đầu đáp ứng, có điều y vẫn phải nói rõ với Phương Mặc, “Em muốn ăn thịt cũng được, nhưng mỗi bữa đều phải có thêm rau dưa.”

“...À.” Phương Mặc đầu tiên là vui vẻ, chủ nhân đáp ứng rồi, nhưng nghe tới phải ăn rau thì lại rầu rĩ, miễn cưỡng đáp ứng.

Phương Diệc Nhiên thấy hai lỗ tai Phương Mặc cứ như là cụp cả xuống, không khỏi xoa xoa vành tai cậu trêu: “Nhớ đó, nếu không sẽ bắt em ăn thức ăn cho chó.”

Phương Mặc lại càng méo mặt, ghét thức ăn cho chó lắm, chẳng có vị gì, rất khó ăn, đừng nói là không ngon bằng đồ ăn Phương Diệc Nhiên nấu, đến đồ mình nấu cũng không bằng.

Nhìn vẻ mặt oán hận thức ăn cho chó của Phương Mặc, Phương Diệc Nhiên thấy đáng yêu cực kỳ, liền nghiêng người sang thơm một cái lên môi cậu, coi như an ủi.

Phương Mặc muốn hôn lại, Phương Diệc Nhiên đã dịch ra, liền không khỏi bất mãn kêu lên “Em cũng muốn hôn.” Sau đó trước vẻ mặt đỏ khấc đỏ cười của Phương Diệc Nhiên, hôn y một cái thật kêu, coi như là hôn trả...

38. Chương 38

Hai người ăn xong, Phương Mặc rất tự giác dọn dẹp bát đĩa, Phương Diệc Nhiên thì sắp xếp hành lý. Đợi Phương Mặc dọn xong thì Phương Diệc Nhiên cũng gần kết thúc. Rõ ràng khi đi chỉ có một túi nhỏ, khi về thì là cả một vali to, đương nhiên nửa vali là chocolate. phongmy.wordpress.com Page 117

Chocolate đủ loại: Chocolate đen, chocolate trắng, bột cacao, chocolate truffles đủ vị như: black toffee của Pháp, mudhoney của Đức, kiss mousse của Bỉ, rum Cuba.

(= . = phần này ta edit lung tung vì search có cái hông ra)

Phương Diệc Nhiên lấy ra một hộp black toffee, thả một viên vào miệng mình, không hiểu Lục Nhân bằng mấy tuổi rồi sao còn có thể thích chocolate. Có điều vị cũng tạm được, chỉ có điều truffles vốn mềm mịn, cho vào miệng liền tan, ngon hơn nhiều so với chocolate thông thường, nhưng

không dễ bảo quản, chỉ có mùa này mới bán truffles, còn mùa hè sợ rằng chưa mở hộp đã tan mất.

Cảm giác mềm mịn lại thêm vị chocolate đen thuần hậu, hơi hơi đắng, toffee lại mang theo mùi bơ béo ngậy, cũng không tệ, có điều ăn một hai viên còn được, chứ còn... Phương Diệc Nhiên nhìn cả một vali chocolate đã đủ ngán, nuốt không trôi, kỳ lạ là tên kia ăn như thế mà cũng không thấy bị béo phì.

Phương Mặc dọn dẹp xong, lại mở nước nóng vào bồn cho Phương Diệc Nhiên, quay ra thấy Phương Diệc Nhiên đang ăn chocolate, trông có vẻ rất ngon, đương nhiên liền mò tới tranh ăn. Phương Diệc Nhiên còn chưa nhận ra thì Phương Mặc đã đến gần, ngậm lấy môi y, xâm nhập vào miệng y, đầu lưỡi liếm qua hàm trên, cướp đoạt miếng chocolate để nếm thử.

“Hu, đắng...” Phương Mặc liếm xong mặt liền méo xẹo, đắng ghê gớm, nhưng lại có vị ngọt nhẹ nhẹ, liền liếm môi vẻ còn thèm thuồng.

Phương Mặc còn đang nhâm nhi vị toffee, Phương Diệc Nhiên đã lên tiếng, “Cẩu ngốc!” Lại quấy rầy y!

Lập tức lấy một miếng chocolate nhét vào miệng Phương Mặc, sau đó môi cũng bám theo, tách môi Phương Mặc ra, thần tốc tiến vào. Chocolate truffles thơm nồng tan chảy giữa hai đôi môi, trong vị đắng ẩn chút ngọt, mùi hương thơm ngọt lan ra, Phương Mặc “ưm” một tiếng, hé miệng cực kỳ phối hợp, đầu lưỡi động đậy, không biết là đang đuổi theo viên chocolate hay là lưỡi của Phương Diệc Nhiên.

“Hình như hơi ngọt ngọt.” Sau khi hai người rời ra, Phương Mặc phát biểu, không biết là nói chocolate hay nước miếng của Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên nheo mắt, nắm lấy cằm Phương Mặc nhìn trái nhìn phải, muốn xác định xem người này rốt cuộc là ngốc thật hay ngốc giả vờ, cứ luôn mê hoặc y phạm tội, nhưng trên mặt cậu lại chỉ có một vẻ điềm nhiên. Thực sự không nhìn ra được gì, y thở dài, nhéo mắt cậu một cái, thất bại đi tám. phongmy.wordpress.com Page 118

Phương Mặc xoa xoa mặt nhìn theo, rồi lại lạch bạch đi lấy áo ngủ cho y, sau đó thấy hộp truffles đã mở nọ, lại cho một viên vào miệng nếm thử, hừm, vẫn đắng, không ngọt như ở trong miệng Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên tắm xong đi ra liền thấy Phương Mặc đang ngồi xồm ăn chocolate tới quên cả trời đất, sắp sửa ăn hết cả một hộp rồi...

“Ngon chứ?” Đừng nói Phương Mặc cũng giống Lục Nhân, thích ăn chocolate.

“Khó ăn lắm.” Phương Mặc đáp.

Khó ăn mà em còn ăn... Phương Diệc Nhiên nhướn mày, vừa lau tóc vừa nhìn Phương Mặc đang ngồi xồm dưới đất.

“Vị không giống như vừa nãy anh cho em ăn...” Phương Mặc không hiểu, vì sao lúc sau ăn lại

chỉ thấy đấng, tiện tay nhận lấy khăn tắm lau tóc giúp Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên trợn mắt, cái tên này đúng là... lẽ nào vì để xác định xem vị có giống không mà ăn cả hộp chocolate?

“Đi tắm đi, đừng ăn nữa, nếu ăn hết thì Lục Nhân lại làm phiền tôi, chứng minh thư của em còn phải nhờ cậy vào anh ta đấy.” Nói rồi đẩy người vào trong phòng tắm, mình thì đem chocolate truffles nhét vào tủ lạnh. Thứ này ăn ngon, nhưng là phải bảo quản ở nhiệt độ thấp, chỉ cần hơi nóng một chút thì tan hết, lúc đó đem cho Lục Nhân mà trông khó coi quá thì hẳn lại oán giận. Phương Mặc tắm vù một cái liền ra, Phương Diệc Nhiên đã lên giường, cậu cũng bò lên theo, chui vào chăn, đương nhiên, cả người trần như nhộng...

Cũng may Phương Diệc Nhiên đã quen rồi, biết Phương Mặc thích ngủ như vậy, cho nên lúc có tên cả người trơn tuột chui vào lòng cũng không giật mình, mà kéo sát vào nói “Ngày mai đi mua cho em thêm ít đồ nhé.”

“Ừ.” Phương Mặc đồng ý, dù sao chỉ cần đi cùng Phương Diệc Nhiên thì đi đâu cũng được, cậu đều không để tâm.

“Đúng rồi, cho em cái này.” Phương Diệc Nhiên lấy chìa khóa và thẻ tín dụng ở tủ đầu giường đưa cho Phương Mặc, “Đây là chìa khóa nhà, đừng làm mất nhé.”

“Hihi...” Phương Mặc nhận lấy, cười ngốc thành tiếng, gơ chìa khóa dự phòng lên nhìn trái nhìn phải, như muốn nhìn ra cái gì đó, rồi bỗng nhiên nhồm dậy, nhìn Phương Diệc Nhiên chăm chăm, thấy Phương Diệc Nhiên mang vẻ khó hiểu thì liền cười khúc khích gổ vào vai y.

Chủ nhân đưa chìa khóa nhà cho cậu, có phải ý là đáp ứng sẽ cho cậu đi theo y, sau này sẽ không đuổi cậu đi nữa. phongmy.wordpress.com Page 119

“Cười gì vậy.” Phương Diệc Nhiên buồn cười nhéo mặt cậu một cái, lại tiếp: “Cái này là thẻ phụ từ thẻ tín dụng của tôi, mỗi tháng có giới hạn tiêu mười vạn, em cầm dùng tạm đi, nếu thiếu thì nói với tôi.”

Cầm chiếc thẻ hạn dùng mỗi tháng còn nhiều hơn cả lương một năm của người bình thường, Phương Mặc lại không tỏ thái độ vui mừng gì, tùy tiện ném sang một bên.

“Đừng vút lung tung.” Phương Diệc Nhiên tức giận vỗ cậu một cái “Nếu tôi không có thời gian đi mua đồ cùng em thì em tự đi, mật mã là 251314, nhớ kỹ đấy.”

(:)) mật mã thiếu muối vậy?)

“Vậy đợi anh rảnh thì cùng đi.” Dù sao cậu cũng không muốn thứ gì, đơn thuần là thích đi cùng với chủ nhân thôi, còn đi đâu làm gì cũng không quan trọng, dù là như bây giờ hai người ôm nhau chuyện trò cậu cũng thích. Vậy nên Phương Diệc Nhiên không rảnh thì không đi là được, cậu cũng đâu có muốn đi một mình.

“Em...” Không thể nào cứ dính lấy tôi 24/24 chứ hả... Phương Diệc Nhiên bất đắc dĩ, lại không biết nên nói cậu làm sao, vuốt ve lưng cậu, xoa một lúc thì tới chỗ từng bị thương.

“Có còn đau không?” Sưng thì không còn nữa, nếu chỉ sờ thì không thấy có gì khác thường cả.

“Dạ?” Đầu tiên Phương Mặc không hiểu Phương Diệc Nhiên có ý gì, mãi một lúc mới nhận ra là y đang hỏi về chỗ lần trước mình bị đập vào, lắc đầu “Không đau nữa.”

Vốn cũng không đau lắm, chỉ có chủ nhân cứ lo quá lên.

Phương Diệc Nhiên vẫn không yên tâm, liền ngồi dậy xốc chăn lên, bật đèn đầu giường. Thân thể trắng bóng của Phương Mặc liền bại lộ trước mắt, Phương Diệc Nhiên vỗ một cái lên hông cậu, nói: “Xoay người lại, để tôi xem.”

“Ừm.” Phương Mặc ngoan ngoãn xoay lại, nằm sấp trên giường, đồng thời nghiêng đầu nhìn Phương Diệc Nhiên.

Cũng may, đã hết bầm, biến thành một mảng xanh tái mang chút màu vàng trải rộng ở sau lưng, Phương Diệc Nhiên xoa nhẹ mấy cái, hỏi: “Có thật là không đau không?”

Phương Mặc không nói, tựa vào gối lắc đầu, nhìn dáng vẻ lo lắng của Phương Diệc Nhiên, xoay người muốn xem vết thương phía sau kinh khủng thế nào mà làm chủ nhân lo như thế.

Giờ thì hay rồi, một tay Phương Mặc ép sát vào, một tay chống xuống giường, xoay người lại, đường cong thân thể hoàn toàn triển lộ, quả thực không sót một điểm gì, đặc biệt là phần eo, mơ hồ lộ ra sáu khối cơ xinh đẹp, xuống chút nữa là lưng vật đang ngủ say trong rừng cũng có thể lơ mơ nhìn thấy, thiếu chút nữa thì Phương Diệc Nhiên phun máu mũi, liền vội đập một cái “Động đây gì đấy, cẩn thận vẹo eo.” phongmy.wordpress.com Page 120

“Ừm.” Phương Mặc ngoan ngoãn nằm lại như cũ, để Phương Diệc Nhiên thỏa thích thưởng thức tấm lưng trần và cặp hông cong của cậu. Vì Phương Diệc Nhiên ngồi nên ngay cả nơi bí ẩn giữa hai hông cũng ần ần hiện hiện, thậm chí Phương Diệc Nhiên còn có suy nghĩ muốn tách hai hông cậu ra để thưởng thức dáng vẻ kiều diễm của nơi đang chờ hé nở đó.

Nghĩ tới nhiệt độ nơi đó, hình như trong lòng cũng nóng lên...

Bản thân đang suy nghĩ cái gì thế này... Phương Diệc Nhiên xoa thái dương, sao lại nhìn thân thể Phương Mặc mà động dục (:”Đ ko động mới lạ thôi anh), liền vội vã quay mặt, nhìn đi chỗ khác. Còn nhìn tiếp không khéo y sẽ biến ảo tưởng thành hành động mất.

Nắm lấy chân cậu định nhấc lên xem vết thương trên đùi, không ngờ vừa nhấc lên, thì chỗ vừa nãy còn như ẩn như hiện liền thoáng cái lộ ra. Phương Diệc Nhiên vội vã nhìn một cái rồi cuống quýt buông ra, kéo chăn đắp lên cho Phương Mặc, đồng thời tự kiểm điểm, có phải lâu lắm rồi không làm hay không mà bất kể nhìn Phương Mặc kiểu gì cũng thấy bị mê hoặc...

Phương Diệc Nhiên vừa nằm xuống, Phương Mặc đương nhiên liền đu lấy, Phương Diệc Nhiên vội đẩy cậu ra. Lúc này y không dám đảm bảo sẽ không làm gì nếu Phương Mặc cứ tiếp tục nằm trong lòng không hề phòng bị như thế.

Phương Mặc bị Phương Diệc Nhiên đẩy ra, lập tức lại mang vẻ tủi thân, chủ nhân lại không cho cậu đến gần...

Phương Diệc Nhiên thấy có chút tội lỗi, rõ ràng là bản thân có động cơ bất lương, lại đi giận cá chém thớt lên đầu Phương Mặc. Trái với vẻ ngoài cao lớn, tâm tư cậu rất mẫn cảm, từ sau lần

trước đuổi cậu đi, cậu liền luôn bám theo y với vẻ dè dặt, hiện tại lại không cho cậu dựa vào gần, chắc chắn cậu sẽ nghĩ y lại giận cậu, hoặc là cậu đã làm y không vui... Nhìn cái vẻ mặt tội nghiệp đó, Phương Diệc Nhiên liền vội kéo cậu vào lòng.

“Không có việc gì đâu, tại người tôi lạnh, sợ em dựa sát vào sẽ khó chịu.”

Phương Mặc không nói gì, chỉ ôm eo Phương Diệc Nhiên, vuốt ve làn da y, còn quắp lấy chân y, ý tứ đó không cần nói cũng hiểu, rõ là cậu tin lời Phương Diệc Nhiên nên định sưởi ấm cho y đây mà...

Phương Diệc Nhiên dở cười dở khóc, cái tên này... Có điều rõ ràng là mình chui vào chăn trước, Phương Mặc thì còn cởi trần đi lại bên ngoài lâu như thế, vậy mà thân nhiệt vẫn cao hơn. Được cậu ôm như vậy rất thoải mái, toàn thân không chỗ nào là không áp vào nhau.

Phương Diệc Nhiên vỗ vỗ lưng Phương Mặc “Nhắm mắt lại, ngủ đi.”

Phương Mặc khép mắt, nhưng không dừng tay, Phương Diệc Nhiên cười để cậu tùy ý, người dần ấm lên, cơn buồn ngủ cũng ập tới, hai người cứ thế ôm nhau chìm vào giấc nồng.

phongmy.wordpress.com Page 121

39. Chương 39

Hai người ngủ một giấc sáng khoái, từ chiều hôm trước tới tận trưa hôm sau, mãi đến khi dới mới tỉnh dậy.

Phương Diệc Nhiên đi rửa mặt đánh răng, Phương Mặc thì vui vẻ sắp xếp chăn đệm, sau đó vào bếp nấu cơm. Phương Diệc Nhiên làm vệ sinh cá nhân xong đi ra, thấy giường chiếu được sắp xếp gọn gàng liền mỉm cười, thông thả đi vào bếp đứng ở cửa nhìn Phương Mặc đang bận bịu.

“Nấu một ít cháo sườn đi, không cần bày vẽ.” Phương Diệc Nhiên nói, “Em đi đánh răng rửa mặt đi, để đây cho tôi.”

Rồi đẩy Phương Mặc ra, Phương Diệc Nhiên lấy gạo đã ngâm sẵn cho vào nước xương hầm hôm qua, bật bếp, chậm rãi nấu. Chốc lát sau nước đã sôi, mùi thơm lan tỏa bốn phía, hòa cùng với hương gạo, làm cho người ta bứt rứt tay chân.

Phương Diệc Nhiên múc thử một chút xem mặn nhạt thế nào, vừa quay ra đã thấy Phương Mặc nhìn về đằng này đầy khao khát, ánh mắt lóe sáng chăm chăm vào nồi cháo. Phương Diệc Nhiên cười lắc đầu, lại múc một thìa đưa tới bên miệng Phương Mặc.

Phương Mặc cười híp mắt, há miệng một cái liền ngậm cả chiếc thìa vào luôn, nhanh tới mức Phương Diệc Nhiên không kịp cản.

“Cẩn thận nóng...” Phương Diệc Nhiên còn chưa nói xong.

“Á... xiii, nóng quá...” Phương Mặc bị bỏng liền thè lưỡi ra thổi phù phù.

“Ngốc này.” Phương Diệc Nhiên không biết nên cười hay khóc, bản thân rõ là sợ nóng lại còn vội vàng như thế, cứ thế nuốt luôn cả một thìa cháo, không bỏng chết mới lạ.

Nhéo cằm cậu để nhìn xem có bị phỏng không, may mà chỉ hơi đỏ lên, liền thổi thổi vào lưỡi cho

cậu.

Tuy rằng nóng, nhưng Phương Mặc vẫn nuốt ực một cái, không cần nhai nuốt luôn cả miếng cháo lẫn thịt vào bụng, “Ngon lắm.”

“Còn không bồng chết đi...” Phương Diệc Nhiên bó tay, chưa từng thấy ai tham ăn như thế.

“Em muốn nữa.” Phương Mặc kéo tay áo Phương Diệc Nhiên, ý là một miếng còn chưa đủ.

“Sắp được rồi, không được ăn vụng.” Tuy miệng nói vậy nhưng vẫn múc thêm một thìa cho Phương Mặc, lần này còn sẵn sớt thổi cho nguội mới để cậu ăn, miễn cho cậu ngốc này vì mê ăn mà bị bỏng.

Lần này Phương Mặc không bị nóng, ngon lành trôi thẳng vào bụng, vẫn còn thòm thèm liếm sạch cái thìa. phongmy.wordpress.com Page 122

Đầu lưỡi màu đỏ tươi liếm quanh thìa, lại thêm vẻ mặt thỏa mãn của Phương Mặc, đủ biết là mê hoặc như thế nào. Phương Diệc Nhiên đập cậu một cái “Rửa tay dọn bàn đi.” Đem cái thìa bị Phương Mặc liếm như là mĩ vị nhân gian nhét vào tay cậu, tức giận nói, tiện thể sai cậu đi làm việc.

Phương Mặc bê lên hai bát cháo lớn, còn có một đĩa thịt viên còn lại từ hôm qua nhồi đậu không hết, thế là xong bữa trưa của hai người.

Phương Diệc Nhiên ăn chậm rãi tao nhã, từng thìa vừa phải, chỉ ăn từ mép thìa, trái lại thì Phương Mặc ngậm hết cả thìa vào miệng, lại còn ngai ăn chưa đủ nhanh, bưng cả bát lên húp, ăn hết bát này tới bát khác.

Lẽ nào ngon tới mức như thế sao... Thấy Phương Mặc ăn ngon lành như thế, đến Phương Diệc Nhiên cũng bất giác ăn thêm mấy miếng, có điều, món xương được Phương Diệc Nhiên hầm hai ngày mới ra được hương vị, giờ toàn bộ đều trôi tuột vào bụng Phương Mặc, khiến Phương Diệc Nhiên có chút bất đắc dĩ.

Phương Mặc liếm xương sạch sẽ xong lại liếm bát, liếm bát xong thì liếm môi, vẻ còn chưa đủ, nhìn sang Phương Diệc Nhiên đầy trông mong.

“Ngon không?” Phương Diệc Nhiên hỏi.

“Ngon.” Phương Mặc liên tục gật đầu, mắt thì nhìn chăm chăm vào thịt trong bát Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên buồn cười, vốn định nhường cậu ăn, dù sao y cũng không hứng thú lắm, nhưng mà cậu còn ăn nữa sợ sẽ bị đầy bụng, vậy nên làm bộ không phát hiện, tiếp tục chậm rãi ăn phần của mình.

Phương Mặc thèm tới độ ngồi một bên chảy nước miếng, Phương Diệc Nhiên còn cố ý đùa cậu, “No rồi à?”

Phương Mặc nhìn vào bát Phương Diệc Nhiên, gật đầu rất bí tráng, ý là đã no. Chủ nhân mới ăn có một chút, không thể tranh của y được.

Buồn cười tới mức Phương Diệc Nhiên liền vui vẻ múc một miếng thịt lớn trong bát đút cho

Phương Mặc, “Được rồi, ăn đi.”

Phương Mặc nhìn miếng thịt hầm nhừ, nuốt nước miếng một cái, lại đẩy trả cho Phương Diệc Nhiên, “Chủ nhân ăn đi.”

Phương Diệc Nhiên “Ồ” một tiếng, cũng không miễn cưỡng Phương Mặc, nhờ tay Phương Mặc ăn luôn miếng thịt, khéo mắt liếc sang quả nhiên thấy vẻ mặt Phương Mặc tràn đầy đau lòng lại thêm muốn, khiến Phương Diệc Nhiên bật cười thành tiếng. phongmy.wordpress.com Page 123
“Không đùa em nữa, ăn đi.” Lần này Phương Mặc không khách khí nữa, khẩn cấp nuốt luôn miếng thịt như là sợ Phương Diệc Nhiên sẽ đổi ý.

Cứ vậy, Phương Diệc Nhiên ăn cháo, thịt thì dứt cho Phương Mặc ăn, hai người ăn một miếng em một miếng giải quyết nốt hơn nửa bát cháo còn lại của Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên xoa xoa cái bụng hơi phình lên, miễn cưỡng ngồi vào sofa chờ thức ăn tiêu hóa, nhìn Phương Mặc tự giác đi rửa bát.

Đội cậu rửa xong, hai người thay đồ ra ngoài đi shopping, Phương Mặc không có đồ dùng sinh hoạt, cái gì cũng cần mua.

“Em muốn cái này!” Phương Mặc chỉ vào một cái cốc đánh răng mà nói, Phương Diệc Nhiên còn tưởng sẽ là hình cục xương, đợi Phương Mặc đưa cho xem thì hóa ra là một cái cốc sứ trắng rất bình thường, dưới đáy có một nhánh lan, giống y như cái y đang dùng...

Phương Diệc Nhiên không hiểu một cái cốc bình thường như thế có gì làm Phương Mặc thích thú, vẻ rất chi hài lòng, có điều cậu thích thì mua, để cho Phương Mặc bỏ vào xe đẩy.

Bàn chải đánh răng, khăn mặt cùng đáng vẻ, nhìn đồ Phương Mặc ném vào xe, cuối cùng Phương Diệc Nhiên cũng nhận ra vấn đề —— không phải là Phương Mặc có sở thích đặc biệt nào, mà là cậu đang tìm những thứ giống hệt đồ y đang dùng. Phương Diệc Nhiên cầm lên chiếc khăn mặt Phương Mặc vừa bỏ vào, nói: “Giống y như nhau, không sợ nhầm sao...”

“Không đâu, của chủ nhân sẽ có mùi của chủ nhân.” Phương Mặc cười tủm tỉm, tiếp tục ném đồ vào xe, một cốc uống nước giống của Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên lườm cậu, nói đừng gọi lung tung ở chỗ đông người...

Vừa lúc đi ngang qua hàng bán giày mũ, có loại mũ len của trẻ con, cũng có loại thiết kế như mũ quân đội, vuông vuông, bên cạnh có hai miếng như là tai giả, bên dưới có hai sợi dây dài, đoạn cuối còn buộc hai quả bóng nhỏ bằng len, rất đáng yêu.

Phương Diệc Nhiên thấy Phương Mặc đang nhảy nhót tung tăng bên cạnh đáng vẻ như trẻ con, liền kéo Phương Mặc tới, bảo cậu cúi đầu xuống, sau đó đội mũ lên cho cậu.

Phương Mặc ngẩng đầu, vui vẻ kéo hai quả bóng nhỏ bên tai xuống xem, quay sang cười với Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên cũng mỉm cười, nhìn cậu bây giờ thật giống y một chú chó bự đang kéo kéo hai lỗ tai, đáng yêu vô cùng, gương mặt rõ ràng cực kỳ anh tuấn bị chụp chiếc mũ ngốc nghếch lên lại có vẻ dễ thương bất ngờ, rất thích hợp với một Phương Mặc ngơ ngác.

Mua đồ dùng sinh hoạt xong xuôi, Phương Diệc Nhiên đưa Phương Mặc đi mua điện thoại di động. Thân là một người hiện đại mà đến di động cũng không có thì quả thực là một chuyện phongmy.wordpress.com Page 124

không tưởng tượng nổi, ngay đến ăn mày ven đường cũng phải có một cái. Hơn nữa nếu có chuyện gì thì y cũng dễ dàng liên lạc với cậu.

Phương Mặc đương nhiên lại muốn một cái giống của Phương Diệc Nhiên, lần này bị Phương Diệc Nhiên cự tuyệt. Cái của y là một chiếc PDA để làm việc, đừng nói là nó vô dụng với Phương Mặc, mà cậu có biết dùng hay không cũng là vấn đề. Phương Diệc Nhiên chọn cho cậu một cái điện thoại cảm ứng, thao tác cực kỳ đơn giản.

Phương Mặc không có được điện thoại giống Phương Diệc Nhiên, dẫu môi vẻ không hài lòng, nhưng đợi tới khi Phương Diệc Nhiên lưu số của mình vào máy vừa mua thì Phương Mặc lại vui vẻ ra mặt, hào hứng nhìn dãy số duy nhất trong điện thoại, sau đó đổi ba chữ “Phương Diệc Nhiên” mà y lưu vào thành hai chữ “Chủ nhân”, lại ấn vào nút gọi, hớn hỏ nghe điện thoại của Phương Diệc Nhiên vang lên.

Phương Diệc Nhiên lắc đầu cười, để kệ cho điện thoại kêu, Phương Mặc cũng không ngắt máy, mãi cho đến khi hệ thống tự động ngắt mới thôi, lại ấn vào nút gọi lại....

Phương Mặc cứ gọi đi gọi lại như thế, Phương Diệc Nhiên nghe điện thoại trong túi cứ kêu liên tục, cuối cùng phải vỗ cậu một cái, “Đủ chưa, còn nghịch nữa là tôi tịch thu đấy.”

Lúc đó Phương Mặc mới chịu dừng lại, lè lưỡi với Phương Diệc Nhiên, đáng vẻ như đứa nhóc nghịch ngợm.

Phương Diệc Nhiên vừa nói xong, điện thoại lại reo, Phương Diệc Nhiên buồn bực, càng ngày càng không biết nghe lời rồi, trước đây Tiểu Bát ngoan biết bao nhiêu cơ mà, lườm cậu nói, “Vẫn còn nghịch à?”

“Không phải em mà...” Phương Mặc nói đầy oan ức.

Lúc này Phương Diệc Nhiên mới nhận ra là người khác gọi đến, vội lấy ra nghe.

“Xin chào, Phương Diệc Nhiên đây.”

“Sao lâu thế mới nghe điện thoại hả? Vừa về mà đã phải tới công ty bận bịu rồi à? Sao không nghỉ ngơi thêm mấy ngày.”

Vừa nghe giọng, ra là Lục Nhân, Phương Diệc Nhiên bật cười, tiện thể trừng mắt với Phương Mặc bên cạnh, đều tại cậu gây sự, “Không phải, đang ở siêu thị nên không nghe thấy.”

“À, tên kia đang ở cạnh cậu hả?”

Phương Diệc Nhiên nhìn Phương Mặc, nói: “Ừm, đang ở đây.”

Lục Nhân ở đầu bên kia mỉm cười: “Lúc nào mang tới cho tôi xem.” phongmy.wordpress.com Page 125

“Anh chuẩn bị giải thích cho tốt xem vì sao anh lại biết chuyện của Tiểu Bát?” Phương Diệc Nhiên nhướn mày hỏi, nói cứ như Phương Mặc là sinh vật ngoài hành tinh gì đó cần phải dẫn tới cho hắn nghiên cứu không bằng.

“Nói gì vậy, đúng là hảo tâm không có hảo báo, không phải là cậu nhờ tôi điều tra sao.”

“Thôi gặp rồi nói, đúng rồi, giúp tôi làm chứng minh thư cho cậu ta nhé.”

“Há, tôi nói cậu đó, tưởng tôi là vạn sự thông à, giấy tờ cho chó xong rồi, lại tới giấy tờ cho người, lúc thì lại phải kiêm cả thám tử tư.” Lục Nhân trêu.

“Không thể sao, không phải chỗ anh rất tiện à, gọi một cú điện thoại là xong, tôi không nhờ anh thì còn nhờ ai.” Phương Diệc Nhiên cũng cười.

“Gọi điện thôi thì sao cậu không tự gọi đi?” Lục Nhân nổi giận.

“Ôi chao, chocolate phải đem cho chó ăn thôi.” Phương Diệc Nhiên uy hiếp.

“Hừ hừ, biết ngay lại lấy cái đó ra đàn áp mình, được rồi, muốn giả như thế nào, gửi ít tư liệu đến đây đi.”

“Được, ngày mai anh có bận không? Ra ngoài ăn được không?”

“Buổi trưa đi, gặp ở chỗ cũ.”

“Được, hẹn mai gặp.” Phương Diệc Nhiên cúp máy, tiếp tục đưa Phương Mặc đi lượn siêu thị, không chỉ mua đồ ăn tối, Phương Diệc Nhiên còn tiện tay lấy mấy tờ thực đơn cho Phương Mặc. Đã có người đảm nhiệm việc nấu nướng, đương nhiên phải tranh thủ chút lợi ích cho bản thân, để cho cậu học nấu món này món kia, hehe.

40. Chương 40

Phương Diệc Nhiên đưa Phương Mặc tới địa điểm thường hẹn gặp Lục Nhân, đương nhiên còn mang theo cả thùng chocolate của Lục Nhân và một vài trang phục nam công ty chưa công bố. Đây là một nhà hàng dành riêng cho hội viên, mặt tiền không lớn, nhưng bên trong thì lắt léo nhiều góc ngách, không phải kiểu xa hoa xanh xanh vàng vàng, mà mỗi nơi mỗi chỗ đều tỏa ra sự ấm áp thư thái, nói ngắn gọn chính là không mất phẩm vị. Khi rảnh rồi Phương Diệc Nhiên dẫn Lục Nhân đều thích tới đây thư giãn, yên tĩnh lại riêng tư, uống một chén cà phê, phơi nắng, đọc sách giải trí, rất thích ý.

Phương Diệc Nhiên vừa vào, nhân viên trông cửa đã mỉm cười: “Phương tiên sinh, Lục tiên sinh đang ở phòng ăn trên tầng cao nhất đợi ngài.”

Phương Diệc Nhiên cười gật đầu, dắt theo Phương Mặc vào thang máy. Trên tầng cao nhất là một phòng tiệc đứng lộ thiên, ở đó không chỉ có ánh sáng đẹp, lại có thể quan sát toàn bộ cảnh

sắc của Giã Lam Hồ, nhà hàng bày một cây dù trắng lớn, bên dưới một vài chiếc bàn sắp xếp tùy hứng, có nét thú vị riêng.

Phương Diệc Nhiên vào cửa, liền thấy Lục Nhân đang lười biếng ngủ gà ngủ gật bên cạnh lan can hơi nghiêng ra Giã Lam Hồ,

Ánh nắng chiều vương trên người hắn, như là phủ một tầng vàng kim, đầu hơi nghiêng gối lên tay, tuy ngủ, nhưng trên mặt mang chút ý cười, khoe miệng khẽ nhếch, như đang thấy mộng đẹp.

Mỗi một đường nét ngũ quan đều rất bình thường, nhưng kết hợp với nhau lại toát lên một vẻ quyến rũ đầy ma mị.

“Sao lại ngủ gật ở đây, không sợ cảm lạnh à.” Phương Diệc Nhiên đi tới bên cạnh Lục Nhân, vỗ vỗ gọi hẩn tỉnh dậy.

“Đến rồi sao?” Lục Nhân tỉnh lại, mở mắt ra, một đôi mắt phượng xanh xé, thoáng chốc trở thành tiêu điểm trên toàn bộ gương mặt. Ai từng thấy đôi mắt của Lục Nhân đều sẽ hiểu cái gì gọi là ‘Mị nhân như tơ’. Dù Lục Nhân không có biểu cảm gì, thì ánh mắt đó cũng như là đang phóng điện, càng không cần nói tới lúc hẩn cố ý quyến rũ người ta.

Đeo lên một đôi kính, chặn bớt vẻ dụ hoặc của đôi mắt, xoa xoa trán, nói “Vừa vặn tới phiên trực, trước khi đi lại có một ca khẩn cấp tới, đứng trước bàn mổ hơn bốn tiếng liền, nên nằm phơi nắng một lúc liền thoải mái quá ngủ quên mất.”

“Tôi tưởng hôm nay anh được nghỉ chứ.” Phương Diệc Nhiên nhú mày, nói như vậy là hơn hai mươi mấy tiếng rồi hẩn chưa ngủ sao? Đã vậy mà còn hện y, người này thật là...

Lục Nhân cười xoa xoa chỗ mày chau lại của Phương Diệc Nhiên, “Đợi tới lúc tôi rảnh rồi thì cậu lại bận, không sao đâu, có thể sớm ăn chocolate cũng tốt, ăn rồi tôi mới an tâm mà ngủ.”

Tay Lục Nhân còn chưa đụng vào Phương Diệc Nhiên thì bên cạnh đã có một bàn tay khác đẩy văng nó ra... Sau đó trừng mắt nhìn Lục Nhân đầy giận dữ, ngoại trừ Phương Mặc ra còn ai vào đây nữa.

Phương Diệc Nhiên lẫn Lục Nhân đều sửng sốt, Phương Diệc Nhiên mắng: “Phương Mặc!”

Lục Nhân thì lại mỉm cười, hiếu kỳ quan sát Phương Mặc, “Chó ngoan hộ chủ.”

Lúc này đến phiên Phương Diệc Nhiên trách cứ Lục Nhân, tuy người này thường xuyên độc mồm độc miệng, nhưng không thể nói Phương Mặc như thế ngay trước mặt mình được. Nếu đã đưa theo thì là bạn của mình, tối thiểu cũng phải tôn trọng.

Thấy Phương Diệc Nhiên có vẻ giận, Lục Nhân liền giơ tay làm bộ đầu hàng, “Được được, tôi không nói nữa.” phongmy.wordpress.com Page 127

“Của anh đây.” Phương Diệc Nhiên tức giận đẩy chocolate cho Lục Nhân, Lục Nhân nhận lấy, vội vã mở luôn một hộp, cho một viên vào miệng, sau đó vẻ mặt đầy thỏa mãn, còn liếm ngón tay, nói: “Hmm, ngon thật.”

Phương Diệc Nhiên lắc đầu bất đắc dĩ, thật không hiểu sao Lục Nhân có thể ăn chocolate thay cơm, có gì ngon đâu, ăn nhiều đồ ngọt như vậy mà không ngán. Lại nhìn sang Phương Mặc đứng bên cạnh, nhẹ nhàng nói: “Thích ăn gì thì cứ tự đi lấy nhé.” Rồi chỉ những bàn để thức ăn đằng xa.

Phương Mặc trừng mắt nhìn Lục Nhân không nói gì, Lục Nhân vẫn đang nằm ườn ra trên ghế như động vật nhuỷn thể, đón lấy ánh mắt thăm dò của Phương Mặc, mỉm cười lại với cậu, không quên tiện tay cho thêm một viên chocolate vào miệng.

“Phương Mặc?” Phương Diệc Nhiên đẩy cậu một cái, rốt cuộc là có chuyện gì thế này? Từ khi

nào mà đến thức ăn cũng không còn sức hấp dẫn với Phương Mặc nữa, trước khi đi còn muốn tranh đồ ăn trong bát mình mà, chẳng lẽ là ăn no quá? Chắc không phải là bị Lục Nhân mê hoặc chứ? Phương Diệc Nhiên quay đầu lại nhìn cái người tuyệt đối có thể gọi là có sức hút kia, không thể nào...

Lúc này Phương Mặc mới hoàn hồn, hỏi Phương Diệc Nhiên muốn ăn gì để cậu đi lấy.

“Em thích gì thì lấy cái đó, tôi sao cũng được.”

“Hắn ta thực sự có thể biến thành chó à? Nhìn qua thì cũng không khác gì người bình thường a?”

Lục Nhân tựa lưng vào ghế, vẫn tiếp tục đánh giá Phương Mặc ở đằng xa.

Phương Diệc Nhiên đáp hắn một cái, nói cái gì vậy, cái gì mà so với người bình thường,

“Phương Mặc vốn chẳng có chỗ nào không bình thường.”

“Ồ.” Lục Nhân trả lời có lệ, bỗng lại hiếu kỳ tiến tới trước mặt Phương Diệc Nhiên, “Đúng rồi đúng rồi, cậu có bảo hắn biến hình cho cậu xem chưa? Có cần phải đọc chú ngữ gì không? Gọi hắn đến biến xem thế nào được không.”

“Lục Nhân!” Hắn coi Phương Mặc là người trong gánh xiếc sao? Phương Diệc Nhiên giận dữ nhìn hắn, tuy biết hắn không hề có ác ý, chỉ là hiếu kỳ như thấy một thứ đồ chơi mới mẻ, nhưng người nói vô ý, người nghe thì chưa chắc. May mà hắn không hỏi ngay trước mặt Phương Mặc, ai biết rốt cuộc Phương Mặc có bí mật gì, nếu như vô tình đụng phải vết thương của người khác thì sao, vậy nên tuy bản thân y cũng hiếu kỳ, nhưng chưa bao giờ dám hỏi Phương Mặc về chuyện này.

Phương Diệc Nhiên biết nếu y hỏi, thì Phương Mặc nhất định sẽ nói cho y, nhưng mỗi người đều có những chuyện riêng tư, không cần vì thỏa mãn sự hiếu kỳ của bản thân mà tìm tòi tới cùng, nhất định phải đào xới vết thương của người khác.

“Không nói nữa là được chứ gì, có thể cũng giận.” Lục Nhân nhún vai, lại đưa một viên khác vào miệng, tiếp đó nghiêm mặt nói “Có điều cậu phải tự bảo hộ cho tốt, bây giờ xem chừng hắn có phongmy.wordpress.com Page 128

về nghe lời, nhưng ai biết có khi nào đột nhiên phát cuồng không, có khát máu như người sói hay không, có khi biến thân cần có điều kiện gì đó cậu không tưởng tượng nổi, nói chung là, tự bảo vệ bản thân, mất một sợi tóc, tôi liền làm thịt hắn đem nấu.”

“Tôi biết rồi, anh đừng lo lắng, có điều theo tôi thấy thì Phương Mặc biến thân cũng không cần máu hay gì đó, về phần tính công kích thì, ngoại trừ phá đám tôi với người khác hẹn hò, thì còn chưa có biểu hiện gì khác.” Nghĩ tới đây Phương Diệc Nhiên không khỏi bật cười, có điều y cũng phải nhìn thẳng vào những lời Lục Nhân nói, đừng tưởng cái câu làm thịt đem nấu là uy hiếp cho vui, người này dễ sẽ làm thật lắm.

“Hahaha.” Nghe được câu cuối của Phương Diệc Nhiên, Lục Nhân bật cười, “Con cún này cũng hẹp hòi ghê nha. Ôi chao, sớm biết là thú vị như thế thì tôi đã đồng ý nuôi hộ cậu mấy ngày rồi.”

“Đừng có chó với cún nữa được không.” Phương Diệc Nhiên cau mày “Được rồi, rốt cuộc làm

sao mà anh biết được chuyện Tiểu Bát có thể biến thành người?”

“Không phải cậu nói trong nhà đột nhiên có người quét dọn giặt đồ nấu cơm cứ như bản hiện đại của Ốc đồng cô nương sao, tôi sai người giám sát cậu, bảo bọn họ chú ý tất cả những tình huống quanh cậu. Không ngờ mấy tên đó lại nghe lời như thế, cậu gửi chó lại cửa hàng, họ cũng chia nhau ra giám sát động tĩnh, đúng khi đó tình cờ thấy được tên kia leo tường trốn ra khỏi hàng thú cảnh, vốn tưởng là trộm vặt thôi nên không để ý, nhưng rồi lập tức thấy người của cửa hàng chạy đi tìm chó, chính là chú chó của cậu.

Vậy còn chưa xong, người ở lại quan sát nhà cậu thấy hần đi vào, lúc đi vào là chó, đi ra lại là người.” Lục Nhân buông tay, dáng vẻ cậu-biết-rồi-đấy: “Mặc dù rất ly kỳ, nhưng liên hệ lại với nhau thì chỉ có cách giải thích này là hợp lý nhất. Vốn định chờ cậu về để nói rõ, cứ nghĩ chó nhà cậu bám người tới mức phải trốn khỏi hàng thú cảnh về nhà chờ cậu về thì vầy đuôi đón cậu ở cửa cơ, ai ngờ hần bám cậu sang tận Paris luôn.” Nói tới đây lại dùng ánh mắt khinh thường nhìn Phương Mặc ở phía xa, đàn ông con trai lớn dùng rồi còn bám người như thế, hừ.

Vừa lúc Phương Mặc cũng nhìn về phía họ, Lục Nhân híp mắt cười đều, bỗng nhiên muốn trêu cậu, cầm một viên chocolate đút vào miệng Phương Diệc Nhiên, Phương Diệc Nhiên không để ý, cũng đã tới bên mép rồi, nhìn qua liền há miệng ngậm luôn, Lục Nhân thu tay lại liếm liếm chocolate dính trên đầu ngón tay, rồi lại nhìn Phương Mặc, quả nhiên vẻ mặt rất thú vị như là muốn xé xác hần.

Ôi, đùa với con cún này thật là vui quá đi, chuyện thú vị thế này sao mình lại không gặp phải nhỉ, liệu có nên hỏi Phương Mặc xem cậu ta có anh chị em gì không để đi nhận nuôi một đứa, thực sự là quá vui mà, bảo vệ chủ nhân tới mức đó, lại còn sự chiếm hữu đó a, chắc chắn, thật đáng sợ.

“Ừm, chuyện chứng minh thư nhờ anh nhé, đây là tư liệu.” Từ tiểu học tới đại học, thậm chí từ việc lớn như thành tích tốt nghiệp tới việc nhỏ nhất như ở phòng nào, cũng đều được biên soạn đầy đủ, cha mẹ đều đã mất, Phương Diệc Nhiên sẽ lấy thân phận họ hàng xa để trở thành người giám hộ của cậu. phongmy.wordpress.com Page 129

“Tìm một nhân khẩu bị mất tích để gán cho hần là được, dù sao thì tôi cũng sẽ dàn xếp ổn thỏa, lúc đó cậu bảo hần học thuộc, đừng để lộ chân tướng, về phần rốt cuộc hần là thứ gì thì chúng ta sẽ điều tra sau.”

Hai người đang nói chuyện thì Phương Mặc đã đặng đặng sát khí chen vào giữa, đặt một cái đĩa xuống.

“Ăn no rồi sao?” Đầu tiên Phương Diệc Nhiên cho Lục Nhân một ánh mắt cảnh cáo, ý bảo hần đừng nói linh tinh, rồi mới hỏi Phương Mặc.

“Anh ăn đi.” Đẩy thức ăn tới trước mặt Phương Diệc Nhiên, đến ý muốn khách sáo với Lục Nhân một chút cũng không có.

Phương Diệc Nhiên nhìn đồ ăn Phương Mặc lấy về, đều là những thứ y thích. Đừng nhìn bình thường y cái gì cũng ăn, đương nhiên là có những thứ đặc biệt thích hơn, mà thích thì sẽ ăn nhiều

hơn một chút.

“Ăn đi, chắc anh chưa ăn gì đúng không, hai chúng tôi đã ăn cháo trước khi đi rồi.” Đẩy đĩa sang phía bên kia mời Lục Nhân một tiếng.

Phương Diệc Nhiên và Lục Nhân có điệu bộ ăn giống nhau, đều ăn từng miếng một, chậm rãi nhai rồi mới nuốt, tuy thỉnh thoảng có nói chuyện, nhưng tuyệt đối không phải lúc trong miệng còn có đồ ăn, cũng sẽ không nói chuyện khi đối phương đang ăn, còn Phương Mặc thì chỉ quan tâm tới đĩa thức ăn của Phương Diệc Nhiên, cũng không phải Phương Diệc Nhiên nói với cậu không được phép lên tiếng, vậy nên bữa ăn coi như trôi qua một cách an tĩnh.

Có lẽ dịch ý của Phương Mặc đối với Lục Nhân quá rõ ràng, Lục Nhân lại thích đùa cậu, thường làm ra những động tác thân mật với Phương Diệc Nhiên, làm Phương Mặc hận tới nghiến răng. Nếu không vì biết mình mà quấy rối nhất định sẽ bị Phương Diệc Nhiên cho ăn mắng, thì Phương Mặc thật muốn lấy đĩa đập lên đầu hắn.

“Mấy bộ này đều theo số đo của anh, chắc sẽ vừa, còn bộ này lấy từ thiết kế mới mùa này của tôi, đem về để lấy lòng người yêu mới của anh đi, nếu số đo không hợp thì mang tới để đổi cũng được.” Nghe Lục Nhân nói hắn mới có người mới, Phương Diệc Nhiên liền đặc biệt mang theo, đối với mức độ thiếu quan tâm của Lục Nhân với phụ nữ thì tuyệt đối không biết cách làm người ta vui.

“Khụ khụ...” Lục Nhân đang uống nước thiếu chút nữa thì bị sặc, vẻ mặt quái dị nói, “Đồ nữ?”

“Đương nhiên là đồ nữ rồi, chẳng lẽ người mới của anh là nam?...” Nói tới đây Phương Diệc Nhiên mới nhìn kỹ lại vẻ mặt Lục Nhân, chẳng lẽ y nói trúng rồi...

“Không sao, đồ nữ cũng được, cậu đổi lại số đo lớn hơn cho tôi, có lẽ là sẽ vừa.” phongmy.wordpress.com
Page 130

“Khụ khụ.” Lần này đến lượt Phương Diệc Nhiên sặc, không lẽ hắn nổi hứng bắt người yêu mặc đồ nữ? Với tình tình ác liệt của Lục Nhân, có lẽ không gì là không thể, đừng nói là cho mặc đồ nữ không thôi, dù là mặc rồi hắn cũng dám dắt người kia ra đường ý chứ...

Nghĩ tới đây, Phương Diệc Nhiên không khỏi cầu khẩn qua loa cho người sắp tới bị Lục Nhân dày vò, thượng đế biết, y không hề cố ý, vậy nên đừng tính toán nợ nần lên đầu y.

41. Chương 41

Ăn xong bữa trưa muộn, Phương Diệc Nhiên và Lục Nhân chuyển tới một quán cà phê quân đội, chơi cờ vua, Phương Mặc thì im lặng ngồi bên cạnh Phương Diệc Nhiên mà xem.

Hai người chơi xong một ván, Lục Nhân thắng trong gang tấc, hai người cũng không vội bày ván tiếp theo mà thu quân cờ lại. Phương Diệc Nhiên thấy Phương Mặc buồn chán, hỏi: “Em có biết chơi không? Có muốn chơi ván tiếp không?”

Phương Mặc lắc đầu biểu hiện là không biết, kỳ thực đến tên quân cờ bằng tiếng Trung cậu còn không biết hết.

“Để tôi dạy em nhé? Có hứng thú không? Hay em muốn chơi cái khác? Ở đây có nhiều loại bóng nữa, nhưng dĩ nhiên chúng ta không đủ một đội bóng đá để chơi.” Phương Diệc Nhiên reu.

Phương Mặc vẫn lắc đầu, hoàn toàn không biết mấy trò giải trí này, cũng không có hứng thú gì, dù sao đều là để giết thời gian, ở cạnh Phương Diệc Nhiên là tốt rồi, làm gì cũng được.

Kỳ thực thời tiết tốt như vậy, nếu Phương Diệc Nhiên có thể dắt cậu đi dạo phơi nắng, đương nhiên là tốt nhất, có điều rằng... Phương Mặc nhìn hai tay mình, hình người thì không tiện, không thể gồi lên đùi chủ nhân... Hơn nữa chủ nhân rõ ràng thích Tiểu Bát hơn, khi ở hình người thì ngoại trừ lúc ngủ y không ôm mình.

“Đi đá bóng? Tennis, bóng tường, cầu lông?” Lục Nhân dựa vào ghế, đề nghị đầy hứng thú.

(thực ra là cũng chơi với bóng tennis nhưng 2 người người này đánh vào tường rồi bật lại người kia đỡ ý, ko rõ tên nên để bóng tường :))) phongmy.wordpress.com Page 131

“Xem hai anh chơi cờ cũng được.” Phương Mặc phát biểu.

Phương Diệc Nhiên và Lục Nhân không nói gì nữa, nếu Phương Mặc đã không quan tâm, vậy thì tiếp tục chơi cờ, ngẫu nhiên tán gẫu mấy câu chuyện phiếm, kỳ thực hai người đều không thích vận động mạnh, sẽ ra đầy mồ hôi, ừm, trừ một loại vận động trên giường có ích cho thể xác và tinh thần. :))

Ván cờ đang tiến vào trạng thái giằng co, Phương Diệc Nhiên chuyên tâm suy nghĩ thế cờ, cũng không lưu ý Phương Mặc đã đứng dậy, nghĩ là cậu đi lấy đồ uống hoặc đi toilet, hay là đi lại xung quanh vận động một chút, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bàn cờ, không hỏi cậu đi đâu. Tính toán đâu ra đấy xong, cầm quân cờ chuẩn bị đi bước tiếp theo, bỗng thấy trên đùi nặng trĩu, một thứ gì đó xù lông đã chui vào trong lòng, Phương Diệc Nhiên cúi đầu nhìn, hóa ra là Tiểu Bát, mỉm cười để mặc nó gác đầu lên đùi mình, lại nằm đó phơi nắng, một tay vuốt ve lông cho nó, một tay đặt quân cờ.

Ngẩng đầu thấy vẻ mặt Lục Nhân tràn đầy hứng thú, lúc đầu Phương Diệc Nhiên còn tưởng là mình đi một nước hay quá, ngoài dự kiến của Lục Nhân, khơi dậy ý chí chiến đấu của hắn, thế nhưng nhìn theo ánh mắt hắn mới phát hiện hắn là đang nhìn chăm chăm Tiểu Bát trong lòng y. Khoan đã, Tiểu Bát? Tiểu Bát!

Lúc này Phương Diệc Nhiên mới nhận ra, Phương Mặc lại đã biến thành dáng vẻ Tiểu Bát rồi...

Cậu vừa đi ra ngoài là để biến hình sao? Sau đó quay lại để chui vào lòng mình nằm?

“Đây là hắn biến thành?” Lục Nhân đầy hiếu kỳ đưa tay ra định sờ, Phương Diệc Nhiên còn chưa ngăn cản, Tiểu Bát vốn đang dụ ngoạn gồi lên đùi Phương Diệc Nhiên liền há miệng định cắn móng vuốt của Lục Nhân đang vươn tới.

Cũng may Lục Nhân rút tay nhanh, Tiểu Bát chỉ táp vào không khí... Bằng không với hàm răng sắc bén của nó, có lẽ sẽ cắn đứt mấy ngón tay không biết chừng.

“Cẩn thận tôi nhỡ răng đấy!” Lục Nhân hung hăng uy hiếp, thật to gan, dám cắn hắn.

Đáp lại chính là Tiểu Bát không chút khách khí nhe răng gầm gừ, “Em đừng dọa anh ấy.”

Phương Diệc Nhiên buồn cười xoa tai Tiểu Bát, vuốt lông trên cổ nó, “Sao lại biến thành Tiểu Bát thế này?”

Tiểu Bát đương nhiên không thể trả lời y, liếm liếm ngón tay Phương Diệc Nhiên, rồi lại ngoan ngoãn nằm úp sấp xuống, còn không quên liếc Lục Nhân một cái.

Phương Diệc Nhiên thấy Tiểu Bát hình như khá là vui, liền kề đầu sát vào cổ nó, nắm cổ nó cười cười “Quý nghịch nghợm.”

Tiểu Bát quay đầu liếm, bị Phương Diệc Nhiên chặn lại, cười mắng: “Còn liếm à!” phongmy.wordpress.com
Page 132

“Này, hai người chú ý chút được không, thân mật ở nơi công cộng là rất xấu tính đó.” Ở phía đối diện Lục Nhân trừng đôi mắt phượng tức giận nói: “Còn chưa đi cờ đi?”

“Tối phiên anh.” Phương Diệc Nhiên cầm quân cờ đặt xuống, tay còn lại cũng không nhàn rỗi, nhẹ nhàng vuốt lông trên cổ Tiểu Bát, làm Tiểu Bát thoải mái tới độ hai mắt lim dim, nằm cả người lên Phương Diệc Nhiên.

Lục Nhân thì vừa chơi vừa híp mắt quan sát cún bự trong lòng Phương Diệc Nhiên, xem ra rất nghe lời, bất quá hẳn vẫn không yên tâm, vạn nhất xảy ra chuyện gì, nhìn về không hề phòng bị của Phương Diệc Nhiên mà xem, haiz.

Hai người tiếp tục yên tĩnh chơi cờ, không ai nói gì, Tiểu Bát thì thoải mái lười biếng phơi nắng trên đùi chủ nhân nhà mình.

“Hừ sao em lại bắt đầu bắt chước Lục Nhân rồi?” Phương Diệc Nhiên phát hiện trong lòng có động tĩnh, cúi đầu nhìn, hóa ra là Tiểu Bát thò đầu ra từ trong lòng y, liếm bánh gateau của y đặt trên bàn, bởi vì hơi ngọt nên Phương Diệc Nhiên chỉ ăn mấy miếng đã bỏ, bây giờ thì hay rồi, hời cho Tiểu Bát, xem nó ăn tới quên trời đất kìa.

Phương Diệc Nhiên buồn cười xoa đầu nó, hỏi: “Đói à? Buổi trưa ăn chưa no sao? Có muốn ăn một cái nữa không?”

Phía đối diện Lục Nhân vội bảo vệ miếng bánh của mình, vốn đang đặt ngay cạnh của Phương Diệc Nhiên, rất sợ cún bự kia đảo lưỡi một cái là nuốt chửng luôn cả phần mình.

Tiểu Bát ăn xong miếng bánh của Phương Diệc Nhiên, ngẩng đầu nhìn Lục Nhân vẻ khinh thường, như là nói, hừ, ai thèm miếng bánh của anh, tôi chỉ ăn đồ của chủ nhân thôi.

Thấy bên miệng Tiểu Bát còn dính kem mà đã rúc vào lòng mình, Phương Diệc Nhiên bắt đắc dĩ lấy khăn lau miệng cho nó, sau đó gõ nhẹ lên mũi nó, cười: “Đói bụng thật sao? Tôi lấy ít đồ cho em.”

“Tôi cũng muốn, lấy cho tôi hai cái pudding chocolate.” Lục Nhân thấy Phương Diệc Nhiên đứng dậy, vất chéo chân sai bảo.

“Chỉ biết ăn đồ ngọt thôi.” Phương Diệc Nhiên bó tay trước khẩu vị của Lục Nhân, vỗ vỗ đầu Tiểu Bát đang nằm trên sô pha, ý bảo nó tiếp tục ngủ, y đi lấy đồ cho nó.

Phương Diệc Nhiên vừa đi hai bước, Tiểu Bát nhìn Lục Nhân ở đối diện một chút, quả quyết

nhảy xuống đuổi theo Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên nhìn Tiểu Bát bám theo mình, buồn cười, quả thật chỉ một giây cũng không muốn xa mình sao? phongmy.wordpress.com Page 133

Lấy bánh pudding Lục Nhân muốn, nhìn xem có cái gì có thịt không, vừa lúc có cả sườn cừu nướng, cũng cầm luôn, lại gọi thêm một phần đồ ăn nhanh lát sau mang lên, rồi mới cùng Tiểu Bát quay về bàn.

Đặt đồ ăn xuống, Lục Nhân không lấy ngay pudding mình gọi, mà lại đoạt lấy đĩa sườn cừu của Tiểu Bát, cười tủm tỉm cắn một miếng. Tiểu Bát thấy có người dám tranh đồ ăn của mình, liền làm ra vẻ chuẩn bị hung hãn vồ lấy.

“Anh làm gì cứ phải trêu Tiểu Bát vậy, mau trả lại cho cậu ấy.” Phương Diệc Nhiên có chút bực tức trước hành động trẻ con của Lục Nhân, giơ tay định cướp lấy đĩa trong tay hắn.

“Đâu có, tôi cũng thích món này mà.” Tránh thoát tay của Phương Diệc Nhiên, đồng thời hả hê gặm sườn cừu trong tay, nhưng rồi đột nhiên nhảy dựng lên chỉ vào Tiểu Bát “Này, cậu làm gì thế!”

Không ngờ Tiểu Bát chỉ quăng lưỡi một cái, thừa dịp hai người không để ý, nuốt gọn hai cái bánh pudding chocolate của Lục Nhân, sau đó liếm liếm môi, ném cho hắn một ánh mắt khiêu khích, nhảy lên sô pha quay về trong lòng Phương Diệc Nhiên, làm Phương Diệc Nhiên cười nghiêng ngả.

“Chỉ có anh được ăn sườn cừu, không cho Tiểu Bát ăn pudding chocolate mà anh thích sao?”

Đúng không? Tiểu Bát.” Phương Diệc Nhiên vuốt ve lông Tiểu Bát trong lòng, vui vẻ.

“Hừ, tối nay sẽ gọi thịt chó ăn!” Lục Nhân nhìn bánh pudding mình thích bị Tiểu Bát ăn mất, ảo não đặt đĩa xuống, thật muốn giết người.

Tiểu Bát lập tức không khách khí mà gặm nốt mấy miếng sườn còn lại, làm Lục Nhân tức tới độ lảm bầm, nhưng tất cả sườn đã bị Tiểu Bát liếm, Lục Nhân không thêm ăn đồ đã dính nước bọt của người khác, đành phải nhìn nó vui vẻ gặm xương, tức giận đến độ muốn dùng ánh mắt để giết nó.

Phương Diệc Nhiên thì ngược lại vui vẻ xoa tai Tiểu Bát, nhìn nó ăn mỡ dính đầy miệng, liền cầm khúc xương giúp nó để nó gặm thịt cho tiện.

“Tôi bảo cậu chiều nó quá đấy, trách không được bộ dạng rất là thiếu giáo huấn. Nếu cậu không nở ra tay, thì để tôi dạy thay cho, chẳng có quy củ gì cả.” Lục Nhân lại gọi thêm một cái pudding, vừa ăn vừa nói.

“Tiểu Bát đâu có hư, là tự anh thích trêu cậu ấy, nếu anh ngứa tay thì tìm ai đó mà đánh chứ đừng tìm Tiểu Bát, đi giày vò cái người ở nhà anh ý, cùng lắm thì gọi một nô lệ tới cho anh đánh tay?” Phương Diệc Nhiên dứt cho Tiểu Bát ăn xong, lau nước miếng dính trên tay, đề nghị với Lục Nhân.

Phương Diệc Nhiên nhún vai: “Tôi đâu biết được.” Mấy món ăn nhanh vừa gọi đã được đưa lên, tôm chiên, cánh gà nướng, sa lát hải sản, tất cả để trong một cái đĩa lớn, Phương Diệc Nhiên lấy một con tôm đút cho Tiểu Bát, hỏi “Ăn nữa không?”

Đương nhiên Tiểu Bát không khách khí gì nuốt trọn luôn, còn không quên liếm sạch nước tương trên tay Phương Diệc Nhiên.

“Cậu đừng lo mỗi việc cho nó ăn.” Lục Nhân nhìn không nổi, cũng đưa một miếng tôm tới trước mặt Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên cười, “Trên tay tôi toàn nước bọt của Tiểu Bát thôi.” Rồi há miệng cắn con tôm trên tay Lục Nhân, chỉ còn lại đuôi tôm trong tay hắn. Tiểu Bát bật dậy trừng Lục Nhân, Lục Nhân thì đầy khó chịu ra vẻ khiêu khích giỏi thì cắn tôi đi.

Ba người, chính xác là hai người và một sinh vật bất minh, cười cười nói nói, một buổi chiều cứ thế trôi qua, mãi đến khi gần tới giờ ăn tối mới đi ra, đương nhiên Tiểu Bát lại chạy vào toilet để biến về thành người.

Phương Diệc Nhiên thấy may mắn đây là câu lạc bộ, để bảo đảm sự riêng tư của khách thì ngoại trừ cửa lớn lắp camera ra, những nơi khác không có bất cứ dụng cụ giám sát nào, khách hàng cũng có được không gian riêng biệt, để không chạm trán nhau, bằng không, khi vào là hai người, một lát sau lại thành một người một cún thì không biết sẽ khiến người ta hoài nghi thế nào....

“Đừng quên chuyện Phương Mặc nhé.” Hai người tạm biệt ở cửa, Phương Diệc Nhiên dặn dò.

“Được rồi, tôi không quên đâu, sẽ làm nhanh cho cậu.”

“Ừm, rảnh rồi lại liên lạc.” Phương Diệc Nhiên cười ôm Lục Nhân một cái, vừa lúc liếc thấy bên cạnh bồn hoa phía sau Lục Nhân, có hai người lén lút thậm thụt nhìn trộm họ, liền khẽ nhíu mày, là ai vậy? Muốn gây phiền phức cho Lục Nhân sao? Nhưng nếu như vậy thì hành động cũng quá vụng về rồi. Tuy nghĩ vậy nhưng Phương Diệc Nhiên vẫn nhắc nhở bên tai Lục Nhân “Cẩn thận phía sau anh, hình như có người đang theo dõi.”

Nào biết Lục Nhân không hề bất ngờ, còn cười “Tôi biết, tôi sẽ đối phó.” Rồi ôm lại Phương Diệc Nhiên thật chặt, sau đó thoải mái quay đầu, nhìn lướt qua phía bồn hoa phía sau, làm hai người kia hoảng hốt lén rút đầu vào.

Lục Nhân như là quen đối phương... Phương Diệc Nhiên nghi hoặc, có điều chuyện của hắn, lại là loại phiền phức như là trộm vặt không dám lộ mặt này, có lẽ không cần lo lắng thay hắn, phát tay tạm biệt Lục Nhân, rồi dẫn Phương Mặc về nhà.

42. Chương 42

Phương Diệc Nhiên còn một ngày nghỉ ngơi, hai người cũng không ra ngoài nữa, ở nhà phơi nắng, xem TV, học nấu ăn. phongmy.wordpress.com Page 135

Phương Diệc Nhiên dạy Phương Mặc nấu ăn, đến khi bảo cậu xem thực đơn mới phát hiện vấn đề là Phương Mặc không biết chữ, thực sự cho tới giờ y chưa từng nghĩ tới chuyện ấy, không biết chữ hay nói đúng hơn là người không biết chữ dường như là một chuyện gì đó rất xa xôi đối với Phương Diệc Nhiên.

Có điều nghĩ lại thì có lẽ thời gian làm chó của Phương Mặc khá dài, hơn nữa khi cậu biến thành người có lẽ cũng không có cơ hội đến trường học hành gì, nghĩ kỹ thì thấy chuyện không biết chữ cũng không kỳ quái. Những chữ đơn giản thì Phương Mặc cũng đọc được, nhưng đa phần là không biết viết thế nào.

Phương Diệc Nhiên lại kiên trì dạy chữ cho cậu, sưu tầm một ít sách giáo khoa dạy chữ trên mạng cho cậu học. Phương Diệc Nhiên cũng nghĩ tới việc cho Phương Mặc đi học, nhưng lập tức lại bị phủ quyết. Phương Mặc bằng tuổi này rồi, nếu đi học cùng đám trẻ con nhất định sẽ bị trêu đùa, bị người ta dùng ánh mắt nhìn người quái dị để nhìn, Phương Diệc Nhiên thà rằng để y tự dạy còn hơn.

Đầu tiên dạy cậu viết tên, cũng may hai chữ Phương Mặc cậu cũng biết viết, điều bất ngờ chính là tuy chữ không tính là đẹp nhưng chỉ ít rất tinh tế, không hề giống của người không biết chữ viết ra chút nào.

Phương Mặc viết xong tên mình, lại viết tên của Phương Diệc Nhiên bên cạnh, cười hỏi xem mình viết có đúng không, đây là cậu đặc biệt ghi nhớ, vốn cậu không biết chữ ‘Diệc’ viết ra sao, là học được từ tên của Phương Diệc Nhiên được khắc trên thẻ đeo cổ của mình.

Phương Diệc Nhiên gật đầu, chữ viết thì đúng, nhưng trình tự các nét thì sai, Phương Diệc Nhiên lấy bút viết tên mình ngay dưới cái tên Phương Mặc viết, nét bút nét hoa, để cho Phương Mặc thấy rõ trình tự trước sau.

Chữ của Phương Diệc Nhiên uyển chuyển gọn gàng, như là chữ mẫu trong bảng chữ, so sánh ra thì chữ Phương Mặc vốn trông cũng được giờ lại có vẻ hơi cứng, không phóng khoáng có hồn như chữ của Phương Diệc Nhiên. Phương Mặc cảm xem thật lâu cũng không đành tiếp tục viết trên tờ giấy đó, liền gấp lại cất đi như bảo bối.

Nhìn cậu có hứng thú với chữ mình viết như thế, Phương Diệc Nhiên cũng không dùng bảng chữ mẫu mới download về nữa, mà viết một loạt chữ, đầu tiên dạy cậu đây là chữ gì, sau đó để cậu viết theo. Phương Mặc giống như học sinh tiểu học, nghiêm túc viết một loạt chữ bên dưới chữ của Phương Diệc Nhiên, cực kỳ chuyên chú.

Phương Diệc Nhiên nhìn cậu vui đầu viết chữ, bỗng lại có chút thương tiếc, tiếc vì cậu chưa từng có cơ hội được học hành, nhìn dáng vẻ của cậu thì có vẻ rất có hứng thú với việc học. Phương Diệc Nhiên quyết định phải dạy cậu thật tốt, tuy không trông mong rằng cậu có thể có học vấn cao, mà bản thân cũng không có năng lực đó, nhưng chắc chắn phải dạy cậu biết chữ.

Thật không biết trước đây cậu sống một mình thế nào, trong nhà không biết còn ai khác không, kỳ thực Phương Diệc Nhiên vẫn không rõ là từ nhỏ cậu đã là sinh vật như thế, hay là sau này bị

biến dị, hoặc là yêu quái gì đó, nhưng lại sợ chạm đến chỗ thương tâm của cậu. phongmy.wordpress.com
Page 136

Nghĩ đến cậu lưu lạc khắp nơi, thường phải ứng phó với loại người mang ác ý, hay là bị người ta đuổi đánh, không có chỗ để trú nắng trú mưa, không tìm được thức ăn bỏ bụng.

Nghĩ rồi bỗng bất giác đặt một nụ hôn nhẹ nhàng đầy thương tiếc lên trán cậu, Phương Mặc tưởng là Phương Diệc Nhiên khen mình viết chữ tốt, cười tủm tỉm hôn lại một cái trên môi y, rồi lại hôn ha hôn hờ tập viết theo chữ của Phương Diệc Nhiên.

Hôm sau, Phương Diệc Nhiên phải đi làm trở lại, tuy y vẫn còn ngày nghỉ phép, nhưng càng nghỉ lâu thì công việc tồn đọng càng nhiều, dù sao cũng đã quen lại giờ giấc, ở nhà ngoài Phương Mặc cũng không có việc gì, hôm qua đã dạy cậu ghép vần, Phương Mặc học rất nhanh, đã có thể tự tra bảng chữ, sau đó ghép vần theo đánh dấu trên đó, tự học chữ.

Phương Mặc bất kể là hình người hay cún đều kiên trì muốn đưa Phương Diệc Nhiên đi làm, khác nhau là Phương Diệc Nhiên không cần phải đưa Phương Mặc ra ngoài ăn sáng nữa, bởi sáng sớm Phương Mặc đã dậy trước chuẩn bị bữa sáng rồi. Hai người ăn xong, cùng nhau đi bộ tới công ty, Phương Mặc lại đứng ở vị trí mà Tiểu Bát trước kia hay đứng, nhìn theo Phương Diệc Nhiên đi vào.

Phương Diệc Nhiên còn chưa vào phòng làm việc thì di động đã vang lên, vừa nhìn chữ hiện ở trên đã thấy thì ra là Phương Mặc gọi.

“Phương Mặc?” Bọn họ mới chia tay chưa đầy một phút mà...

“Ừm, buổi trưa anh muốn ăn gì?”

“...” Cậu gọi chỉ để hỏi cái này? Phương Diệc Nhiên cười khổ, bất quá trong lòng cũng có chút ngọt ngào “Buổi trưa tôi ăn ở công ty.”

“À...” Phương Mặc trả lời về không tình nguyện, sự thất vọng không lời nào diễn tả được, lại hỏi: “Thế buổi tối thì sao?”

Phương Diệc Nhiên cười, cậu thích quán quýt mình thế sao? Phương Diệc Nhiên thậm chí có thể tượng tượng ra dáng vẻ cậu bấu môi đầy bất mãn, “Tùy em thôi, em biết nấu gì thì mua cái đó.”

“Vậy tối anh sẽ về nhà ăn chứ?”

“Ừ.” Phương Diệc Nhiên đi vào phòng làm việc, mở rèm cửa, nhìn qua cửa sổ xuống dưới.

“Hehe.” Phương Mặc cười khúc khích hai tiếng.

Phương Diệc Nhiên nhìn xuống dưới, liếc mắt một cái liền thấy Phương Mặc, tên ngố đó quả nhiên vẫn đứng tại chỗ cũ, ngồi xổm đầy ngốc nghếch.

“Trưa nay...” Phương Diệc Nhiên suy nghĩ một chút, vạn nhất Phương Mặc ở một mình không biết đi ăn thì phải làm sao, nên mới nói, “Em tới công ty đi, chúng ta cùng ăn trưa.” phongmy.wordpress.com
Page 137

“Thật chứ?” Phương Mặc lập tức hớn hở, cười vui vẻ.

Phương Diệc Nhiên nhìn thấy, không khỏi cười mắng: “Cẩu ngốc, cẩn thận rớt khỏi bồn hoa.”

“Ai da?” Phương Mặc kinh ngạc nhìn quanh, không biết Phương Diệc Nhiên đứng ở đâu mà thấy

cậu đang ở trên bồn hoa.

“Ngẩng đầu lên.” Phương Diệc Nhiên đứng bên cửa sổ, ngoắc ngoắc Phương Mặc đang ngẩng đầu.

“Chủ nhân...”

“Thôi được rồi em về đi, ngồi góc ở đó cũng không thấy lạnh.”

“Ừm.” Phương Mặc gật đầu, vẫy tay chào Phương Diệc Nhiên, nhưng không chịu ngắt điện thoại.

Phương Diệc Nhiên bắt đầu đi lắc đầu, “Tôi phải làm việc đây, cúp máy nhé, đi về cẩn thận, nhớ nhìn đường.”

Đến thời gian nghỉ trưa, Phương Mặc quả nhiên đứng giờ đẩy cửa vào phòng không sai một giây.

Nếu không phải sáng nay Phương Diệc Nhiên tận mắt thấy Phương Mặc đi về thì có lẽ sẽ hoài nghi có khi nào cậu vẫn ngồi xỏm ngoài cửa công ty từ lúc đó chờ y tan ca không.

Kỳ thực vốn Phương Diệc Nhiên định gọi Phương Mặc đến công ty để cùng đi ra nhà hàng ăn trưa, không ngờ Phương Mặc đã chuẩn bị đồ ăn, mang hai phần tới phòng làm việc của y, quả thực khiến Phương Diệc Nhiên phải dở khóc dở cười, sao Phương Mặc lại thích làm việc nhà thế nhỉ?

Hai người ăn xong, Phương Mặc còn la cà mãi tới giờ làm buổi chiều của Phương Diệc Nhiên mới lưu luyến rời khỏi, còn hỏi đi hỏi lại để chắc chắn là buổi tối y sẽ về nhà.

Phương Diệc Nhiên tiễn Phương Mặc về, lắc đầu, tiếp tục làm việc, không ngờ tới khi sắp tan tầm thì y nhận được điện thoại báo buổi tối có tiệc chúc mừng, y là nhân vật chính cần phải tham gia...

Phương Diệc Nhiên xoa trán, vậy mà y lại quên mất, kế hoạch quảng bá trang phục ở Paris rất thành công nên đương nhiên sẽ có tiệc chúc mừng, thật là, y lại còn đảm bảo với Phương Mặc là buổi tối nhất định sẽ về ăn. Phương Diệc Nhiên cầm điện thoại, quả thực không biết nên ăn nói sao với Phương Mặc.

Nghe giọng nói đầy mát mát của Phương Mặc, y chỉ có thể nói rằng y đến bữa tiệc góp mặt một chút rồi sẽ về nhà luôn.

Tuy dự định là thế, có điều là nhân vật chính, hiển nhiên chuyện trốn về sớm đâu có dễ dàng vậy, người kính rượu cứ nối tiếp nhau, rồi số người đến gần chào hỏi làm quen làm thân lại càng phongmy.wordpress.com Page 138

không đếm nổi, người mẫu nổi danh cũng phải tới nói vài câu để thể hiện thân phận của mình, người mẫu vô danh lại càng phải nói chuyện để hy vọng có thể lưu lại ấn tượng với Phương Diệc Nhiên.

Có không ít nam thanh nữ tú tới bắt tay làm quen để tự tiến cử, Phương Diệc Nhiên quả thực đau đầu vô cùng, cuối cùng đành phải giả say để trốn ra, kỳ thực y cũng đã ngà ngà say, rượu trắng rượu đỏ gì cũng không biết đã uống bao nhiêu ly.

Uống rượu người này kính thì đương nhiên phải uống của người kia, bằng không sẽ bị nghĩ là không nể mặt người ta, cũng may họ không biết tử lượng của Phương Diệc Nhiên tới đâu, khi Phương Diệc Nhiên làm ra vẻ đã say thì cũng không ai dám chuốc tiếp nữa.

Trước ánh mắt ám muội của mọi người, Chu Viêm đỡ Phương Diệc Nhiên ra khỏi tiệc rượu, lên xe.

“Hô, cuối cùng cũng thoát.” Vốn đang say nghiêng ngả, vừa lên xe Phương Diệc Nhiên liền tỉnh táo lại.

“Cậu...” Chu Viêm có ngốc cũng nhận ra vừa rồi là Phương Diệc Nhiên giả vờ, mặt liền nhăn tít “Cậu cũng giỏi diễn kịch lắm, giờ về nhà chứ?”

“Đúng, đưa tôi về nhà giúp, cảm ơn.”

Chu Viêm nhìn chằm chằm Phương Diệc Nhiên thật lâu, rồi mới thở dài khởi động xe, dọc theo đường đi hai người không nói gì, Phương Diệc Nhiên tựa đầu vào cửa xe, hình như say thật.

Mãi khi sắp tới nơi Phương Diệc Nhiên mới mở miệng, “Chuyện lần trước, xin lỗi nhé, không còn giận nữa chứ?”

Giọng Phương Diệc Nhiên trầm thấp mang theo chút mệt mỏi, chậm rãi truyền tới. Ban đầu Chu Viêm còn không phản ứng lại, sau mới nhận ra là y đang nói về cuộc hẹn lần trước bị Tiểu Bát phá hỏng, miêng cứng cười trả lời: “Giận ai chứ, cậu hay là Tiểu Bát? Tôi trông giống người nhỏ mọn như vậy sao?”

“Vậy là tốt rồi.” Phương Diệc Nhiên cười, lại im lặng, mãi tới khi đến cửa nhà, Chu Viêm dừng xe, Phương Diệc Nhiên đi xuống mới nói một câu, “Cảm ơn.”

“Dean!” Phương Diệc Nhiên vừa mở cửa định bước ra thì bị Chu Viêm gọi lại.

“Ừm?”

“... Tôi thực sự không có cơ hội sao?” Chu Viêm rút cuộc nói ra mục đích của mình.

“...” Phương Diệc Nhiên không ngờ hấn lại muốn làm rõ vào lúc này, sững sốt một lát, mới nói:

“Tôi nghĩ chúng ta không hợp.” phongmy.wordpress.com Page 139

“Không hợp chỗ nào!”

“Có lẽ là không có cảm giác an toàn, đàn ông cũng cần cảm giác an toàn mà, tôi đã qua cái tuổi chơi đùa rồi, không muốn chơi tiếp nữa, chỉ muốn tìm một người vô cùng đơn giản để ở bên, nếu may mắn, thì hy vọng là cả đời.” Phương Diệc Nhiên nói thản nhiên, không sai, Chu Viêm sẽ là một người thú vị để chơi đùa, nhưng với cá tính của hấn, tuyệt đối không thích hợp với Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên bỗng nhiên nghĩ tới Phương Mặc đang chờ mình ở trên lầu, nở nụ cười, có lẽ người đó sẽ là Phương Mặc cũng nên.

Chu Viêm ngây ra một lúc, không ngờ rằng Phương Diệc Nhiên sẽ trả lời như thế, chính xác, cho tới giờ hấn chưa từng nghĩ sẽ sống với Phương Diệc Nhiên cả đời, hấn chỉ muốn hái đóa hoa trên đỉnh cao đó thôi, tới khi Phương Diệc Nhiên kín đáo cự tuyệt hấn thì ngược lại biến thành một sự

chấp nhất, về phần thích hay không thì đương nhiên là có, nhưng rốt cuộc thích tới mức nào, có đến độ là yêu hay không, vậy thì khó nói.

“Tôi hiểu rồi.”

Phương Diệc Nhiên gật đầu, xoay người định đi vào.

“Dean, cho tôi một good bye kiss cuối cùng được không?” Chu Viêm cười nói, gọi Phương Diệc Nhiên lại.

Phương Diệc Nhiên gật đầu, quay lại, hai người trao đổi một nụ hôn, sau một lúc mới rời ra, Phương Diệc Nhiên vẫy tay nói tạm biệt rồi đi lên lầu. Trên đó còn có người đang chờ y, chính là cậu bự vừa ngốc vừa ngổ kia.

43. Chương 43

Phương Diệc Nhiên lên lầu, mở cửa, trong nhà tối om. Hửm? Không có ai sao? Chẳng lẽ Phương Mặc đang chờ mình trước cửa công ty? Chợt nhớ ra rằng cậu luôn đưa y đi làm rồi đón y tan ca, với mức độ ngốc nghếch của Phương Mặc, thì chuyện đó cũng không phải là không thể.

Nghĩ vậy, Phương Diệc Nhiên đau đầu bóp trán, vừa đi vào phòng trong vừa lấy di động ra, định gọi qua xem Phương Mặc đi đâu rồi, trước tiên phải xem có đúng là cậu không có ở trong phòng hay không.

Vừa bật đèn phòng khách lên Phương Diệc Nhiên liền bị một đồng lù lù bên chân làm cho giật mình.

“Sao lại ngồi ở đây?” Hóa ra là Phương Mặc đang ôm đầu gối ngồi dưới đất trên hành lang ra vào, ngay trên cái đệm mà trước kia Tiểu Bát thường dùng, vừa nãy y vào cửa tối quá nên không để ý là có người ở đó.

Phương Mặc ngẩng đầu nhìn Phương Diệc Nhiên, nhưng không nói gì. phongmy.wordpress.com Page 140
Phương Diệc Nhiên ngồi xổm xuống trước mặt Phương Mặc, giống như đối với Tiểu Bát, vuốt tóc cậu, sau đó áp trán vào trán cậu, nói: “Tôi về trễ, em không vui à? Xin lỗi, tôi quên mất hôm nay có tiệc chúc mừng, không thể về với em.”

Phương Mặc lắc đầu biểu thị không có, nhưng vẻ mặt đó đáng thương như là đang im lặng khiển trách Phương Diệc Nhiên không giữ lời, bỏ cậu ở nhà một mình.

“Dưới đất lạnh lắm, đứng dậy đi.” Phương Diệc Nhiên xoa nhẹ lên mặt cậu, đứng dậy, tiện tay kéo Phương Mặc dậy, nói thật là ngồi xổm lâu y thấy có chút váng đầu, tuy còn chưa say, nhưng uống cũng khá nhiều.

Phương Mặc bị Phương Diệc Nhiên kéo, nhưng không chịu đứng dậy, cứ thế ngẩng đầu nhìn y. Ôi? Dối thật sao? Trong trí nhớ hình như Phương Mặc chưa bao giờ im lặng như thế, cứ như đang bực bội với y. Cún con cũng có lúc cáu kỉnh đây, Phương Diệc Nhiên cười, gãi gãi bàn tay y đang nắm.

Không ngờ Phương Mặc nhanh như chớp giật phất tay lại, liếc Phương Diệc Nhiên một cái, rồi

lại vùi đầu vào đầu gối, miệng còn lẩm bẩm gì đó không nghe rõ.

Phương Diệc Nhiên không ngờ người trước giờ không biết cái gì là xấu hổ như Phương Mặc mà lại cũng có lúc e thẹn? Đây là e thẹn đúng không? Đành phải ngồi xuống trước mặt cậu, đưa tay nâng cằm cậu lên, hỏi: “Em nói gì?”

Bỗng nhiên Phương Mặc ôm chầm lấy y, Phương Diệc Nhiên bất ngờ không kịp chuẩn bị liền ngã vào lòng cậu. Cậu hôn lên đôi môi đang hé mở của y, sau đó nói rõ từng chữ: “Của em.” “Cái gì?” Phương Diệc Nhiên chưa hiểu cậu nói vậy là có ý gì, dù vốn ham muốn độc chiếm của Phương Mặc đối với y cũng rất mạnh.

“Chỗ này.” Phương Mặc vuốt ve môi Phương Diệc Nhiên, nói: “Là của một mình em, người khác không được chạm vào!”

Lúc này Phương Diệc Nhiên mới hiểu, có lẽ Phương Mặc nhìn thấy y hôn Chu Viêm lúc này. Vốn muốn giải thích với cậu đó chỉ là nụ hôn tạm biệt mà thôi, không mang theo chút ám muội nào, trái lại có ý là kết thúc tình cảm, tuy giữa y và Chu Viêm chưa từng bắt đầu thứ đó, nhưng chút ý tứ đó thì đôi bên đều ngầm hiểu. Có điều, sau này bất luận là Chu Viêm hay bản thân y cũng sẽ không có suy nghĩ gì khác về đối phương nữa...

Lời đã ra tới gần miệng rồi Phương Diệc Nhiên lại không giải thích với cậu nữa, trái lại còn hăng hái hỏi vặn cậu: “Vì sao lại của mình em chứ?”

Tình cảm của Phương Mặc với mình, là sự yêu thích với chủ nhân, đó là đương nhiên, việc muốn giữ y cho riêng mình cũng bất quá là vì không thích người khác làm phân tán sự chú ý của y mà thôi, thế nhưng thực sự chỉ có thể thôi sao? phongmy.wordpress.com Page 141

Phương Diệc Nhiên nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong đôi mắt đối diện, như là ở trong mắt cậu, toàn bộ thế giới, trừ y ra, không còn một cái gì khác, cuộc sống của Phương Mặc chỉ xoay quanh y, và y cũng là điều duy nhất cậu có.

Tình cảm lưu luyến đó chỉ là sự yêu mến đối với chủ nhân thôi sao? Phương Diệc Nhiên cực kỳ hoài nghi, nếu thực sự là như vậy, vì sao cậu lại không thích thấy mình thân thiết với người khác? Thù ghét Chu Viêm, thù ghét Lục Nhân, không thích tất cả mọi người tới gần y.

Phương Mặc nghiêng đầu suy nghĩ vấn đề mà Phương Diệc Nhiên đặt ra, vì sao nhỉ? Vì sao thấy Phương Diệc Nhiên hôn Chu Viêm bản thân lại thấy rất đáng ghét, chỉ muốn lôi bọn họ tách xa ra, khi chủ nhân hôn cậu thì cậu lại rất thích, muốn lúc nào cũng ở trong lòng chủ nhân, muốn chủ nhân chỉ nhìn mình thôi.

Phương Mặc không biết vì sao, nhưng cậu biết chỗ kia đã từng hôn mình mà lại hôn người khác, sẽ làm cậu không cam lòng tới phát hoảng, cũng khó chịu như lần trước chủ nhân đuổi cậu ra khỏi cửa, bởi vậy cậu phải chiếm lấy, không cho bất cứ ai đoạt được, bất luận là phải trả giá như thế nào.

“Em không biết...” Nói xong lại mạnh mẽ bổ sung: “Nói chung là của em!”

Phương Diệc Nhiên dựa vào lòng Phương Mặc mà cười, vấn đề cao thâm như thế thực sự hơi

quá tầm với cậu rồi, muốn cậu nói ra bởi vì thích mình chắc là không có khả năng... Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cậu, lại không kiềm được thơm cậu một cái, sau đó ghé sát vào tai cậu thì thầm bằng giọng đầy mê hoặc: “Muốn tôi chỉ hôn mình em thì phải trả giá rất lớn đấy.”

“Như nào?” Lỗ tai Phương Mặc bị hơi nóng Phương Diệc Nhiên thổi vào ngựa ngựa, rụt cổ, lại bị Phương Diệc Nhiên cắn liếm, không khỏi nhỏ giọng rên rỉ một tiếng như mèo kêu, ánh mắt lại cực kỳ nghiêm túc, như là đang suy nghĩ xem cái giá đó mình có thể trả nổi không.

Phương Diệc Nhiên thực sự bị bộ dạng nghiêm túc của cậu làm cho buồn cười, liền gặm lỗ tai cậu, ghé vào đó nhẹ nhàng nói ra ba chữ: “Tôi muốn em.”

Hừm? Phương Mặc thắc mắc, không phải vốn cậu vẫn là của chủ nhân sao?

Phương Diệc Nhiên cũng không quan tâm trong cái đầu kỳ quái của Phương Mặc đang nghĩ gì, hai bàn tay hư hỏng không khách khí thò vào dưới áo cậu, ngón tay hơi lạnh chạm vào làn da ấm áp của Phương Mặc, khiến Phương Mặc co rúm lại, có điều cậu không né tránh, mà còn để cho tay Phương Diệc Nhiên lướt đi khắp người, còn vòng tay ôm chặt lấy Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên tách đầu gối cậu ra, chen người vào, Phương Mặc cực kỳ phối hợp mở chân quần quanh eo Phương Diệc Nhiên, thậm chí còn uốn cổ, cong người lên, để tiện cho bờ môi đang gặm cắn trên cổ cậu và bàn tay đang làm càn trên eo cậu.

“Ừ hử~” Phương Mặc phát ra một tiếng rên rỉ thoải mái, tay của Phương Diệc Nhiên được người cậu ủ ấm hết lạnh, xoa ở trên da, cảm giác nhẵn nhụi nơi ngón tay khiến cậu thấy vô cùng dễ chịu. phongmy.wordpress.com Page 142

“Thoải mái không?” Giọng Phương Diệc Nhiên khác với sự trong trẻo thường ngày, tiếng nói hơi khàn mang theo mùi rượu, có sức mê hoặc vô hạn.

“Ừm.” Phương Mặc thành thật gật đầu, khiến Phương Diệc Nhiên lại mỉm cười.

Một tay đỡ lấy eo cậu, một tay xoa ngực cậu, lưu luyến quanh hai quả con trước ngực, lúc thì gầy qua, lúc thì néo miết, thỉnh thoảng lại xoa xung quanh, làm Phương Mặc không biết là sướng khoái hay khó chịu mà liên tục lấy thân cọ cọ lên tên đầu sỏ.

“Chủ... chủ nhân...” Phương Mặc bị Phương Diệc Nhiên lăn qua lăn lại run cả giọng, cảm giác tê tê trên ngực vô cùng xa lạ, nhưng cũng không đáng ghét.

Tiếng gọi mê người đó khiến Phương Diệc Nhiên càng thở gấp, đuổi theo hầu kết trượt lên trượt xuống của cậu, hàm hồ nói: “Em còn tiếp tục mê hoặc tôi thì đừng trách tôi không nhớ lần đầu tiên của em.”

Không biết Phương Mặc có nghe thấy Phương Diệc Nhiên nói gì không, mà nghe được cũng không biết có hiểu không, dù sao cậu vẫn không thấy có chút nguy cơ gì mà tiếp tục gọi chủ nhân, liền rước lấy càng nhiều sự đùa nghịch.

“A... aii...” Phương Mặc kêu một tiếng có vẻ đau, là vì bị Phương Diệc Nhiên kéo áo lên cắn một miếng lên đầu nhũ đã cứng rắn.

“Đau sao?” Nói rồi lại như là trấn an dùng lưỡi liếm lên chỗ vừa bị cắn, rồi ngậm lấy đầu nhũ đùa

ngịch.

Trong mắt Phương Mặc đã sớm mờ mịt, cậu dùng ánh mắt mông lung nhìn Phương Diệc Nhiên, vừa lắc đầu vừa gật đầu, dáng vẻ ý loạn tình mê đó lại càng cuốn hút Phương Diệc Nhiên nhắm nháp hai điểm trên ngực, hết cắn lại liếm rồi mút khiến Phương Mặc hô hấp dồn dập, không khí cũng không đủ dùng nữa.

Phương Diệc Nhiên dùng đầu gối đẩy nhẹ vào dục vọng từ lâu đã trưởng đại ở dưới thân Phương Mặc, hơi dùng sức ép lên nó rồi xoay vòng quay, rốt cuộc thả ra đầu nhũ đã sưng đỏ, lại ghé sát vào tai cậu hỏi: “Có thể tiếp tục không?”

Tiếp tục cái gì? Có lẽ Phương Mặc căn bản không rõ tiếp theo Phương Diệc Nhiên muốn gì, nhưng vẫn vô thức gật đầu, vô cùng tin cậy người đàn ông lúc này đang thao túng thân thể cậu, người dành cho cậu cả thống khổ, lẫn vui thích.

Kỳ thực Phương Diệc Nhiên cũng biết Phương Mặc vốn không hiểu mình đang hỏi gì, nhưng cậu vẫn gật đầu không chút do dự, không nói cũng biết là khiến Phương Diệc Nhiên vừa lòng tới mức nào, liền hôn lên cái miệng đang thở dốc của Phương Mặc như là ban thưởng, liền bị Phương Mặc quần quít lấy đòi hỏi nhiều hơn. Phương Diệc Nhiên cười, làm cho nụ hôn này sâu hơn. phongmy.wordpress.com Page 143

Tay cũng không dừng lại, nâng eo cậu lên, tháo thắt lưng, lột hết cả quần ngoài lẫn quần trong, rồi lại không cởi hết, cứ để nó chơi vơi trên đùi Phương Mặc, sau đó không chút do dự thò tay vào nhân lúc Phương Mặc đang chuyên tâm hôn.

Một tay lần ra sau, trượt dọc theo mông, hướng về phía cấm địa, một tay luôn về phía trước, sờ lên bắp đùi, hướng về phía lửa nóng.

“A... ưm ưm...” Phương Mặc phát ra một tiếng thở gấp, hai mắt mở lớn, kẹp chặt lấy eo Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên cười khê một tiếng, gẩy lên lửa nóng trong tay, khiến Phương Mặc phát ra âm thanh như là nước nổ, mang theo giọng mũi nặng nề.

Vuốt ve cục huyết còn đóng chặt dưới ngón tay, nghĩ tới có lẽ bản thân cậu cũng chưa từng chạm vào chỗ này, mình là người đầu tiên tới thăm, trong lòng lại càng nôn nóng, liền lấy ra bôi trơn trong túi, nhả một ít lên đầu ngón tay rồi luồn vào giữa hai mông cậu.

Đừng hỏi vì sao y lại mang thứ này theo người, là vừa nãy y cùng Chu Viêm đồng thời về sớm, không biết là bị ai nhét vào túi, có lẽ người khác đều tưởng hai người họ say rồi loạn tính. Đến khi Phương Diệc Nhiên vào xe rồi sờ trong túi mới phát hiện thứ này, quả thực là dở khóc dở cười.

Hai người cứ quần quít lấy nhau như thế trong hành lang lối vào chật hẹp, tiếng rên rỉ không hề đè nén, càng lúc càng dâng cao theo động tác trên tay Phương Diệc Nhiên, đêm dài dằng dặc giờ mới bắt đầu mà thôi.

44. Chương 44

Nội bích cực nóng chặt chẽ tới kỳ lạ, xiết chặt lấy ngón tay Phương Diệc Nhiên, Phương Diệc Nhiên nhờ vào gel bôi trơn cũng chỉ đưa được đầu ngón tay vào, vừa xoa phần thịt non bên ngoài, vừa ghé vào bên tai cậu nói: “Thả lỏng ra.”

“Ừm...” Âm thanh Phương Mặc phát ra không biết là đáp ứng hay là rên rỉ, thân thể với lên, dang tay ôm lấy cổ Phương Diệc Nhiên, sau đó hít sâu một cái, chậm rãi thả lỏng thân thể, để nơi chưa từng bị ai chạm qua kia tiếp nhận sự xâm lấn của Phương Diệc Nhiên.

Nhận ra sự phối hợp của Phương Mặc, ngón tay của Phương Diệc Nhiên lại chui vào sâu hơn, hơi cúi xuống hôn một cái lên cái miệng đang thở dốc của Phương Mặc, “Ngoan.”

“Chủ. . . Chủ nhân” Phương Mặc không biết suy nghĩ của Phương Diệc Nhiên, như là muốn làm chuyện khoan khoái với cậu, nhưng lần trước hình như chủ nhân không làm như thế... Cả người nóng bừng lên, như có hàng vạn hàng ngàn con kiến bò dọc ở trên, vừa ngứa vừa tê, cả người khó chịu, đặc biệt là nơi giường cung bạt kiếm kia, căng tràn khiến cậu đau nhức, nhưng chủ nhân lại không chịu chạm vào nó. phongmy.wordpress.com Page 144

Phương Mặc dùng sức giãy dụa cọ cọ lên người Phương Diệc Nhiên, coi như làm vậy có thể giảm bớt sự ngứa ngáy khó hiểu khắp toàn thân, lại bị Phương Diệc Nhiên cũng đang nhìn đến khổ đê eo xuống, hung hăng lườm một cái: “Lộn xộn cái gì!”

Phương Mặc rụt cổ, nhất thời không dám ngọ ngoạy nữa, chủ nhân hung dữ với cậu, nhưng mà, nhưng mà thực sự rất khó chịu... Phương Mặc không biết làm sao cho phải, đành phải kẹp chặt hai chân quanh thắt lưng Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên rất muốn mặc kệ tất cả tiến vào thân thể cậu mà rong ruổi, dù sao có đau Phương Mặc cũng sẽ không phản kháng, nhưng cũng bởi vì cậu tín nhiệm mình như thế, lại mới càng không muốn làm cậu đau, để lại ám ảnh về lần đầu tiên, vậy mà cái tên trong lòng y còn không biết y đang phải nhận rất khổ cực thể nào, cứ liên tục cọ xát lung tung lên người y, mê hoặc y, làm khẩu khí của Phương Diệc Nhiên bất giác trở nên ác liệt, lại nhìn đáng vẻ tủi thân của cậu liền không đành lòng, dù sao cũng là y khi dễ cậu, lại còn dữ với cậu...

Thở dài, đưa tay cầm lấy tên nhóc nóng bỏng tay kia, bắt quá mới xoa nắn mấy cái, đã làm cho tiếng rên rỉ của Phương Mặc lạc nhịp, đôi chân đang vòng quanh eo y lại càng xiết mạnh như là muốn bẻ đôi lưng y. Phương Diệc Nhiên nhân lúc cậu phân tâm để ý phía trước, ngón tay ở phía sau liền thuận lợi tiến vào, tìm kiếm nơi gây vui thích giữa nội bích của cậu.

Ngón tay đưa thêm càng lúc càng nhiều gel bôi trơn vào trong thông đạo, không còn khô ráo như ban đầu, đã có thể thuận lợi để cho một ngón tay của Phương Diệc Nhiên đi lại bên trong, có điều Phương Diệc Nhiên hoàn toàn không vội mở rộng, mà vẫn chỉ dùng một ngón tay lục lọi bên trong, đè ép xoa bóp.

Phương Mặc quả thực như là cá mắc cạn, há miệng liều mạng thở dốc, hô hấp kịch liệt, đồng thời không ngừng phát ra tiếng rên rỉ mê người, không hề che giấu cảm giác trong người, không

chỉ phía trước bị ngón tay của Phương Diệc Nhiên kích thích cho vui vẻ, ngay cả phía sau cũng vậy, tuy rằng kém kịch liệt so với lần trước, nhưng sự tê dại dày đặc chạy dọc từ đầu tới chân cũng mang tới sự vui thích kỳ lạ.

Lần trước Phương Diệc Nhiên chỉ qua lại vài cái Phương Mặc đã bắn rồi, lần này Phương Diệc Nhiên không dám kích thích cậu quá mức, nói là xoa nắn, không bằng nói là nắm lấy tên nhóc kia trong tay ngấm ngứa. Dù chỉ là như vậy, nhưng dưới sự công kích đồng thời cả trước lẫn sau, Phương Mặc cũng sảng khoái tới độ đầu lắc qua lắc lại lung tung, dùng sức mà chui vào lòng Phương Diệc Nhiên.

“Hư... A... haa...” Khi ngón tay lướt qua một nơi nào đó thì âm điệu của Phương Mặc chợt cao vút, Phương Diệc Nhiên biết là đã tìm đúng nơi rồi.

Híp mắt ghé vào lỗ tai cậu thì thầm: “Có đúng chỗ này không?” Nói rồi lại xấu xa duỗi ngón ra không ngừng dè ép vào nơi đó, không đợi đáp án của Phương Mặc, cảm thấy thứ trong tay giật giật theo động tác kẹp chặt chân của Phương Mặc như chuẩn bị tới cao trào, Phương Diệc Nhiên vội nắm chặt phần gốc. phongmy.wordpress.com Page 145

“A, chủ, chủ nhân... aaa... buông ra...” Đang lên đỉnh thì bị cắt ngang, khiến Phương Mặc khó chịu giãy dụa muốn giải phóng, hai tay cũng vô thức chống cự Phương Diệc Nhiên.

“Trả lời tôi trước đã, có thoải mái không?” Cũng may là y nhanh tay, mới thể này đã bắn thì đem dài đằng đẳng biết phải làm sao, lúc sau chẳng phải là muốn bắn cũng không thể sao. Phương Diệc Nhiên cũng không biết là thân thể Phương Mặc quá mẫn cảm mới dễ dàng đạt cao trào, hay là kỹ xảo của mình quá tốt, y mới dùng một ngón tay mà thôi, cậu đã thích tới không chịu nổi, nếu đổi thành hàng thật thì không phải là mạng cũng chẳng còn sao?

“Ừm... ừm, thoải mái...” Phương Mặc rơm rớm nước mắt gật đầu, bởi vì ngón tay Phương Diệc Nhiên nãy giờ vẫn không rời khỏi nơi đó, lại không ngừng ấn vào đó kích thích, khoái cảm từ tuyến tiền liệt không ngừng ập tới, nhưng mặt khác phần gốc vẫn bị Phương Diệc Nhiên nắm chặt, không thể phóng ra, khiến Phương Mặc không biết phải làm sao, chỉ còn cách ôm chặt tên đầu sỏ, không ngừng gọi chủ nhân.

“Không được chạy trước biết chưa?” Phương Diệc Nhiên dùng giọng nói khàn khàn, quyến rũ tới mức Phương Mặc căn bản không nghe rõ Phương Diệc Nhiên nói gì đã gật đầu, hoàn toàn bị sự ma mị khác hẳn ngày thường của Phương Diệc Nhiên làm cho lạc lối.

Ánh sáng màu vàng cam êm dịu ở phòng khách chiếu lên gương mặt Phương Diệc Nhiên, khóe miệng khẽ nhếch, ý cười mất đi sự ôn hòa ngày thường, lại thêm phần mị lực ma tính, đôi mắt hơi nheo nheo, cũng không lạnh lạnh như mọi khi, mà đầy tính xâm lược bức người, nhưng hàng mi hơi rủ, như là sư tử hung mãnh đang dụ bắt con mồi, tạm thời thu lại móng sắc.

Thấy Phương Mặc đồng ý, lúc này Phương Diệc Nhiên mới buông lỏng lửa nóng của Phương Mặc ra, nhìn Phương Mặc bị mình ép giữa tường và sàn nhà, thân thể gần như bị gấp cong, Phương Diệc Nhiên đột ngột rút ngón tay đang chôn trong người Phương Mặc ra, sau đó nắm lấy

eo cậu, dùng sức bế Phương Mặc dậy.

Phương Mặc sững sốt kêu một tiếng, hai chân quẩn lấy thắt lưng Phương Diệc Nhiên, tay ôm chặt lấy cổ y, bám vào người Phương Diệc Nhiên như con Koala.

Phương Diệc Nhiên ôm Phương Mặc gần như là ngã xuống sô pha phòng khách, Phương Mặc không nhẹ, Phương Diệc Nhiên có thể ôm được cậu là đã ngoài sức tưởng tượng rồi, thân thể cậu nhìn qua có vẻ thon thả, “Cổng ngực nặng muốn chết.”

Xoay người Phương Mặc lại, để cậu quỳ sắp trên lưng ghế, vén áo lên, lại tuột hẳn quần của cậu ra, nhất thời cả tấm lưng trần trơn nhẵn và cặp mông căng tròn liền bại lộ trong không khí, Phương Mặc còn không biết sống chết mà quay đầu lại nhìn Phương Diệc Nhiên, cậu không hề biết dánh về mình lúc này thật khiến người ta nổi lên ham muốn chinh phục.

Thể trạng của Phương Mặc cũng thuộc loại cường tráng, không hề gầy yếu, nhưng chỉ có một người đàn ông khỏe mạnh quỳ trên sô pha đầy vẻ ngoan ngoãn, hai chân dang rộng, nghe lời mở thân thể, đôi mắt quyến rũ đắm lệ mông lung, mới thực sự miễn bàn có bao nhiêu mê hoặc. phongmy.wordpress.com Page 146

Phương Diệc Nhiên không khách khí, một chân đứng, một chân quỳ trên sô pha nghiêng người đè lên, rồi hôn dọc theo sống lưng đi xuống, cho tới tận cùng, mút mạnh một cái, phát ra một tiếng ‘chụt’.

“Chủ, chủ nhân...” Phương Mặc ngoan ngoãn ghé vào lưng ghế, quay đầu nhìn Phương Diệc Nhiên, muốn xem y định làm gì, nhưng ngoại trừ một đầu tóc đen thì chẳng thấy gì cả, liền gọi y có chút bất an.

“Hửm?” Phương Diệc Nhiên vươn đầu lưỡi lại liếm dọc lên theo sống lưng, miệng âm ừ đáp.

Phương Diệc Nhiên đáp rồi, Phương Mặc lại không biết phải nói gì, cậu chỉ là vô thức gọi mà thôi, cắn cắn môi, quay đầu lại, tiếp tục nằm ngoan, dù sao vô luận là y muốn làm gì cũng để mặc y làm, chắc không phải là sẽ cắn một miếng thịt của cậu mà ăn đâu... Đáng thương cho Phương Mặc ngực còn đang suy nghĩ cái câu ‘Tôi muốn em’ của Phương Diệc Nhiên, không biết y muốn cậu để làm gì, ăn ư...

Thấy dánh về mặc anh muốn làm gì cứ làm của Phương Mặc, Phương Diệc Nhiên không khỏi cười, áp lên người cậu, gối đầu lên vai cậu, vừa cắn lỗ tai vừa hỏi: “Đang nghĩ gì thế?”

Đương nhiên tay cũng không rảnh rồi, hai ngón tay đồng thời ra vào huyết khẩu, tiếp tục công việc khai khẩn, tay còn lại thì trêu chọc hai đầu nhũ nho nhỏ của Phương Mặc.

Phương Mặc khó nhịn mà rụt cổ, mãi lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Thịt của em không ngon đâu...”

Phương Diệc Nhiên ngậy người một chút, ngay cả tay cũng ngừng, không hiểu ý cậu là gì, rồi lập tức nhận ra, cậu cho rằng y định ăn cậu sao? Là ăn theo nghĩa đen... Phương Diệc Nhiên nghĩ nếu để cậu nói tiếp thì đêm nay y làm không nổi nữa, trên đời chẳng ai không hiểu tình thú bằng cậu cả, liền dứt khoát quay đầu lại, dùng nụ hôn để bịt miệng cậu.

Đồng thời ba ngón tay rời khỏi cơ thể cậu, đưa thứ to lớn đã vận sức chờ phát động để ở cửa động, thừa dịp Phương Mặc đang dành toàn bộ sự chú ý vào việc hôn, liền xông thẳng vào, đâm lút cán, làm cho cấu ngực này biết mình định ăn cậu kiểu gì.

“A...” Phương Mặc vừa hôn vừa kêu lên một tiếng, hai mắt tròn tròn, hậu huyệt thoáng cái giáp chặt, rồi lập tức thả lỏng, lúc đầu Phương Diệc Nhiên cho rằng không ngờ Phương Mặc còn biết thả lỏng người để phối hợp với sự thâm nhập của y, nhưng khi Phương Mặc mềm nhũn ra như bùn đổ gục xuống, lúc này Phương Diệc Nhiên mới nhận ra, căn bản là cậu đã đạt cao trào ngay lúc y tiến vào rồi...

Phương Diệc Nhiên quả thực không biết nên khóc hay nên cười, hoàn toàn không kịp trở tay, hậu huyệt của người bình thường đâu có mẫn cảm như vậy, chỉ tiến vào thôi cũng đủ bắn rồi, dù có cũng sẽ không xảy ra vào lần đầu tiên, hậu huyệt căn bản chưa quen với sự xâm nhập này, ma xát sinh ra đau đớn nhiều hơn là khoái cảm, không thể nào mỗi vậy đã bắn. phongmy.wordpress.com Page 147

Lẽ nào bởi Phương Mặc vốn không phải người nên cũng không thể dùng tiêu chuẩn của người thường để nói?

Thể chất như vậy, chẳng lẽ cậu là trời sinh thích bị đâm vào sao, có thể tưởng tượng được cuộc sống giường chiếu của họ sau này sẽ rất hòa hợp, nhưng mà cái bệnh hơi động chút là bắn này cũng không được. Phương Diệc Nhiên cũng không muốn mình mới làm một lần mà Phương Mặc đã bắn mười bảy mười tám lần, chẳng phải là làm cậu tới chết sao...

Hóa ra thân thể quá nhạy cảm cũng không hay a, Phương Diệc Nhiên cảm thán chờ Phương Mặc hoàn hồn.

“Dễ chịu vậy sao?” Thấy ánh mắt cậu rã rời mất tập trung, Phương Diệc Nhiên ghé vào bên tai trêu, đồng thời dao động nhẹ lửa nóng đang chôn trong cơ thể cậu, cảm giác thực sự quá tuyệt vời, nội bích mang nhiệt độ cao bao chặt lấy y, cái cảm giác đó thích hơn nhiều lần so với tiến vào cơ thể phụ nữ.

Phương Mặc theo động tác của Phương Diệc Nhiên lằm bằm hai tiếng, “Ừm, dễ chịu.”

Rốt cuộc Phương Diệc Nhiên bật cười, một tay đỡ eo cậu, một tay gẩy lên lửa nóng đã mềm xuống sau cao trào của cậu, cười, “Rõ là em đã đồng ý với tôi rồi, bây giờ em định sao đây? Ừm? Muốn tôi phạt em thế nào?”

Mình đồng ý cái gì nhỉ? Phương Mặc hoàn toàn không nghĩ ra, quay đầu lại nhìn Phương Diệc Nhiên với vẻ mờ mịt.

“Ừm...” Phương Diệc Nhiên bỗng phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, phía sau của Phương Mặc nhúc nhích co rút, phối hợp với động tác ra vào của y, hầu hạ Phương Diệc Nhiên cả người thư thái, quả thực hoàn toàn không giống người mới lần đầu. Nếu không phải y biết mức độ ngây thơ của Phương Mặc, Phương Diệc Nhiên quả thực phải hoài nghi có khi nào cậu là tay lão luyện rồi không.

Thấy Phương Mặc quay đầu lại nhìn, đồng thời miệng phát ra tiếng lầm bầm khe khẽ, hiển nhiên rất hưởng thụ, không có nửa điểm khó chịu, Phương Diệc Nhiên hôn một cái lên vành tai cậu, cười tủm tỉm kéo cà vạt xuống buộc lên tên nhóc của Phương Mặc, nói: “Vây phạt em không được bản lần nữa trước khi tôi thỏa mãn.”

Nói xong liền đỡ lấy thắt lưng Phương Mặc, ra vào thật nhanh, hơn nữa nhắm ngay điểm mẫn cảm trong cơ thể cậu, dùng sức rất mạnh, không chỉ mang theo Phương Mặc đưa đẩy đập vào lưng ghế, mà hình như toàn bộ sô pha cũng đang lắc lư.

“A a...” Phương Mặc thét chói tai, hai tay bầu lầy sô pha, bị động thừa nhận khoái cảm như thủy triều, từng đợt từng đợt liên tục bào mòn thần kinh mẫn cảm của cậu, thằng bé vừa được phát tiết lại lập tức phần chấn tinh thần, nhưng bị cà vạt ràng buộc khó chịu.

Phương Mặc cảm giác như sắp chết, chưa từng có cảm giác kịch liệt như vậy, vừa đau đớn lại vừa sung sướng, càng khoái lạc lại càng đau, lúc đầu còn có thể khóc xin Phương Diệc Nhiên phongmy.wordpress.com Page 148

chậm một chút, kêu gào chủ nhân, sau đó trong miệng không biết là đang la lung tung những gì, cuối cùng là không kêu thành tiếng được nữa, chỉ biết phối hợp với Phương Diệc Nhiên giãy dụa eo đuối theo khoái cảm theo bản năng.

Phương Diệc Nhiên cứ đè lên cậu mà làm, nhìn Phương Mặc cuồng loạn dưới thân mình, cảm giác chưa bao giờ tuyệt vời như thế, tuyệt tới mức thiếu chút nữa y muốn cứ vậy mà làm Phương Mặc chết trên sô pha, có điều cũng còn lại chút lý trí, cuối cùng y thả chậm tốc độ, để Phương Mặc có thời gian mà thở.

Cho đến khi Phương Diệc Nhiên thỏa mãn bản bên trong Phương Mặc, lúc này mới cởi bỏ trói buộc cho cậu, kết thúc hình phạt để cậu cũng đạt cao trào sau đó.

45. Chương 45

“A lô, xin chào...” Phương Diệc Nhiên thò tay lên tủ đầu giường lấy di động, nhắm mắt cũng không thấy chữ ở trên, liền mơ mơ màng màng bấm nút nghe.

“Ừm, ừm?” Phương Diệc Nhiên thoáng cái tỉnh táo, nhìn vào giờ trên điện thoại, trời ạ, sắp mười một giờ, “Xin lỗi, tôi ngủ quên.”

“Không sao, hôm qua uống hơi quá chén.”

“Ừm, không cần đâu, chiều tôi sẽ tới công ty, tuyển tập quảng bá cho sản phẩm mới còn chưa quyết định xong.”

Phương Diệc Nhiên đột nhiên trợn trắng mắt, nhìn cái tên đang gối lên ngực mình ngủ say, vuốt ve đầu cậu nói: “Nói bậy, hôm qua Chu Viêm chỉ đưa tôi về thôi, chẳng có gì xảy ra cả.”

Không xảy ra chuyện gì với Chu Viêm, có điều, với một người khác thì có. Phương Diệc Nhiên đau đầu xoa trán, cúp điện thoại của vị sếp bà tám.

Lại nhìn cái tên này giờ vẫn không bị đánh thức bởi tiếng nói chuyện điện thoại, bình thường chỉ

cần một chút động tĩnh cũng làm cậu tỉnh giấc, hôm qua có lẽ thật sự làm cậu mệt rồi, nghĩ tới đó, Phương Diệc Nhiên lại cười khổ.

Không ngờ y lại nhân dịp rượu vào hưng phấn rồi cứ vậy chiếm lấy Phương Mặc, còn chưa làm rõ mối quan hệ đã ăn người ta sạch sành sanh rồi. Hoang đường nhất chính là, bản thân y cũng không nhớ đã làm mấy lần, đầu tiên là ở hành lang ra vào, sau đó chuyển chiến trường sang sofa trong phòng khách, ở đó thì chính thức ăn gọn cậu, sau đó lại lăn lên giường làm hết lần này sang lần khác, hình như khi tắm lại quần quít lấy nhau...

Ngón tay Phương Diệc Nhiên cuốn cuốn tóc Phương Mặc, cuốn vào rồi lại thả ra, nghĩ lại cả đêm qua miệt mài, thật sự đã ăn Phương Mặc sạch sẽ từ trong ra ngoài, làm cho cậu khóc tới khản tiếng, không bắn nổi một chút gì nữa mới thôi. Đáng ghê tởm nhất là: Cái tên này rõ ràng đứng cũng không vững nữa, mà vẫn còn dùng sức xoay eo dán chặt vào người y, vậy nên chuyện cậu bị làm tới ngất xỉu mới thôi, cũng có một nửa trách nhiệm ở bản thân cậu! phongmy.wordpress.com
Page 149

Bất quá, Phương Diệc Nhiên hơi nhồm dầy, nhìn Phương Mặc vẫn nằm trên ngực mình, vẻ mặt thỏa mãn, chọt chọt vào mặt cậu, thở dài, nói cho cùng vẫn là bản thân không biết kiềm chế a, sau khi làm thì hoàn toàn quên mất Phương Mặc là lần đầu tiên, hoàn toàn không quan tâm tới cậu.

Dù sao cũng đã muộn rồi, ăn xong bữa trưa rồi hăng đi làm, Phương Diệc Nhiên cũng không vội dậy, cứ thế ôm Phương Mặc nhìn cậu ngủ say như heo con, thỉnh thoảng còn nắm mũi cậu, chọt vào mặt cậu, một tay thò vào chăn vuốt ve tấm lưng trơn bóng của Phương Mặc.

Trong lòng cân nhắc, bản thân thích Phương Mặc là không nghi ngờ gì rồi, nhưng Phương Mặc thì sao, có bao nhiêu thích mình đây? Nghĩ tới đây Phương Diệc Nhiên không khỏi ảo não, nhẽ ra không nên gạ nấu thành cơm trước khi Phương Mặc hiểu rõ tình cảm với mình, vạn nhất thực sự Phương Mặc đối với y chỉ là sự không muốn xa rời đối với chủ nhân, thì lúc đó phải giải quyết thế nào, nếu Phương Mặc gặp được người thực sự thích, thì mình còn có thể buông tay sao?

“Chủ nhân...” Phương Mặc thì thào một tiếng, không chịu nổi sự quấy rối của Phương Diệc Nhiên, rụt đầu lại, trốn gọn vào trong chăn, vẫn còn chưa tỉnh lại.

Phương Diệc Nhiên cười, xoa xoa đỉnh đầu lộ ra ngoài của cậu, cẩn thận rời đầu cậu từ trên ngực sang chiếc gối bên cạnh, nghiêng đầu nhìn người đang ngủ say, hôn một cái lên bờ môi khê nhếch của cậu, rồi xoay người xuống giường, không ngờ người này giờ bị y quấy rầy vẫn không chịu dậy, mà y vừa ngồi dậy thì cậu liền tỉnh.

Thắt lưng bị ôm lấy, sau đó một cái đầu xù cọ lên lưng y, Phương Diệc Nhiên buồn cười quay đầu lại, vỗ cái tên đang cọ vào người mình, “Tỉnh rồi sao?”

“Ừm...” Phương Mặc dụi mắt, nhìn rõ Phương Diệc Nhiên ở bên cạnh, tiếp đó liền trườn cả người lên.

Phương Diệc Nhiên bị cậu lôi kéo nằm lại giường, ôm lấy cậu, vuốt ve lưng trần trơn nhẵn, nói: “Còn buồn ngủ sao? Em ngủ tiếp đi.” Có thể không mệt ư... Hôm qua hai người họ gần như âm ỉ tới hừng đông, rồi mình mới tha cho cậu đi ngủ.

Phương Mặc chỉ “Ừm”, nhưng không buông tay, lại còn càng táo tợn ngo ngoe trên người

Phương Diệc Nhiên như con sâu.

“Em ngủ đi, tôi phải đi làm rồi.” Tay Phương Diệc Nhiên trượt dọc theo lưng cậu, lưu luyến trên cái mông cong cong, hôm qua chính nơi đó đã đem lại cho y hưởng thụ tuyệt diệu, nghĩ rồi, ngón tay bắt giắc theo khe hở tìm được nơi tiêu hồn đó.

Mãi đến khi Phương Mặc “A” một tiếng, Phương Diệc Nhiên mới ý thức được là nơi bị sử dụng quá độ đó đã sưng đỏ cực kỳ.

Phương Mặc vốn đang vui trong lòng y bỗng nhiên ngẩng đầu, ghé vào trên người Phương Diệc

Nhiên, nhìn y từ trên cao xuống, Phương Diệc Nhiên còn tưởng cậu muốn chỉ trích hành vi khác phongmy.wordpress.com Page 150

người của mình ngày hôm qua, cũng đã chuẩn bị tốt lời xin lỗi với cậu, không ngờ Phương Mặc híp mắt cười, cúi đầu chụm một cái lên môi y.

“Của em.” Rồi lại nằm xuống, cười khúc khích một mình, cười xong lại vươn người hôn một cái lên miệng y, rồi lại cười trộm.

Phương Diệc Nhiên quả thực mờ mịt không hiểu gì, chẳng lẽ bị làm tới ngu người rồi ư? Sờ sờ trán cậu, không bị nóng mà... Rồi lại bị Phương Mặc hôn một cái lên bàn tay đang sờ trán cậu. Cậu vui cái gì vậy? Chẳng lẽ là vui vì bị mình lấn qua lộn lại mà làm... Phương Diệc Nhiên thẹn thùng.

Phương Mặc cảm thấy vẻ mặt nghi hoặc của Phương Diệc Nhiên, liền ngừng cười, hỏi vẻ không chắc: “Anh quên rồi sao?”

“Gì cơ?” Phương Diệc Nhiên thật không hiểu cậu đang vui chuyện gì.

“Anh đã đồng ý rồi!” Phương Mặc không cười nữa, trừng mắt nhìn Phương Diệc Nhiên.

Mình đồng ý cái gì ta? Phương Diệc Nhiên càng thêm không hiểu, Phương Mặc nhất thời cụt hứng, nhìn Phương Diệc Nhiên lại còn mang theo chút buồn bực, rồi thất vọng ngã vào người Phương Diệc Nhiên, miệng còn lẩm bẩm “Rõ ràng anh đồng ý rồi, đã đồng ý rồi.”

Lẽ nào trong lúc cùng cậu hoan hảo mình đã đáp ứng cái gì sao? Tỷ như mua thịt cho cậu ăn? Đừng trách Phương Diệc Nhiên nghĩ tới thịt, quả thực là cầu ngốc Phương Mặc chẳng có gì ham mê, chỉ có biết ăn thịt mà thôi... Muốn ăn thì ăn, mình cũng đâu có nói là không cho ăn đâu, sao nghe Phương Mặc như ý là mình đã đồng ý chuyện gì đó rồi lại định nuốt lời không bằng.

Phương Diệc Nhiên còn đang định hỏi rốt cuộc là mình đồng ý chuyện gì, Phương Mặc đã nhồm người hôn thật mạnh lên môi Phương Diệc Nhiên, cho đến khi chính cậu cũng không thở nổi mới buông ra.

“Anh đồng ý là chỉ hôn một mình em.” Phương Mặc hung dữ nói, nhìn chằm chằm Phương Diệc

Nhiên, mắt không hề chớp, rồi bỗng thân thể mềm nhũn, mang theo chút nhún nhường lấy lòng, “Anh muốn gì cũng được, miễn là đừng hôn người khác.”

Phương Mặc nhẹ nhàng cọ cọ vào Phương Diệc Nhiên, dùng ánh mắt cún con để nhìn Phương Diệc Nhiên, cho đến khi làm Phương Diệc Nhiên đỏ khóc đỏ cười, hóa ra là cậu nói chuyện này...

“Ừm, chỉ hôn mình em thôi.” Phương Diệc Nhiên cười đáp ứng, kỳ thực y muốn hỏi Phương Mặc, rằng cậu có nghĩ vì sao lại không muốn y hôn những người khác không, nhưng rồi lại sợ nghe được đáp án mà mình không mong muốn, cuối cùng vẫn không hỏi, chỉ hôn cậu một cái, coi như là hứa hẹn. phongmy.wordpress.com Page 151

Được Phương Diệc Nhiên đồng ý, Phương Mặc lập tức vui vẻ, vô cùng thân thiết mà cọ lung tung lên người Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên xoay người chặn cái tên lộn xộn này lại, nghiêm túc hỏi cậu: “Có thích chuyện hôn qua tôi làm với em không?”

Phương Mặc gật đầu thật mạnh.

“Chuyện như hôn qua chỉ có thể làm với người mình thích, không thể tùy tiện làm với người khác.” Ánh mắt Phương Diệc Nhiên sáng quắc nhìn chăm chăm Phương Mặc mà nói.

Nhưng Phương Mặc chỉ là nhìn lại Phương Diệc Nhiên, rồi gật đầu.

Phương Diệc Nhiên cảm thấy hụt hẫng hết cả hứng. Mình đang hy vọng gì thế này? Mong rằng cậu sẽ nói rằng ‘em thích anh mà, sẽ không làm với người khác đâu’ sao? Ngay đến Phương Diệc Nhiên còn cảm thấy mình buồn cười, hy vọng nghe được lời hứa hẹn từ miệng cậu ngốc này ư? Vậy không phải là cùng nhau điên sao... Xoay người bỏ dậy, đờ Phương Mặc cũng đang nhấp nhồm xuống.

“Em ngủ tiếp đi, tôi đi làm bữa trưa.” Nói rồi vỗ vỗ đầu cậu, căn bản không đợi Phương Mặc trả lời, liền mặc quần áo quay đầu ra khỏi phòng.

Ra khỏi cửa phòng, mệt mỏi tựa lên vách tường. Rõ ràng đã ăn sạch người ta rồi, thân thể thì thỏa mãn, nhưng trong lòng thì sao? Không biết vì sao cái cảm giác thỏa mãn sau khi làm xong, vừa rồi đã không còn sót chút gì...

Khi đi ngang qua phòng khách, thoáng nhìn thấy trên bàn bày đầy món ăn tinh tươm, Phương Diệc Nhiên tới gần, hiển nhiên đây là bữa tối mà hôm qua Phương Mặc chuẩn bị để chờ y, đều là những món mà y dạy cậu, nhưng mình thì lại phải đi dự tiệc, khi về cũng không nghĩ tới chuyện ăn tối, mà ngược lại ăn luôn cả Phương Mặc, bữa cơm này cứ bị bỏ mặc y nguyên trên bàn như vậy, món ăn vốn rực rỡ màu sắc cũng đã sớm biến thành một bàn cơm tàn canh nguội.

Phương Diệc Nhiên kéo ghế ra ngồi xuống, cầm lấy bát dưa đã dọn sẵn, gấp một miếng thức ăn nguội cho vào miệng, cảm giác lạnh lẽo, hơn nữa cấu ngốc này lại cho muối quá tay, cắn lửa cũng không chuẩn, thật chiên hơi kỳ quá...

“Sao anh lại ăn đồ nguội vậy? Để em đi hâm lại.” Phương Mặc cũng dậy theo Phương Diệc

Nhiên, đã vậy lại chỉ mặc độc mỗi cái áo trong của Phương Diệc Nhiên, bên dưới không mặc gì. Phương Diệc Nhiên vừa quay đầu liền thấy đáng vẻ mời gọi này của Phương Mặc, thực sự không biết nói sao, nếu không phải mình hết lần này đến lần khác dặn cậu không được *** đi lại trong nhà, có khi đến áo trong cậu cũng không thềm mặc. Mà đáng chết chính là, thà cậu không mặc gì cho xong, đằng này chỉ mặc mỗi một cái áo, vạt áo khó khăn lắm mới che được phía dưới, lúc bước đi lại như ẩn như hiện, không phải càng thêm đòi mạng sao... phongmy.wordpress.com Page 152

Y vội mở hệ thống sưởi ở phòng khách lên, chỉ mặc có một chút như thế mà cũng không sợ lạnh, đoạt lấy chén đĩa trong tay cậu, kéo người đi mặc quần áo, “Mau mặc đồ vào, không thấy lạnh à, để đây cho tôi.”

“Em có mặc a.” Phương Mặc kéo kéo cái áo trên mình, lăm bằm.

Phương Diệc Nhiên lườm cậu, “Còn chưa đi à.” Nhưng thoáng thấy trên cổ và ngực cậu chỗ nào cũng là dấu vết còn sót lại, dấu hôn chạy thẳng một đường xuống cho đến khi bị áo che mất, vội vàng nhìn tránh đi chỗ khác. Cứ nhìn tiếp nữa, y không dám đảm bảo sẽ không ăn người ta thêm một lần nữa.

“Ừm...” Phương Mặc không tình nguyện quay về phòng, hai đùi trắng tuyết cứ lắc lư trước mắt, phía trong toàn là vết xanh tím, về phần ai làm ra đương nhiên không cần phải hỏi.

Phương Diệc Nhiên ảo não bóp trán, hâm nóng hết đồ ăn, rồi theo vào phòng, vừa lúc Phương Mặc đang mặc quần, hơi xấu hổ hỏi: “Có chỗ nào khó chịu không? Không khỏe thì nói cho tôi biết.”

Phương Mặc nhìn dấu vết trên người mình, lắc đầu.

“Thật chứ?” Tên này mà nói mấy lời kiểu không đau thì rất không đáng tin, Phương Diệc Nhiên cực kỳ nghi ngờ dây thần kinh cảm giác đau của cậu không giống người thường.

Phương Mặc gật đầu, rồi lại tiến tới trước mặt Phương Diệc Nhiên, nhìn sắc mặt của Phương Diệc Nhiên, vòng tay ôm lấy y cọ cọ, “Thực sự, không khó chịu, chính là...”

“Chính là sao?” Nếu thật sự có chỗ không ổn, vẫn nên đi bệnh viện khám, mắt mặt cũng đành chịu.

Phương Mặc vịn vẹo người mấy cái, “Chính là hình như không có sức lực gì cả.” Cả người đu lên Phương Diệc Nhiên, nhìn đôi môi Phương Diệc Nhiên lúc khép lúc mở, không chống lại nổi sự mê hoặc, liền tiến sát lại hôn nó, trong lòng ngọt ngào vô cùng, chủ nhân đã đồng ý chỗ này chỉ hôn mình cậu thôi, là của cậu.

Phương Diệc Nhiên bó tay, cái tên này đúng là... Đợi khi cậu thả ra mới nói: “Tôi còn chưa đánh răng rửa mặt đâu.”

“Không sao, em cũng chưa.” Phương Mặc cười, làm Phương Diệc Nhiên lại trợn trắng mắt, không rõ được Phương Mặc bám dính như keo con voi ra, đành phải giữ nguyên như thế cùng nhau đi đánh răng rửa mặt phongmy.wordpress.com Page 153

46. Chương 46

Hai người hâm lại thức ăn hôm qua, bữa trưa cứ vậy là xong, Phương Diệc Nhiên thì sao cũng được, Phương Mặc thì có ăn là tốt rồi, cho nên hai người ăn uống cũng vui vẻ.

Ăn xong, Phương Diệc Nhiên đi làm, cái đuôi Phương Mặc đương nhiên đòi theo, hai người chậm rãi đi bộ đến cơ quan, trời âm u, lạnh cực kỳ, gió lạnh thổi tấp vào mặt, Phương Diệc Nhiên rút cổ vào áo, muốn gọi xe taxi, nhưng lại nhìn Phương Mặc đi bên cạnh, người này hình như ước gì vĩnh viễn không đi đến nơi, chỉ thích cả ngày bám lấy mình, nghĩ tới đây Phương Diệc Nhiên không khỏi mỉm cười, liền thôi ý định gọi xe, quên đi, coi như là vận động một chút cho ấm tay ấm chân.

Phương Mặc đi bên cạnh Phương Diệc Nhiên, chắn gió thay y, thấy Phương Diệc Nhiên như là sợ lạnh, liền nắm tay ủ ấm cho y, hoàn toàn không quan tâm người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ sao. Cũng may trời lạnh, người trên đường đều đi lại vội vã, không có thời gian chú ý hai người đàn ông tay nắm tay.

Rõ ràng mỗi ngày Phương Mặc đều đưa Phương Diệc Nhiên đi làm như thế này, nhưng bởi vì cả đêm qua điên cuồng, hình như giữa hai người có một chút thay đổi, như có gì đó mọc rễ nảy mầm giữa họ. Phương Diệc Nhiên sẽ lơ đãng nhìn Phương Mặc, mà mỗi lần như vậy đều thấy Phương Mặc cười tủm tỉm nhìn lại mình. Nhưng là cái gì cũng không thay đổi, chỉ có Phương Diệc Nhiên khác thường, với mức độ ngốc nghếch của Phương Mặc thì có lên giường hay không, Phương Diệc Nhiên vẫn là Phương Diệc Nhiên, chủ nhân của cậu, đối với cậu bây giờ và trước kia cũng không có gì khác biệt cả.

Dù đi chậm tới mức nào, thì vẫn sẽ đến nơi, Phương Mặc ở chỗ cũ nhìn theo Phương Diệc Nhiên đi qua cửa, Phương Diệc Nhiên vẫy tay tạm biệt, vừa vào thang máy liền mở điện thoại ra nhìn, nghĩ rằng cầu ngốc kia nhất định sẽ gọi cho mình, nhưng đến khi y đi vào trong phòng làm việc rồi di động vẫn không kêu tiếng nào.

Phương Diệc Nhiên đi tới cửa sổ nhìn xuống, đã không thấy bóng dáng Phương Mặc đâu nữa, có lẽ là về nhà rồi. Phương Diệc Nhiên xoa trán, thậm chí dài một tiếng, rốt cuộc là ai không nhớ ai đây, sao bây giờ mình lại cũng trở thành như là không nhớ xa Phương Mặc thế này, thật là càng bước càng thụt lùi, giống như là cô gái mười bảy mười tám lần đầu biết yêu. phongmy.wordpress.com Page 154

Phương Diệc Nhiên lắc đầu, đẩy Phương Mặc ra khỏi suy nghĩ, muốn coi cậu như những đối tượng tình một đêm trước đây, làm xong thì thôi, trên giường là trên giường, dưới giường là dưới giường, trước đây Phương Diệc Nhiên vẫn làm vậy rất tốt, tuy Phương Diệc Nhiên vẫn có nguyên tắc là thô khon không ăn cỏ gần hang, nhưng thỉnh thoảng cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy nên dù là xảy ra quan hệ với người mà thường xuyên phải giáp mặt, thì hôm sau tỉnh dậy y cũng có thể coi như là chuyện chưa từng xảy ra, tuyệt đối không ảnh hưởng tới công việc. Nhưng lần này đối tượng là Phương Mặc, hình như lại có điều gì đó khác, đáng vẻ ngốc nghếch

ngây thơ của Phương Mặc và bộ dạng tội nghiệp của Tiểu Bát không ngừng hiện lên trong tâm trí, giống như là bị ếm bùa, thấy quần áo thì sẽ tưởng tượng mặc trên người Phương Mặc trông sẽ rất ổn, thấy người mẫu thì sẽ nghĩ bộ này mà ở trên người Phương Mặc thì còn đẹp hơn, ngay cả bút trên tay cũng không chịu khống chế, rục rịch muốn vẽ trang phục cho Phương Mặc, muốn thiết kế đồ cho cậu, muốn nhìn cậu mặc đồ mà chính tay y thiết kế.

Đây là một sự thôi thúc trước nay chưa từng có, dù cho Phương Diệc Nhiên và Lục Nhân quen nhau lâu như vậy, có thể nói là mối quan hệ thân thiết không tầm thường, bản thân cũng chưa từng có ý định thiết kế trang phục cho hắn... Dù là Lục Nhân có yêu cầu, y cũng chỉ từ chối khéo mà thôi. Nhưng giờ thì sao? Cứ cầm bút lại lại không để ý tới những thiết kế trước mắt, tư tưởng không chịu khống chế cứ nghĩ tới cái gì sẽ hợp với Phương Mặc, với dáng người cậu nên thiết kế kiểu dáng thế nào, màu sắc phối hợp làm sao mới có thể làm nổi bật khí chất của Phương Mặc. Phương Diệc Nhiên buông bút, nhìn những mẫu trước mắt, đều là thiết kế không ra nam cũng không ra nữ, y rõ ràng thích thiết kế trang phục nữ đáng yêu, nhưng giờ lại vẽ ra những mẫu cực kỳ trung tính.

Hít sâu một hơi, Phương Diệc Nhiên bỗng nghĩ cũng nên tách ra với Phương Mặc một thời gian, như vậy rất không bình thường, cực kỳ không bình thường, nếu cứ để sự việc tiếp diễn, y nghĩ y sẽ ngày càng trầm luân, như vậy quá dễ bị tổn thương, vạn nhất bị Phương Mặc thương tổn rồi, y không dám cam đoan bản thân sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì...

Có lẽ cho tới giờ không ai có thể giống như Phương Mặc tiếp cận cuộc sống của y như thế, dù là Lục Nhân cũng chưa từng. Y và Lục Nhân luôn giữ một khoảng cách nhất định, lại không tìm hiểu quá sâu vào đời tư của đối phương, cũng ít chia sẻ bí mật riêng, lúc ở chung thì rất vui vẻ, cảm giác cực kỳ thoải mái, hoàn toàn không giống với Phương Mặc, Phương Mặc đã hòa vào cuộc sống của y, biến thành một phần trong đó, như vậy rất không ổn, tuy bây giờ còn chưa có gì, nhưng nếu như, vạn nhất Phương Mặc muốn ra đi, cuộc sống của y có khi nào bởi vì cậu mà tan tành không?

Phương Diệc Nhiên cứ tự hỏi như vậy, nghĩ tới sau này nên ở chung với Phương Mặc như thế nào, có cần xác nhận rõ ràng hay giữ khoảng cách với cậu không, hay là mình cần phải tách xa cậu để bình tĩnh lại. Cũng may mà lúc bắt đầu thì Phương Diệc Nhiên bị Phương Mặc ảnh hưởng hoàn toàn không thể làm việc, nhưng sau đó thì suy nghĩ càng lúc rõ ràng, càng linh hoạt, hiệu suất công tác cũng cao không ít, mà khi y toàn tâm toàn ý vào công việc thì ngược lại cũng không nghĩ tới cái tên ngốc nghếch Phương Mặc làm thế nào cũng không rũ bỏ được kia nữa.

Bất chợt ngẩng đầu thấy bên ngoài một màu trắng xoá, Phương Diệc Nhiên không quá để tâm lại cúi xuống vùi đầu xử lý công việc, nhưng rồi lại ngẩng phắt lên. Màu trắng? Nhìn kỹ mới nhận ra tuyết đã rơi rồi, cũng không biết là từ bao giờ, bông tuyết tán loạn rơi xuống, đã tích thành một tầng dày, nhìn ra ngoài trên cây hay nóc nhà cũng đã toàn là màu trắng, rồi nhìn sắc trời, đã

tối đen.

Phương Diệc Nhiên nhìn đồng hồ, hoá ra đã tám giờ rồi, không ổn, Phương Diệc Nhiên rửa thầm một tiếng, vội đóng máy tính mở cửa chạy vào thang máy, chết tiệt, không ngờ lại chẳng để ý thời gian, Phương Mặc ngốc sẽ không chờ dưới lầu từ bảy tới giờ chứ?

Hắn là không, lâu lắm không thấy mình đi ra, chắc chắn cậu sẽ gọi điện thoại, hơn nữa dù có ngốc tới đâu cũng không chờ suốt dưới tuyết rơi như thế đâu. Phương Diệc Nhiên lao ra thang máy, nhìn về phía Phương Mặc hay đứng chờ mình, không có ai, thở phào một cái, cũng may không ở đây, y rất sợ cậu cứ đứng hơn ba tiếng như thế dưới trời tuyết.

Lấy di động ra gọi cho Phương Mặc đồng thời nhìn bốn phía xung quanh, nhẽ ra cậu phải tới đón y chứ nhỉ, không biết đang ở đâu?

Vừa bước ra cửa lớn, trước mặt từng trận gió lạnh, còn mang theo hoa tuyết, lạnh tới mức Phương Diệc Nhiên phải run rẩy, thời tiết hôm nay thật tồi tệ, sắp vào xuân rồi mà còn có trận tuyết lớn như thế, điện thoại truyền tới tiếng tút dài, khiến Phương Diệc Nhiên càng thêm nôn nóng, không biết Phương Mặc gặp chuyện gì, đã sớm quên phắt chuyện vừa rồi nghĩ phải giữ khoảng cách với Phương Mặc.

“Chủ... Diệc Nhiên...” Tay đột nhiên bị ai đó kéo, Phương Diệc Nhiên quay lại, là Phương Mặc. Thở phào nhẹ nhõm, cũng may cậu còn chưa quá ngốc, biết có thể vào sảnh của công ty để chờ. Phương Mặc đi ra từ cửa lớn phía sau, cứ tưởng là không ngốc tới mức chờ ba tiếng, nhưng nhìn kỹ lại phát hiện trên tóc và áo măng tô của Phương Mặc toàn là nước, rõ là vết tuyết tan, nhìn là biết thời gian cậu đứng trong tuyết cũng không ngắn. Nhất thời Phương Diệc Nhiên liên cao giọng, mắng: “Em đi đâu vậy hả?”

Phương Mặc vốn đang vui vì được thấy Phương Diệc Nhiên, lại bỗng nhiên bị Phương Diệc Nhiên quát, có chút không biết phải làm sao. Không biết vì sao chủ nhân đột nhiên lại nổi giận, còn tưởng là y không vui vì cậu không đứng chờ ở chỗ cũ, làm y không tìm được, liền giải thích: “Là hần ta... vừa rồi cứ nhất định kéo em vào, em... không có rời đi mà.”

Lúc này Phương Diệc Nhiên mới để ý phía sau Phương Mặc còn một người nữa, nhìn khá quen mắt, có điều Phương Diệc Nhiên không nghĩ ra là ai.

Người nọ cũng nhận ra là Phương Diệc Nhiên đã quên phải xưng hô thế nào với mình, vội nhắc nhở: “Tôi họ Hứa.”

Thật muốn mắng cho cậu ngốc này một trận, không thấy mình xuống cũng không biết đường lên tìm sao, không tìm cũng không biết gọi điện thoại sao, không gọi điện thoại cũng không biết là phongmy.wordpress.com Page 156

tuyết rơi lớn như vậy phải tìm chỗ trú sao, vuốt bàn tay lạnh lẽo của cậu, còn lạnh hơn tay y rất nhiều, liền biết rằng thời gian cậu đứng dưới tuyết không ngắn.

“Hứa tiên sinh, thế này là?” Có điều có người ngoài ở đây, Phương Diệc Nhiên phải dồn nén cơn tức trong bụng, kéo Phương Mặc vào sảnh công ty, rồi cuộc nhớ ra vị Hứa tiên sinh này là ai,

chính là người săn tìm muốn mời Phương Mặc làm người mẫu kia.

“À, Phương tổng, vừa rồi tôi thấy Phương tiên sinh đứng ngoài trời tuyết lớn như thế, hình như đang đợi ai, thấy trời lạnh quá nên kéo cậu ta vào chờ, tiện thể tâm sự chút.”

Phương Diệc Nhiên hung hăng quay đầu lại trừng mắt với Phương Mặc, tên này nếu không ai kéo vào thì chắc là cứ ngốc nghếch đứng ngoài đó à, có đầu óc hay không vậy!

Cái cậu họ Hứa kia cũng chỉ biết lơ mơ quan hệ giữa Phương Diệc Nhiên và Phương Mặc, hiển nhiên người Phương Mặc đợi là Phương Diệc Nhiên, vừa rồi thấy cậu đứng dưới trời tuyết lớn như thế, quả thật chỉ vì sợ cậu sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng bây giờ trông Phương Diệc Nhiên hình như hơi giận, chẳng lẽ là trách Phương Mặc không ở ngoài đó chờ ư sao?

Ánh mắt mang chút quỷ dị đảo qua đảo lại giữa Phương Diệc Nhiên và Phương Mặc, cả cách xưng hô Phương Mặc buột miệng gọi Phương Diệc Nhiên kia cũng rất đáng nghiền ngẫm a, nếu như hắn không nghe sai, thì cậu ta định gọi Phương Diệc Nhiên là chủ gì đó? Hình như lần trước cậu cũng gọi như vậy.

Chủ gì nhỉ? Rất dễ làm cho người ta liên tưởng tới ‘chủ nhân’... Lại nhìn biểu cảm của hai người, Phương Mặc hiển nhiên là rất lưu ý thái độ của Phương Diệc Nhiên, thậm chí có chút sợ hãi.

Phương Diệc Nhiên lấy khăn tay ra lau nước trên người cho cậu, đồng thời nói với người săn tìm: “Cảm ơn nhé, đứa nhỏ này có chút không linh động, bảo cậu ta chờ là cứ thế đứng một chỗ chờ thôi.”

“A, không có không có, nói chi vậy.” Người săn tìm đó hiển nhiên cũng là người biết xem sắc mặt, tình hình này, trong mắt Phương Mặc hoàn toàn không có mình, vừa rồi chào hỏi cậu cũng chẳng có phản ứng gì, cứ chăm chăm nhìn cửa lớn, nếu không phải mình khuyên cậu vào trong đại sảnh chờ, nếu có ai đi ra ngoài cậu cũng không bỏ sót, thì chưa chắc cậu đã chịu đi theo. Lại nhìn Phương Diệc Nhiên như là đang nói với hắn, nhưng không liếc hắn lấy một cái, hoàn toàn lo lắng Phương Mặc bị lạnh, nhìn dáng vẻ hai người trong mắt chỉ thấy đối phương, hắn rất thức thời nói vài câu khách sáo rồi cáo từ.

“Bên ngoài không lạnh à, cứ ngây ngốc đứng ở đó.” Kỳ đà cần mũi vừa đi, Phương Diệc Nhiên liền bắt đầu mắng, nhưng tay thì không ngừng xoa gương mặt đã đông lạnh tới cứng đờ của cậu, đem khăn quàng của mình vòng qua người cậu.

“Em sợ anh không phát hiện ra...” Phương Mặc ngẩng đầu lên từ sau khăn quàng, nhỏ giọng giải thích, lấy mặt cọ vào tay Phương Diệc Nhiên, hóa ra không phải y giận cậu không chờ ở chỗ cũ, phongmy.wordpress.com Page 157

mà là vì trời mưa tuyết lớn như thế còn đứng ở ngoài, nghĩ tới đây Phương Mặc không khỏi mỉm cười, có chút ngọt ngào loan tỏa, chủ nhân đang lo lắng cho mình.

“Còn cười à! Không biết lạnh hay sao? Tôi không xuống, em cũng không biết đường đi lên à...”

Phương Diệc Nhiên xốt xa tới độ không mềm nổi giọng, vừa nghĩ tới bình thường năm giờ tan

ca, mà giờ đã tám giờ hơn, chắc chắn là Phương Mặc đã chờ y ở ngoài cửa từ lúc năm giờ rồi, đến giờ đã hơn ba tiếng, sao có thể không đau lòng cơ chứ.

“Ồ.” Phương Mặc vẫn cười.

“Cầu ngọc.” Phương Diệc Nhiên chán chả buồn mắng, liền lấy tay nhéo mặt cậu.

47. Chương 47

Trời vẫn còn đang đổ mưa tuyết, trên mặt đường phủ đầy tuyết đọng, lầy lội khó đi, vừa ướt vừa trơn, cả con đường không có mấy xe cộ qua lại, Phương Diệc Nhiên và Phương Mặc cũng không gọi được taxi, đành phải đi bộ về nhà, con cún vừa ngốc vừa vụng nào đó lại còn mang theo đúng một cái ô, khiến Phương Diệc Nhiên không biết phải nói gì.

Hai người cứ tập tễnh từng bước về nhà trong gió rét, thực sự gió quá lớn, cố gắng che ô cũng chẳng có tác dụng gì nhiều, tuyết vẫn bám đầy người, Phương Mặc gần như kéo Phương Diệc Nhiên vào trong lòng, mới miễn cưỡng che được cùng một cái ô.

Phương Diệc Nhiên nghiêng đầu nhìn Phương Mặc chắn gió tuyết thay mình, lòng ngổn ngang cảm xúc, không biết nên vui hay nên buồn, vui tất nhiên là vì Phương Mặc hoàn toàn chỉ lo cho mình bị gió tấp vào người, không hề để tâm cả người cậu đã bị phủ trong hoa tuyết, buồn lại là vì Phương Mặc đối với mình chỉ bất quá là xuất phát từ lòng trung thành với chủ nhân, không có ý niệm nào khác trong đầu.

Về đến nhà, dù có Phương Mặc che chở nhưng Phương Diệc Nhiên cũng lác người được cả một lớp tuyết, Phương Mặc thì khỏi phải nói, cả người gần như bọc trong tuyết rồi.

Phương Mặc vào thẳng phòng tắm, Phương Diệc Nhiên tưởng cậu đi tắm, còn nghĩ tên này cũng tự giác nhỉ, còn bản thân thì đi mở hệ thống sưởi trong nhà lên, chuẩn bị thay quần áo trước, y thật sự bị đông cứng rồi, tay chân cảm giác như không phải của mình, thật khó tưởng tượng cầu ngọc Phương Mặc làm thế nào mà cứ đứng một chỗ ngoài trời hơn ba tiếng như thế.

Phương Diệc Nhiên còn chưa cởi đồ xong thì Phương Mặc đã đi ra, trong phòng truyền tới tiếng mở nước ào ào, quên mang quần áo theo sao? Chỉ cần gọi y lấy hộ là được rồi, cần gì phải chạy ra đây.

“Em xả nước nóng rồi, anh đi tắm đi.” Nói rồi liền đẩy Phương Diệc Nhiên vào phòng tắm, vừa nói còn vừa xoa xoa mặt y “Lạnh quá, mau đi ngâm nước cho ấm.”

Phương Diệc Nhiên đau đầu, còn tưởng Phương Mặc cuối cùng cũng biết coi trọng thân thể hơn rồi, nào ngờ bận rộn một lúc là vì xả nước cho y tắm, cậu thật sự coi bản thân sẽ không sinh bệnh

sao? Liền kéo Phương Mặc đang định đi lấy quần áo cho y thay lại, đẩy cậu quay về phòng tắm

“Cởi quần áo, đứng dưới vòi sen xả nước ấm.”

“A?” Phương Mặc ngây ra nhìn Phương Diệc Nhiên cởi quần áo bước vào bồn tắm.

“A cái gì, còn muốn tôi cởi giùm à?” Phương Diệc Nhiên vào bồn xong, làn da lạnh cóng tiếp

xúc với nước nóng, rung mình một cái, nước nóng vẫn đang chảy, Phương Diệc Nhiên nhìn Phương Mặc còn đang đứng đờ ra.

Phòng tắm không nhỏ, dù Phương Mặc cùng bước vào bồn cũng không chật, đừng quên bồn tắm lớn nhà Phương Diệc Nhiên kỳ thực nên gọi là bể, gọi là bể bơi nhỏ cũng được... Chỉ bất quá, Phương Diệc Nhiên bây giờ không muốn hai người trần trụi ngồi cùng bồn tắm, bởi cảnh tượng lẫn lộn hoang đàng hôm qua sẽ lại hiển hiện trước mắt.

Y cũng không muốn hai người lại tiếp tục cùng nhau quan hệ mập mờ, với bản lĩnh bất tri bất giác quấy rầy mình của Phương Mặc, đây quả thực chính là kết quả tất nhiên, Phương Diệc Nhiên trước khi biết rõ tình cảm của Phương Mặc, không muốn quá thân mật với cậu, nên lúc này mới kêu Phương Mặc đi tắm vòi sen.

“Có thể tắm cùng sao?” Phương Mặc hỏi, được sự đồng ý của Phương Diệc Nhiên xong, liền cười tủm tỉm cởi đồ.

Phương Diệc Nhiên dựa vào thành bồn tắm, cuối cùng cơ thể cũng ấm dần lên, có thể thả lỏng, thấy Phương Mặc đã cởi sạch trơn, liền nhìn chỗ khác để kháng cự sự mê hoặc, chuyên tâm dội nước nóng lên người, tai thì để ý tiếng Phương Mặc xả nước vòi sen.

Phương Diệc Nhiên vừa định chớp mắt một lúc, thì chợt nghe ào một tiếng, có người cũng chen vào bồn tắm, mở mắt ra nhìn liền thấy đầu đầu, không phải đã bảo cậu tắm vòi sen sao, sao lại chạy tới bon chen ngâm bồn cùng y? Hầy, đúng rồi, hóa ra cái cậu cùng nhau tắm kia của cậu là y này... Không phải ý là có thể cùng tắm chung một phòng...

Phương Mặc đã ngồi xuống rồi, Phương Diệc Nhiên cũng không nỡ đuổi cậu ra, đành phải xê sang một bên, mở rộng khoảng cách với cậu, rồi nhắm mắt tiếp, tuyệt đối không nhìn thêm vào lỏa thể của Phương Mặc, chỉ sợ nhất thời không kiềm chế được.

Thế nhưng mà, có người không theo ý của y, Phương Diệc Nhiên vừa ngồi xích ra, Phương Mặc liền lấn tới, thấy da Phương Diệc Nhiên bị nước nóng hun đỏ hồng, thấy không vui, liền cầm tay Phương Diệc Nhiên xoa nắn giúp y.

Phương Diệc Nhiên thở dài một tiếng, thật là... Cũng không mở mắt, để cho Phương Mặc kỳ cọ giúp mình, đến khi Phương Mặc rửa kiểu gì mà gần như ngồi cả lên người y, lúc này Phương Diệc Nhiên mới mở mắt.

Thấy Phương Mặc gần trong gang tấc, Phương Diệc Nhiên vừa định mở miệng, đã bị Phương Mặc hôn thẳng lên môi, Phương Diệc Nhiên không tránh, nhưng cũng không đáp lại, để kệ

Phương Mặc liếm liếm ngửi ngửi trên người mình cứ như cún con. phongmy.wordpress.com Page 159

Dù Phương Diệc Nhiên không phản ứng lại cậu, một mình Phương Mặc vẫn có thể hôn vui vẻ trên mặt Phương Diệc Nhiên, Phương Diệc Nhiên có thể cảm nhận được Phương Mặc hôn hấp càng lúc càng gấp gấp cùng dưới thân càng lúc càng nóng, rốt cuộc Phương Diệc Nhiên đẩy Phương Mặc ra, ngửa đầu về phía sau tách ra khỏi cậu.

Phương Mặc bị cắt ngang, bất mãn lắc mình muốn cọ lên người Phương Diệc Nhiên, liền bị

Phương Diệc Nhiên đề lại.

Nhìn thấy vòng cổ cho chó trên cổ cậu, chữ ‘Bát’ kia bị dính nước, đột nhiên Phương Diệc Nhiên liền thốt lên một tiếng “Tiểu Bát”. Phải biết rằng, khi Phương Mặc ở hình người, từ trước tới giờ y đều gọi là Phương Mặc, không gọi cậu là Tiểu Bát.

Nhưng sau một tiếng ‘Tiểu Bát’ đó, Phương Diệc Nhiên lại im lặng, cái câu rớt cuộc có đúng là em thích tôi không cứ bồi hồi trong miệng vài lần rồi lại không thoát ra được, chỉ cảm thấy mình giống một thiếu nữ vô dụng, kêu gào ép hỏi thích hay không thích này nọ, chỉ mong được một câu hứa hẹn của người yêu.

Dù cho bây giờ y hỏi, Phương Mặc gật đầu thừa nhận thì sao chứ, có ý nghĩa gì đâu? Chỉ cần y hỏi, Phương Mặc đương nhiên là gật đầu...

Xoa mặt Phương Mặc, lại nhìn thấy cậu đang mở lớn đôi mắt tròn xoe chờ y nói nốt, đẩy

Phương Mặc ra đứng dậy “Tôi hơi chóng mặt, em tắm một mình đi.”

“Chủ nhân...” Mới bước ra một bước đã bị Phương Mặc níu tay.

Phương Diệc Nhiên quay đầu lại nhìn Phương Mặc, dưới ánh mắt chăm chú của Phương Diệc Nhiên, Phương Mặc ấp úng thả tay ra, Phương Diệc Nhiên cũng không hỏi nhiều rút khăn tắm ra quấn quanh người rồi đi ra, lười biếng ngã vào sofa chẳng buồn nhúc nhích.

Không bao lâu sau Phương Mặc cũng đi ra, trên người đã mặc y phục. Quả thực hôm nay thái độ của Phương Diệc Nhiên là lạ, khiến Phương Mặc khó hiểu, rất sợ làm gì đó khiến Phương Diệc Nhiên không vui, nên mới ngoan ngoãn mặc quần áo chỉnh tề rồi mới ra.

Ngồi xổm trước mặt Phương Diệc Nhiên, đưa tay sờ trán y, quan sát sắc mặt Phương Diệc

Nhiên, cẩn thận hỏi: “Có phải bị ốm không? Trên người có chỗ nào khó chịu không?”

Phương Diệc Nhiên sững sốt, dù có bị ốm thì cũng phải là như Phương Mặc vì đứng dưới tuyết quá lâu chứ, lắc đầu ý bảo không có, y chỉ là... khổ sở vì tình? Nghĩ tới cụm từ này đến bản thân Phương Diệc Nhiên cũng buồn cười, vươn tay xoa xoa mặt Phương Mặc, “Tôi không sao.”

Phương Mặc nắm lấy bàn tay định rút về của Phương Diệc Nhiên, cọ cọ: “Chắc anh đói bụng rồi nhỉ, để em đi nấu cơm nhé, anh đợi một lát.”

Nói xong lại nhìn chằm chằm Phương Diệc Nhiên một lúc mới đi nấu ăn. Có lẽ là Phương Mặc đã chuẩn bị nguyên liệu từ trước, chỉ chốc lát đã quay lại gọi Phương Diệc Nhiên ra ăn cơm. phongmy.wordpress.com Page 160

Trong khi ăn, Phương Diệc Nhiên không muốn nói, Phương Mặc cũng không dám nhiều lời chỉ sợ càng chọc Phương Diệc Nhiên khó chịu thêm — thái độ bỗng nhiên xa cách của Phương Diệc Nhiên cậu cũng nhận ra, hai người cứ nhìn nhau không nói gì, chỉ có tiếng bát đĩa va chạm và tiếng nhai nuốt thức ăn.

Ăn xong bữa tối đã hơn mười giờ, Phương Diệc Nhiên xem TV một chút rồi lên giường, còn một mình Phương Mặc đương nhiên cũng không còn hào hứng xem tiếp, hứng thú của cậu chỉ xoay quanh Phương Diệc Nhiên, Phương Diệc Nhiên về phòng đi ngủ, đương nhiên Phương Mặc cũng

dọn dẹp sofa, tắt TV, rồi cũng lon ton theo vào.

Cởi quần áo lên giường, như ngày thường nghiêm nhiên ôm lấy Phương Diệc Nhiên, lại bị đối lại một câu “Mai trời đẹp, em đi mua giường đi, hai người ngủ chung chật chội lắm.”

Phương Diệc Nhiên nói dối không chớp mắt xong liền quay người đưa lưng về phía Phương Mặc. Trời mới biết, giường của Phương Diệc Nhiên lớn tới mức đủ để lăn qua lộn lại mấy vòng, đừng nói hai người, ba người ngủ cũng còn dư dả.

Phương Diệc Nhiên quay người đi làm một tiếng vì sao của Phương Mặc ghen trong hòng, không hỏi ra khỏi miệng được, nằm đằng sau Phương Diệc Nhiên mím môi vô vàn tủi thân, định buông Phương Diệc Nhiên ra rồi lại không nỡ, muốn ôm sát hơn nhưng lại sợ, cứ thế dờ ra.

Phương Mặc không biết mình lại làm sai cái gì, chỉ có bản thân Phương Diệc Nhiên biết mình là đang giận cá chém thớt, cũng bởi vì bản thân không hiểu được thái độ của Phương Mặc nên mới đối xử với cậu như thế, cậu thì không muốn xa rời y như thế, biết chắc làm vậy sẽ khiến cậu tổn thương, nhưng vấn đề là, nếu không như vậy, thì y phải làm sao bây giờ, tiếp tục lừa mình dối người thân thân thiết thiết với Phương Mặc ư.

Rồi sẽ có một ngày tỉnh táo lại, nếu Phương Mặc thật sự thích người khác, thì người không thể quay đầu chính là y, vậy nên trước khi có manh mối thì cứ vậy đi, bảo trì chút khoảng cách thích hợp, để y được thanh tỉnh, suy nghĩ thật kỹ nên đối đãi với Phương Mặc thế nào.

Bọn họ thực sự quá gần gũi, gần gũi tới mức còn ảnh hưởng tới đầu óc công tác của y.

Hai người đều thức trắng tới tận sáng, Phương Diệc Nhiên xoay người rời giường, Phương Mặc ở phía sau không dám nhúc nhích, nhắm mắt giả bộ ngủ, cậu thực sự không biết nên đối mặt với Phương Diệc Nhiên thế nào, cậu sợ nếu bất giác lại gần sẽ đối lấy sự khước từ của Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên mặc quần áo đứng bên giường nhìn Phương Mặc, đương nhiên y thấy cả người Phương Mặc cứng đờ rõ là giả bộ ngủ, nhưng không vạch trần, dù sao y cũng đang không biết phải đối mặt thế nào với Phương Mặc, nên chỉ cúi người kéo chăn hộ Phương Mặc.

Lúc đi lại bị dáng vẻ Phương Mặc làm cho cảm thấy có chút xót xa, đều là lỗi của mình, lại hại Phương Mặc liên lụy chịu tội theo, liền đặt một nụ hôn lên trán cậu. Hy vọng cậu có thể hiểu không phải y không thích cậu, chỉ là có chút khó xử không biết phải làm sao cho đúng. phongmy.wordpress.com
Page 161

Phương Mặc mở choàng mắt đối diện với Phương Diệc Nhiên... “Chủ nhân.” Phương Mặc thốt ra, y hôn cậu, có phải là đã hết giận không, nghĩ lại Phương Diệc Nhiên từng bảo cậu không nên gọi chủ nhân, chỉ cho phép cậu gọi thế lúc không có ai, có thể thấy được là y không thích lắm, nên lại đổi giọng, “Diệc Nhiên...”

Phương Diệc Nhiên cũng không ngờ cậu đột nhiên không giả vờ nữa, hơi khựng, rồi lại hôn lên trán cậu một cái nữa “Em ngủ đi, tôi đi làm đây, trời lạnh lắm không cần đưa tôi đi.”

Rồi để lại Phương Mặc một mình quần chặt chắn trên giường vô cùng đáng thương, không hiểu

sao hôm trước chủ nhân còn thân thiết như thế giờ bỗng nhiên lại lạnh nhạt, tuy vẫn đối xử ôn hòa với cậu, nhưng cậu biết y không muốn cậu tới gần nữa...

Phương Diệc Nhiên và Phương Mặc quen nhau mấy tháng, nay là lần đầu tiên Phương Diệc Nhiên đi làm không có Phương Mặc bên cạnh, có vẻ đặc biệt cô đơn.

48. Chương 48

Phương Diệc Nhiên vừa ra khỏi phòng, Phương Mặc liền nhúc nhích sang vị trí mà Phương Diệc Nhiên nằm, người vừa mới đi, còn lại chút ấm áp, Phương Mặc quần chăn cọ cọ lên mặt, mũi tràn ngập mùi hương của Phương Diệc Nhiên.

Phương Mặc hít sâu một cái, sau đó mệt mỏi vùi đầu vào gối của Phương Diệc Nhiên. Rốt cuộc chủ nhân bị làm sao vậy, vì sao lại đột nhiên không cho cậu gần gũi nữa... Liệu có phải vì mình suốt ngày quấn quýt làm y thấy phiền rồi không?

Nếu thực sự như vậy, không có sự cho phép của chủ nhân, cậu cũng không bám lấy y có được không nhỉ? Cậu chỉ mong khi tâm tình y tốt thì có thể thỉnh thoảng sờ sờ ôm ôm cậu một cái là tốt rồi, nói như vậy, chủ nhân sẽ không mất hứng đâu nhỉ.

Nghĩ tới đây Phương Mặc lại nhớ lại khi mình còn là Tiểu Bát, chủ nhân thường xuyên ôm cậu, cậu có thể gối lên đùi của y, có thể hôn y chẳng cần kiêng nể gì cả, chủ nhân cũng chưa bao giờ ghét bỏ cậu quá nặng hay bám người quá, còn dịu dàng chải lông giúp cậu...

Phương Mặc nắm thật chặt tấm chăn trên người, tưởng tượng như đó là Phương Diệc Nhiên đang ôm cậu, quanh người đều là mùi hương quen thuộc của chủ nhân. Đồng thời cảm thán, bây giờ biến thành người rồi, tuy có thể cùng chủ nhân nói chuyện, cũng có thể làm giúp chủ nhân rất nhiều việc, nhưng chủ nhân lại không thích cậu bám dính lấy mình, chẳng lẽ là vì ngại cậu tổn diện tích quá? Phương Mặc không khỏi co tay chân cuộn người lại trong chăn.

Vừa rồi chủ nhân bảo cậu đi mua giường, ý là không cho phép cậu lên giường của y nữa ư.

Phương Mặc vô hạn ai oán, cậu muốn cùng ngủ với chủ nhân mà, mặc kệ có làm chuyện thoải mái kia không, cậu vẫn là muốn ngủ cùng chủ nhân.

Thế nhưng rốt cuộc là cậu làm sai điều gì, khiến chủ nhân chán ghét. Phương Mặc suy nghĩ cả đêm không nghĩ ra, đương nhiên cũng không nghĩ ra nguyên nhân gì, chỉ là càng thêm lo lắng, phongmy.wordpress.com Page 162

có khi nào mấy hôm nữa chủ nhân sẽ đuổi mình ra khỏi nhà không... Vừa nghĩ tới như thế, trong lòng cậu lại đau đớn, rõ ràng bọn họ cũng đã làm chuyện thân mật như thế rồi.

Dù Phương Mặc có ngốc, cũng biết việc hôm đó họ làm là gì, rõ ràng chính là làm tình mà, tuy rằng trước đây thời gian Phương Mặc hóa thành hình người sống cùng con người cũng không nhiều lắm, nhưng làm chó lâu ngày cũng biết đến, hơn nữa chuyện này giữa các loài động vật cũng không khác nhau nhiều lắm, bất quá con người có nhiều cách thức đa dạng hơn thôi, hơn nữa cũng không đơn thuần vì mục đích sinh sản hậu đại, việc của họ nếu đổi lại là một nam một

nữ thì chính là vợ chồng, là người yêu.

Chủ nhân cũng đã nói đó là việc chỉ được làm với người mình thích, đương nhiên là cậu thích chủ nhân rồi, chủ nhân chắc là cũng thích mình, bằng không hôm đó sao phải nhấn mạnh vào điểm đấy như thế, chủ nhân vẫn luôn đối tốt với cậu như thế, sao lại có thể không thích cậu chứ? Nếu như cậu là giống cái, thì sau chuyện hôm đó đã có thể mang em bé của chủ nhân rồi, Phương Mặc sờ cái bụng bằng phẳng nhỏ nhắn của mình, ở đây đương nhiên không có khả năng mang em bé của chủ nhân đâu.

Phương Mặc lật mình một cái tiếp tục ai oán.

Nghĩ tới em bé, Phương Mặc bỗng nhiên ngồi bật dậy, lẽ nào vì lí do đó nên chủ nhân mới không thích cậu? Mặc kệ là thích cậu thế nào, cậu cũng không thể sinh em bé cho chủ nhân, chủ nhân ưu tú như thế đương nhiên phải có người thừa kế, nghĩ tới đó, Phương Mặc liền tuyệt vọng ngã vật ra giường, nói như vậy, sau này cậu sẽ có một nữ chủ nhân rồi... Vừa nghĩ tới chủ nhân làm chuyện này với nữ chủ nhân, trong lòng cậu liền khó chịu, còn khó chịu hơn cả lúc nhìn thấy chủ nhân hôn Chu Viêm, hy vọng nữ chủ nhân này xuất hiện thật muộn, tốt nhất là vĩnh viễn không xuất hiện, chỉ có cậu với chủ nhân thôi mới là tốt nhất.

Tiếng đóng cửa vang lên, chủ nhân chắc đã đi làm rồi, y cũng không cần cậu đi cùng nữa. Đợi tới khi cửa không còn động tĩnh gì, Phương Mặc mới bật dậy, không mặc gì nhảy xuống giường, vừa đi được vài bước lại nhớ ra chủ nhân không thích cậu *** đi khắp nhà, nên kéo chăn quấn quanh người, rồi đi chân không chạy ra ban công.

Trên lan can ban công còn có lớp tuyết dày đọng lại, Phương Mặc cũng bất chấp, nhìn xuống phía dưới tìm kiếm bóng dáng của Phương Diệc Nhiên, một lát sau nhìn thấy thì lại vội vã trốn phía sau lan can như là kẻ trộm, rất sợ Phương Diệc Nhiên quay đầu lại thấy mình, nhìn thấy cậu bây giờ *** quần chăn đứng ở bên ngoài khẳng định lại bị ăn mắng...

Có điều, chủ nhân có mắng cũng vì là lo mình bị lạnh sinh bệnh, Phương Mặc nghĩ tới đây trong lòng liền thấy ngọt ngào, nhìn không chớp mắt bóng lưng Phương Diệc Nhiên bước đi, mãi đến khi y biến mất hoàn toàn trong đám người, nhìn ra xa đều là một mảng trắng xóa, suy nghĩ không biết có nên len lén đuổi theo chủ nhân không, thế nhưng nếu như bị chủ nhân thấy, chẳng phải là lại chọc giận y sao... Phương Mặc nhất thời không cười nổi nữa.

Quần chăn quay vào trong, thấy trên bàn ăn đã đặt sẵn trứng ốp la bánh mì nướng và sữa tươi, bên dưới còn đặt một tờ giấy: phongmy.wordpress.com Page 163

Nếu lạnh thì hâm nóng một chút. PS: đừng đi chân trần, mặc quần áo vào. Diệc Nhiên.

Phương Mặc nhìn bữa sáng trên bàn, lại nhìn bàn chân trần của mình, thấy tâm trạng dòn nén cả đêm thêm buổi sáng nay có chút hồi phục, liền ngốc ngốc tự vui một mình, chủ nhân chắc chắn là vẫn thích mình, chỉ là không biết chuyện gì làm y không vui, chờ y hết giận sẽ không sao nữa. Phương Mặc ngoan ngoãn về phòng, nghe lời mặc quần áo đi dép vào, sau đó lại chạy vào phòng ăn, nhìn chằm chằm miếng trứng ốp, như là muốn bắn thủng một cái lỗ, sau đó mới hí ha hí hửng

ăn từng miếng một, lạnh ngắt rồi nhưng không hâm nóng lại, cuối cùng vẫn còn chưa đã thềm mà liếm sạch đĩa.

Sau đó cậu quay về phòng, dọn dẹp giường, gấp chăn gọn gàng, rồi lại thu thập phòng ốc, quét rác, rồi quỳ xuống lau từng tắc sàn nhà, làm cho sàn gỗ sáng bóng như gương, mới thỏa mãn thu tay lại.

Quần áo bẩn đều cho vào máy giặt, kỳ thực cũng không có mấy, đồ của Phương Diệc Nhiên đa phần đều không thể giặt máy, phải giặt bằng tay, bình thường Phương Diệc Nhiên đưa tới tiệm giặt là, muốn giặt thế nào thì giặt. Nhưng từ khi Phương Mặc đến, việc này đương nhiên đặt vào tay Phương Mặc. Cũng không phải là Phương Diệc Nhiên ngược đãi gì Phương Mặc, y không quan tâm là ai giặt, chút chi phí giặt đồ này cũng quá khả năng, mà là Phương Mặc thích giặt hộ, Phương Diệc Nhiên cũng không thể nhất quyết không cho cậu giặt.

Phương Mặc hì hục giặt sạch tất cả quần áo, phơi lên, nhìn thấy đồ hôm qua còn chưa có khô, mới chà xát bàn tay lạnh tới hơi ửng đỏ, quay vào trong nhà. Bình thường tới giờ này Phương Mặc sẽ bắt đầu nấu bữa trưa, sau đó có thể chậm rãi tới phòng làm việc của Phương Diệc Nhiên để ăn cùng nhau. Nhưng hôm nay, Phương Diệc Nhiên không cho cậu đưa đi làm, có lẽ cũng không muốn thấy cậu chạy tới ăn trưa cùng đâu.

Tuy trong đầu nghĩ vậy, nhưng tay cũng không ngừng, vẫn làm cơm như cũ. Nếu không nấu thì cậu cũng không còn việc gì khác để làm, nhà cửa đã dọn dẹp sạch sẽ rồi, không tìm được việc gì khác nữa, mà nếu như rảnh rỗi, chắc chắn cậu lại nghĩ tới chủ nhân, nghĩ một hồi không chừng không nhịn được chạy đi gặp y, nhưng bây giờ chủ nhân lại không muốn thấy cậu...

Tới khi Phương Mặc tỉnh táo lại thì phát hiện mình đã mang theo hộp cơm đứng dưới lầu công ty của Phương Diệc Nhiên rồi...

(= . = Em miên man suy nghĩ cũng lâu quá ha)

Phương Mặc ảo não ngồi xổm xuống chỗ cậu vẫn thường chờ Phương Diệc Nhiên, đối diện với cửa lớn. Có vài người cùng công ty mỗi ngày đều thấy Phương Mặc chờ người ở đó, đều nhận ra Phương Mặc, đi ăn trưa qua còn chào hỏi cậu, Phương Mặc uể oải gật đầu với họ, thần thờ buồn bã chà đạp một đám cỏ trước mặt.

Tuy đã tới dưới lầu rồi, nhưng cậu có dám lên đâu, lên gặp Phương Diệc Nhiên chắc chắn lại bị mắng, sáng sớm chủ nhân cũng đã bảo cậu đừng ra ngoài rồi, cậu còn chạy tới... Lại muốn gọi

phongmy.wordpress.com Page 164
điện thoại cho chủ nhân, không gặp được thì nghe giọng một chút cũng tốt, dù sao gọi điện thoại chủ nhân sẽ không biết cậu đang ở ngay bên dưới.

Phương Mặc lấy di động ra, nghĩ tới nghĩ lui lại không dám gọi, trong lòng còn đang nghĩ mình không đến ăn với chủ nhân, nói không chừng y cũng sẽ ra ngoài ăn, vậy đi ra thì sẽ gặp, cậu cũng không biết là mình mong bị chủ nhân bắt gặp hay là không, kỳ thực cậu có chút hy vọng chủ nhân vừa đi ra liền thấy mình, như vậy tuy chắc chắn sẽ bị mắng vài câu, nhưng nhất định sẽ bảo

cậu đi lên cùng ăn trưa.

Phương Mặc cứ mâu thuẫn như thế, có người đứng trước mặt cũng không phát hiện, tới khi cậu nhận ra, đang vui vẻ tưởng là chủ nhân đi xuống thật, vội vã ngẩng đầu nhìn lên, thấy người đứng đó là ai thì liền khôi phục vẻ uể oải, cúi đầu nói: “Là anh à.”

Người này cậu đã gặp một lần, là bạn của chủ nhân, cái tên còn đáng ghét hơn cả Chu Viêm.

“Sao cậu lại ở đây? Diệc Nhiên đâu?” Lục Nhân cười tủm tỉm nhìn Phương Mặc. Từ xa hẳn đã thấy lù lù một đồng, còn tưởng là ai đi ngồi xổm ở đây, tới gần nhìn kỹ mới biết hóa ra là cầu ngốc nhà Phương Diệc Nhiên.

Phương Mặc không đáp, tiếp tục đếm kiến chơi.

“Đang đợi Diệc Nhiên xuống đây à?” Lục Nhân tiếp tục hỏi, Phương Mặc tiếp tục không trả lời, nhìn cũng không nhìn Lục Nhân lấy một cái.

Lúc này Lục Nhân mới phát hiện ra trên tay Phương Mặc còn cầm hộp cơm, cười nói: “Đến đưa cơm cho cậu ta? Sao còn không lên?”

“Có phải là lại làm Diệc Nhiên giận không hở?” Nói câu này xong, Phương Mặc mới ngẩng đầu nhìn Lục Nhân.

Lục Nhân cười thầm, người này nghĩ gì đều viết hết lên mặt, lại nói: “Cậu mà không lên là tôi lên đây nhé.”

Lục Nhân bước được hai bước, lại quay đầu nhìn Phương Mặc, thấy cậu vẫn vô tình ngồi chỗ cũ, lại quay lại tiếp tục trêu cậu, chỉ vào hộp cơm: “Hay để tôi mang lên hộ cậu nhé?”

Phương Mặc không nói gì, nhưng giơ tay lên, đưa hộp cơm trong tay cho Lục Nhân, cuối cùng còn bỏ thêm một câu “Đừng nói với chủ nhân là tôi đến đây.” Hoàn toàn quên mất Phương Diệc Nhiên không cho phép cậu gọi như thế trước mặt người khác.

Chủ nhân? Lục nhân nghe xong sững sốt, lại cười, với mức độ quen biết của Lục Nhân với Phương Diệc Nhiên đương nhiên sẽ không hiểu theo ý gì khác, có điều quả thật cậu ta tự coi mình là thú cưng của Phương Diệc Nhiên nuôi a, nhưng hẳn thấy tình cảm của Phương Diệc Nhiên thì lại không chỉ đơn giản là tình cảm dành cho thú nuôi. Lục Nhân xoa cằm, hèn gì hôm nay tâm tình Phương Diệc Nhiên không được tốt, hóa ra là chuyện này. phongmy.wordpress.com Page 165

Lại nhìn kỹ Phương Mặc, cũng đáng vẻ mặt mỗi, ôi chao, cái đôi này thật là thú vị, hai người dày vò lẫn nhau, không nhận được giơ tay ra xoa đầu Phương Mặc, bị Phương Mặc né tránh, lại còn tàn bạo lườm hắn, chỉ thiếu điều nhào tới cắn cho hắn một cái.

“Chỉ cho Diệc Nhiên sờ đúng không?” Lục Nhân thu tay lại, hỏi.

“Đúng, không cho phép người khác chạm vào.” Phương Mặc gật đầu, tiếp tục trừng mắt.

Rốt cuộc Lục Nhân bật cười: “Cậu đó, chỉ coi Diệc Nhiên là chủ nhân thật đấy à?” Nói rồi, lắc đầu quay đi, giơ hộp cơm trong tay lên ý là tôi sẽ nhớ không nói với Diệc Nhiên, có điều, y biết hay không cũng không phải do tôi, người ta đâu phải ngốc...

Bỏ lại Phương Mặc nghiêng đầu suy tư về lời Lục Nhân nói, cậu thực sự chỉ coi Phương Diệc

Nhiên là chủ nhân thôi sao?

49. Chương 49

Phương Diệc Nhiên đang cầm cùi thiết kế thì nghe có người đẩy cửa vào, đành ngẩng đầu lên liếc qua, nhưng vừa nhìn liền bất ngờ: “Lục Nhân?”

“Sao? Tôi không thể tới à.” Nghe giọng Phương Diệc Nhiên kinh ngạc như thế, Lục Nhân bất mãn nói, cứ như là hắn không nên xuất hiện ở đây không bằng.

“Không nghĩ là anh lại tới vào giờ này thôi.” Phương Diệc Nhiên lắc đầu cười, buông bản thảo đi pha một cốc cà phê cho Lục Nhân, rồi hai người cùng ngồi xuống sofa.

“Chuyện của cậu tôi làm xong rồi, hết giờ nên tiện thể mang qua cho cậu.” Nói rồi đưa một tập tài liệu cho Phương Diệc Nhiên, trên cùng rõ ràng là chứng minh thư của Phương Mặc, ảnh không biết là chụp lúc nào, trong mặt là cái ảnh Phương Mặc ngây ngô, cười rất ngốc, có điều đối với ảnh chứng minh thư thì cũng có thể coi là đẹp trai.

“Cảm ơn.” Phương Diệc Nhiên nói, rồi nhận lấy lật xem, bên dưới là một vài hồ sơ lý lịch, nơi sinh, trường học tiểu học, phổ thông, trung học, đại học đều biên soạn theo yêu cầu của Phương Diệc Nhiên, Phương Mặc không biết chữ, nói tốt nghiệp đại học thì hơi thái quá, dù sao đều là những thứ linh tinh, Phương Mặc sẽ phải nhớ kỹ, nếu không bị ai hỏi mà lộ thì phiền, phần cuối cùng là hộ khẩu của Phương Mặc, đương nhiên là vào nhà của Phương Diệc Nhiên.

Lục Nhân trêu: “Xem đi, tôi có tốt bụng không cơ chứ, đỡ cho cậu bao nhiêu phiền phức, như thế này chẳng phải là chính thức thành người của cậu rồi sao, sau này các cậu có kết hôn cũng không cần phải đổi hộ khẩu nữa.”

Phương Diệc Nhiên tức tối đâm cho hắn một cái, đổi chủ đề: “Sao tôi luôn cảm thấy anh phải trực đêm nhiều vậy nhỉ.” Không cần hỏi cũng biết, Lục Nhân tan ca vào buổi trưa, đương nhiên là phải trực cả đêm qua, lại kết hợp với phiên trực buổi tối, mới về vào giờ này.

Lục Nhân liền buông tay, mặt dày nói: “Không có cách nào, ai bảo tôi là người tốt chứ.” phongmy.wordpress.com
Page 166

Phương Diệc Nhiên lườm hắn, có điều vẫn quan tâm: “Chăm sóc thân thể đi, bản thân là bác sĩ đừng để cuối cùng lại tự hủy hoại mình.”

“Cậu lo cho chính cậu ý, nhà thiết kế à, ăn chút bữa trưa đi.” Dứt lời, đặt hộp cơm của Phương Mặc lên bàn trà trước mặt.

Đương nhiên là Phương Diệc Nhiên nhận ra hộp cơm đó, rõ ràng là của nhà mình a, vốn còn đang định trêu hắn mang tới đồ gì ngon cho mình, không ngờ lại nhìn thấy hộp cơm ở nhà, không cần phải nói, rõ ràng là Phương Mặc đến, Phương Diệc Nhiên không nói hai lời đi ra bên cạnh cửa sổ nhìn xuống.

Nơi Phương Mặc thường đứng chờ y đã không còn bóng dáng ai, có lẽ đã về rồi, phản ứng đầu tiên của Phương Diệc Nhiên là gọi điện cho Phương Mặc.

“Không phải nhìn đâu, hấn bảo tôi đừng nói với cậu đấy, chắc chắn là đi rồi.” Lục Nhân thần nhiên lấy cơm ra, không ngờ lại thấy hai phần, “Để tôi xem tay nghề của cậu ngốc nhà cậu nào, chặc chặc, mà sao lại là hai phần, lẽ nào hấn còn biết là hôm nay có tôi tới?”

Dĩ nhiên Phương Mặc không có khả năng tiên đoán, sở dĩ có hai phần, đương nhiên là một của Phương Mặc, có điều cậu không dám đưa cho Phương Diệc Nhiên nên trốn rồi, tự đứng lại chờ cho Lục Nhân.

Điểm ấy đương nhiên không cần nói Phương Diệc Nhiên cũng biết, lại càng biết vì sao cậu không dám lên, trên mặt biến ảo đủ biểu cảm, cuối cùng thở dài, không nói gì, cũng không gọi cho Phương Mặc.

“Sao thế, cãi nhau thật đấy ah? Không nhìn ra a, cún trung thành như thế cũng có gan cãi lời cậu cơ đấy, bắt quá cãi thì cãi vẫn đưa cơm tới cho cậu cũng biết là hôm tới mức nào.” Vốn chỉ định trêu Phương Diệc Nhiên, nhưng rồi thấy sắc mặt Phương Diệc Nhiên cũng không khá lên, đành dẹp luôn ý định.

“Có cãi nhau mới nói a.” Phương Diệc Nhiên bắt đầu dĩ, nếu mà cãi nhau được thì còn tốt, vấn đề ở chỗ hoàn toàn là do mình nghĩ nhiều quá đàn bà quá, “Có lẽ tôi càng lớn tuổi thì gan càng nhỏ đi.” Sau đó kể qua loa lại sự tình.

Lục Nhân nghe mà kinh ngạc tròn mắt, một đôi mắt hoa đào cứ nhìn chăm chăm thiêu đốt người ta, nghe Phương Diệc Nhiên kể xong đầu đuôi câu chuyện liền cười vô cùng vui vẻ: “Tôi nói cậu này, trước đây tung hoành tình trường ghê quá, giờ bị báo ứng đấy.”

Có điều Phương Diệc Nhiên có suy nghĩ như thế chứng tỏ Phương Mặc rất có địa vị trong lòng y, vậy nên Lục Nhân trêu y mấy câu, cũng không cười nữa nghiêm túc nói, “Tôi thấy con cún này cũng có ý đó với cậu đấy, bằng không ích kỷ thế nào cũng không tới mức thế đâu, luôn tỏ ra có địch ý với cái gì uy hiếp địa vị của mình. Cậu xem cái tên Chu Viêm kia, làm sao mà uy hiếp tới địa vị thú cưng của cậu ngốc này chứ, người ta chỉ muốn lên giường với cậu đâu có muốn làm thú nuôi của cậu, Phương Mặc ghen cái gì chứ. Nhưng mà hấn vẫn ghen đó thôi, ha ha, hấn tự đặt mình vào vị trí nào điều này chẳng phải quá rõ ràng rồi sao, sợ là sợ bản thân hấn cũng hồ đồ, phongmy.wordpress.com Page 167

mà cái thứ ngốc nghếch như thế, cậu còn trông mong hấn sẽ thổ lộ trước tiện thể biểu hiện cái gì lãng mạn sao? Xem ra chỉ số thông minh của cậu cũng đang tụt xuống mức ngang với hấn rồi.”

Đoạn đầu còn nghiêm túc đến sau lại đùa cợt Phương Diệc Nhiên, Phương Diệc Nhiên lại tức giận dấm hấn một cái, có điều nghe xong lời phân tích của hấn thấy cũng đúng, vấn đề quán quýt mấy hôm nay bị mấy câu bông đùa của Lục Nhân giải quyết gọn ghẽ, cảm giác có chút không chân thực.

Có điều nói thế nào thì nói, người ngoài luôn sáng suốt hơn trong cuộc, tình yêu quả nhiên có thể làm giảm chỉ số thông minh của người ta, khiến người tỉnh táo như Phương Diệc Nhiên cũng lo được lo mất, nghĩ đến sự bồn chồn mấy ngày nay lại không khỏi buồn cười, rồi ngược lại thấy

yêu thương, mình không suy nghĩ được rõ ràng, lại còn liên lụy Phương Mặc chịu khổ theo, luôn phải để ý dè chừng.

Thấy Phương Diệc Nhiên không lên tiếng, Lục Nhân lại tiếp tục: “Mà trường hợp xấu nhất, nếu cầu ngốc đó không thích cậu, chỉ coi cậu là chủ nhân nên không muốn rời xa, như thế tức là nếu người hắn thích còn chưa xuất hiện thì cậu là người đứng vị trí thứ nhất trong lòng hắn, sao không nhân đó mà giữ chặt hắn, để dù sau này có ai hắn thực sự thích thì cũng không nỡ rời xa cậu.”

Nói tới đây, Lục Nhân lại cười xấu xa: “Theo tôi thấy, tốt nhất là ở trên giường làm tới khi hắn không thể rời khỏi cậu được nữa, nếu vẫn không được, thì dù dùng roi da xiềng xích cũng phải khóa hắn lại, nếu không thì chặt tay chặt chân đi xem hắn định bỏ đi bằng cách nào.”

Đoạn trước Phương Diệc Nhiên còn liên tục gật gù, đến câu cuối thì không khí thay đổi hẳn, Phương Diệc Nhiên trừng mắt vặn lại: “Thủ đoạn đấy chỉ hợp cho anh dùng thôi, sao, đã thử với người ta chưa?” Tâm tình thả lỏng, liền cố tình trêu ghẹo Lục Nhân.

“Tôi muốn lắm a, nhưng cũng phải cho tôi có cơ hội mới được chứ.” Nói rồi còn làm bộ tiếc rẻ, như là tiếc vì không có dịp để dùng tới roi da xiềng xích, khiến người thân quen với Lục Nhân như Phương Diệc Nhiên cũng phải xấu hổ thay cho độ mặt dày của hắn, đồng thời cảm thương cho bần đạo của hắn, người đó nhất định phải ngoan ngoãn nha, đừng làm cho Lục Nhân có cơ hội dùng tới mấy thứ kia, người ta là bác sĩ ngoại khoa đó, đảm bảo tay nghề cao siêu, làm cho ai đó sung sướng muốn chết.

Phương Diệc Nhiên hạ quyết tâm về nhà sẽ kết thúc chiến tranh lạnh đơn phương với Phương Mặc, dạo này y cố tình lạnh nhạt chắc chắn đã làm cậu rất thương tâm, có điều cũng không cần nóng lòng, về nhà sẽ bồi thường cho cậu.

Vậy là hai người cứ vậy cùng ăn trưa nói chuyện phiếm, trêu đùa lẫn nhau.

Lục Nhân còn không quên chê bôi tay nghề Phương Mặc hoàn toàn không thể sánh với Phương Diệc Nhiên, muốn Phương Diệc Nhiên về nhà phải đốc thúc Phương Mặc luyện tập. Phương Diệc Nhiên thì nêu ý kiến rằng Lục Nhân nên đổi nghề làm bác sĩ tâm lý thì hợp hơn, Lục Nhân còn mặt dày trả lời rằng mình quả thật có ý định đi thi lấy bằng bác sĩ tâm lý. phongmy.wordpress.com
Page 168

Ăn xong bữa trưa, Phương Diệc Nhiên thu thập bát đĩa, nghĩ là Lục Nhân sẽ về nhà ngủ bù, đang định chào tạm biệt, không ngờ Lục Nhân đã nhấc chân nằm dài ra sô pha, nói mỗi một câu “Để tôi ngủ một lát, không có việc gì đừng làm ồn.”

“Này, sao không về nhà ngủ đi, ngủ ở đây có dễ chịu gì.” Phương Diệc Nhiên thắc mắc

“Ở nhà càng khó chịu, có người cứ bám lấy tôi mà ngủ, có được yên đâu.” Lục Nhân quay người nhắm mắt lại “Để tôi ngủ ở đây một lát đi, coi như là cảm ơn thay cầu ngốc kia.”

Phương Diệc Nhiên cũng không phải là không cho Lục Nhân ngủ ở sô pha của mình, chỉ là hiểu kỳ cái người ở nhà hắn rốt cuộc là ai, có thể phiền phức tới mức Lục Nhân còn phải trốn.

Lục Nhân không thấy được gương mặt kinh ngạc như chứng kiến sao Hỏa va vào Trái Đất của Phương Diệc Nhiên, nghiêm túc nói: “Tin tôi đi, nếu con nhà cậu là giống béc giê danh giá, thì con nhà tôi chính là chó cỏ thấp kém nhất, bề ngoài đã xấu thì chó, lại còn là một con cún ghê mặt dày mày dạn, hừ.” Nói rồi về mặt lại còn ghét bỏ như là nghĩ tới thứ gì làm hấn muốn ói. Lúc này Phương Diệc Nhiên thực sự là trợn tròn mắt, vẫn biết Lục Nhân mồm miệng độc địa, lời nói đầy cay độc, nhưng cũng không thể nói nửa kia của mình như thế được. Không nhịn được đẩy hấn một cái, tức giận nói: “Sao lại nói người ta như thế? Tốt xấu gì cũng là người ấy nhà anh mà.”

“Đừng có nói linh tinh, ai là nhà tôi chứ, mà nói cho cậu hay cậu cứ nhìn thấy rồi biết, tôi tuyệt đối không quá lời đâu, sự thật còn khoa trương hơn ý.” Nói rồi lườm Phương Diệc Nhiên một cái, nhưng đôi mắt hoa đào của hấn cứ như là đang phóng điện với Phương Diệc Nhiên.

Cũng may khả năng cách điện của Phương Diệc Nhiên tương đối tốt, không đến mức bị hấn mê hoặc, nói như thế nào cũng ở chung hơn hai mươi gần ba mươi năm rồi, chút định lực như thế có đáng gì, dù là không có, thì mỗi ngày bị hấn phóng điện như thế có giạt cũng giạt tới chết lạng rồi a.

Thấy Lục Nhân xoay người, ra vẻ thật sự phải ngủ ở đây, Phương Diệc Nhiên cũng chỉ là lắc đầu, lấy chăn trong tủ ra đắp hộ hấn, rồi kệ hấn muốn làm gì thì làm, đồng thời vô cùng tò mò về đối tượng đang ở chung với Lục Nhân.

Là ai có thể khiến Lục Nhân chán ghét như vậy rồi lại phải chịu đựng, Phương Diệc Nhiên nhận thấy Lục Nhân chắc chắn có chút ý tứ với người đó, bằng không, nếu mà thật sự đáng ghét như thế, Lục Nhân còn có thể để cho người ta tiếp tục bám lấy làm phiền hấn sao, không chừng đã sớm khiến cho kẻ đó bốc hơi khỏi địa cầu rồi.

Nghĩ một lúc liền chán không muốn nghĩ nữa, dù sao với khả năng tưởng tượng của y cũng không thể hình dung ra được dáng vẻ của người kia, nghe khẩu khí của Lục Nhân thì có vẻ như là một kẻ dở hơi, nghĩ tới đây Phương Diệc Nhiên không khỏi mỉm cười, có cơ hội thật muốn gặp thử xem sao. phongmy.wordpress.com Page 169

Nghĩ đi nghĩ lại không khỏi liên tưởng tới Phương Mặc, không biết Phương Mặc giờ đang làm gì, vừa rồi đến đưa cơm cho mình, sao lại không lên... Có lẽ là sợ y khó chịu, nghĩ tới lại áy náy, ai, đúng là tự dưng làm khổ nhau.

Có điều cũng may được Lục Nhân phân tích một phen, y đã nghĩ thông suốt không ít rồi, Lục Nhân nói không sai, dù là không thích mình cũng có thể tranh thủ, hà tất phải suy nghĩ vớ vẩn, lo được lo mất, chuyện tình cảm đâu thể tính toán thiệt hơn, hơn nữa nếu nói về nỗ lực, dù thế nào cũng là Phương Mặc nỗ lực nhiều hơn...

Nhớ đến Phương Mặc vẫn luôn ngoan ngoãn ở bên làm hộ mọi việc giúp y, Phương Diệc Nhiên không khỏi thấy ngọt ngào, đúng là cầu ngọc mà, thật muốn về luôn bây giờ, an ủi cậu một phen, nói rõ với cậu vì sao mấy ngày nay cố ý lạnh nhạt, không biết bảo cậu mua giường mới đã đi

mua chưa, với mức độ nghe lời của cậu thì có lẽ là đi ngay lập tức rồi... Lại phải trả hàng, phiền phức thật, đúng là tự làm khổ mình.

50. Chương 50

Bởi cứ đau đầu chuyện Phương Mặc, hôm nay Phương Diệc Nhiên đặc biệt về đúng giờ, đánh thức Lục Nhân đã ngủ cả chiều ở phòng làm việc, rồi hai người cùng xuống lầu.

Lục Nhân đứng trong thang máy duỗi chân duỗi tay, có lẽ là ngủ trên sofa không thoải mái, Phương Diệc Nhiên lắc đầu cười khổ, hiểu kỳ hỏi: “Người kia làm nghề gì vậy?”

Lục Nhân biết Phương Diệc Nhiên đang hỏi về ai, đáp một câu: “Lưu manh chuyên nghiệp.”

Phương Diệc Nhiên chỉ coi là hấn nói đùa, có lẽ Lục Nhân là nói người đó suốt ngày bám lấy hấn giở trò lưu manh, còn thầm nghĩ: Giở trò đùa giỡn với Lục Nhân? Vậy khác gì kẻ cắp gặp bà già, còn chưa biết ai lưu manh hơn ai đâu, rồi cũng không nghĩ nhiều mà vẫn cười cợt: “Có cơ hội thì dắt đi cùng nhau ăn một bữa nhé, để tôi nhìn xem rốt cuộc là lưu manh tới mức nào.”

“Lúc đấy rồi tính.” Đương nhiên Lục Nhân không quá bằng lòng, cũng không biết là sợ đưa theo thì mất mặt, hay là quá giữ gìn muốn giấu kỹ.

“Nâng niu tới như thế sao?” Phương Diệc Nhiên đùa.

“Ờ, tôi đây là muốn tốt cho cậu thôi, đợi tới lúc đó hấn thấy cậu xong lại mê cậu rồi quần quít không buông thì đừng trách tôi.” Lục Nhân dùng đôi mắt hoa đào để liếc Phương Diệc Nhiên, phong tình vô hạn khó tả.

Phương Diệc Nhiên thực sự không nhịn được phải bật cười, “Được thôi, như thế chẳng phải giải quyết phiền phức giúp anh sao, coi như là tôi làm một việc thiện.”

Lục Nhân lườm Phương Diệc Nhiên, hừ một tiếng, sau đó là một tiếng ‘Ting’ vang lên, liền bước ra khỏi thang máy trước. phongmy.wordpress.com Page 170

Phương Diệc Nhiên cười thầm: Giữ khư khư như thế, lại còn không chịu thừa nhận. Tuy vậy y cũng không dây dưa hỏi sâu hơn nữa, chỉ nói: “Dù sao anh chú ý đúng mực chút, có việc cứ tìm tôi đừng ngại.”

Lục Nhân phát tay như đuổi ruồi: “Tôi có khách khí bao giờ.” Phương Diệc Nhiên cũng không để ý, vẫn cười cười.

“Nhưng có chuyện này, hôm nào cậu xuống bếp thì gọi tôi, tôi qua ăn trực, lâu lắm rồi không được ăn đồ cậu làm.”

“Ừm, được thôi, lúc nào anh rảnh thì mang cả lưu manh nhà anh tới.” Phương Diệc Nhiên đáp ứng, lại bị Lục Nhân lườm, đồng thời lẩm bầm “Đã bảo không phải nhà tôi.” Đương nhiên là bị Phương Diệc Nhiên lơ đi.

Phương Diệc Nhiên cố ý nhìn về nơi Phương Mặc thường hay ngồi chờ mình, không có ai, có lẽ sáng nay không cho cậu đưa đi làm nên cậu cũng không dám chạy tới đón, sợ lại bị thái độ.

Phương Diệc Nhiên thở dài, vẫy tay tạm biệt Lục Nhân, mỗi người một hướng tự về nhà mình.

Phương Diệc Nhiên gấp gấp muốn về gặp Phương Mặc để nói chuyện rõ ràng với cậu, nên không có tâm tình đi bộ thong thả như mọi hôm mà bắt xe chạy thẳng về nhà. Vội vã mở cửa, nhưng lại phát hiện trong nhà tối om, không một ngọn đèn nào sáng.

Tim Phương Diệc Nhiên đột nhiên đập thình thịch, bật đèn nhìn khắp xung quanh, nhưng không thấy Phương Mặc đâu, không bỏ giày mà chạy thẳng vào phòng ngủ, hy vọng tìm thấy cậu.

Thế nhưng trong phòng ngủ cũng không có ai, căn bản không có bóng dáng của Phương Mặc, lẽ nào... cậu bỏ đi rồi?

Ý niệm vừa nảy sinh trong đầu, càng nghĩ lại càng thấy có khả năng, ngẫm lại chuyện này cũng không hoàn toàn không thể xảy ra, vô duyên vô cớ bị mình lạnh nhạt, buổi trưa ôm hy vọng đưa cơm tới cho mình, mình lại không xuống gặp cậu, nên chuyện cậu bỏ đi cũng không phải là không thể, hơn nữa Phương Mặc cũng không phải sinh ra để làm osin cho Phương Diệc Nhiên, một lòng vì Phương Diệc Nhiên mà lại bị đối xử như thế, có giận cũng là lẽ thường tình.

Có điều Phương Diệc Nhiên không sợ cậu giận vì chịu oan ức, vốn chính là do y không tốt, chỉ sợ cậu cho rằng y không cần cậu nữa nên mới bỏ đi, như vậy là hiểu lầm lớn.

Y chạy quanh nhà tìm khắp một lượt, vẫn không thấy bóng người, toàn những chỗ nhìn sơ qua là thấy hết, một người cao to như Phương Mặc cũng không có chỗ để trốn, thực sự là tìm không thấy.

Phương Diệc Nhiên không nhận được gọi lớn: “Phương Mặc!” Nhà Phương Diệc Nhiên tuy rộng, thế nhưng không có chỗ nào đủ để người lớn như Phương Mặc trốn, trong lòng Phương Diệc Nhiên hối hận vô cùng, lúc đầu là y sợ mất cậu nên mới gây ra chuyện này, giờ thì hay rồi, tới khi y nghĩ thông suốt, thì người ta biến mất thật. phongmy.wordpress.com Page 171

Phương Diệc Nhiên đang định ra ngoài tìm, nhưng lại không biết phải tìm từ đâu, rồi nghĩ có khi nào cũng giống lần trước đi Paris, cậu lại len lén theo y, thậm chí còn chạy ra hành lang tìm một lượt, hy vọng vừa mở cửa sẽ thấy dáng vẻ tội nghiệp của Phương Mặc, có điều lại phải thất vọng. Phương Diệc Nhiên vừa lo lắng vừa sốt ruột, chuyện duy nhất đáng mừng là, trên bàn ăn đã dọn sẵn cơm tối, có thể thấy là Phương Mặc không giận y, chỉ cần tìm được cậu thì có thể giải thích. Vấn đề là bây giờ y không thể tìm được người chứ đừng nói là giải thích.

Trong lòng Phương Diệc Nhiên có chút luống cuống, nếu cậu bỏ đi thật thì y cũng không biết phải tìm kiểu gì, lại hối hận vì lúc trước không hỏi một chút xem trong nhà Phương Mặc còn ai khác không, lúc trước ở đâu, nếu không thì giờ đã không phải chịu cảnh mất phương hướng này, ít ra còn có một vài nơi có thể tìm.

Lấy di động ra gọi cho Phương Mặc, thực ra nếu Phương Mặc muốn trốn tránh y thật thì Phương Diệc Nhiên có gọi cậu cũng không bắt máy, nhưng gọi điện thoại, cũng coi như là có việc để làm, mà nhờ đâu cậu bắt máy thì sao.

Vừa bấm nút gọi Phương Diệc Nhiên liền kinh ngạc, bởi vì tiếng chuông điện thoại của Phương Mặc vang lên trong nhà, cậu không mang theo di động sao? Nếu vậy thật thì giống như Phương

Mặc muốn đoạn tuyệt quan hệ với y, ngay cả di động y mua cho cậu cũng không mang theo. Nhưng nghe kỹ thì hình như tiếng chuông vang lên ở vườn hoa ngoài ban công, hơn nữa vừa vang lên một tiếng đã bị ai đó luống cuống tay chân ấn tắt, đầu kia điện thoại truyền tới tiếng ngắt máy, chứ không phải là tiếng hết thời gian chờ.

Phương Diệc Nhiên nghi hoặc mở cửa ra vườn, vừa nhìn liền thở phào nhẹ nhõm, rồi không khỏi mỉm cười, bởi vì trong nhà cho chó mà Tiểu Bát chưa từng vào ở, đang có một cái đuôi xù lông thò ra ngoài, về phần là của ai thì không cần hỏi cũng biết.

Cất di động đi, Phương Diệc Nhiên cũng không vội vàng, nếu người còn ở đây thì cũng không chạy đi đâu được, lại nhìn dáng vẻ như đà điểu của cậu, cười cười đặt mông ngồi xuống ghế nằm bên cạnh, gọi một tiếng: “Tiểu Bát.”

Đuôi Tiểu Bát lắc lắc, không lên tiếng, cũng không ra ngoài, vẫn quay mông về phía Phương Diệc Nhiên. Phương Diệc Nhiên có chút không rõ đây là đang giận y hay là đùa giỡn với y nữa, hay là lại sợ bị y lạnh nhạt nên không dám gặp.

Phương Diệc Nhiên hạ giọng ngọt ngào gọi lần nữa: “Tiểu Bát ra đây nào, tôi có chuyện muốn nói với em.”

Tiểu Bát không chỉ không ra, mà còn rụt nót cả đuôi vào trong, từ bên ngoài đã hoàn toàn không thấy được bóng dáng cậu nữa, Phương Diệc Nhiên sờ sờ mũi, muốn y phải nói gì đây, y vốn muốn mặt đối mặt giải thích rõ ràng với cậu, hiển nhiên là Tiểu Bát không cho y cơ hội đó, bất quá, không thể đối diện mà nói thì vẫn phải giải thích rõ ràng, ai bảo y tạo nghiệt, tự gây phiền phức.

Phương Diệc Nhiên cũng không nhìn Tiểu Bát nằm trong ổ nữa, mà nằm xuống ghế dựa, nhìn bầu trời tối đen thăm thẳm, chiếc ghế này vốn dùng để nằm phơi nắng, bây giờ là tối mùa đông, phongmy.wordpress.com Page 172

nên chỉ có tác dụng nằm hóng gió rét, Phương Diệc Nhiên cũng không ngại, mà bắt đầu nhỏ giọng nói chuyện như là đang tự lẩm bẩm.

“Từ sau hôm mà chúng ta... ừm... lên giường.” ban đầu Phương Diệc Nhiên nói lộn xộn, như là không biết bắt đầu thế nào, nhưng một khi nói ra thì càng lúc càng thông thuận hơn, liền tiếp, “Kỳ thực tôi vẫn luôn mờ mịt, nên ở chung với em ra sao, sợ càng lúc càng thích em, càng lúc càng lún sâu, rồi tới một ngày em bỗng nhiên rời xa tôi, tôi sợ tôi sẽ không chịu đựng nổi, cho nên mới nghĩ không biết bây giờ mà tôi lạnh nhạt với em, thì tình cảm đó có phai nhạt bớt đi không, nhân lúc còn chưa hăm quá sâu thì phải rút ra, đến lúc đó sẽ không quá khổ sở.”

Phương Diệc Nhiên cười tự giễu: “Con người mà, có đôi khi ích kỷ như thế, nhiều lúc muốn được thanh tĩnh, tới khi thực sự thanh tĩnh lại thấy cô đơn, muốn có người ở bên, có lẽ khi tôi còn trẻ sống quá trác táng, chưa bao giờ quan tâm tới mấy thứ như là tình cảm này nọ, lại chứng kiến quá nhiều cuộc hợp rồi tan, lại còn cười những người quá lụy tình là thiếu phóng khoáng, bây giờ tuổi lớn hơn, cũng giống với câu mà Lục Nhân nói kia, gặp báo ứng, bản thân thật đáng

chê cười, càng ngày càng sợ có cảm tình, càng ngày càng khó dứt bỏ với tình cảm, có lẽ nếu phải chia tay người mình thích cũng không thể nào mà phóng khoáng nổi, có thể buông tay có lẽ là người không thực sự thích, hoặc ít ra là không thích như vẫn bản thân vẫn nghĩ.

Hai người bạc đầu giai lão có lẽ không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên trong mắt người bình thường, nhưng như chúng ta, thực sự u mê nhiều lắm, hai người có thể cùng nhau tới già chắc là chuyện lãng mạn nhất trên đời rồi. Nhưng ai chẳng mong có người có thể bầu bạn suốt đời, dù cuối cùng kết quả không được như ý thì vẫn muốn thử một lần, vì thử một lần như thế mà luôn lo được lo mất, nói tới nói lui cũng là vì sợ bản thân nỗ lực mà không được đền đáp xứng đáng thôi. Lúc trước khi tôi gặp em, khi đó là lúc ý niệm muốn tìm bạn đời đang càng lúc càng mãnh liệt, rồi lại sợ không gặp đúng người, vừa may lại gặp được em, vậy nên mới mong lùi một bước để tiến hai bước, có một chú chó vừa dần vừa ngó lại trung thành như em cũng không tệ, tôi chỉ dùng một khoảng thời gian ở bên em, còn em thì dùng cả đời làm bạn với tôi, dù sao thì tuổi thọ của chó cũng chỉ mười mấy hai mươi năm, tính toán thế nào thì tôi cũng lời mà, không ngờ ông trời lại cho tôi một bài học rằng có một thứ gọi là tạo hóa trêu người.

Ai có thể ngờ được một chú cún lang thang tôi nhặt được ven đường lại có thể biến thành người, thế nhưng tình cảm đã bỏ ra thì không thể thu lại nữa, tôi cũng không thể lựa chọn, sự yêu chiều bất giác biến thành yêu thích, càng lúc càng thích, một người sao lại có thể ngốc tới mức khiến người ta yêu thương như vậy chứ, muốn thích người nọ cả đời, rồi lại không biết là người ta có mang tình cảm như thế đối với mình không, tôi lại do dự lùi bước, vì vậy mới biến thành tình trạng như bây giờ.

Em nói xem cậu ta có thích tôi không? Có phải là loại ‘thích’ mà tôi mong muốn không?” Ánh mắt Phương Diệc Nhiên sáng ngời nhìn chăm chăm vào Tiểu Bát không biết đã chui ra khỏi ổ từ lúc nào mà hỏi.

phongmy.wordpress.com Page 173

51. Chương 51

Tiểu Bát nhìn Phương Diệc Nhiên, nhưng không lên tiếng, đương nhiên như Tiểu Bát bây giờ cũng không thể nói chuyện. Một người một chó cứ vậy im lặng nhìn nhau, Phương Diệc Nhiên trầm mặc chờ câu trả lời của Tiểu Bát, thế nhưng, Tiểu Bát chỉ tiếp tục nhìn Phương Diệc Nhiên như vậy chứ không có bất cứ biểu hiện gì.

Phương Diệc Nhiên thở dài một tiếng, nhìn sang chỗ khác, chỉ thấy trong lòng hơi cay đắng, Tiểu Bát đối với mình, ngoại trừ ý nghĩ không muốn xa rời chủ nhân, thì không có tình cảm gì khác, thất vọng ngả ra ghế, một lúc lâu cũng không biết phải nói gì.

Chả nhẽ coi như không có gì xảy ra ư? Lời nói ra như bát nước đổ đi, sao có thể coi như chưa có chuyện gì được, nếu bản thân đã đâm thủng cái lớp ngăn cách, thì tất cả đã thay đổi rồi, không thể nào trở lại như cũ được nữa. Nếu đổi lại là mấy ngày trước Phương Diệc Nhiên thổ lộ mà

Tiểu Bát không đáp lại, thì có lẽ Phương Diệc Nhiên sẽ không nói hai lời mà đoạn tuyệt với Tiểu Bát, coi như chưa từng quen biết.

Nếu không thể làm người yêu, cũng không thể quay về như trước, bắt Phương Diệc Nhiên tiếp tục dùng thân phận chủ nhân ở chung với Tiểu Bát, chứng kiến cậu tìm được người cậu yêu rồi bỏ đi, còn phải chúc phúc cho cậu, vô luận thế nào Phương Diệc Nhiên cũng không làm được. Mấy lời kiểu như không làm người yêu vẫn có thể làm bạn toàn là nhảm nhí hết, nếu như chưa lên giường thì có lẽ còn có thể, nhưng đã lên giường rồi lại tách ra, thì sau đó có lẽ chỉ có thể làm người xa lạ, chỉ ít về phía Phương Diệc Nhiên thì là như thế, dù sau có gặp nhau trên đường y cũng không chào hỏi bắt chuyện.

Thế nhưng bây giờ thì sao? Ban chiều Phương Diệc Nhiên vừa mới quyết định sẽ đối tốt với Phương Mặc, không để cậu phải tủi thân chỉ vì mình suy nghĩ vẩn vơ nữa, kết quả thì sao, quay đầu liền làm rõ quan hệ với cậu, sau đó đuổi cậu đi, chỉ bởi vì cậu không thích y như trong tưởng tượng của y? Phương Diệc Nhiên cũng không thể làm được.

Hai người đã lên giường, nhưng là y chủ động, tuy Phương Mặc không cự tuyệt, nhưng vẫn là y ăn người ta sạch sẽ rồi, bây giờ lại vì người ta không đáp lại tình cảm của y mà đuổi đi sao? Phương Mặc chẳng có lỗi gì mà phải gánh hết hậu quả, nói thế nào thì cũng quá bất công với cậu, đương nhiên cảm tình vốn không có đúng và sai.

Chỉ chốc lát mà trong đầu Phương Diệc Nhiên đảo qua ngàn vạn suy nghĩ, bỗng nhiên trên ngón tay thấy ươn ướt, là Tiểu Bát đang liếm tay y.

Phương Diệc Nhiên xoa đầu cậu, thở dài, tôi phải làm sao với em bây giờ? Nhìn lên bầu trời đêm đen kịt, như thể đáp án đang ở nơi đó.

Trên người nặng trĩu, ra là Tiểu Bát trèo lên, Phương Diệc Nhiên nhìn cậu đầy phức tạp, nhưng vẫn giang tay ôm cậu vào lòng, vòng quanh cổ cậu, đặt đầu cậu lên vai, một tay thì vuốt lông trên lưng cho cậu. phongmy.wordpress.com Page 174

“Ai, bé bự này, hình như em béo ra đấy.” Nếu Tiểu Bát vĩnh viễn là Tiểu Bát thì tốt biết mấy, vì sao phải biến thành Phương Mặc chứ, cứ mãi là một chú cún ở bên mình cả đời cũng rất tốt a, dù sau này có tìm phải tìm một chú chó cái cho cậu thì y cũng không phải ghen, nhất định sẽ vui vẻ mà đợi hai đứa sinh con, đâu phải phiền não như bây giờ.

Trước mắt đột nhiên sáng lòa, làm Phương Diệc Nhiên không mở nổi mắt, vô thức dùng tay để che, tới khi có thể nhìn rõ thì trong lòng đã không còn Tiểu Bát lông xù nữa, mà là Phương Mặc cả người trần trụi.

Đây là lần đầu tiên Phương Mặc trực tiếp biến hình trước mặt Phương Diệc Nhiên, nhất thời Phương Diệc Nhiên còn chưa phản ứng kịp, còn đang tự hỏi rốt cuộc cậu biến như thế nào. Mà Tiểu Bát biến thành hình người xong, lại chui vào lòng Phương Diệc Nhiên, đồng thời nhỏ giọng nói: “Anh không giận em đúng không?”

Tuy không biết y giận cậu lúc nào, có điều Phương Diệc Nhiên vẫn “Ừm” một tiếng, vuốt ve tấm

lưng trơn bóng của Phương Mặc.

Phương Mặc ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vẻ mặt của Phương Diệc Nhiên, như là đang xác nhận xem Phương Diệc Nhiên có nói dối hay không, thấy y thật sự không giận mới lại rúc vào lòng y, còn lấy đầu cọ cọ cổ y mấy cái, nói: “Em không đi mua giường mới, anh đừng giận nha, em sẽ không tranh giường với anh nữa đâu, em ngủ đâu cũng được, nếu như... nếu như anh không muốn thấy em, thì em ngủ ngoài này là được.”

Cái gì với cái gì cơ? Phương Diệc Nhiên bóp trán, hèn gì cũng không thấy có giường mới, hóa ra là cậu không mua mà, cậu mà không nói thì y cũng quên mất, ý của cậu là từ nay về sau cậu sẽ biến thành Tiểu Bát ngủ trong nhà cho chó?

Từ ngày mua cái ổ chó này tới giờ, Tiểu Bát chưa từng dùng qua, như thế cũng đủ biết cậu ghét nó tới mức nào, lần này bởi vì y bảo cậu đi mua giường mới mà cậu lại chịu vào ổ để ngủ, đúng là... vừa nghĩ tới thân hình to lớn như thế chui vào nơi bé nhỏ đó, để cho gió rét thổi qua, Phương Diệc Nhiên liền thấy xót xa, càng miễn bàn là đau lòng tới mức nào. Càng đáng thương hơn là cầu ngực này núp trong nhà cho chó không phải để trốn mình, mà là cho rằng y không muốn thấy cậu.

Cho dù là như vậy, em vẫn không muốn bỏ tôi, vẫn muốn ở dưới một mái nhà với tôi sao? Đối với cảm tình sâu nặng đó của Phương Mặc, Phương Diệc Nhiên cũng không biết nên nói thế nào, chỉ đành ôm người nọ càng chặt hơn, nghiêng đầu hôn lên tóc cậu, dịu dàng nói: “Không cần đâu, hai người ngủ mới ấm, nếu em thích thì từ giờ có thể ngủ chung với tôi.”

“Em thích ngủ cùng với anh lắm.” Phương Mặc không cần suy nghĩ mà trả lời ngay lập tức, rất sợ nói chậm một chút thì Phương Diệc Nhiên sẽ đổi ý, lại muốn đuổi cậu ra ngoài ngủ một mình. Rồi Phương Mặc lại im lặng thật lâu, mới đột nhiên hỏi: “Chủ nhân... sau này sẽ tìm một nữ chủ nhân sao?” phongmy.wordpress.com Page 175

Phương Diệc Nhiên nghe xong, choáng váng mất một lúc, rồi đau khổ lấy tay che mắt, ông trời ơi, rốt cuộc cậu có nghe rõ nãy giờ y nói gì không, y vừa mới thổ lộ là thích cậu xong, cậu lại ngay lập tức hỏi mình có định tìm phụ nữ không? Đây là có ý gì a?

“Không đâu.” Phương Diệc Nhiên gượng gạo nói, rất muốn bỏ đầu Phương Mặc ra xem nó làm bằng cái gì, mà có thể dẫn tới mức có thể hỏi người vừa mới tỏ tình với mình xong là có định tìm bạn gái không? Tốt xấu gì cũng phải nghĩ tới cảm nhận của y chứ.

Phương Mặc nghe xong ngược lại mắt sáng rỡ, thu chân tay cuộn người vào lòng Phương Diệc Nhiên, hô hấp nóng rực phả lên cổ Phương Diệc Nhiên “Lần trước anh đuổi em đi, em đau lòng lắm, em chỉ muốn theo chủ nhân thôi, không cần anh phải lo ăn lo ở cho em, em tự biết chăm sóc bản thân, chỉ mong anh thỉnh thoảng chải lông cho em, ôm em nằm phơi nắng là tốt rồi, vậy nên, anh đừng đuổi em đi nữa có được không, em nhất định sẽ rất nghe lời.” Dứt lời, Phương Mặc nước mắt lưng tròng nhìn Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên xoa đầu cậu, làm sao đành lòng cự tuyệt, “Được, tôi sẽ không đuổi em đi,

trừ phi tự em muốn đi, bằng không chúng ta sẽ bên nhau mãi mãi.” Lòng nghĩ thầm: cậu tưởng bản thân là chó thật sao, chẳng lông nào chứ, cậu lấy đầu ra lông cho y chẳng bây giờ, chỉ có thể xoa tấm lưng trơn nhẵn của cậu, đồng thời cực kỳ đau lòng vì cậu kỳ thực chỉ có chút yêu cầu bé nhỏ đó là đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

“Thật sao?” Về mặt mừng rỡ “Em không bỏ đi đâu, anh đuổi em cũng không đi, em muốn ở với anh mà.”

Phương Diệc Nhiên giật mình, kín đáo hỏi: “Vậy nếu sau này em thích ai đó thì sao? Sẽ ở chung với anh sao?”

“Đương nhiên là em thích anh mới muốn ở cùng anh chứ.” Phương Mặc ngạc nhiên hỏi ngược lại.

Rốt cuộc nghe được Phương Mặc nói thích mình, Phương Diệc Nhiên cũng không vội, đây là lúc cần phải làm rõ “Em coi anh là chủ nhân nên thích anh, sau này em sẽ có người bầu bạn mà em thích người đó.”

Phương Mặc nghiêng đầu, ngập ngừng nói như là không biết biểu đạt thế nào “Em thích chủ nhân ôm em như thế này, người chủ nhân rất ấm áp, rất thoải mái... Nếu anh muốn đuổi em đi, em sẽ rất khó chịu, anh không để ý tới em, em cũng rất khó chịu, anh hôn người khác, để ý tới người khác, trong lòng em càng khó chịu, muốn anh chỉ nhìn mình em, một mình em thôi là tốt rồi, nhưng nghĩ nếu độc chiếm chủ nhân như thế, anh nhất định sẽ mất hứng.”

Phương Diệc Nhiên thầm nghĩ: Ai bảo tôi mất hứng chứ, tôi vui còn không kịp đây, cái này gọi là ham muốn độc chiếm, rõ ràng là em thích tôi mà, cầu ngọc.

“Hôm nay Lục Nhân hỏi em, có thật em chỉ coi anh là chủ nhân thôi hay không, em nghĩ thật lâu, nếu coi là chủ nhân, thì chủ nhân tìm nữ chủ nhân, nhẽ ra em phải vui, như vậy em sẽ có hai chủ nhân, thế nhưng em vừa nghĩ tới anh muốn tìm nữ chủ nhân thì chẳng thấy vui chút nào cả, còn phongmy.wordpress.com Page 176

rất khó chịu, giống như lúc anh đuổi em ra ngoài cửa vậy, vừa rồi anh nói sẽ không tìm bạn gái thì em lại thấy vui sướng, vậy nên em nghĩ em thích chủ nhân, cũng không phải như đối với chủ nhân, mà giống... mà giống như ba thích mẹ ý.”

Phương Diệc Nhiên bị lời thổ lộ bất ngờ làm cho ngây người, Phương Mặc vẫn tiếp tục cúi đầu nói, thấy Phương Diệc Nhiên mãi không có phản ứng gì, có chút bất an ngẩng đầu lên liếc nhìn Phương Diệc Nhiên, thấy Phương Diệc Nhiên đang nhìn cậu chăm chú, lại vội vàng cúi đầu, như là có chút xấu hổ.

Phương Diệc Nhiên không còn tâm trí đâu để thưởng thức vẻ xấu hổ hiếm khi xuất hiện trên mặt người không biết ngượng là gì như Phương Mặc, mà liền ôm Phương Mặc ngồi dậy, làm Phương Mặc giật bắn cả mình, không nói hai lời liền bao trọn lấy đôi môi mê người trước mắt.

Trong lòng hung hăng mắng cầu ngọc này, chết tiệt, chết tiệt, nếu em thích tôi, vừa rồi tôi hỏi sao lại không lên tiếng, hại tôi thất tình mất một lúc, thương tâm mất một lúc, lại còn xoắt xuyết

đu kiếu không biết phải làm sao với em, thiếu chút nữa thì đuổi em ra khỏi nhà rồi đấy! Nếu đuổi em đi thật mà em vẫn thích tôi, thì thật là oan trái biết bao.

Thế rồi đột nhiên lại nói thích tôi, còn nói thích cực kỳ, thích tới mức tôi nhìn người khác em cũng ghen, hại tâm tình của tôi cứ như ngồi tàu lượn siêu tốc, lúc thì rơi xuống tận đáy vực, lúc lại lên cao tận đỉnh, may mà tôi không có bệnh tim, không thì làm sao chịu nổi bị đùa bốn chiều lật mềm buộc chặt như thế.

Phương Diệc Nhiên hôn một cách hung tợn, cứ như muốn đòi lại sự giận dữ đó từ miệng của Phương Mặc, đương nhiên Phương Diệc Nhiên biết Phương Mặc chỉ là làm theo bản năng thôi, tiểu xảo cao siêu như là lật mềm buộc chặt tuyệt đối cậu dùng không nổi.

Một tay ấn chặt lên ót đầu cậu về phía mình, để tiện dùng sức mà hôn cậu, hôn mọi góc ngách trong miệng cậu, một tay thì hung hăng miết eo cậu, đáng đời ai bảo em mãi mới chịu trả lời tôi, ai bảo em trì hoãn như thế, cầu ngọc cầu đàn cầu chết tiệt này, đều tại em.

Hôn mãi đến khi Phương Mặc sắp sửa hít thở không thông mới buông lỏng cậu ra, Phương Mặc liều mạng hít thở, chẳng ngờ bị gió lạnh tiến vào, liền ho kịch liệt, Phương Diệc Nhiên vội thuận khí giúp cậu, lúc này mới giật mình nhận ra hai người còn đang ở ngoài ban công, hèn chi mà y lại lạnh như thế, chết thật, Phương Mặc còn không mặc gì, không khéo cảm lạnh mất.

Vội vàng ôm người ta vào trong phòng ấm áp, rồi đặt cậu lên giường, quấn chặt chần, sờ lên da cậu thấy cũng không lạnh lắm, còn không lạnh bằng tay y.

Phương Mặc níu lấy bàn tay đang định rút về của Phương Diệc Nhiên rồi ủ ấm bằng thân thể mình, đầu vùi trong chần, cười tủm tỉm nói: “Vừa rồi chủ nhân nói thích em, muốn ở bên em cả đời.”

Phương Diệc Nhiên giận cậu hại y cứ tưởng bị thất tình, lại còn ngốc ngếch thổ lộ mấy lần, liền cố ý xụ mặt dọa cậu: “Tôi nói lúc nào, có sao?” phongmy.wordpress.com Page 177

Phương Mặc quả nhiên quýnh lên, ngồi bật dậy, vội gào: “Ai nói dối là chó con, rõ ràng anh có nói mà.”

Phương Diệc Nhiên cười, điểm vào mũi cậu: “Em vốn là chó con.”

“Anh có nói.” Phương Mặc bĩu môi, thấy Phương Diệc Nhiên mỉm cười liền biết y đang đùa mình, lúc đó mới yên lòng “Lặp lại lần nữa đi.”

A? Làm gì có ai bắt người khác phải nói thích mình như thế, Phương Diệc Nhiên bật cười, xốc chần chen lên giường.

“Nói lại đi mà.” Phương Mặc không chịu thôi, cố chấp nói, một mực muốn nghe Phương Diệc Nhiên lặp lại lời tỏ tình.

Phương Diệc Nhiên thấy Phương Mặc nghiêm túc nhìn mình, thế này làm sao mà nói được, mấy lời buồn nôn như thế nói ra cũng ngại, liền lại gần hôn lên mắt cậu, “Nhắm mắt lại.” Phương Mặc ngoan ngoãn nhắm mắt.

“Tôi thích em, muốn ở bên em suốt đời.”

Phương Mặc nhắm mắt cười khúc khích, cười đủ rồi liền tiến tới bên tai Phương Diệc Nhiên thì thầm: “Em thích chủ nhân, vĩnh viễn không muốn xa rời.”

52. Chương 52

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều nở nụ cười, thế này có thể gọi là lưỡng tình tương duyệt rồi đúng không? Phương Diệc Nhiên không khỏi thấy buồn cười khi nghĩ lại khoảng thời gian tự dằn vặt lúc trước, đúng là tự làm khổ mình lại còn làm khổ cả cầu ngóc này nữa, làm cả hai đều không được sống yên ổn, nói chung là tự làm tự chịu thôi, chỉ có Phương Mặc là đáng thương, phải chịu khổ theo.

Nghĩ vậy, Phương Diệc Nhiên yêu thương đặt một nụ hôn lên trán Phương Mặc, không mang theo chút gì khác thường, nhưng Phương Mặc thấy Phương Diệc Nhiên hôn mình thì liền thả lỏng, chớp chớp hai mắt, đánh bạo lại gần vừa hôn vừa liếm trên mặt Phương Diệc Nhiên như cún con, à, không thể nói là như cún con được, cậu vốn là một chú cún mà, cùng lắm thì hình thể... hơi lớn mà thôi.

Bị Phương Mặc dùng nước miếng rửa mặt, Phương Diệc Nhiên cũng không giận, vẫn cười để mặc cho cậu liếm, còn tốt bụng xoa lưng cho cậu, bàn tay lạnh lẽo đã được Phương Mặc ủ ấm, mà ấm theo đó còn có trái tim được Phương Mặc sưởi, người này luôn có thể trong lúc vô tri vô giác tác động tới y, có điều, bây giờ đôi bên đã hiểu nhau, Phương Diệc Nhiên cũng không khách khí, xoay người đè lên Phương Mặc.

Phương Mặc bị Phương Diệc Nhiên đè lên cũng không phản kháng, còn khắp khởi mừng mà nhồm người dậy tiếp tục hôn y, đương nhiên là khiến Phương Diệc Nhiên càng bớt kiên nhẫn, nhìn đáng vẻ làm tim đập nhanh của Phương Mặc, liền chuẩn bị làm chút vận động có lợi cho thể phongmy.wordpress.com Page 178

xác và tinh thần, dù sao lần trước tuy đã làm, nhưng lúc đó còn chưa có danh phận gì, quá mờ hồ, không tính, hôm nay đã thiết lập quan hệ thì đương nhiên phải chính thức bổ sung, giống như một nghi thức, đáng tiếc hai người họ lại không thể kết hôn.

Cúi xuống hôn Phương Mặc, đang lúc gần bó khó phân, bỗng nhiên nghe được một âm thanh kỳ quái, tay Phương Diệc Nhiên thoáng cái khựng lại, tách ra khỏi Phương Mặc một chút. Là tiếng gì vậy? Đang lúc nghi hoặc thì âm thanh đó lại tiếp tục vang lên.

“Ừ ừ...” Lần này Phương Diệc Nhiên nghe rõ ràng, là tiếng phát ra từ bụng Phương Mặc, liền vỗ trán, bất lực hỏi: “Buổi trưa em đã ăn gì chưa?”

Phương Mặc há miệng, sau đó lắc đầu, ý là chưa.

Phương Diệc Nhiên thở dài đứng dậy, cái tên này đúng là... Biết làm bữa trưa cho mình còn mang đến công ty, dù là không cùng ăn thì cậu cũng đâu đến mức phải nhịn chứ, với sự tham ăn của Phương Mặc, nói là quên ăn Phương Diệc Nhiên cũng không lo lắng, dù có quên đến lúc đói cũng nhớ đi ăn thôi, cho nên lý do có lẽ chỉ còn lại có một... Đó là do mình.

Với mức độ đeo bám của Phương Mặc, Phương Diệc Nhiên thực rất hoài nghi một vấn đề nếu cậu rời khỏi y thì có sống nổi không, lại nhớ đến lúc trước mình còn nghĩ tới việc Phương Mặc bỏ đi đúng là lo lắng không đâu.

Phương Diệc Nhiên đứng dậy, lúi theo Phương Mặc còn đang sững sờ: “Đói bụng đúng không, đứng dậy đi ăn nào.” Tuy bị Phương Mặc làm cụt hứng, nhưng Phương Diệc Nhiên cũng không có vẻ để tâm, dù sao nói tới nói lui cũng là tại mình, huống hồ bây giờ thành người của y rồi, cũng không sợ cậu chạy mất, còn nhiều thời gian.

“...Ừm.” Phương Mặc đáp lời, dậy theo, có điều trong lòng vẫn không hiểu, vừa rồi rõ ràng chủ nhân định làm chuyện vui vẻ với mình mà, sao giờ đột nhiên không làm nữa... Lại thấy Phương Diệc Nhiên mặc mỏng manh, liền khoác thêm cái áo cho y. Phương Diệc Nhiên đặc biệt kỵ lạnh, đến mùa đông dù ở trong phòng được bật hệ thống sưởi đầy đủ thì chân tay vẫn không ấm lên được, Phương Mặc đã sớm thành thói quen xoa tay chân, khoác thêm áo, làm ấm giường cho y. Phương Mặc theo thói quen mặc đồ cho Phương Diệc Nhiên lại bị Phương Diệc Nhiên lườm, bởi có bạn nào đó vẫn còn đang ***... Phương Mặc nhìn ánh mắt của Phương Diệc Nhiên là hiểu ngay, quay đầu lại tùy tiện nhặt một bộ đồ mặc vào, làm cho Phương Diệc Nhiên bó tay luôn, vì sao người ngày không mặc gì mà người vẫn ấm áp dễ chịu, mình thì dù là mặc quần áo mùa đông dày nhưng tay chân vẫn lạnh lẽo.

“Nguội rồi, để em đi nấu cái khác.” Phương Mặc nhìn đồ ăn nguội lạnh trên bàn mà nói, thật đáng ghét, vốn cậu đã căn chuẩn thời gian Phương Diệc Nhiên về nhà, lúc y vào cửa chắc chắn đồ ăn còn nóng, có điều hôm nay hai người dây dưa mất nhiều thời gian, đương nhiên đã lạnh. Phương Mặc định làm lại, bởi cậu biết Phương Diệc Nhiên có yêu cầu cao đối với đồ ăn, gần đây hình như lại hay phải ăn đồ ăn hâm nóng lại, khiến Phương Mặc vô cùng hổ thẹn. Có điều cậu vừa nhắc đĩa lên đã bị Phương Diệc Nhiên ngăn lại. phongmy.wordpress.com Page 179

“Thôi hâm nóng lại là được, cả ngày em cũng chưa ăn gì, để cuối tuần cùng nhau làm cơm nhé.” Phương Diệc Nhiên cười nói, xoa mặt Phương Mặc.

Quả thực từ buổi sáng sau khi ăn bữa sáng Phương Diệc Nhiên làm cho thì Phương Mặc chưa ăn gì khác, vốn vì suy nghĩ chuyện Phương Diệc Nhiên nên cũng không thấy đói, giờ mọi sự đã ổn, đã sớm đói không chịu nổi, nếu không phải còn ngại Phương Diệc Nhiên, đừng nói là làm lại, đến hâm nóng cũng chẳng cần, cứ ăn luôn đồ nguội cũng không sao. Giờ Phương Diệc Nhiên nói vậy, Phương Mặc dĩ nhiên không chống đối, cũng không cố chấp nữa, ngoan ngoãn đi làm nóng đồ ăn.

Hai người ngồi xuống bàn, không nhìn bát mình, cũng không nhìn đồ ăn, chỉ lo nhìn đối phương, mắt đi mày lại rất chi sến súa, trong lúc ăn lại còn đút cho nhau anh một miếng, em một miếng, quả nhiên là như đường quện mật.

Phương Diệc Nhiên thấy khóe miệng Phương Mặc có dính hạt cơm, liền đưa tay quét đi hộ cậu, Phương Mặc phát hiện ý đồ của y, đương nhiên biết mép mình dính gì, cũng đưa lưỡi lên liếm,

vừa liếm liềm liềm phải ngón tay của Phương Diệc Nhiên, càng liếm càng thấy ngon, liềm biến thành liềm ngón tay của Phương Diệc Nhiên.

“Khụ khụ.” Phương Diệc Nhiên ho khan hai tiếng, cắt ngang bầu không khí ám muội rù quẩn này, hơi không chú ý một cái là bị người này quẩn rũ ngay, Phương Diệc Nhiên lườm Phương Mặc ngốc nghếch vô tri một cái, Phương Mặc bị lườm mà chẳng hiểu gì, cũng không dám biện bạch, ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm.

Ăn xong, đương nhiên là Phương Mặc dọn bát đĩa, Phương Diệc Nhiên ngồi trên sô pha cho xuôi cơm một lúc rồi đi vào phòng làm việc lâu nay vắng bóng người, vẽ cho xong bản thiết kế hôm nay chậm tiến độ, ngồi xuống trước bàn, những chuyện canh cánh trong lòng đều đã giải quyết xong, lúc này đương nhiên là có thể vô lo vô nghĩ mà tập trung công tác, hoàn toàn quên trong phòng còn một người khác lù lù ở đó.

Phương Mặc hiểu chuyện cũng không quấy rầy Phương Diệc Nhiên, nhẹ nhàng dọn dẹp lại nhà cửa, trải lại chăn đệm, rồi sau đó mới mò tới bên cạnh Phương Diệc Nhiên, nhìn qua thứ Phương Diệc Nhiên đang làm, chả khác gì đọc sách tiếng Ả-rập = . =, cũng không hỏi gì, ngoan ngoãn ra phòng khách tha một cái đệm về —— đương nhiên là cái đệm Tiểu Bát thích nằm nhất —— đặt bên chân Phương Diệc Nhiên, sau đó lấy một cuốn sách Phương Diệc Nhiên mua cho cậu ra, ngồi xuống, cứ thế ngồi bên chân Phương Diệc Nhiên đọc sách.

Phương Diệc Nhiên vẽ rất tập trung, bên chân có thêm một người bự như thế cũng không để ý, mãi đến khi vẽ gần xong, tháo kính xuống xoa xoa đôi mắt có phần nhức mỏi, lúc này mới phát hiện Phương Mặc đang ngồi bên chân mình, không khỏi vui vẻ, bởi trước đây khi còn là Tiểu Bát cậu cũng thích ghé vào bên chân y mà ngủ như thế, nhưng hiện giờ một người lớn như Phương Mặc còn thích dựa vào chân mình thật sự có chút hơi kỳ cục, có điều không thể phủ nhận, việc cậu thích gần gũi y, nửa bước cũng không muốn rời, khiến Phương Diệc Nhiên rất vui, liền đưa tay xoa đầu cậu. phongmy.wordpress.com Page 180

Phương Mặc ngẩng đầu lên, thấy Phương Diệc Nhiên đang nhìn cậu, biết bây giờ y không bận nữa, liền tựa đầu lên đùi Phương Diệc Nhiên, nghiêng đầu nhìn lên. Khi biến thành người không thể gác đầu lên chân Phương Diệc Nhiên như khi là Tiểu Bát vẫn luôn khiến Phương Mặc tiếc nuối, giờ thì thỏa mãn rồi.

Phương Diệc Nhiên lại tiện tay xoa mặt cậu, hỏi: “Có chỗ nào đọc không hiểu không?”

Phương Mặc gật đầu, đem sách trên đùi mình chuyển qua đùi Phương Diệc Nhiên, sau đó chỉ vào mấy chỗ mà đọc không hiểu để Phương Diệc Nhiên giảng, đồng thời tay thì ôm lấy hai chân của Phương Diệc Nhiên vào lòng, quả nhiên là lạnh lẽo...

Chuyện này ngay lập tức làm Phương Diệc Nhiên giật mình, cậu ngồi bên chân y đã là rất kỳ cục rồi, bây giờ như thế này lại càng hoảng hơn, y vẫn coi Phương Mặc là người yêu đối xử ngang hàng, nhưng Phương Mặc luôn cho y cảm giác như y không coi cậu là người, tuy trước đây y cũng hay nhét chân dưới bụng Tiểu Bát sưởi ấm, nhưng bị một con người dùng tư thái thấp hơn

thế này ôm lấy thì cảm giác lại hoàn toàn bất đồng.

Phương Diệc Nhiên vội kéo cậu dậy, để cậu ngồi lên lòng mình, rồi đặt sách lên bàn, bắt đầu kiên trì giảng những chỗ cậu chưa hiểu.

Phương Mặc thì ngược lại coi như không có việc gì, không hề cảm thấy mình đang phải hạ thấp mình để lấy lòng Phương Diệc Nhiên, cậu thích ngồi bên chân Phương Diệc Nhiên, mà cũng thích được y kéo vào trong lòng như bây giờ.

53. Chương 53

Sáng hôm sau vẫn là Phương Mặc dậy trước, sau đó đến gần sát giờ mới gọi Phương Diệc Nhiên dậy. Buổi sáng lạnh vô cùng mà phải bò ra khỏi ổ chăn đúng là một loại dẫn vật đối với Phương Diệc Nhiên, đặc biệt là lúc còn có một lò sưởi khổng lồ đang sưởi ấm cho y.

Có điều nếu tiếp tục không dậy thì sẽ đi làm muộn, Phương Diệc Nhiên bám giường không phải vì ham ngủ, chỉ là vì muốn rúc trong chăn ấm không muốn ra thôi, không đến phút chót thì không muốn rời giường chút nào.

Mà cái phút chót đó, lại bởi vì có Phương Mặc mà càng lúc càng kéo dài hơn, chứ không phải tại y. Ngay đến kem đánh răng Phương Mặc cũng đã bôi giúp y, bữa sáng càng khỏi phải bàn, đương nhiên là đưa tới tận tay, còn thiếu điều dứt cho y ăn nữa thôi. Như vậy đương nhiên là tiết kiệm được không ít thời gian, chỉ khổ cho Phương Mặc bận tít tít, có điều đương nhiên là cậu làm rất thích thú.

Thế nhưng tới khi ra cửa, Phương Diệc Nhiên vẫn bị chậm một chút, bởi vì người hầu nhỏ Phương Mặc lại không đi theo, chỉ đứng ở cửa. Phương Diệc Nhiên quay đầu nhìn Phương Mặc về kỳ quái, hỏi: “Không đi cùng sao?” Không phải trước đây cậu luôn nâng nặc đòi theo y đi làm sao. phongmy.wordpress.com Page 181

Thấy Phương Diệc Nhiên chuẩn bị đi, Phương Mặc đứng nhìn vốn còn đang có chút rầu rĩ, nháy mắt liền vui vẻ: “Có được không ạ?”

Phương Diệc Nhiên giật mình, không phải là cậu vẫn luôn tiễn y đi làm sao, rồi lại chợt nhớ ra nguyên nhân có lẽ vì hôm qua không cho cậu đi theo nên hôm nay mới không dám đòi đi cùng đây mà?

Gật đầu, cười ôn hòa: “Ừ, qua đây nào.”

Phương Mặc không nói hai lời liền bám theo, nhưng vừa bước ra cửa liền bị Phương Diệc Nhiên trừng mắt, đang tưởng y lại đổi ý không muốn cho cậu đi theo, nhất thời lại ai oán.

“Mau đi mặc áo khoác vào.” Phương Diệc Nhiên tức giận lườm cậu, cậu định mặc độc một cái áo len ra ngoài đấy à...

“À.” Hóa ra không phải không cho cậu theo, Phương Mặc lại lập tức vui mừng quay vào lấy áo khoác.

Hai người tới công ty vừa sát giờ, cuối cùng cũng không muộn, Phương Mặc đứng ở chỗ cũ nhìn

theo Phương Diệc Nhiên vào công ty, trong lòng tính toán hình như đồ ăn đã hết, quay về thì tiện thể mua luôn, còn phải đi lấy quần áo của Phương Diệc Nhiên ở tiệm giặt là, trong nhà cũng mấy ngày rồi không tổng vệ sinh, nhân tiện hôm nay có nắng, phải quét dọn một lượt, đem cái gì cần phơi ra phơi hết...

Phương Mặc đang nghĩ ngợi, vừa ngẩng đầu liền phát hiện Phương Diệc Nhiên còn chưa đi, đang đứng ngay trước mặt cậu.

“Nếu không có việc gì làm... có muốn vào cùng với tôi không?” Phương Diệc Nhiên suy nghĩ một chút rồi nói, thấy dáng vẻ cậu không nở rời xa y như thế, coi như là bồi thường chuyện hôm qua để cậu phải đi về, thỉnh thoảng đưa người khác tới phòng làm việc có lẽ cũng không có ai để ý.

Phương Mặc đương nhiên cầu còn không được, mười hai vạn phần cam tâm tình nguyện (bình thường là mười phần thôi :v phần khích quá thành mười hai vạn rùi), gật đầu lia lịa, trong nháy mắt quên sạch mọi chuyện ở nhà, để tới tối về có thời gian rảnh thì làm cũng được, tung tăng đi theo Phương Diệc Nhiên vào cửa lên lầu.

Phương Diệc Nhiên nhìn vẻ vui mừng của cậu, buồn cười xoa đầu, Phương Mặc ngoan ngoãn hơi cúi xuống để Phương Diệc Nhiên xoa cho tiện.

Điều càng làm Phương Diệc Nhiên buồn cười chính là, ở trong thang máy, tên nhóc Phương Mặc này lại rất da dẳng người trong công ty, còn quen nhiều người trong thang máy hơn cả Phương Diệc Nhiên, có nhiều cô bé cười tủm tỉm chào hỏi Phương Mặc, Phương Diệc Nhiên đều hoàn toàn không có ấn tượng gì, ngược lại thì Phương Mặc gật gật đầu coi như là đáp lời họ. phongmy.wordpress.com
Page 182

Phương Mặc qua loa có lệ với những cô gái đó, sự chú ý lại đặt hết trên người Phương Diệc Nhiên, thân thể che chắn phía trước y, không để cho người trong thang máy chen dè lên y, cũng không biết là bởi vì trời lạnh mọi người đều thích ngủ nướng, hay là thang lầu của Phương Diệc Nhiên cao quá, tóm lại là thang máy chật cứng.

Cũng may qua mấy tầng thì người cũng bớt được phân nửa, tới mấy tầng cao thì chỉ còn lại Phương Diệc Nhiên và Phương Mặc.

Phương Diệc Nhiên lách người đi ra từ phía sau Phương Mặc, cười nhìn Phương Mặc nói: “Em quen nhiều người đấy nhỉ.”

“Em có quen đầu a...” Phương Mặc ù ù cạc cạc không hiểu, những người đó cậu chẳng nhận ra một ai cả, nhưng họ lại luôn đi qua chào hỏi mỗi khi cậu đứng chờ Phương Diệc Nhiên, đặc biệt là mấy cô gái đôi khi còn tán gẫu đôi câu với cậu, cũng không quan tâm Phương Mặc vốn chẳng thèm ngó tới họ.

Cũng bởi như vậy, Phương Mặc có trơ tới đâu, nhưng người ta cứ chào hỏi với cậu như thế, thì tốt xấu gì cậu cũng phải gật đầu một cái biểu hiện là đã thấy.

Phương Diệc Nhiên nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Phương Mặc, chỉ nghĩ một chút liền hiểu ra căn

nguyên của tình cảnh kỳ quái này, lại cười càng vui vẻ: “À, đây là em rất được con gái hoan nghênh chứ sao.” Kỳ thực điều này cũng chẳng có gì bất ngờ, với tướng mạo của Phương Mặc, dù là ở nơi toàn nghệ sĩ cũng có thể nổi bật lên được, đương nhiên rất được mấy cô bé ưa thích, dù sao thì chẳng có ai lại đi ghét chỉ vì người ta quá đẹp cả, hơn nữa thấy Phương Mặc kiên trì chờ ở cửa công ty như thế, vừa nhìn là biết chờ người trong công ty, tám phần mười là đến đón bạn gái tan làm, sự si tình đó rất được nha, đúng kiểu con gái thích, thời này còn mấy đàn ông đi đón bạn gái sau giờ làm chứ.

Cùng nhờ suy đoán đó mà người công khai tiếp cận Phương Mặc cũng không nhiều, dù sao dám đi tranh người yêu với người khác cũng cần phải có sự tự tin nhất định, nếu bị người ta biết Phương Mặc vốn không có bạn gái, sợ rằng số người tiếp cận lại càng tăng vọt. Đương nhiên nói đi cũng phải nói lại, nếu họ biết người Phương Mặc chờ là Phương Diệc Nhiên, thì chỉ sợ không còn mấy người bám trụ lại.

Phương Diệc Nhiên là ai chứ, khi y đang tung hoành trên tình trường, phỏng chừng mấy cô bé này còn đang vì một bông hồng vào ngày Valentine mà vui tới quên trời đất ý, cách lấy lòng người khác thì rập khuôn như nhau, thực sự là không thể so sánh được. Hơn nữa nếu thống kê số người từng làm tình nhân của y, có khi cũng đủ làm một show thời trang nho nhỏ, không ai là không có vẻ ngoài xuất chúng. Hơn nữa cạnh tranh với Phương Diệc Nhiên, áp lực này thực sự quá lớn, tạm thời không tính tới vẻ ngoài của Phương Diệc Nhiên đã rất xuất sắc, nếu như nói tới điều kiện, những nhân viên công sở bình thường, tiền lương tính ra cũng khá khẩm, nhưng so với Phương Diệc Nhiên thì có thóc ngựa cũng đua không kịp, tiền lương cả năm cũng không bằng số lẻ một tháng của Phương Diệc Nhiên.

(Trên đây là đoạn show hàng đậm chất tự sướng xin độc giả hãy cứ ném đá hồn nhiên __=) phongmy.wordpress.com Page 183

Huống hồ, bây giờ là Phương Mặc đang đợi Phương Diệc Nhiên, có theo đuổi thì cũng phải là Phương Mặc đang theo đuổi Phương Diệc Nhiên, lấy cái gì mà cạnh tranh chứ... Có cái câu gì thật là đúng, đàn ông tốt trên đời nếu không phải đã kết hôn, thì đều là đồng tính luyến ái. Phương Mặc nhìn Phương Diệc Nhiên cười mà chẳng hiểu gì, nghiêng đầu mà nhìn, Phương Diệc Nhiên xoa xoa mặt cậu, đùa giỡn: “Không được để họ quyến rũ đâu đấy.” Nói rồi đi ra khỏi thang máy, vào phòng làm việc.

Phương Mặc đúng là không hiểu mô tê gì hết, không biết ý của Phương Diệc Nhiên là gì, nghe thì hình như là nói cậu và những cô gái cậu chào hỏi, hửm, cũng có một vài anh chàng muốn quyến rũ mình sao? Sao có thể nhỉ...

Phương Diệc Nhiên đã ngồi xuống bàn làm việc rồi, Phương Mặc vẫn còn đang luẩn quẩn vấn đề này, tiện thể đóng cửa lại, nghiêm túc nhìn Phương Diệc Nhiên nói: “Em chỉ thích chủ nhân thôi.”

Lúc này đến phiên Phương Diệc Nhiên ngây người, sao đột nhiên lại tỏ tình với y thế này? Vừa

rồi y chỉ là trêu cậu thôi, vốn không để bụng. Cũng may cậu sau của Phương Diệc Nhiên đã làm y hiểu ra.

“Em sẽ không để bị họ quyến rũ đâu.”

Phương Diệc Nhiên há hốc mồm, hóa ra cậu vẫn còn đang xoắn vắn đề này, quả nhiên là cẩu ngốc mà... Phương Diệc Nhiên mỉm cười, ngoắc cậu lại, quyến rũ thì không được, nhưng ngốc thế này thì có khi bị người ta lừa đi mất ý, mình vẫn nên trông coi cẩn thận thì hơn.

Phương Mặc ngoan ngoãn lại gần Phương Diệc Nhiên, Phương Diệc Nhiên cười tủm tỉm cho cậu một cái hôn, rồi quay sang máy tính chuyên tâm làm việc, Phương Mặc này đúng là không lúc nào không làm y kinh ngạc mà.

Phương Mặc sờ sờ đôi môi được Phương Diệc Nhiên hôn, cười ngốc nghếch, muốn lại gần hôn Phương Diệc Nhiên một chút, thế nhưng Phương Diệc Nhiên đã bắt đầu làm việc, Phương Mặc không dám quấy rối y, ánh mắt lại dạo quanh phòng làm việc một vòng, ngay lập tức tìm thấy thứ mình cần, chính là cái đệm trước đây để cho Tiểu Bát nằm, liền hôn hờ tha tới, đặt bên chân Phương Diệc Nhiên, lại ngồi xếp bằng như tối qua.

Lần này Phương Diệc Nhiên nhận ra ngay, bắt quả vẫn ngây người cả nửa buổi. Ở nhà cậu thích ngồi đâu cũng được không ai quan tâm, nhưng ở phòng làm việc mà cậu ngồi bên chân y như thế, người khác mà thấy thì sẽ nghĩ như thế nào đây... Cũng may là bàn của Phương Diệc Nhiên khá cao, bên dưới lại có tủ che, nếu không đứng gần nhìn kỹ thì không nhìn thấy ngay được Phương Mặc đang ngồi đó.

Phương Diệc Nhiên do dự một chút, nhưng không bảo cậu đổi chỗ ngồi. Đừng nhìn người ta cao lớn như thế, nhưng tâm tư lại rất mẫn cảm, nếu thích thì tùy cậu thôi. Phương Diệc Nhiên đưa tay xoa đầu cậu. phongmy.wordpress.com Page 184

Phương Mặc ngửa đầu cười với Phương Diệc Nhiên, Phương Diệc Nhiên cũng cười, cầm tạp chí thời trang sắp phát hành đưa cho cậu xem giải khuây, đồng thời nói: “Thấy thích bộ nào thì nói với tôi, có thể bảo người ta lấy một bộ cho em mặc.”

Sự thực chứng minh suy nghĩ của Phương Diệc Nhiên hoàn toàn là dư thừa, cả ngày số người vào phòng làm việc của y chỉ đếm trên đầu ngón tay, đa số là điện thoại tới xin chỉ thị hay thương lượng, nhưng ngay cả trợ lý ra vào nhiều nhất cũng không phát hiện có người khác dưới bàn làm việc của Phương Diệc Nhiên.

Có Phương Mặc ở đây, đương nhiên sẽ không để Phương Diệc Nhiên đối bụng hay quên giờ nghỉ, vừa đến giờ, hai người liền cùng nhau xuống lầu về nhà, quan trọng là phải vòng qua siêu thị mua đồ ăn, nếu chờ Phương Diệc Nhiên làm xong hết việc thì không biết lúc nào mới có thể ăn tối.

“Úi, tôi quên bản thảo mất rồi, em chờ một lát, tôi lên lấy rồi quay lại ngay.” Vừa ra cửa thì Phương Diệc Nhiên vỗ trán kêu lên, dặn dò Phương Mặc một tiếng rồi quay trở lại.

Vốn Phương Mặc định đi theo mà còn chưa kịp lên tiếng đã thấy Phương Diệc Nhiên đi mất,

Phương Mặc cũng không thể đuổi theo, đành đi tới chỗ cũ ngồi xỏm xuống ngoan ngoãn chờ Phương Diệc Nhiên quay lại.

Nhưng lần này Phương Diệc Nhiên quay lại, vừa thấy Phương Mặc liền bật cười, lúc đó Phương Mặc đang trừng mắt với một con thỏ con, có lẽ là thỏ, bởi chỉ thấy một cục bông xù trắng muốt nhỏ xíu.

Phương Mặc ngẩng đầu nhìn Phương Diệc Nhiên, thỏ con giật mình vì sự xuất hiện bất thành linh từ phía sau của Phương Diệc Nhiên, lập tức định bỏ chạy, nhưng không biết là làm sao mà chân không được lanh lẹ cho lắm, lại tự giẫm lên chân mình, té lộn một vòng lăn ra ngoài, chớp mắt đã lăn được một đoạn.

Phương Diệc Nhiên đầu tiên là ngẩn ra, sau đó thì bật cười, hóa ra còn có một nhóc khác gốc hơn nữa cơ, có vậy thôi cũng ngã lăn ra được.

Thỏ con lăn mấy vòng xong liền bật dậy, nhìn Phương Diệc Nhiên, lúc này nhìn kỹ Phương Diệc Nhiên mới phát hiện ra, hay nha, hóa ra cũng không phải thỏ, không có mắt đỏ, cũng không có tai dài, có lẽ không phải là thỏ rồi, nhưng thực sự là một cục nhỏ xíu mà, phồng chùng chỉ bé bằng lòng bàn tay, tuy trên bộ lông trắng bị dính không ít bụi bặm, nhưng cũng không che lấp được đáng vẻ khả ái của nhóc con này.

Phương Diệc Nhiên thò tay ra nhắc nhóc con lên, đặt trong tay, đúng là chỉ bằng lòng bàn tay mà... Vừa đặt vào tay, Phương Diệc Nhiên mới phát hiện bé con đó không ngừng run rẩy, Phương Diệc Nhiên vội vuốt lông trấn an nó.

“Đừng sợ đừng sợ. Em đang hù dọa nó đấy à?” Câu sau là nói với Phương Mặc.

“Đâu có đâu.” Phương Mặc bất mãn đáp, bé bằng chùng đó, đây chả cần phải dọa nó nhá. phongmy.wordpress.com Page 185

“Vật gì thế này? Có một chút xíu thôi, không lẽ là mới sinh.” Phương Diệc Nhiên ôm bé con kia vào lòng, hỏi.

Phương Mặc liếc thứ trong lòng Phương Diệc Nhiên, nói: “Chó.”

“Hả?” Phương Diệc Nhiên nhìn vào lòng mình, có loại chó bé thế này sao? Không lẽ thật sự là mới sinh.

“Miniature Poodle*, chính là Quý Khách đó.”

*Trong bản gốc là Mê nhĩ thái dịch ba, cũng không tra nhưng xem hình thì thấy là Miniature Poodle rồi, Quý Khách là tên tiếng Trung của giống chó đó :3

54. Chương 54

Nhóc con nọ run cầm cập, không biết là do lạnh hay do sợ, Phương Diệc Nhiên ôm nó vào lòng cũng không để tâm nó cả người bần thủ, hơn nữa nhóc này lại quá nhỏ, không dễ ôm, Phương Diệc Nhiên chỉ dùng hai bàn tay chập vào là có thể che cả người nó rồi, sau đó áp sát vào trong

lòng, rất sợ sơ sẩy một tí là làm rớt vật nhỏ này xuống.

“Vật nhỏ này là ở đâu ra vậy?” Phương Diệc Nhiên hỏi Phương Mặc, chắc là của nhà nào đó bị lạc, nó cũng không giống Tiểu Bát trước kia nhìn tướng là biết chó hoang, con cún này rõ ràng là phongmy.wordpress.com Page 186

chó cảnh, lại còn đáng yêu như thế, tám phần mười là có chủ nhân, nhỏ như vậy đã bị lạc thì khả năng sống rất thấp.

“Không biết, đột nhiên nó lặn tới.” Phương Mặc lắc đầu, lại nhìn cún con trong lòng Phương Diệc Nhiên đang tròn xoe mắt nhìn mình, Phương Mặc đưa tay ra muốn sờ nó, nó lại rúc sâu vào tay Phương Diệc Nhiên.

Đối với việc Phương Mặc dùng từ ‘lặn’ để hình dung sự xuất hiện của nó, vừa rồi Phương Diệc Nhiên đã được chứng kiến nên cũng không có ý kiến gì, nhưng Phương Diệc Nhiên không có kinh nghiệm nuôi chó, mới chỉ nuôi Tiểu Bát được vài ngày, con cún này lại không lớn như Tiểu Bát, trông bộ dạng có vẻ là được chiều chuộng, Phương Diệc Nhiên thật rất sợ không cẩn thận sẽ làm chết nó.

Vì vậy hai người đành phải đi đường khác tới cửa hàng thú cảnh hồi trước, những chuyện thế này dĩ nhiên phải hỏi người chuyên nghiệp rồi.

“Phương tiên sinh.” Vừa vào cửa, cô gái liền nhận ra Phương Diệc Nhiên ngay, tươi cười chào hỏi với y, đồng thời nhìn ra phía sau Phương Diệc Nhiên tìm kiếm, nhưng không thấy bóng dáng Tiểu Bát, liền thắc mắc: “Tiểu Bát đâu? Không tới à?”

“Nó đang ở nhà cơ.” Phương Diệc Nhiên nhìn Phương Mặc bên cạnh, cười đáp, Tiểu Bát thì có đến, chẳng qua là cô không nhận ra được thôi.

“Ồ.” Cô gái thở dài đầy tiếc nuối, xem ra khá là thích Tiểu Bát.

“Chuyện lần trước thật sự là gây nhiều phiền phức cho cô rồi.” Phương Diệc Nhiên lần thứ hai xin lỗi vì việc Tiểu Bát đi tìm mình mà gây ra một hồi gà bay chó sủa, làm hại người ta lo lắng mất một thời gian.

“A, không sao đâu, không bị lạc là tốt rồi, nếu mà lạc mất thì chắc em áy náy chết mất, cũng do chúng em không cẩn thận.” Nói xong còn vỗ vỗ ngực như là vẫn còn hơi sợ, tiếp đó cười nói:

“Tiểu Bát đúng là rất quần tiên sinh đó, mới xa một lúc mà nó đã lén về nhà rồi, tiếc là hôm nay nó lại không theo tới. Trông vẻ ngoài thì to đùng mà lại bám người như thế, đáng yêu muốn chết.”

Phương Diệc Nhiên sờ sờ mũi cười khỏ, nhìn sang Phương Mặc, nhưng Phương Mặc lại rất thản nhiên, như thể không phải người ta đang cười cậu bám chủ.

“Phương tiên sinh đến mua thức ăn cho chó à? Hay là có thứ gì dùng hết rồi?” Cô gái vẫn cười nhìn Phương Diệc Nhiên, đồng thời cũng không quên chuyện buôn bán.

“À, đều không phải, là có nhóc con này.” Phương Diệc Nhiên mở tay ra, vật nhỏ đang đảo mắt quan sát chung quanh, có điều giờ không còn run nữa, xem ra vừa nãy là lạnh quá, Phương Diệc

Nhiên tiện tay vuốt ve nó, nhóc con liềm liềm lòng bàn tay Phương Diệc Nhiên lấy lòng.
phongmy.wordpress.com Page 187

“A a a a, đây là teacup Poodle mà, đáng yêu quá.” Cô gái nhìn thấy vẻ dễ thương của vật nhỏ, hai mắt phát sáng “Sao lại bán thế này? Mà sao anh đã nuôi Tiểu Bát rồi còn nuôi Poodle, Tiểu Bát độc tôn như thế, sẽ khi dễ nhóc con này đó, hai đứa có đánh nhau không? Có ở chung được không?” Kinh ngạc qua đi, cô gái lấy lại sự chuyên nghiệp, bắt đầu hỏi tình huống, với cái tính bám chủ như Tiểu Bát, sợ rằng sẽ chẳng hòa nhã với những chú chó khác cướp đi sự chú ý của chủ nhân đâu.

Phương Diệc Nhiên chưa kịp chen ngang, cô gái đã nói tiếp: “Khi anh cho ăn tốt nhất phải cho hai đứa nó ăn xa nhau ra nhé, nếu không Tiểu Bát sẽ tranh thức ăn của nó đấy, anh mà không để ý thì sẽ làm bé con này chết đói mất.”

Phương Mặc “Hừ” một tiếng, khinh bỉ quay mặt đi, ai thèm tranh ăn với nó chứ, cậu chả thèm ăn thức ăn cho chó.

“Đội dã.” Vất vả lắm Phương Diệc Nhiên mới chen mồm được vào những lời quan tâm bất tận của cô gái với cún con, cười khổ, “Cô hiểu lầm rồi, con cún này không phải của tôi, vừa rồi tôi nhặt được ở trên đường thôi, đang định tìm chủ cho nó, đánh mất con cún đáng yêu như thế chắc là chủ nó cũng đang sốt ruột lắm, tạm thời định nuôi nó mấy ngày thôi, có điều tôi cũng không biết cách chăm sóc lắm, nên mới tới hỏi một chút.”

“À.” Lúc này cô gái mới biết mình hiểu lầm, cũng không thấy quái lạ vì sao Phương Diệc Nhiên hay nhặt được chó mèo như thế, cũng như Phương Diệc Nhiên vừa nghĩ, cún con đáng yêu thế này cũng không phải dễ dàng nhặt được, hơn nữa trên tay Phương Diệc Nhiên lại là Poodle kích cỡ chén trà tiêu chuẩn, giá trị cực cao, nếu huyết thống không thuần chủng thì không có được kích thước nhỏ như thế, giá cả cũng phải hơn vạn, thuần chủng lại càng đắt tới mức không tưởng tượng nổi.

Nghĩ mà xem có một vạn tệ ở trên đường, lại không có ai nhặt sao...

“Trước tiên phải tắm rửa cho nó đã, rồi cô xem có cái gì cần không, để tôi nuôi tạm vài ngày, tốt nhất là tìm được chủ cho nó, nếu không tìm được thì nghĩ cách sau.”

“Được, để xem nào, phải cho nó mặc áo nữa, nhóc này quá nhỏ, không chịu lạnh được như Tiểu Bát.” Cô gái gật đầu, tiếp nhận vật nhỏ từ tay Phương Diệc Nhiên rồi đem vào phòng đặc biệt để tắm rửa cho nó.

Vật nhỏ cũng không khó tính như Tiểu Bát không cho ai chạm vào, từ tay Phương Diệc Nhiên sang tay cô chủ hàng cũng không có bất cứ sự chống cự gì, ngoan ngoãn cực kỳ, chỉ dùng đôi mắt tròn xoe để đánh giá xung quanh.

Cô gái đi tắm rửa cho nó, dặn Phương Diệc Nhiên đi dạo quanh shop xem có cái gì cần không.

“Có muốn mua gì không?” Phương Diệc Nhiên không có việc gì làm liền trêu Phương Mặc, tất cả các kệ hàng đều là đồ dùng cho thú cưng, Phương Mặc có thể mua được gì chứ, chắc chắn

không phải thức ăn cho chó rồi. phongmy.wordpress.com Page 188

Phương Mặc nghiêm túc lắc đầu, làm cho Phương Diệc Nhiên lại càng buồn cười, cầu ngốc này ý mà, không nghe ra là mình đang đùa với cậu sao? Có điều chính vì như thế, Phương Diệc Nhiên lại càng thích trêu cậu hơn, nghiêm túc cầm lên một túi thức ăn cho chó ở trên giá:

“Không biết có nên mua ít thức ăn cho chó không nhỉ?”

Phương Mặc lập tức nhăn nhó mặt, kéo tay Phương Diệc Nhiên làm nũng, còn ngọt giọng gọi “Chủ nhân...” Mua thức ăn cho chó về đương nhiên không phải để Phương Diệc Nhiên ăn, mà để cho cậu ăn, mỗi lần cậu không nghe lời Phương Diệc Nhiên sẽ dùng nó để uy hiếp cậu...

“Ha ha ha.” Phương Diệc Nhiên cười, để túi thức ăn về chỗ cũ, Phương Mặc thở phào nhẹ nhõm, bất quá nhớ ra trong nhà vẫn còn nhiều thức ăn cho chó, mặt lại tiếp tục nhăn nhó.

“Có gì mà cười vui vậy?” Vừa đúng lúc cô gái tắm rửa cho vật nhỏ xong đi ra, hiếu kỳ nhìn Phương Diệc Nhiên, còn trai đẹp đứng cạnh thì vẻ mặt đầy bất đắc dĩ.

“Không có gì, nhìn thấy thức ăn cho chó, lại nhớ tới đáng vẻ không chịu ăn của Tiểu Bát.” Nói thì là Tiểu Bát, nhưng mắt lại nhìn sang Phương Mặc.

“Tiểu Bát vẫn không chịu ăn thức ăn cho chó sao?” Cô gái giật mình một chút, rồi cười “Nhất định là anh chiều hư nó rồi. Nào lại đây xem, đáng yêu không nè?” Rồi cười tủm tỉm đem nhóc con đã được tân trang ra cho Phương Diệc Nhiên ngắm.

Phương Diệc Nhiên vừa nhìn, quả nhiên là cực kỳ dễ thương, con gái mà thấy kiểu gì cũng hét rầm lên, bộ lông vốn màu cháo lòng đã được tắm sạch sẽ, nằm gọn gàng thành từng lớp trên người, còn được chải chuốt, đáng yêu nhất chính là cô gái còn mặc cho nó một cái áo bé xíu màu hồng, phối với đôi mắt tròn xoe của nó, đáng yêu không chịu nổi, sau khi được Phương Diệc Nhiên đón vào tay còn đứng dậy, cọ lưng tung vào ngực Phương Diệc Nhiên, chọc Phương Diệc Nhiên bật cười, xoa xoa cái đầu nhỏ của nó.

“Cô thấy còn cần mua gì nữa không? Ăn thức ăn cùng loại với Tiểu Bát chắc không có vấn đề gì chứ?”

“Ừm cũng được, nhưng sức ăn của nó nhỏ hơn, đừng cho ăn nhiều như Tiểu Bát, còn phải để ý giữ ấm cho nó, thời tiết này rất dễ bị cảm lạnh, nhóc này sợ lạnh lắm.” Cô gái vừa nói vừa đùa với nhóc kia, vừa căn dặn những điểm cần chú ý cho Phương Diệc Nhiên nghe: “Quý Khách rất bá m người, lúc nào anh rảnh thì chơi với nó một chút. Đúng rồi, để em tìm chủ giúp anh ở quanh đây xem, anh nhất được ở đâu vậy?”

Phương Diệc Nhiên nói địa điểm cho cô, cảm ơn xong rồi ôm vật nhỏ về nhà, trước đó còn phải rẽ đi mua đồ ăn, dọc đường bị vô số nữ sinh hú hét vây xem, người bạo dạn một chút còn lại gần đùa giỡn, đương nhiên không phải đùa giỡn Phương Diệc Nhiên, mà là đùa với cún con trong tay y.

Nhóc con này không hề sợ người lạ, chơi với đám nữ sinh tới quên cả trời đất, khi thì liếm ngón

tay họ, khi thì cọ cọ Phương Diệc Nhiên, làm mấy cô bé liên tục xuýt xoa đáng yêu muốn chết.
phongmy.wordpress.com Page 189

Vất vả lắm mới về đến nhà, Phương Diệc Nhiên đặt nó lên sô pha, rồi vào bếp giúp Phương Mặc, ai ngờ vật nhỏ vừa thấy Phương Diệc Nhiên đi liền vội vàng đuổi theo, mới chạy vài bước trên sô pha đã lại lăn lông lốc, nếu không phải Phương Diệc Nhiên nhanh tay nhanh mắt, lập tức túm nó lại, thì chắc đã lăn từ sô pha xuống đất rồi. Phương Diệc Nhiên gõ gõ cái đầu nhỏ một chút, cười mắng: “Chạy loạn đi đâu, bước còn không vững.”

Vì vậy nên không để nó lại sô pha nữa, mà đặt trên vai đi vào bếp, Phương Mặc đang thái thịt, vừa vặn nhìn thấy vật nhỏ đang cọ cọ trên vai Phương Diệc Nhiên, liếm vô cùng vui vẻ, Phương Mặc không nói hai lời đi tới, trên tay còn cầm dao, làm Phương Diệc Nhiên phát hoảng tưởng cậu định làm gì.

Chỉ thấy cậu thẳng tay lấy vật nhỏ từ trên vai Phương Diệc Nhiên, tiện thể lườm nó một cái, miệng lẩm bẩm “Toàn là nước bọt.” Nói rồi lấy tay lau nước trên cổ họ Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên giật mình, đỏ khốc đỏ cười nhìn Phương Mặc đang lau họ mình, thầm nghĩ: Lúc em liếm tôi có thấy chê nước bọt này nọ đâu, huống hồ một đứa nhóc nhỏ xíu như thế, lấy nước cả người ra cũng đâu được mấy nước miếng...

Phương Diệc Nhiên vừa nghĩ vừa nhắc cổ nhóc con kia lên, nó bị Phương Mặc đặt trên bàn, thấy không ai quan tâm tới mình, liền chạy tới chỗ Phương Mặc đang thái thịt... Phương Diệc Nhiên cười thầm, xem ra cún bất kể kích cỡ đều là có tình yêu vô bờ với thịt a.

“Quý tướng bình.” Phương Mặc phát hiện hành động của nhóc con, ừn một ngón tay lên đầu nó, làm nó lăn lông lốc ra ngoài.

Phương Diệc Nhiên đón được nhóc con suýt thì lăn vào chậu rửa bát, vừa mới tắm xong, không nên để bị dơ, lại nhìn đáng vẻ hoạt bát hiếu động của nó, đơn giản liền ôm nó vào lòng, đỡ để nó chạy loạn.

Phương Mặc lại không vui, trừng mắt với cún con trong lòng Phương Diệc Nhiên, nói: “Người toàn vi khuẩn thôi, anh đừng ôm nữa, sắp ăn cơm rồi.”

Đây đây đây chẳng lẽ là ghen sao? Phương Diệc Nhiên hoạt kê, khi cậu còn là Tiểu Bát cứ hơi tí là nhào vào lòng mình, thậm chí ăn còn ngồi ăn cùng nhau, có thấy cậu nói gì đến bản đầu, còn tranh đồ ăn với mình, thế mà không sợ truyền vi khuẩn từ lông cậu sang à... Phương Diệc Nhiên càng nghĩ càng buồn cười, liền hôn một cái lên má Phương Mặc đang lườm nhau với nhóc con kia coi như trấn an, “VẬY em làm nốt đi, tôi đi dọn xếp nhóc con này.”

Xem ra cô gái kia nói rất đúng... Để nhóc con này ở cùng với Tiểu Bát khẳng định sẽ bị ăn hiếp.

55. Chương 55

“Ôi chao có người đang ghen~” Phương Diệc Nhiên ôm nhóc con ra khỏi bếp, lại quay đầu lại nhìn Phương Mặc một cái, cười tủm tỉm nói với nhóc con đang tung tăng trên tay mình. phongmy.wordpress.com
Page 190

Đương nhiên nhóc con đó nghe không hiểu lời của Phương Diệc Nhiên, thấy y chọt chọt vào mũi mình lại tưởng là Phương Diệc Nhiên muốn cùng nó chơi, liền hớn hở lao vào liếm. Còn cái tên ghen với cả đứa chỉ to bằng lòng bàn tay mình thì đang bận việc trong bếp, đương nhiên không có ai ngăn cản nhóc con làm càn diên cuồng liếm ngón tay của Phương Diệc Nhiên, dù sao thì đương sự còn đang vui vẻ lấy tay gãi cái cằm bé xíu của nó cơ mà.

Phương Diệc Nhiên cầm một miếng bích quy cho chó, thứ Tiểu Bát chưa bao giờ đụng vào, đút cho cún con ăn, vật nhỏ ngửi ngửi, lại liếm liếm, sau đó bắt đầu cắn ăn, nhưng đáng thương nó thực sự quá nhỏ, miếng bánh quy hình cục xương đó nó gần như phải ôm vào lòng để cắn, vờn vờ một lúc lâu cũng chỉ cắn được một mẩu, còn vừa cắn vừa dùng đôi mắt tròn xoe để nhìn Phương Diệc Nhiên.

“Ngon không?” Phương Diệc nhiên nhìn dáng vẻ nó thực sự rất đáng yêu, mà quan trọng nhất là không kén ăn, trông nó ăn ngon lành, đầu giống như Tiểu Bát phải dỗ mãi mới ăn một miếng. Có điều nó ăn cũng vất vả, Phương Diệc Nhiên đưa tay muốn lấy miếng bích quy nó đang giậm dưới chân ra để bẻ giúp nó ăn cho tiện, không ngờ vật nhỏ lập tức ngẩng đầu trừng mắt nhìn y.

“Há, tưởng ta giống Tiểu Bát thích cướp đồ ăn của người khác sao.” Phương Diệc Nhiên cười mắng, dùng một ngón tay gõ vào ót nó, sau đó nhắc nhóc con lên ôm trong tay, vật nhỏ thật sự tưởng là Phương Diệc Nhiên lấy đồ ăn của nó đi, nhưng cũng biết thân biết phận không phải là đối thủ của Phương Diệc Nhiên, chỉ đứng trong tay Phương Diệc Nhiên ngược lên nhìn mẩu bánh bích quy vừa ăn, tay quào quào làm chút nỗ lực yếu ớt cuối cùng.

Phương Diệc Nhiên cười lắc đầu, bóp nát bánh bích quy đút cho nó, nhóc con tưởng mắt mà lại được, vui vẻ a, vui đầu ăn, không thèm để ý tới Phương Diệc Nhiên xoa đầu xoa cổ nó.

Phương Diệc Nhiên cười cười nhìn nó ăn bích quy cho chó, đầu lưỡi ướt sũng thỉnh thoảng lại liếm vào lòng bàn tay mình ngứa ngứa, liền cảm thán: Thật sự là khác xa với Tiểu Bát a, Tiểu Bát thì to như vậy, cún con này chỉ bằng lòng bàn tay, Tiểu Bát đối với mấy thứ như thức ăn cho chó thì chẳng thèm liếc một cái, nhóc này thì ăn vui vẻ, mà rõ ràng nhất chính là, Tiểu Bát cực kỳ uy phong a, ngoại trừ y ra thì không cho ai khác chạm vào, lại càng không ăn đồ người khác đưa, mà nhóc này thì sao, hình như là ai cũng chơi cùng được, chỉ cần đùa với nó là nó vui, liền thân thiết ngay với người ta.

Kỳ thực như nó mới là chó cảnh mà, Phương Diệc Nhiên giơ cún con lên trước mặt nhìn kỹ, nó được Phương Diệc Nhiên cho ăn bánh, liền thân thiết hơn với y, dùng đầu cọ cọ vào lòng bàn tay, đột nhiên bị Phương Diệc Nhiên nâng lên, đối diện với gương mặt đẹp trai gần trong gang tấc của Phương Diệc Nhiên, liền không khách khí nhào tới cọ cọ.

“Ha ha, đứa nhỏ này.” Phương Diệc Nhiên bị nó làm cho nhột, cười cười xoa đầu nó, lại bóp bóp cái bụng nhỏ, đồng thời nghĩ, có điểm này thì lại giống Tiểu Bát, rất thích dụi dụi vào người khác.

Phương Diệc Nhiên lại lấy thêm một miếng bánh bích quy để đùa nhóc con, đang chơi vui thì đột

nhien thấy tay nhẹ bằng, cún con đã bị người khác nhấc lên. phongmy.wordpress.com Page 191
Phương Mặc hung hăng lườm nhóc con một cái, sau đó vững vàng ôm nó vào lòng, cậu quyết định rồi, tuyệt đối không thể để nó bên cạnh Phương Diệc Nhiên, dám cọ chủ nhân à, thật ghê tởm, hừ, chủ nhân là của mình cậu thôi, ai cũng không được chạm vào.

“Không phải đã nói là không được cho nó ăn nhiều quá sao, đừng đút cho nó nữa, chúng ta đi ăn thôi.” Phương Mặc nấu cơm xong ra ngoài thì thấy Phương Diệc Nhiên đang chơi vui vẻ với nhóc con này, liền ghen tuông mù mịt cả người, thứ này dám tranh chủ nhân thân yêu của cậu, tuyệt đối không thể tha thứ.

“Nấu nhanh vậy sao?” Phương Diệc Nhiên kinh ngạc hỏi: “Vậy để tôi đi rửa tay.”

Mới thế mà đã bám dính lấy rồi, qua vài bữa nữa khéo chiếm luôn cả chủ nhân của cậu, sao có thể không khẩn trương được... Phương Mặc vừa nghĩ thầm vừa dùng sức đè đầu nhóc con kia. Cún con bị cậu đè trong tay, tức giận gào lên với Phương Mặc, Phương Mặc nhe răng coi như đáp trả nó, tiện tay lấy một cái chén rồi ném nó vào trong, không hổ là Teacup Poodle, bị nhét vào trong chén trà mà cũng không thấy chật chội, lại còn thò đầu ra nhìn Phương Mặc, nhưng bị Phương Mặc dùng đầu ngón tay ấn xuống.

Lúc Phương Diệc Nhiên rửa tay xong đi ra, Phương Mặc đã dọn bát đĩa xong, cũng không thấy bóng dáng của nhóc con kia đâu, hiếu kỳ hỏi: “Cún con đâu rồi?” Nhỏ xíu như vậy, nếu mà rơi xuống dưới sofa hay chỗ nào đó khó thấy, Phương Diệc Nhiên còn lo nhớ sênh ra lại lỗ chân giẫm chết nó thì xong.

Phương Mặc không ngờ Phương Diệc Nhiên vừa ra đã hỏi tới nhóc kia, liền bắt mắt chỉ vào chén trà, Phương Diệc Nhiên nhìn sang, vừa vặn thấy nhóc con đang thò đầu ra, gác chân lên miệng chén nhìn xung quanh, thấy Phương Diệc Nhiên lại còn gọi y mấy tiếng để biểu hiện sự tồn tại của mình.

Phương Diệc Nhiên lập tức bật cười, liếc sang Phương Mặc, cái người này, đúng là... Định đi qua, tay còn chưa đụng tới chén trà đã bị Phương Mặc ngăn lại.

“Vừa rửa tay xong đừng chạm vào nó không lại phải rửa lần nữa.” Phương Mặc tức tối nói.

Đây là sợ tôi mất công đi rửa tay, hay là đang ghen nên không muốn cho tôi chạm vào nó đây? Phương Diệc Nhiên không ngừng cười thầm, nhưng không chạm vào cún con, chỉ bắt quá là cầm chén trà đặt lên bàn ăn.

Vì vậy, hai người ăn tối, còn nhóc kia thì ở bên cạnh ngó nghiêng, hết nhìn cái này lại nhìn cái kia, nhìn món ăn trong đĩa lại nhìn Phương Mặc gắp vào bát cho Phương Diệc Nhiên, ngoan cực kỳ, an phận đứng bên trong chén, không hề có ý định bỏ ra.

Nó như vậy, nhưng vẫn bị Phương Mặc dùng ánh mắt đâm chém, không phải bởi cậu, mà tại Phương Diệc Nhiên cứ vừa ăn vừa thường xuyên nhìn nhóc con kia, thì thoảng lại cười cười với nó, thực sự quá ghê tởm rồi. phongmy.wordpress.com Page 192

“Tôi bảo này, chẳng lẽ em định ăn nó với cơm đấy à?” Phương Diệc Nhiên thực sự không chịu

nổi cảnh Phương Mặc vừa hung hăng gắp cơm trong bát vừa tàn bạo trừng mắt với nhóc con, như thể ăn không phải là cơm, mà là thịt của nó không bằng. Phương Mặc nào biết Phương Diệc Nhiên không phải là đang cười với nhóc kia, mà là y đang cười Phương Mặc ghen tuông a...

“Có mỗi tí thịt.” Phương Mặc lầm bầm, làm Phương Diệc Nhiên lại càng buồn cười, chả nhẽ ý cậu là nó mà có nhiều thịt hơn một chút thì sẽ lấy ra ăn sao...

Phương Diệc Nhiên cười gõ gõ bát của Phương Mặc lôi kéo sự chú ý của cậu: “Được rồi, đừng lườm nó nữa, nhóc con này cũng đáng yêu mà, sao em cứ khó chịu với nó thế.”

Phương Mặc nghiêng răng kèn kẹt, chủ nhân nói nó đáng yêu kìa! Phương Diệc Nhiên bó tay luôn, nắm cằm cậu, thơm một cái lên môi, chụt một tiếng: “Còn nhìn nữa à, tôi có đẹp không? Hừm?”

Trung khuyến Phương Mặc lập tức quên luôn con cún con, sắp vô đôi hôn tiếp, hí hí, chủ nhân hôn mình thôi, không hôn thằng nhóc kia ~ trong lòng Phương Mặc mừng trộm.

56. Chương 56

Phương Mặc dọn dẹp xong đi ra thì thấy Phương Diệc Nhiên đang lười biếng nằm nghiêng trên sofa buồn chán lướt các kênh TV. Phương Mặc xoa xoa hai tay lạnh ngắt vì rửa chén, chuẩn bị chui vào lòng Phương Diệc Nhiên, không thể để bàn tay lạnh như thế chạm vào người Phương Diệc Nhiên được, y vốn rất sợ lạnh, ủ ấm cho y còn không kịp, sao lại dùng tay lạnh để chạm vào y chứ.

Vòng qua sofa, vừa đi tới trước mặt Phương Diệc Nhiên, Phương Mặc nhất thời lại oán hận, biết vậy lúc chiều đã tát chết con cún chỉ bằng lòng bàn tay kia cho xong! Xem xem, bây giờ thì hay rồi, đúng là tự mình hại mình mà, thằng nhóc chết tiệt đó đang chiếm lấy vị trí vốn thuộc về cậu! Nó đang thỏa mãn ngủ trong lòng Phương Diệc Nhiên, càng ghê tởm hơn là, Phương Diệc Nhiên còn thi thoảng vuốt ve lông nó, nhìn cái vẻ mặt hưởng thụ của nó kìa, thực làm người ta hận tới nghiêng răng mà! Vốn tất cả là của cậu, của cậu!

“Dọn xong rồi à?” Phương Diệc Nhiên cười mở lời với Phương Mặc, tay cũng không ngừng, néo cổ nhóc kia mà chơi, trơn trơn mềm mềm, cảm giác rất thoải mái.

“Ừm.” Phương Mặc đáp, oán hận liếc xéo nhóc con một cái, rồi cúi người xuống muốn hôn Phương Diệc Nhiên.

Đương nhiên Phương Diệc Nhiên không cự tuyệt, hơi rướn người lên để đáp lại, Phương Mặc ôm lấy cổ Phương Diệc Nhiên rồi chui vào lòng, trông có vẻ là định trực tiếp đè chết nhóc con đang nằm trong lòng Phương Diệc Nhiên.

“Ồ, cẩn thận chút nào.” Cũng may Phương Diệc Nhiên còn nhớ vật nhỏ đang ôm, vội vã chống đỡ lấy thân thể Phương Mặc đang ập xuống, có chút xiu như vậy sẽ bị đè chết mất. phongmy.wordpress.com
Page 193

Cảm giác được sự khước từ của Phương Diệc Nhiên, Phương Mặc bắt mẫn hừ hừ một tiếng,

nhưng không hề có ý định buông ra, mà thò tay chuẩn xác nắm lấy cổ nhóc kia, quăng nó ra ngoài, sau đó nhảy vào lòng Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên dùng khoeo mắt liếc nhóc con nhanh như chớp đã lặn vào tận góc sofa bên kia, đúng là không biết nên khóc hay cười, không hiểu Phương Mặc là ghen cái gì, nghĩ mà xem một chú cún con có thể có sự uy hiếp gì chứ, y đâu thể nào phải lòng nó được, chỉ có thể chơi với nó thôi, cũng đâu có lên giường làm việc ấy ấy được...

Không biết, có phải vì nhóc kia là một chú cún, Phương Mặc mới nghĩ nó có sức uy hiếp, mới ghen... Trong đầu Phương Mặc, không phải cậu vốn là chó sao, vì là đồng loại nên uy hiếp cũng lớn hơn, khéo Chu Viêm còn không bằng.

Phương Mặc nhận ra Phương Diệc Nhiên đang phân tâm, lại còn đi để ý vật nhỏ đáng ghét kia, liền bất mãn xoay đầu y lại, cắn một cái không nặng không nhẹ lên miệng y, lại kéo tay y vòng lấy quanh eo mình, miệng thì không ngừng mà hôn sâu hơn, đòi hỏi Phương Diệc Nhiên âu yếm nhiều hơn, thân thể cũng không phút nào nghỉ, eo đang đưa dùng sức cọ lên người Phương Diệc Nhiên.

Thấy trên môi xót xót, Phương Diệc Nhiên liền trừng mắt nhìn Phương Mặc đang hôn hăng say, dám cắn y cơ đây, tên này đúng là càng ngày càng không có quy củ rồi, quả nhiên giống như Lục Nhân nói, thi thoảng nên dạy dỗ một chút, bằng không cứ để thế này thì càng lúc càng không biết ai mới là chủ nhân rồi.

Đề lại cái người đang ra sức uốn éo trên người mình lại, một tay kia theo lời mời gọi chui vào quần rộng của Phương Mặc, thoải mái mà vuốt ve cặp mông cong đầy đặn, môi lại càng không khách khí, đầu lưỡi linh hoạt đảo một vòng, lập tức từ khách thành chủ, xâm nhập khoang miệng ẩm ướt của Phương Mặc, khiêu khích sự mẫn cảm của Phương Mặc.

Phương Diệc Nhiên vừa bắt đầu chủ động, Phương Mặc liền thua tơi bời, bị hôn tới mất hết phương hướng, “Ừm” một tiếng mềm nhũn ra trong lòng y, mặc cho Phương Diệc Nhiên khinh bạc.

Nhưng Phương Diệc Nhiên đột nhiên ngừng lại giữa lúc Phương Mặc đang bị dục hỏa đốt người, tách môi ra, tay cũng chỉ hờ hững xoa eo cậu, đề phòng cậu rút khỏi sofa.

“Ừm... a...” Phương Mặc được thả, hóp vào từng đợt không khí mới mẻ, nằm trên ngực Phương Diệc Nhiên không ngừng thở dốc, vất vả lắm mới bình ổn lại được hô hấp, lại phát hiện toàn thân bị lửa thiêu rất khó chịu, ngứa ngáy muốn được bàn tay của chủ nhân vuốt ve.

Phương Mặc dùng người cọ cọ Phương Diệc Nhiên, nhắc nhở y có người đang bị khiêu khích khó nhịn, cấp bách mong được an ủi.

Phương Diệc Nhiên làm lơ, chuyên tâm xem quảng cáo trong TV. phongmy.wordpress.com Page 194
Phương Mặc bất đắc dĩ, lại cọ tiếp, vẫn không để ý tới cậu, vì vậy dài giọng làm nũng, “Chủ nhân...”

“Hửm?” Lần này thì có đáp lại cậu một tiếng, nhưng mắt vẫn dán vào màn quảng cáo tẻ nhạt

trong TV, không thèm liếc cậu lấy một cái.

Phương Mặc giận run, cắn cắn đôi môi bị hôn tới sưng đỏ, ngược đôi mắt ướt sũng nhìn chủ nhân, đáng vẻ đó quả thật muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu, đáng tiếc Phương Diệc Nhiên vẫn không nhìn cậu, có đáng thương tới đâu cũng vô dụng!

Aii, chủ nhân không quan tâm tới cậu, vậy tự mình giải quyết cũng được, Phương Mặc thò tay xuống, chuẩn bị tự lực cánh sinh, nhưng tay vừa buông ra khỏi cổ Phương Diệc Nhiên, lộ ý định tự túc là hạnh phúc, liền bị một câu của Phương Diệc Nhiên bóp nát.

“Ai nói có thể tự làm?” Giọng điệu thản nhiên bình tĩnh, cũng không có quá nhiều sự nghiêm khắc, nhưng Phương Mặc vẫn không có can đảm tự động thủ nữa, bĩu môi ngoan ngoãn ngồi yên. Có điều, coi như cậu đã hiểu, không phải chủ nhân không biết cậu đang khó chịu, chỉ là cố tình không quan tâm tới cậu thôi.

Hiểu là một nhẽ, nhưng hiểu thì cũng vô dụng, Phương Diệc Nhiên nói sao thì là vậy, Phương Mặc không dám làm càn, không cho làm thì thôi, ngoan ngoãn chui vào lòng Phương Diệc Nhiên, cố gắng lờ đi dục hỏa đang thiêu đốt, đành hung hãn lườm nhóc con đang co vào một góc ghế kia.

Người trong lòng không có động tĩnh, Phương Diệc Nhiên cúi đầu nhìn một chút, nhếch mép cười xấu xa không để cho Phương Mặc phát hiện, kỳ thực Phương Mặc cũng khá là nghe lời; Lại nhìn nhóc con ở góc sofa, cũng đang nằm im bất động ngoan ngoãn y như Phương Mặc, chỉ hiểu kỳ quay đầu nhìn xung quanh.

Nhóc kia thấy Phương Diệc Nhiên quay lại nhìn nó, hớn hở định nhào tới, chưa đi được mấy bước đã bị Phương Mặc ở trong lòng Phương Diệc Nhiên dùng ánh mắt hung ác làm cho sợ cứng đờ cả người. Phương Mặc thò tay ra đẩy một cái làm nó lại lăn về góc ghế.

Phương Diệc Nhiên bất đắc dĩ đảo mắt một cái, tét một phát vào mông Phương Mặc, tức giận nói: “Em làm gì thế?”

“A” Phương Mặc rụt cổ, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Nó muốn cướp chủ nhân.”

Phương Diệc Nhiên kinh ngạc há hốc miệng, có thể mà cũng ghen sao? Quả nhiên những thứ trong đầu cậu ngốc suy nghĩ y không thể hiểu được... Lại nhìn đáng vẻ đáng thương của cậu vùi đầu vào vai mình, liền nắm cằm nâng mặt cậu lên, quay về phía mình.

“Tủi thân à?” Nhéo cằm cậu hỏi.

Phương Mặc chớp chớp đôi mắt mang theo hơi nước, lại sụt sịt mũi, rồi lắc đầu. phongmy.wordpress.com
Page 195

Trời ạ, trên gương mặt đẹp trai thành thực lại làm ra bộ dạng người vợ nhỏ đó, rốt cuộc Phương Diệc Nhiên không nghiêm mặt được nữa, thoáng cái bật cười, xoa đầu cậu cười mắng: “Quý hạp hời! Tôi có mình cậu ngốc em thôi đã đủ bận rồi, cũng không muốn thêm phiền phức đâu.”

Ánh mắt Phương Mặc sáng rõ, đuôi lông mày nhếch lên, không để bụng việc bị Phương Diệc Nhiên nói là cậu ngốc, nhào tới muốn hôn Phương Diệc Nhiên, nhưng lại nhớ ra vừa rồi Phương

Diệc Nhiên không cho cậu lộn xộn, liền dừng lại, không biết bây giờ cậu có thể hôn chủ nhân hay không...

Cũng may Phương Diệc Nhiên không để Phương Mặc phải rối rắm quá lâu, đã cúi đầu xuống hôn cậu, khác với sự triền miên vừa nãy, chỉ chạm một cái là rời ra ngay, hoàn toàn mang tính động viên.

Phương Mặc bất mãn, lại không dám dây dưa, sợ làm chủ nhân giận, đành phải liếm môi ra vẻ thèm muốn lắm, đôi mắt nhìn Phương Diệc Nhiên đầy trông mong.

Phương Diệc Nhiên cười khở lắc đầu, ra vẻ đáng thương tới như thế, cứ như mình ngược đãi cậu không bằng, đành cúi đầu cho cậu một nụ hôn thật sâu, tay thì rời xuống nắm lấy chỗ lửa nóng của cậu, nhẹ nhàng giúp cậu hạ hỏa.

Lúc này Phương Mặc không dám làm càn nữa, bị động thừa nhận, đầu gối lên vai Phương Diệc Nhiên, thoải mái mà hờn nhẹ, phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ, uyển chuyển động tình, nhưng cũng có một cảm giác thú vị mới mẻ.

Không dày vò cậu nữa, thuận lợi cho cậu giải phóng, Phương Mặc sau khi bình ổn lại, liền liếm liếm ngón tay Phương Diệc Nhiên, giương mắt nhìn, thấy y không phản đối, liền đánh bạo cầm lấy tay Phương Diệc Nhiên, liếm đi tinh hoa của chính mình dính trên đó như là liếm kem.

Phương Diệc Nhiên vuốt ve tấm lưng trơn mịn của cậu, cũng không vội vã đòi hỏi, không lên tiếng, hai người cứ ôm nhau như thế, yên lặng hưởng thụ sự vuốt ve của đối phương.

Bỗng có tiếng điện thoại gấp gấp vang lên, đánh tan sự yên tĩnh, cũng làm cho nhóc con đang ngủ gật ở góc sofa giật mình hoảng hốt.

Phương Diệc Nhiên nhíu mày, không biết ai gọi tới vào lúc này, đúng là khiến người ta chán ghét.

“Xin chào, Phương Diệc Nhiên đây.” Tuy trong lòng không thoải mái, nhưng theo thói quen Phương Diệc Nhiên vẫn lịch sự tiếp điện thoại, có điều giọng nói biếng nhác như vừa tỉnh ngủ.

“Ngủ sớm vậy sao?” Đầu kia nghe thấy giọng Phương Diệc Nhiên như vậy, kinh ngạc hỏi.

Lục Nhân? Vừa nghe thấy giọng đó, Phương Diệc Nhiên liền tỉnh táo lại, “Không phải, đang xem TV mà.” phongmy.wordpress.com Page 196

“Chắc chắn, tôi còn tưởng cậu đang cùng tên kia làm chuyện gì không thích hợp chứ.” Lục Nhân cười trêu, không ngờ đoán trúng phóc.

Phương Diệc Nhiên cười cười, nhưng không phủ nhận, lại nhìn Phương Mặc đang nằm úp lên ngực mình, vò mái tóc mềm của cậu, hỏi: “Có việc gì sao?”

“Ừ, năm mới cậu không về nhà đúng không?”

“Phải.” Phương Diệc Nhiên đáp, nếu không phải Lục Nhân nhắc thì y cũng quên là sắp tới lễ mừng năm mới rồi, có điều nói thường thì tất niên hai người họ cũng không về nhà, có năm thì cũng đám bạn cũng cô đơn lẻ bóng ăn mừng náo nhiệt chút, có năm thì chỉ có y và Lục Nhân cùng ăn một bữa cơm hay đại loại thế, đa phần là Lục Nhân có ca trực, vì vậy y phải tới bệnh

viện ăn mừng cùng Lục Nhân, hoặc chính y cũng nhận trực, để những người có gia đình có thể về đoàn viên ăn mừng năm mới.

Có điều, có lẽ năm nay có thêm người, Phương Mặc hẳn là ở cùng với mình thôi, không biết cậu có định về nhà không đây?

“VẬY ĐI RA NGOÀI ĐI, TỚI SUỐI NƯỚC NÓNG CHƠI THÌ SAO, Ở ĐÓ KHÁ LÀ ẤM ÁP ĐÂY.”

Ý là nghỉ phép đi du lịch sao? Mấy năm nay, bởi vì cả hai đều bận, nên lễ mừng năm mới cũng chỉ được nghỉ vài ngày, Lục Nhân thân là bác sĩ lại càng bận, bệnh nhân sinh bệnh đâu có nhìn xem hôm đó là ba mươi hay mừng một, một cú điện thoại là nửa đêm cũng phải bật dậy khỏi giường, Phương Diệc Nhiên thì đỡ hơn, tốt xấu gì cũng vẫn để ra được ngày nghỉ, Lục Nhân thì số ngày nghỉ cả năm không biết có đủ đếm trên đầu ngón tay hay không.

“Anh có kỳ nghỉ cơ á ~” Chữ cuối bỗng thay đổi giọng điệu, Phương Diệc Nhiên nhìn xuống, không biết từ lúc nào Phương Mặc đã ngo ngoáy đi xuống, đang ngậm cái đồ của y còn ngược mắt nhìn lên, thần tình mê hoặc kia quả thực khiến người ta phát cuồng.

“Làm sao vậy?” Lục Nhân thắc mắc.

Phương Diệc Nhiên hít sâu một hơi, cảm nhận được sự ấm nóng đang vây quanh mình, cố dè nén mọi xung động, bình tĩnh nói: “Không có việc gì, giẫm phải đuôi của Tiểu Bát.”

“Ha, cẩu ngốc đó hả.” Lục Nhân cười, “Mang cậu ta theo cùng nhé.”

“Ừm...” Một tiếng đó không biết Phương Diệc Nhiên là đáp lời hay là rên rỉ, vội vàng che lại mic, hung hăng lườm Phương Mặc đang làm phiền thân dưới của mình, y vô cùng hoài nghi người này là cố tình, cố ý trả thù y vừa rồi khi để cậu, nếu không sao tự dưng lúc này lại mút lại liếm chứ, Phương Diệc Nhiên bực mình liền đẩy mạnh eo một cái, đâm sâu vào trong yết hầu của Phương Mặc.

“Ồ...ừm...” Lần này Phương Mặc lập tức rên lên, quá sâu rồi, giống như muốn đảo lộn tất cả lục phủ ngũ tạng. Phương Mặc nén cảm giác buồn nôn, cố gắng mở lớn miệng, nuốt thứ cực đại đó đi vào, dùng yết hầu đè ép. phongmy.wordpress.com Page 197

“Này, không phải hai người đang làm thật đấy chứ hả?” Đầu kia Lục Nhân hoài nghi hỏi.

“Nói linh tinh cái gì đấy!” Phương Diệc Nhiên thấy Phương Mặc có vẻ khổ cực, liền muốn rút ra, lại bị Phương Mặc cản lại, tiếp tục phục vụ, Phương Diệc Nhiên cũng đành chịu, cố nén tiếng rên rỉ thỏa mãn để nói chuyện điện thoại với Lục Nhân “Được, dù sao cũng là anh sắp xếp mà.”

“VẬY QUYẾT ĐỊNH THẾ NHÉ, HAI CHÍN TÔI TỚI ĐÓN CẬU, BA MƯƠI CẬU LÀM CƠM.”

Hóa ra là muốn y làm cơm tất niên đây mà, Phương Diệc Nhiên cười, vội vàng đồng ý, rồi không đợi Lục Nhân nói thêm liền cúp máy, tập trung vào việc trừng phạt Phương Mặc.

57. Chương 57

Phương Mặc ôm cổ Phương Diệc Nhiên, cọ cọ lên người y vẻ lấy le, lại bị Phương Diệc Nhiên lườm, liền cười khúc khích giả vờ không biết mà tiếp tục cọ.

Phương Diệc Nhiên buồn cười thơm chụt một cái lên miệng cậu, rồi đẩy cậu ra đứng dậy, còn chưa đứng vững đã bị Phương Mặc ôm lấy eo, “Anh đi đâu thế?”

Phương Diệc Nhiên quả thực muốn đạp cậu một cái, sao đột nhiên lại bám người như thế, trời mới biết, vừa rồi bọn họ đã làm mấy lần, mỗi lần làm xong lại bị Phương Mặc dính chặt vào cọ tới cọ lui dẫn tới hiệp kế tiếp, từ sô pha lăn xuống đất, lại từ dưới đất bò lên bàn ăn, cuối cùng lăn tới trên giường, người này rõ ràng đã kiệt sức mà còn không biết sống chết trêu chọc y, làm không biết mệt.

Như bây giờ đang ôm eo y mà cũng không an phận, lúc nói còn dùng môi chà xát lên da y, rồi lén thè lưỡi liếm eo nữa, Phương Diệc Nhiên bị cậu liếm ngứa ngáy, thực sự là vừa bực vừa buồn cười, đẩy cái đầu xù của cậu ra, nhéo mấy phát, không nói tới kiệt sức, nghe âm thanh này mà xem, đến tiếng kêu cũng khàn hết cả đi rồi, mà còn dụ dỗ y, còn dụ dỗ y cơ đấy.

Phương Diệc Nhiên hung hăng nhéo hai núm đã sưng cứng trước ngực Phương Mặc, làm Phương Mặc đau nhức ô một tiếng, buông tay, vẻ mặt mờ mịt, nhìn y đầy tội nghiệp.

“Đi tắm thôi mà, chạy đi đâu được chứ.” Nâng cằm cậu lên, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng nắm mũi cậu nói.

Phương Mặc xoa xoa đầu nhũ bị Phương Diệc Nhiên nhéo, tê tê nhức nhức, rồi lập tức đứng dậy theo: “Em cũng đi.”

Phương Diệc Nhiên đau đầu nhìn Phương Mặc cứ bám theo chả khác gì keo con voi, chỉ hy vọng đừng tiếp tục quyến rũ y trong phòng tắm là được, tắm uyên ương nghe thì hay đấy, nhưng nếu làm thật chắc tinh tấn nhân vong cũng không biết chừng, vì vậy nghiêm túc cảnh cáo Phương Mặc không được đi theo, bằng không y cũng không biết có thể đảm bảo không bị Phương Mặc tiếp tục mê hoặc hay không. phongmy.wordpress.com Page 198

Đương nhiên là Phương Mặc ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng, về phần rốt cuộc có làm được không cũng chỉ có trời mới biết, dù sao Phương Diệc Nhiên vẫn giữ thái độ hoài nghi, bởi vừa rồi lúc lên giường đã bảo là đi ngủ thôi, kết quả là... Quả nhiên vừa mở vòi sen thì Phương Mặc đã sấn tới, đòi cùng tắm với y.

“Sát tường, đứng tử tế, không được nhúc nhích.” Bị Phương Mặc liên tục quấy rầy không thể thuận lợi tắm rửa mà không làm một số hành động ám muội, Phương Diệc Nhiên tròng mắt, chỉ tay vào góc tường bảo cậu ra đó đứng chịu phạt.

Phương Mặc thành thật đi ra góc tường đứng, nhìn Phương Diệc Nhiên đầy thương cảm, chỉ thiếu điều vẫy đuôi cầu xin mà thôi, Phương Diệc Nhiên mặc kệ cậu, việc mình mình tắm, chơi với Lục Nhân lâu hình như y cũng hơi có chút ưa sạch quá đà rồi, nước miếng, mồ hôi, còn cả chất lỏng trắng trắng đều lẫn lộn trên người, toàn thân dính nhớp thực sự rất khó chịu, nếu không

phải Phương Mặc cứ quần lấy y đòi hỏi thì y đã đi tắm từ nãy rồi. Đương nhiên trên người Phương Mặc còn nhiều hơn, có điều cậu chẳng hề quan tâm, khắp người đều là dấu hôn nở như hoa, kéo dài tới tận chỗ tư mật mới biến mất, khiến người ta vô hạn mơ màng.

Phương Diệc Nhiên nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, lại nhìn dáng vẻ hỗn độn của Phương Mặc, thấy hơi áy náy, những vết xanh tím đỏ đều là giữa lúc tình cảm mãnh liệt y không biết nặng nhẹ mà làm ra, cộng thêm Phương Mặc cổ vũ, người này chỉ biết rên rỉ, dù làm cậu đau cũng không biết kêu, còn sống chết quần quít lấy y đòi thêm... Có điều nói thế nào cũng là do y mà ra cả.

Phương Diệc Nhiên ngoắc ngoắc gọi Phương Mặc lại.

Phương Mặc lập tức phe phẩy đuôi chạy tới, Phương Diệc Nhiên bóp mặt cậu, tiếp tục cảnh cáo:

“Không được lộn xộn, thành thật chút, nghe rõ chưa?”

“Ừ...” Phương Mặc rầu rĩ đáp ứng, cánh tay đang định lén ôm Phương Diệc Nhiên lại rút về, ngoan ngoãn để Phương Diệc Nhiên xát xà phòng lên người.

Nhìn dáng vẻ cúi đầu một mồi của cậu, Phương Diệc Nhiên chỉ cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ thích bám vào người y thế cơ à? Khi cần chà lưng cho cậu, y cũng không bắt cậu quay người lại, mà kéo cậu vào lòng để cậu dựa vào người mình, sau đó hai tay luồn qua nách xoa lưng cho cậu, hai người cứ vậy áp sát vào nhau, nửa người trên vừa tắm rửa sạch sẽ của Phương Diệc Nhiên cũng bị dính bọt xà phòng từ người Phương Mặc.

Lén nhìn Phương Diệc Nhiên một cái, ừm, là chủ nhân kéo cậu vào lòng, vậy nên bây giờ cậu ôm chủ nhân chắc không được tính là lộn xộn đâu nhỉ, sẽ không bắt cậu vào ngò ếp mặt góc tường đâu nhỉ... Phương Mặc vừa nghĩ, tay vừa ôm lấy Phương Diệc Nhiên, Phương Diệc Nhiên chỉ cười coi như không nhận ra, tay trượt xuống theo đường cong cơ thể duyên dáng của cậu, tới bên hông, đưa vào nơi tư mật.

Nơi vốn đã bị sử dụng quá độ thoág cái liền nuốt cả ngón tay Phương Diệc Nhiên đi vào, nội bích nóng bỏng liền quần lấy, còn có chút gì đó trơn trơn, không cần hỏi cũng biết là gì. Phương Diệc Nhiên cho thêm một ngón tay nữa vào, hai ngón tay mở rộng cửa động, để cho thứ kia chảy ra. phongmy.wordpress.com Page 199

Phương Mặc vốn còn đang mừng rỡ vì rốt cuộc cũng ôm được chủ nhân, nhất thời liền rên một tiếng, người ngã vào lòng Phương Diệc Nhiên, chân mềm nhũn, cơ thể trượt xuống, cũng may được Phương Diệc Nhiên ôm eo nên mới không ngã ra.

Phương Diệc Nhiên ôm sao nổi người to đùng như Phương Mặc, lại căn bản không ngờ Phương Mặc đột nhiên không đứng nổi, luống cuống chống vào sau tường, lúc này mới tránh được tình thế xấu hổ cả hai cùng ngã. Nếu cả hai mà cùng ngã thì không nhẹ chút nào. Phương Diệc Nhiên tức giận đảo ngón tay còn đang chôn trong thân thể Phương Mặc, “Đứng yên nào.”

Vừa đảo một cái, Phương Mặc không chỉ không đứng tử tế, trái lại chân càng mềm nhũn ra, cổ họng đã rên gần như cả đêm liền hỗn hỗn gọi “Chủ nhân...”

Phương Diệc Nhiên bị tiếng cậu gọi làm cho trong lòng rung động, thiếu chút nữa thì không

kiểm chế được, liền mắng một tiếng: “Tiểu yêu tinh, thật sự muốn bị làm tới chết đúng không.” Đúng còn đúng không vững mà vẫn dụ dỗ y phạm tội, hơn nữa làm nhiều lần như vậy, đổi lại người khác tiếp nhận, làm cũng làm tới sợ rồi, mà cậu còn muốn làm tiếp, Phương Diệc Nhiên cũng không biết là Phương Mặc ham muốn lớn cho ăn bao nhiêu cũng không no, hay là y không thỏa mãn được cậu, đương nhiên về sau Phương Diệc Nhiên có chết cũng không thừa nhận. Bây giờ số 0 lại quần quýt lấy số 1 sống chết đòi làm, thật đúng là không bình thường... Nếu đổi là người nào dục vọng mạnh hơn chút, có khi thật sự sẽ cùng Phương Mặc làm tới chết trên giường cũng nên, Phương Diệc Nhiên day day thái dương.

Cuối cùng Phương Diệc Nhiên đành nửa tựa vào tường ôm Phương Mặc, sau đó kéo tay Phương Mặc đặt lên hông, “Chỗ này tự em rửa đi.” Y thật sự không dám rửa giúp cậu nữa, còn tiếp tục thế này chắc chắn hai người sẽ làm tiếp... Y mất sức hơn Phương Mặc nhiều, còn làm nữa chắc xương sống thất lưng rồi chân cũng nhũn ra hết...

(T___T aaa bất mãn a sao chị lại viết công “yêu” hơn thụ thể này chứ *gào thét* mah H gì toàn kể-lại ăn bớt ăn xén thể này đây!!!)

Cũng may Phương Mặc không phải người thẹn thùng, ở trước mặt người khác rửa chỗ đó cũng không thấy mất mặt, hơn nữa đầu sỏ gây chuyện không chỉ không dục dăng tắm rửa cho cậu, lại còn bắt cậu tự làm nốt công việc giải quyết hậu quả, mà trong đầu Phương Mặc cũng chẳng xoắn gì, hoàn toàn không có vẻ gì là mất hứng, chỉ thầm đáng tiếc, hóa ra không phải chủ nhân muốn làm tiếp chuyện thoải mái với cậu a.

Nếu như bị Phương Diệc Nhiên biết được suy nghĩ đó trong đầu Phương Mặc, có lẽ sẽ muốn bóp chết cậu luôn, cẩu ngục này!

Giám sát Phương Mặc rửa sạch từ trong ra ngoài, cuối cùng Phương Diệc Nhiên gần như chạy trốn ra khỏi phòng tắm, cẩu ngục này cứ luôn mê hoặc y như thế. Ngay cả khi Phương Mặc muốn lau khô giúp y y cũng không cho, trái lại đoạt lấy khăn tắm trong tay cậu, vội vã lau cho cả hai, điều này đúng là hiếm khi xảy ra, bình thường chỉ có Phương Mặc lon ton chạy theo muốn lau tóc lau người mặc quần áo giúp Phương Diệc Nhiên, còn Phương Diệc Nhiên trước giờ cứ phongmy.wordpress.com Page 200

như lão gia hưởng thụ sự hầu hạ của Phương Mặc. Vậy mà hôm nay Phương Diệc Nhiên lại trốn chạy sự phục vụ đó, khiến Phương Mặc phải ngáy ra vì bất ngờ.

Khi phục hồi lại tinh thần thì Phương Diệc Nhiên đã sớm chạy trốn chết rồi... Phương Mặc cứ đứng ngơ người sờ mặt, rồi cười tủm tỉm chạy theo vào phòng, quả nhiên không xa Phương Diệc Nhiên nổi một giây.

Nhìn quanh một vòng, người đâu rồi? Trên giường không có, Phương Mặc còn ngốc nghếch đi nhìn dưới gầm... Không tìm thấy Phương Diệc Nhiên, tay cũng không rảnh, lấy ga giường và vỏ chăn ra thay toàn bộ, chắc chắn là chủ nhân không thích mùi để lại sau khi làm xong, tuy bản thân Phương Mặc thì không ngại, xung quanh toàn mùi của chủ nhân còn khiến cậu rất thích nữa,

nhưng chủ nhân thích sạch sẽ, không chịu nằm lên giường chiếu lộn xộn như thế, Phương Mặc lại yên lặng thở dài.

Phương Mặc ở trong phòng dọn giường, Phương Diệc Nhiên không ở trong phòng, đương nhiên là ra ngoài, đang tìm nhóc con bị bỏ quên kia ở khắp mọi nơi... Cuối cùng ở góc sofa tìm thấy nó đang cuộn tròn thành một cục ngủ ngon lành, Phương Diệc Nhiên ôm vật nhỏ vào lòng, cũng may y nhớ ra, bằng không sáng mai cứ thế đặt mộng ngồi xuống có khi ngồi bẹp luôn cả nó. Phương Diệc Nhiên ôm nhóc con về phòng, vừa đúng lúc Phương Mặc dọn dẹp xong, thấy Phương Diệc Nhiên lại ôm tên kia, nhỏ giọng lầm bầm một câu, trong lòng cũng rõ là chủ nhân không thích cậu ghen với nó, nên không lên tiếng.

Phương Diệc Nhiên buồn cười nhìn cái mộng trần bện bện của Phương Mặc, đi qua sờ soạng một lượt cặp mộng căng mịn, sau đó đặt nhóc kia vào lòng cậu, “Trước khi nó tìm được chủ thì tạm thời để em chăm đấy, không được bắt nạt nó đâu biết chưa?”

Phương Mặc đón lấy, lại nhìn Phương Diệc Nhiên, rồi ôm chặt, đưa cậu nuôi vẫn còn hơn để nó suốt ngày bám lấy Phương Diệc Nhiên... Cũng không giấu lại xem ai mới là người suốt ngày bám dính lấy người ta, cậu không có tư cách chê bai nhóc con kia bám người.

Có lẽ nghĩ lời vừa nói còn chưa đủ phân lượng, Phương Diệc Nhiên lại bổ thêm một câu, “Em mà bắt nạt nó thì tôi sẽ bắt nạt lại em đấy.” Dứt lời liền nhéo mũi Phương Mặc.

Phương Mặc xoa xoa mũi, vui vẻ, suýt nữa thì ôm chân Phương Diệc Nhiên hô bắt nạt em đi bắt nạt em đi. = =

Hai người lẩn qua lẩn lại cả tối cuối cùng cũng chui vào chăn, Phương Diệc Nhiên cầm ipad, lướt qua các diễn đàn nổi tiếng về thú cảnh đăng tin tìm chủ cho nhóc con kia, kèm theo cả ảnh chụp, còn để lại số di động của mình, hy vọng có thể tìm được chủ cho nó. Phương Mặc thì ở một bên đùa giỡn với nó, sung sướng nhìn nó lẩn qua lẩn lại trên chăn.

Phương Diệc Nhiên yên lặng liếc nhìn, lòng thầm nói, đã bảo em không được bắt nạt nó rồi, em còn làm ngay trước mặt tôi như thế. Phương Mặc vừa mới đẩy một cái lên ót nhóc con kia, làm nó lẩn lông lốc, nhìn nó đứng dậy tung tăng chạy về phía cậu, rồi lại bị một ngón tay đẩy ra xa...
phongmy.wordpress.com Page 201

Nếu không phải nó đang lẩn trên chăn mềm thì Phương Diệc Nhiên đã sớm ngăn lại, bây giờ thì thôi coi như không phát hiện cho xong.

Lúc nhìn lại lần nữa thì Phương Mặc đã cuộn người trên giường ngủ say rồi, còn không quên nắm lấy góc áo của y không buông, nhóc kia thì ngủ trên gối đầu của Phương Mặc.

Phương Diệc Nhiên đóng ipad lại, đặt một nệm hôn lên trán Phương Mặc, có lẽ là mệt lắm rồi mới ngủ quên mất mà không đòi y hôn chúc ngủ ngon. Xoa đầu Phương Mặc xong, Phương Diệc Nhiên đặt nhóc kia vào cái ổ con con chuẩn bị riêng cho nó ở đầu giường, tắt đèn, rồi cũng nằm xuống ngủ.

58. Chương 58

Gần tới cuối năm, trong công ty có không ít người ở xa nhà đều đã xin nghỉ sớm để về quê với gia đình, nếu muộn có thể sẽ không về được. Bị thiếu người, công ty lại càng thêm bận rộn, mỗi người đều bận tới độ chân không chạm đất, hận không thể mọc thêm hai cánh tay, ngoại trừ những người đặc biệt, trong đó bao gồm cả giám đốc thiết kế Phương Diệc Nhiên nhân nhả thành thoi. Bộ sưu tập mới mới đã cơ bản làm xong mẫu, sau khi sửa mẫu đã bắt đầu chế tác rồi, đến đây thì không có việc của Phương Diệc Nhiên nữa. Tổng kết cuối năm thì gần như là lấy lại mẫu năm trước, đã viết xong từ lâu, vậy nên Phương Diệc Nhiên có được cơ hội nhân hạ hiếm có.

Đương nhiên nhân hạ hơn còn có bạn Phương Mặc, Phương Diệc Nhiên tốt xấu gì cũng phải tìm cảm hứng vẽ vời, còn vị con riêng này bây giờ đã thành thói quen theo Phương Diệc Nhiên đến phòng làm việc, hoàn toàn biến thành một thành viên ngoài biên chế của công ty, còn không cần tiền lương, chuyên môn phụ trách trà nước kiêm chân chạy cho Phương Diệc Nhiên, rất nhiều quần chúng không rõ chân tướng còn tưởng cái người mỗi ngày như hình với bóng với Phương Diệc Nhiên này là trợ lý đặc biệt mà nhà thiết kế Phương mới tuyển, làm cho vị trợ lý chính quy tuy biết rõ sự việc cũng có chút lo lắng, rất sợ một hôm nào đó sếp gọi mình vào, sau đó cho một phong bì trắng, nói với hắn là năm sau không cần đi làm nữa...

Hôm nay vị con riêng lớn lại còn mang theo cả con riêng bé nữa, chính là chú nhóc poodle kia, tiểu tử kia nằm trong túi áo của Phương Mặc thò đầu ra ngo ngoè nghiêng, hai người sóng vai đi trên hành lang, Phương Diệc Nhiên nghiêng đầu nhìn Phương Mặc bên cạnh, không khỏi hơi mỉm cười, nhớ tới tình cảnh lúc sáng.

Phương Mặc như mọi khi, ôm cánh tay y, đầu gối lên vai y, ngủ vô cùng thoải mái, ngay cả Phương Diệc Nhiên nhéo mũi cậu cậu cũng không tỉnh...

Chính là bên cạnh đầu Phương Mặc lại có thêm một vật thể màu trắng, không phải nhóc kia thì là ai, không biết vật nhỏ đó bò ra khỏi ổ từ lúc nào, cuộn tròn rúc vào bên cạnh đầu Phương Mặc sưởi ấm, Phương Diệc Nhiên buồn cười cong ngón tay cọ cọ cái bụng nhỏ của nó, vật nhỏ mở mắt nhìn Phương Diệc Nhiên, lại thè lưỡi liếm ngón tay Phương Diệc Nhiên xong rồi rúc vào cổ Phương Mặc, có lẽ là hơi lạnh muốn tới gần Phương Mặc để được sưởi ấm.

Phương Diệc Nhiên thấy mà hoảng, chỉ sợ Phương Mặc quay đầu dè vào nó, đang định rút vật nhỏ ra, chẳng ngờ Phương Mặc lại mơ mơ màng màng mở mắt, cũng không bắt ngờ khi thấy

nhóc kia đang rúc vào cổ mình, không biết có phải vì còn lơ mơ chưa tỉnh ngủ không, chỉ kéo nó dịch lên gối để phòng nó bị trượt xuống đất, còn dùng mặt cọ cọ cái lưng xù lông của nó, lại thấy Phương Diệc Nhiên đang nhìn mình, đương nhiên là thơm cái chụt một cái rồi nhắm mắt ngủ tiếp.

Phương Diệc Nhiên cứ há hốc mồm mà nhìn, tiếp đó lại không dẫn nổi phải mỉm cười, một đôi lớn nhỏ này sao lại có thể đáng yêu như vậy cơ chứ...

Miên man suy nghĩ một lúc mới nhìn sang Phương Mặc bên cạnh, lại không thấy hình bóng đâu, đi đâu mất rồi, vừa rồi còn ở đây mà.

Phương Diệc Nhiên quay đầu lại, thấy Phương Mặc đang đứng trước chiếc TV tại chỗ nghỉ chân trong hành lang, không biết xem cái gì hấp dẫn tới mức nhìn không chớp mắt, Phương Diệc Nhiên liếc sang, định xem rốt cuộc là cái gì hay ho như vậy...

“Chủ nhân, chủ nhân.” Vừa lúc Phương Mặc quay đầu lại nhìn Phương Diệc Nhiên, lập tức kéo tay áo của y, nhỏ giọng kêu lên, chỉ vào màn hình nói, “Là anh kìa.”

Cái gì là tôi cơ? Phương Diệc Nhiên chả hiểu mô tê gì, tập trung nhìn vào TV trên tường, rồi liền vỗ trán, trong TV đang phát lại những trích đoạn đáng chú ý của show thời trang bên Paris, trong đó đương nhiên không thể thiếu màn Phương Diệc Nhiên mặc đồ nữ đi ra chào cảm ơn, lại còn đặc tả nhiều góc độ, đến Phương Mặc ở bên cạnh cũng được lên hình không ít.

Phương Diệc Nhiên dở khóc dở cười kéo Phương Mặc đi, đồng nghiệp ngang qua đều khúc khích cười trộm, có lẽ bởi vì thấy hình ảnh bọn họ cùng nhau đứng ngẩn ngía bản thân trong TV có vẻ khá tự kỷ... Nghĩ tới khả năng đáng sợ này, Phương Diệc Nhiên lập tức kéo Phương Mặc đi nhanh hơn, còn không quên lườm Phương Mặc vô tội một cái.

Phương Mặc nhỏ giọng lẩm bẩm: “Hay mà...”

Vào phòng, đương nhiên là Phương Diệc Nhiên làm việc, Phương Mặc ngồi vào vị trí riêng bên chân y, ngồi xếp bằng đùa giỡn với nhóc con trên đùi.

Phương Diệc Nhiên lật xem bản chính thức của sách tuyên truyền, không ngờ Phương Mặc cũng được chọn xuất hiện, cũng không biết có phải mọi người là nể mặt Phương Diệc Nhiên hay không, tuy Phương Diệc Nhiên đã sớm biết trong bộ sưu tập sẽ có Phương Mặc, nhưng mỗi lần lật xem, thấy gương mặt đó đều không nhận được phải dừng lại xem kỹ hơn. Trong ảnh cậu mặc một bộ âu phục cắt may rất khéo léo, đi trên sàn catwalk, dáng vẻ rạng rỡ chói lóa cộng thêm gương mặt anh tuấn, vóc người cao ráo của Phương Mặc, quả nhiên không kém gì những người mẫu chuyên nghiệp.

Phương Diệc Nhiên nhìn chằm chằm Phương Mặc trong ảnh thành thực quyến rũ, cả người tỏa ra mị lực đặc biệt của nam giới, lại cúi đầu nhìn Phương Mặc ngổ ngổ gốc gốc bên chân, mỉm cười nghĩ: kỳ thực Phương Mặc được tuyển cũng không phải hoàn toàn là do mọi người nể mình, sau này bộ sưu tập được tung ra, dáng vẻ anh tuấn đó cũng sẽ bị rất nhiều người nhìn thấy. phongmy.wordpress.com Page 203

Phương Diệc Nhiên thậm chí có thể tưởng tượng ra cảnh một vài nữ sinh sẽ cầm trang có mặt của Phương Mặc mà hét lên “Đẹp trai quá đi à!”

Nghĩ vậy bỗng nhiên lại muốn bỏ trang có ảnh của Phương Mặc đi, vô luận bộ dáng gì của Phương Mặc, phong độ hay là gốc gác, đều thuộc về riêng y, nhưng rồi lại mâu thuẫn nghĩ để một Phương Mặc hoàn mỹ như thế cho mọi người thấy, cũng như được khoe bảo bối, một người tuyệt vời như thế là của tôi đấy!

Phương Diệc Nhiên cảm thấy buồn cười vì chính suy nghĩ của mình, cúi đầu tiện tay xoa đầu Phương Mặc.

Phương Mặc đang chơi với nhóc con liền quay đầu lại, ngẩng đầu thấy Phương Diệc Nhiên đang mỉm cười nhìn mình, liền kéo lại bàn tay đang định rút về của Phương Diệc Nhiên, sau đó gối đầu lên đùi Phương Diệc Nhiên, nghiêng đầu về phía trước nhìn y, rất giống một đứa bé đang làm nũng.

Phương Diệc Nhiên cười xoa mặt cậu, “Như trẻ con ý.” Vừa buồn cười nhìn nhóc kia bị lạnh nhạt đang giậm chân lên đùi Phương Mặc, như là muốn nói: Em cũng muốn được ôm.

“Đúng rồi, quên không hỏi em.” Phương Diệc Nhiên nhớ tới chuyện Lục Nhân rủ họ cùng đi mừng tân niên, tuy là y đã đồng ý, nhưng vẫn chưa hỏi Phương Mặc xem năm mới có định ở lại ăn tết với y không, hay là muốn về nhà. Phương Diệc Nhiên cũng chưa từng hỏi xem Phương Mặc có nhà không, trước đây là sợ Phương Mặc có bí mật gì đó không muốn ai biết, giờ mối quan hệ đã trở nên thân thiết rồi, Phương Diệc Nhiên nghĩ cũng là lúc nên hỏi.

“Ừm?” Phương Mặc ậm ừ một chút, chờ chủ nhân hỏi.

“Mấy ngày nữa là năm mới rồi, em có muốn về nhà không?” Phương Diệc Nhiên để cho Phương Mặc chơi đùa với ngón tay của mình, dịu dàng hỏi, nếu cậu không muốn nói, thì y cũng sẽ không truy hỏi, tuy vẫn sẽ có chút lưu ý.

“Về nhà? Nhà nào ạ?” Phương Mặc nghi hoặc ngẩng đầu lên, bỗng mặt biến sắc, nắm tay Phương Diệc Nhiên, mắt nhìn chằm chằm vào y, dè dặt hỏi lại: “Chủ nhân... anh... anh định... đuổi em đi sao?”

Ể? Sao lại thành mình đuổi cậu ta đi rồi? Phương Diệc Nhiên không hiểu, nhất thời không phản ứng kịp, chưa biết trả lời ra sao.

Phương Mặc liền trở nên nóng vội, cũng không để ý nhóc kia còn nằm trên đùi, xoay người phất một cái, làm nhóc con lăn ra đất, lo lắng nói: “Anh đừng đuổi em đi, em em... sau này em sẽ... không quán quít lấy anh nữa, anh đừng đuổi em đi.”

“Đợi chút đợi chút.” Phương Diệc Nhiên biết Phương Mặc hiểu lầm, liền kéo người ta vào lòng, để cậu ngồi trên đùi mình, ôm lấy eo cậu, vội vã trấn an: “Tôi có định đuổi em đi đâu, tôi chỉ là hỏi em có muốn về nhà một chuyến, để sum họp với gia đình nhân dịp năm mới không thôi.”

“Nhà em không phải ở nhà anh sao?” Vừa nghe Phương Diệc Nhiên không phải muốn đuổi mình đi, cuối cùng Phương Mặc cũng yên tâm, ghé vào lòng chủ nhân, ngửi mùi hương quen thuộc trên người y, nghi hoặc mà hỏi lại, không phải nhà của cậu là ở nhà của chủ nhân sao? Chủ nhân chính là gia đình của cậu mà, Phương Mặc vẫn luôn nghĩ thế, cho nên vừa nghe tới Phương Diệc Nhiên định bảo cậu đi sang nhà khác, cậu mới hiểu lầm.

“Em...” Phương Diệc Nhiên sắp xếp lại suy nghĩ, hỏi “Cha mẹ anh em của em đâu? Tôi nhớ em từng nói em là con thứ tám nên mới gọi là Tiểu Bát mà.” Lẽ nào ‘Tiểu Bát’ chỉ là cậu tùy tiện nói

ra gạt mình?

“Ừm.” Phương Mặc gạt đầu.

“Vậy họ đâu? Năm mới có muốn về đoàn tụ với họ không?”

Phương Mặc chớp chớp mắt, nói: “Em không biết a, em không nhớ rõ chuyện lúc bé cho lắm, chỉ nhớ họ gọi Tiểu Bát, sau đó không biết thế nào chỉ còn lại mình em, em không biết họ đi đâu, cha mẹ... đáng vẻ họ như nào em cũng không nhớ nữa.” Phương Mặc rơi vào hồi ức, kể lại có chút khổ não, như là hơi buồn vì không nhớ nổi đáng vẻ của cha mẹ.

Nói vậy là trước giờ cậu vẫn lưu lạc một mình sao? Phương Diệc Nhiên thậm chí cũng không dám hỏi năm nay Phương Mặc mấy tuổi, rất sợ sau khi biết cậu đã lưu lạc bao lâu như vậy sẽ càng thương xót hơn, tuy rằng thần tình của Phương Mặc không hề có chút bi thương nào, chỉ là đang nỗ lực nhớ lại sự tình trước kia, nhưng Phương Diệc Nhiên chỉ cần nghĩ tới cậu phải cô đơn lẻ loi lâu như thế, cũng không biết là sống thế nào qua ngày, không biết có bị con người bắt nạt hành hạ gì không, y lại thấy yêu thương, thậm chí phải đối xử thật tốt với cậu ngốc này.

“Thôi, không nhớ ra cũng không sao, vậy tân niên năm nay chúng ta cùng nhau được không, Lục Nhân đã hẹn rồi.” Phương Diệc Nhiên đổi một chủ đề vui vẻ hơn chút, y không dám nghĩ tiếp, chỉ là ôm sát Phương Mặc vào lòng.

“Ừm, em chỉ cần có chủ nhân là được rồi.” Phương Mặc nghe xong, liền cười tủm tỉm nhìn Phương Diệc Nhiên, sau đó mừng rỡ ôm lại. Chủ nhân nói tết là dịp gia đình đoàn tụ, bây giờ cậu cùng chủ nhân đón tết, chứng tỏ hai người là một gia đình đúng không? Hừm, tuy còn có Lục Nhân nữa, có chút đáng ghét, nhưng không sao, có chủ nhân mà cậu thích nhất là được rồi.

“Gâu gâu gâu ~” Nhóc kia ở dưới đất gấp tới độ xoay quanh, hai người chỉ lo ôm ấp không để ý tới nó, nó xem hết nổi rồi, cắn ống quần Phương Mặc liều mạng mà kéo, ý đồ gây sự chú ý.

Phương Diệc Nhiên khom lưng nhắc nhóc con lên, đặt trên vai Phương Mặc, cười nói: “Ừm, còn có tiểu tử này nữa.”

Bài đăng tìm chủ cho cún con đạt hiệu quả tốt, mọi người rất nhiệt tình, điện thoại của Phương Diệc Nhiên gần như nổ tung, rất nhiều người nói là chủ của nó, nhưng khi hỏi họ nhóc kia có đặc điểm gì thì lại không kể được, kỳ thực bên tai phải của nhóc kia bị sứt một mẩu. Đương nhiên đa số là hỏi thăm, nếu không tìm được chủ thì tình nguyện nuôi dưỡng nó, cả không lẫn có thù lao, dù sao chú cún này đáng yêu như thế lại là teacup poodle thuần chủng nên ai cũng thích là phải.

Tạm thời không tìm được chủ, Phương Diệc Nhiên lại không muốn đem cho nó đi quá sớm, muốn đợi thêm thời gian nữa, chủ nhân lạc mất vật nhỏ đáng yêu như thế nhất định đang sốt ruột đi tìm, vậy nên tám phần mười là nhóc con phải đón năm mới với nhà mình rồi.

“Ồ.” Phương Mặc rầu rĩ đáp ứng, dùng mũi chạm mũi, chán trộm chán với Phương Diệc Nhiên, hai người mỉm cười, đương nhiên là phải hôn một chút.

59. Chương 59

Sáng sớm ngày hai chín, Phương Diệc Nhiên bị một cuộc điện thoại của Lục Nhân đánh thức, bảo y có thể rời giường rồi, nhìn sang đồng hồ kim giờ còn chưa chạm vào số sáu, chưa kịp lên cơn thì đầu kia Lục Nhân có lẽ là đoán trước được nên đã dập máy, khiến Phương Diệc Nhiên trừng mắt nhìn điện thoại cả nửa ngày, không có chỗ để trút giận, đành phải khi dễ Phương Mặc đã sớm tỉnh lại, chỉ có điều Phương Mặc có nghĩ là mình bị Phương Diệc nhiên khi dễ hay không thôi.

Treo điện thoại, Phương Diệc Nhiên lại nằm xuống, ôm chầm lấy Phương Mặc bên cạnh, xoay người đè cậu ở dưới, chà đạp một trận, sau đó liền thả lỏng nằm rạp lên người Phương Mặc, không chịu xuống, đặt trọng lượng toàn thân lên người cậu.

Phương Mặc ở dưới cũng không nề hà, còn hôn hờ ôm lấy Phương Diệc Nhiên ở trên, nhìn dáng vẻ y như là định ngủ tiếp, dùng mặt cọ cọ, rồi lại cọ cọ, ơ không phản ứng, lại hôn trộm một cái, hôn hôn liếm liếm cả buổi, vẫn nhớ phải gọi Phương Diệc Nhiên rời giường.

Tới khi hai người sắp xếp xong xuôi xuống dưới lầu thì Lục Nhân đã chờ ở đó rồi, thấy rốt cuộc Phương Diệc Nhiên cũng ra liền xuống xe chào, đồng thời mở cốp sau để Phương Mặc cho hành lý vào. Tất nhiên hành lý toàn là quần áo của Phương Diệc Nhiên, với thói quen mỗi ngày đều thay đồ từ trong ra ngoài, dù chỉ đi chơi mấy ngày cũng cần cả va li to, Lục Nhân biết trước nên cũng chẳng nói được gì. Bây giờ có Phương Mặc lại càng tiện, dù sao tất cả đều có Phương Mặc lo, cần mua hay mang theo, cần giặt hay bỏ đều do Phương Mặc.

Phương Diệc Nhiên đứng cạnh xe, đợi Phương Mặc cất hành lý, bị gió lạnh thổi qua hơi tỉnh ngủ một chút, lúc này mới để ý, trong xe trừ Lục Nhân còn có thêm người nữa, Phương Diệc Nhiên không khỏi nhìn kỹ thêm một chút.

Người nọ nói như thế nào nhỉ, so với Lục Nhân hay Phương Mặc thì đều kém xa, nhưng đường nét rõ ràng, mũi thẳng, tuyệt đối cũng không phải là xấu xí, thuộc loại trung bình, đi trên đường tuyệt đối có thể hấp dẫn phụ nữ, nhưng trên khuôn mặt không tính là khó coi đó lại mang theo chút cảm giác... vô lại, trông qua hơi giống lưu manh, lại có vẻ có vài phần lỗ mãng. Phương Diệc Nhiên nhú mày, trông không giống với sở thích của Lục Nhân... Lục Nhân ở cùng với một người như thế, hơn nữa rất hiển nhiên là chuẩn bị đưa người ta theo cùng đón năm mới, xem ra cũng không ghét hẳn như ngoài miệng nói.

Có điều người nọ rõ ràng rất là xum xoe với Lục Nhân, ngay cả việc Lục Nhân đi mở cốp sau cũng phải nhanh nhẩu làm giúp, định đỡ hành lý hộ Phương Mặc, người kia cũng đã sớm chạy ra bảo để mình giúp, không cho Lục Nhân động tay. Nhìn thấy vậy, Phương Diệc Nhiên không

khỏi mỉm cười, nhớ lại hình dung lúc trước của Lục Nhân về hắn, chắc chắn là nói về người này rồi, có lẽ cũng không nói quá. Người có thể làm cho Lục Nhân phải bó tay, khiến Phương Diệc Nhiên cũng có chút hiếu kỳ.

Lục Nhân không biết làm gì, ung dung đến bên cạnh Phương Diệc Nhiên, thấy y vẫn đang nhìn về phía Phương Mặc, nhưng rõ ràng là đang quan sát thêm một người nữa, nhún nhún vai, làm ra vẻ mặt “Tôi đã bảo hấn là cái dạng như thế mà”, Phương Diệc Nhiên buồn cười lắc đầu.

“Không giới thiệu sao?” Phương Diệc Nhiên thấy hai người đã cất hành lý xong đang đi về phía mình, nghiêng đầu nhìn sang nói với Lục Nhân.

Lục Nhân hất cằm về phía người nọ, nói: “Nhậm Phong, lưu manh.” Nói xong liền ngậm miệng, không hề có ý định giới thiệu Phương Diệc Nhiên với Nhậm Phong.

Bị Lục Nhân phủ như thế làm nộ cười của Nhậm Phong liền cứng đờ trên mặt, pha thêm vài phần xấu hổ, Phương Diệc Nhiên liền chủ động giơ tay ra nắm lấy bàn tay sưng trăn giữa chừng của hấn, cười nói: “Tôi là Phương Diệc Nhiên, còn đây là người yêu của tôi Phương Mặc.” Tiện thể giới thiệu cả Phương Mặc đang đứng cạnh như vệ sĩ.

“Rất vui được làm quen.” Thấy có đường lùi, Nhậm Phong vội vã cầm lấy tay Phương Diệc Nhiên, miệng liên hồi, “Tôi mở câu lạc bộ đêm, haha, sau này nếu rảnh mời tới chơi, miễn phí cho các bạn.”

Phương Diệc Nhiên thẳng thắn thừa nhận quan hệ với Phương Mặc, không chỉ khiến Nhậm Phong liên tục nhìn qua nhìn lại giữa hai người, mà ngay cả người đã biết từ trước như Lục Nhân cũng phải liếc nhìn Phương Diệc Nhiên. Chỉ có Phương Mặc là không có cảm giác gì quá mức, không liếc Lục Nhân và Nhậm Phong lấy một cái, trái lại ôm lấy eo Phương Diệc Nhiên, xoa xoa hai tay đã bắt đầu lạnh cứng của y, nói: “Lên xe thôi, ở ngoài lạnh lắm.”

Nhậm Phong vẫn rất ân cần mở cửa bên phó lái cho Lục nhân, Lục Nhân nhìn hấn một cái, rồi cuộc để lại mặt mũi cho hấn, ngồi vào, Nhậm Phong rạng rỡ mặt mày bò vào vị trí lái xe, Phương Diệc Nhiên và Phương Mặc dĩ nhiên là ngồi ở ghế sau.

Bốn người lên xe, Nhậm Phong lái. Phương Diệc Nhiên cũng không hỏi Lục Nhân rốt cuộc là đi đâu, sắp xếp như thế nào, bộ dạng thích ứng trong mọi hoàn cảnh, chỉ tựa vào người Phương Mặc, để Phương Mặc ủ tay cho mình. Trên xe ấm áp dễ chịu làm Phương Diệc Nhiên chưa ngủ đủ giấc nhanh chóng buồn ngủ trở lại.

Nhậm Phong nhìn hai người phía sau qua kính chiếu hậu, thỉnh thoảng lại nhìn Lục Nhân bên cạnh, nét mặt đầy ai oán, hình như cực kỳ ước ao được như đôi của Phương Diệc Nhiên, âm thầm lên án Lục Nhân bên cạnh sao không đối tốt với mình hơn một chút. Lục Nhân đương nhiên là thấy vẻ mặt của Nhậm Phong, nhưng chỉ coi như không thấy, nghiêng đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa.

“Nhật báo Tân Hoa xã Bắc Kinh ngày 29 tháng 1: Cục chính trị trung ương...” Không biết

Phương Mặc lấy đâu ra tờ báo, bắt đầu đọc cho Phương Diệc Nhiên nghe, đây là bài tập mỗi buổi phongmy.wordpress.com Page 207

sáng của Phương Mặc sau khi được Phương Diệc Nhiên dạy chữ, hôm nay bị Lục Nhân giục gấp quá nên chưa kịp đọc, tiện thể làm bù trên xe luôn. Nhậm Phong nghe thấy liền kinh ngạc liếc

nhìn một cái.

Phương Diệc Nhiên vẫn nhắm mắt tựa trên vai Phương Mặc, không biết có ngủ hay không, trong xe chỉ có tiếng đọc báo của Phương Mặc, thỉnh thoảng dừng lại một chút, gặp phải chữ không biết, Phương Diệc Nhiên mới mở mắt liếc một cái, nói cho Phương Mặc biết là chữ gì, rồi Phương Mặc sẽ đọc tiếp.

Vào đường cao tốc, Nhậm Phong càng không kiên nhẫn nhìn chăm chăm hai người họ, dù sao một người thì nhắm mắt, một thì chuyên tâm đọc báo, nhìn vài lần, Nhậm Phong mới để ý trong túi áo Phương Mặc còn có một con gấu bông nhỏ, không khỏi bĩu môi, đàn ông con trai lại còn mang theo gấu bông để làm gì không biết? Chẳng nhẽ lại dùng để dụ dỗ người đẹp trong lòng kia?
“Àu!”

“Oái, đây là gì vậy?” Đang nhìn chăm chăm con gấu bông nên Nhậm Phong lại càng giật mình, không ngờ nó lại có thể kêu được.

Tiếng động ngay lập tức làm Lục Nhân đang tập trung ngắm phong cảnh cũng phải quay đầu lại, thấy nhóc con thò đầu ra khỏi túi Phương Mặc, không khỏi cười nói: “Sao cậu lại nuôi một con cún nữa vậy?”

“Là Phương Mặc nhặt được.” Phương Diệc Nhiên hé mắt đùa đùa nhóc con, bị nó liếm ngón tay.

“Bé xiu như thế, là chó sao?” Nhậm Phong ngạc nhiên kêu lên, còn quay hắt đầu lại xem.

“Nhìn đường, để ý xe!” Lục Nhân cuống quýt kêu lên, Nhậm Phong rụt cổ, vội vã quay đầu lại nhìn đường, những vẫn thỉnh thoảng liếc vật nhỏ kia.

Nhóc con cắn ngón tay Phương Diệc Nhiên như thể gặm xương, làm Phương Mặc hoảng hốt sợ nó cắn mạnh sẽ làm đau Phương Diệc Nhiên, liền vứt tờ báo xuống, nhắc nó ra khỏi túi, dùng ngón tay tàn bạo búng một cái vào đầu nó.

Nhóc con tủi thân thấp giọng nức nở hai tiếng, muốn chạy sang với Phương Diệc Nhiên lại bị Phương Mặc nắm cổ. Phương Diệc Nhiên thấy không ổn, liền đón lấy nó từ tay Phương Mặc để cậu khỏi tiếp tục bắt nạt nó, sau đó đưa nhóc con cho Lục Nhân ở phía trước, lại đưa thêm một miếng bích quy cho chó mà nó thường ăn.

“Có lẽ nó đói rồi, anh cho nó ăn đi.”

“Người có một mẩu, chả oai phong tí nào.” Lục Nhân ngoài miệng thì ghét bỏ, nhưng tay lại nhẹ nhàng đón lấy đặt nhóc con kia để trong lòng, rồi dứt bánh cho nó. Nhóc con có gì ăn nấy, cũng không quan tâm là ai ôm nó, dù sao nó rất quần người, đối với ai cũng thế. phongmy.wordpress.com Page 208

Gần đến trưa, nhóm bốn người rút cuộc tới nơi, xe đã chạy liên tục hơn bốn tiếng, phía trước xe đã tràn ngập màu xanh.

60. Chương 60

Nhậm Phong được Lục Nhân chỉ đi vào một con đường nhỏ dọc theo triền núi, rồi dừng lại trước một biệt thự xinh đẹp, phong cách hiện đại đơn giản, xung quanh có hồ nhỏ, cửa sổ lớn sát đất, còn có thể thấy hồ bơi khá rộng phía sau. Nhậm Phong xuống xe, ngay người một lúc trước căn biệt thự, có lẽ là quá bất ngờ, không nghĩ tới Lục Nhân lại đặt một nơi cao cấp như thế. Một tiếng “Mẹ...” nó còn chưa nói ra khỏi miệng, đã bị Lục Nhân lườm một cái, khó khăn lắm mới chặn lại được một câu thô tục đã ra tới mép.

Phương Diệc Nhiên thì ngược lại chỉ nhìn một chút, không có vẻ gì là ngạc nhiên, nơi ở sang trọng thế nào mà y chưa từng ở qua, nơi này có lẽ là một biệt thự nghỉ mát, giữa mênh mông xanh ngát có thể thấp thoáng nhìn thấy những biệt thự nhỏ giống căn trước mặt, một dòng suối nước nóng tỏa hơi nước cũng lẫn trong đó, cảnh sắc cực kỳ tao nhã, đúng là một nơi hợp cho dịp nghỉ lễ.

Phương Diệc Nhiên và Lục Nhân vào phòng khách liền ngồi phịch xuống sofa, không hề có ý định nhúc nhích nữa. Phương Mặc thì rất ngoan ngoãn tự giác xách hành lý lên phòng bắt đầu sắp xếp, Nhậm Phong thì tuy rất muốn chen vào bên cạnh Lục Nhân, nhưng bị Lục Nhân liếc một cái cũng chỉ đành cun cút xách hành lý của cả hai nối gót theo Phương Mặc.

“Uống gì không?” Phương Diệc Nhiên nhìn bóng lưng Nhậm Phong một chút, buồn cười lắc đầu, lúc này mới hỏi.

Lục Nhân nhìn chằm chằm nụ cười của Phương Diệc Nhiên, như muốn nhìn ra được điều gì từ đó, mãi một lúc lâu mới nói: “Không có gì muốn nói sao?”

Phương Diệc Nhiên cau mày, cười hỏi: “Nói cái gì?” Đương nhiên y biết ý của Lục Nhân, nói thật ra, với ánh mắt của người bình thường thì dĩ nhiên Nhậm Phong không xứng với Lục Nhân, có điều nếu Lục Nhân đã đưa hắn theo cùng đón năm mới, thì Phương Diệc Nhiên biết Lục Nhân đối với Nhậm Phong dù là không thích cũng có cảm tình khác, loại chuyện này Phương Diệc Nhiên không muốn can thiệp, chỉ cần Lục Nhân thích là được rồi, xứng hay không xứng chỉ là chuyện râu ria thôi. Dù Nhậm Phong là xã hội đen thật, chỉ cần Lục Nhân thích hắn, Phương Diệc Nhiên sẽ không có bất cứ thành kiến gì với sự hiện diện của Nhậm Phong. Tất nhiên nếu Nhậm Phong dám làm ra điều gì thương tổn Lục Nhân, hoặc là chuyện có lỗi với hắn, chuyện đó lại khác.

Lục Nhân trợn mắt, hừ một tiếng, lười biếng ngả ra sofa: “Tôi muốn uống cả phê cậu pha, cả phê ở trong ngăn tủ thứ hai phía bên trái, những thứ khác cậu tìm thử xem, nhất thời tôi cũng không nhớ ở đâu.”

Lục Nhân không nhắc lại chủ đề về Nhậm Phong nữa, trái lại Phương Diệc Nhiên vừa đứng lên lại ngồi xuống bên cạnh hắn, vuốt lại mái tóc bị chính hắn vò rối, cười nói: “Nếu thích người ta thì đối xử tốt một chút, anh cứ ra vẻ không được tự nhiên thế làm gì.” phongmy.wordpress.com Page 209
Phương Diệc Nhiên nhận ra được là Nhậm Phong thì ra sức lấy lòng Lục Nhân, còn Lục Nhân

thì hờ hững với hắn, nếu không thích, với tính cách của Lục Nhân thì sẽ không cho hắn có cơ hội quần quít lấy mình rồi.

“Đừng có nhiều chuyện, mau đi đi.” Lục Nhân lườm y, lấy chân đạp một cái, giục y mau đi pha cà phê.

Phương Diệc Nhiên cười né đi, đứng dậy vào bếp pha cà phê, vừa rửa xong bình, xay xong hạt cà phê thì Phương Mặc đi vào, không nói không rằng ôm Phương Diệc Nhiên vào lòng, Phương Diệc Nhiên quay đầu lại nhìn cậu: “Sắp xếp xong rồi à?”

“Ừm.” Phương Mặc tựa đầu lên vai Phương Diệc Nhiên, nhưng không buông tay.

Phương Diệc Nhiên đỏ khóc đỏ cười, vỗ vỗ vào tay cậu, “Buông ra nào, thế này làm sao tôi làm việc được.”

Phương Mặc vẫn không buông, còn ôm Phương Diệc Nhiên kéo vào phòng khách, ấn ngồi xuống sofa, sau đó cầm lấy túi giấy lọc cà phê trong tay y, “Anh ngồi đây, để em đi pha.”, hoàn toàn lờ đi cảm nhận của hai người khác có mặt trong phòng, trước khi đi còn hôn Phương Diệc Nhiên một cái.

“Được rồi há, cố ý đúng không?” Lục Nhân ôn hòa nói một câu.

Lục Nhân đã sớm được biết mức độ yêu thương của Phương Mặc dành cho Phương Diệc Nhiên, còn Nhậm Phong là lần đầu thấy nên ngạc nhiên há hốc mồm, dù biết hai người là người yêu, nhưng cũng không đến mức phô trương trước mặt người ngoài như thế chứ, hơn nữa Phương Diệc Nhiên rõ ràng là ngủ suốt cả chặng đường đi, người này lại còn sợ y ngồi xe cả buổi một mình, bắt y nghỉ ngơi...

Nhậm Phong nhìn Phương Diệc Nhiên bóp trán cười khổ, lại nhìn Lục Nhân bên cạnh mình vẻ mặt thản nhiên, thở dài một tiếng, ôi chao, người này nếu được bằng một nửa Phương Mặc thì tốt biết mấy, xem người ta đối xử với người yêu kìa, không, một phần tư là đủ rồi. Ai như Lục Nhân này chưa bao giờ đối xử tử tế với hắn, đúng là kiếp trước thiếu nợ mà.

Cuối cùng cà phê là Phương Mặc pha, bữa trưa đương nhiên cũng là Phương Mặc làm, Lục Nhân vừa ăn vừa lầm bầm: Không ngon như đồ cậu nấu, đã bảo cậu phải làm cơm tất niên cơ mà.

“Được rồi được rồi, bữa tối mai tôi nấu, chẳng phải là cơm tất niên sao.” Phương Diệc Nhiên không chịu nổi Lục Nhân cứ lầm bầm không dứt, liền buột miệng ra, kết quả là Phương Mặc hung hăng lườm Lục Nhân, Lục Nhân thản nhiên coi như không phát hiện, thỏa mãn trước lời hứa của Phương Diệc Nhiên nên tiếp tục ăn.

“Đồ ăn Phương Mặc làm cũng không tệ, ít ra cũng hơn tôi nhiều lắm.” Nhậm Phong cười hòa giải, tiện thể gấp một miếng thịt vào bát Lục Nhân. phongmy.wordpress.com Page 210

Lục Nhân nhìn, không nói gì, ngược lại cũng gấp một miếng vào bát Phương Diệc Nhiên, “Ăn nhiều thịt một chút, cậu gầy lắm đấy, chẳng biết ai nuôi mà lại thế này.”

Phương Mặc bị đá đều liền trừng mắt nhìn Lục Nhân, không chịu thua kém cũng gấp một miếng thịt bự hơn thế đưa thẳng tới bên mép Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên nhìn miếng thịt bự chẳng cạnh miệng, làm sao mà ăn hết trong một miếng được, rất là bất đắc dĩ, không biết là Lục Nhân với Phương Mặc ganh nhau cái gì, đành đỡ lấy tay Phương Mặc, đẩy miếng thịt đó vào miệng Phương Mặc, rồi lại gấp thêm đồ ăn vào bát Lục Nhân, cuối cùng là đổi đĩa sạch gấp mời Nhậm Phong, “Tất cả ăn uống tử tế đi, đừng làm ồn.” Lúc này Nhậm Phong mới nhận ra bên bát mỗi người đều có hai đôi đũa, nhớ tới tính ưa sạch quá đáng của Lục Nhân, lập tức nhận ra đôi đũa còn lại dùng làm gì, vừa rồi đúng là không để tâm... Trong lòng Nhậm Phong thâm khinh thường, bởi khi Phương Diệc Nhiên gấp đồ ăn cho Lục Nhân thì không dùng, nhưng khi gấp cho mình lại đổi đũa, ai thân ai lạ đã quá rõ ràng, càng đáng chết chính là lúc này lại chẳng thấy tính ưa sạch sẽ của Lục Nhân phát tác, không ngại dính nước miếng của Phương Diệc Nhiên mà cứ thế là ăn, còn đồ ăn mình gấp cho thì vẫn bị ghẻ lạnh nằm trong bát.

Nhậm Phong nhìn chằm chằm bát của Lục Nhân như muốn đốt ra hai cái lỗ, ai không biết còn tưởng hẳn muốn ăn đồ trong bát Lục Nhân. Sự chú mục lộ liễu như thế, Phương Diệc Nhiên đương nhiên là thấy, bất đắc dĩ cũng không hiểu Lục Nhân hôm nay bị làm sao, đành phải mở lời, “Đừng lãng phí đồ ăn.”

Lục Nhân nhìn Phương Diệc Nhiên, lại nhìn Nhậm Phong đã thu ánh mắt lại, lúc này mới ăn đồ Nhậm Phong gấp cho. Nhậm Phong làm bộ vô tình nhìn qua, thấy trong bát Lục Nhân đã trống không, sắc mặt mới tốt hơn, không dám thử xem tính sạch sẽ của Lục Nhân có phát tác hay không nữa, đổi đĩa mới để gấp phần cho Lục Nhân, lần này Lục Nhân không làm hắn mất mặt nữa, hắn gấp gì liền ăn cái đó.

Cuối cùng mọi người im lặng ăn xong bữa trưa, Phương Mặc tự giác dọn dẹp, lần này Nhậm Phong không đợi Lục Nhân sai đã ngoan ngoãn đi theo dọn giúp Phương Mặc.

Vốn đến đây để tắm suối nước nóng, buổi chiều đương nhiên là phơi nắng, tắm suối. Biệt thự mà họ ở có một suối nước nóng không lớn không nhỏ, lúc này bốn người đang thoải mái ngâm trong suối, Phương Mặc để Phương Diệc Nhiên tựa lên người, còn Nhậm Phong thì quan sát da thịt trần trụi của Lục Nhân từ trên xuống dưới, hai mắt chỉ còn thiếu điều phát sáng màu xanh nữa thôi.

Phương Diệc Nhiên và Lục Nhân thì tán dóc lúc được lúc không, Phương Mặc chuyên tâm xoa bóp cho Phương Diệc Nhiên, Nhậm Phong thì nhìn chằm chằm Lục Nhân chảy nước miếng, chỉ thiếu điều hóa sói nhào qua, còn thi thoảng nhìn hai con kỳ đà cắn mũi là Phương Diệc Nhiên và Phương Mặc, trong đầu tràn ngập những ý tưởng xấu xa.

Nhậm Phong bỗng ào một cái đứng dậy, ánh mắt của ba người đều tập trung vào hắn, Nhậm

Phong gãi gãi đầu, cười gượng: “Khụ khụ, bốn người hình như hơi chật, chúng tôi sang chỗ khác phongmy.wordpress.com Page 211

ngâm, không quấy rối hai cậu nữa.” Dứt lời định kéo Lục Nhân dậy sang con suối khác, hắn thật sự nhịn không nổi nữa rồi, nếu hai người Phương Diệc Nhiên không đi, thì họ đành phải đi, tuy

phải nhường suối nước nóng lại cũng rất không cam lòng a...

Ý đồ của Nhậm Phong chả khác gì tâm Tư Mã Chiêu người qua đường cũng nhìn ra, Phương Diệc Nhiên che miệng cười liếc nhìn Lục Nhân. Lục Nhân dĩ nhiên là tức giận, Nhậm Phong định làm gì dùng ngón chân nghĩ cũng biết, liền ngồi nguyên bất động, Nhậm Phong kéo hẳn mấy lần cũng không nhúc nhích, lại không dám kéo quá mạnh, tình huống rất xấu hổ.

“Ngâm lâu tôi thấy hơi chóng mặt, hai anh cứ tắm tiếp đi.” Phương Diệc Nhiên cười tủm tỉm đứng dậy bước ra ngoài mặc áo tắm, không nói hai lời liền quay đi, cái đuôi Phương Mặc hét nhìn Lục Nhân lại nhìn Nhậm Phong, còn chưa hiểu tình huống, có điều đương nhiên là vẫn bám theo Phương Diệc Nhiên. Bấy giờ Nhậm Phong mới ngượng ngùng ngồi xuống trở lại.

Phương Mặc chạy theo Phương Diệc Nhiên, hai người về phòng, Phương Mặc còn ngây thơ cho rằng Phương Diệc Nhiên bị đau đầu, vội vội vàng vàng đặt Phương Diệc Nhiên lên giường, lại còn bóp trán giúp y, làm Phương Diệc Nhiên mừng húm, lập tức lôi Phương Mặc lên giường.

Phương Mặc không để ý bị kéo ngã vào trên người Phương Diệc Nhiên, rất sợ đè lên làm Phương Diệc Nhiên bị đau, luống cuống nhồm dậy.

“Cầu ngọc.” Phương Diệc Nhiên cười, ngẩng đầu hôn nhẹ lên mặt Phương Mặc.

“Đầu anh còn đau không?” Phương Mặc cẩn thận chống người dậy, hỏi.

Phương Diệc Nhiên vẫn tiếp tục cười, nhưng không giải thích với Phương Mặc vừa rồi chỉ là lấy cớ, chỉ lắc đầu biểu thị không sao, rồi đưa tay ôm eo Phương Mặc, vén áo cậu lên, luồn tay vào vuốt tấm lưng trơn bóng.

“Có mệt không?” Phương Diệc Nhiên dịu dàng hỏi, hôm nay Phương Mặc bận bịu từ sáng tới giờ, tất cả mọi chuyện đều là cậu làm, Nhậm Phong chỉ lon ton xung quanh, Lục Nhân và mình thì như ông chủ cơ bản là không đụng vào cái gì.

Phương Mặc lắc đầu, nhìn mặt Phương Diệc Nhiên gần trong gang tấc, liếm liếm cảm y như cún con, rồi lại liếm lên mặt, cuối cùng tới môi của y.

Phương Diệc Nhiên cười vò đầu Phương Mặc, người này đúng là cún con mà, cứ thích liếm mặt mình, nhưng cũng không cự tuyệt, hé miệng hôn lại Phương Mặc, trong ngực cũng dần nóng lên, hình như lâu rồi không tận hưởng thân thể Phương Mặc thì phải.

61. Chương 61

Phương Diệc Nhiên cũng không chủ động, để kệ Phương Mặc ở trên người mình hôn hôn liếm liếm, rất giống cún con, thấy cậu làm không đúng kiểu lại sốt ruột liền thấy buồn cười. phongmy.wordpress.com
Page 212

Phương Mặc giật áo tắm trên người Phương Diệc Nhiên ra, thấy Phương Diệc Nhiên cười tủm tỉm, lại nhìn thân thể trắng trẻo của y, dẫu môi, cúi người xuống áp lên người Phương Diệc Nhiên, ghé vào bên tai y thì thầm “Chủ nhân ~”

“Hửm?” Phương Diệc Nhiên giả vờ không hiểu, mặc kệ cậu làm nũng, xoa xoa cái đầu xù đang

tựa lên cổ mình, cười né tránh, tóc trên đầu cậu làm cổ y ngựa ngửa.

Phương Mặc không chiếm được sự hợp tác, biết chủ nhân xấu tính lại đang đùa cậu, hừ một tiếng, há mồm ngậm lấy vành tai Phương Diệc Nhiên vừa mút vừa liếm, làm cho Phương Diệc Nhiên không ngừng được cười.

“Tiểu Bát, em học xấu.” Phương Diệc Nhiên bóp mặt Phương Mặc, cười mắng, đổi giọng gọi cậu là Tiểu Bát, ai bảo cậu cứ thích liếm giống như Tiểu Bát vậy.

Phương Mặc cũng không hề ngại bị Phương Diệc Nhiên gọi thế, chỉ nhăn mặt nhăn mũi, dùng thân thể cọ cọ Phương Diệc Nhiên, sau đó dùng giọng khe khẽ mềm mại để mời mọc chủ nhân nhà cậu. “Em muốn.”

“Muốn gì cơ?” Phương Diệc Nhiên buồn cười nắm mũi Phương Mặc, thủ đoạn làm nũng của người này càng lúc càng lợi hại rồi, “Muốn thì tự làm đi.” Dứt lời Phương Diệc Nhiên còn giang tay sang hai bên, bày ra vẻ em muốn làm gì thì làm.

Phương Mặc bị Phương Diệc Nhiên nắm mũi, không thở được, phải hé miệng để hô hấp, lại thè lưỡi ra liếm ngón tay của Phương Diệc Nhiên, thấy y buông tay lại còn đuổi theo liếm tiếp, nhưng đôi mắt đen láy thì không chớp nhìn chăm chăm Phương Diệc Nhiên, miệng thì liên tục liếm tay Phương Diệc Nhiên, liếm từng ngón một, xong lại liếm dọc theo cánh tay đi xuống.

Học theo những điều trước đây Phương Diệc Nhiên làm với mình, Phương Mặc vuốt ve da thịt lộ ra bên ngoài của Phương Diệc Nhiên, từng tắc từng tắc một. Phương Diệc Nhiên chậm rãi khép mắt lại, nằm hưởng thụ sự hầu hạ của Phương Mặc, tuy động tác của Phương Mặc còn trúc trắc, nhưng có thể cảm thụ được sự dụng tâm trong từng động tác của cậu.

Phương Mặc dùng lưỡi và tay cảm thụ từng phần thân thể của Phương Diệc Nhiên, cho đến khi khắp người y là nước miếng mới chịu bỏ qua, hé miệng ngậm thứ đã đứng thẳng từ lâu vào miệng.

“Ừm ~” Phương Diệc Nhiên lấy tay nâng cằm Phương Mặc, phát ra một tiếng rên rỉ thoải mái, vuốt ve cằm cậu, mở chân cho Phương Mặc làm được tiện lợi hơn.

Phương Mặc thấy hầu hạ Phương Diệc Nhiên được thoải mái, đương nhiên lại càng gắng sức, mở lớn miệng tận lực nuốt thứ nóng rực đó vào sâu hơn, răng cắn thật không cắn vào bảo bối của chủ nhân, cho đến khi tới tận sâu trong yết hầu mới thôi, tiếp đó lại mút mạnh, bên tai chợt nghe thấy tiếng Phương Diệc Nhiên thở càng lúc càng gấp.

Phương Diệc Nhiên hơi ngẩng đầu, nhồm người lên, nhìn Phương Mặc dưới thân đang chú tâm nuốt lấy thứ đó của mình, như là ăn cái gì ngon lắm, vừa liếm vừa mút, kích thích từng trận phongmy.wordpress.com Page 213

khoái cảm trào dâng, trông đáng vẻ Phương Mặc khẩu giao giúp y quả thực rất quyến rũ, Phương Diệc Nhiên chán nản nằm phịch xuống, thâm cảm thán kỹ xảo miệng của cậu ngốc càng lúc càng cao siêu, còn tiếp tục như thế này thì y sẽ tiết ra trong miệng cậu mất.

Phương Mặc đã nhận ra động tác đó, giương mắt nhìn y, miệng cũng dừng lại, kéo tay Phương

Diệc Nhiên lại đặt lên lưng mình, như là bất mãn chủ nhân chỉ lo hưởng thụ không quan tâm tới mình vậy, làm Phương Diệc Nhiên lại thấy buồn cười, chỉ bất quá tiếng cười đó đến giữa chừng lại bị lạc điệu, cũng bởi Phương Mặc vừa mút mạnh thứ trong miệng một cái, thiếu chút nữa làm Phương Diệc Nhiên bắn ra.

Phương Diệc Nhiên then quá hóa giận, tàn bạo lườm Phương Mặc, tay cũng không khách khí néo cổ cậu, cái tên này đúng là... giờ cũng biết bắt nạt chủ nhân nhà mình rồi cơ đấy.

“Ồ...” Phương Mặc ủy khuất lắm bả một tiếng, giọng nói bị nghẹn trong miệng, giương mắt nhìn chủ nhân của cậu, trong miệng vẫn còn ngậm thứ kia, đáng về đó quỵến rũ miễn bàn.

Dĩ nhiên là Phương Diệc Nhiên cũng không nỡ mạnh tay, cùng lắm là lườm cậu một cái thôi, nhưng rồi thấy đáng về khổ cực của Phương Mặc thì lại thương, nắm cầm cậu ý bảo cậu mở miệng, để cậu nhả dục vọng của y ra, sau đó kéo cậu lên, nhẹ nhàng dùng miệng ma sát đôi môi đã hơi sưng hồng, mắng “Cẩu ngục.”

Phương Mặc còn tưởng rằng mình hầu hạ không được tốt, không biết phải làm sao, nhõng nhẽo gọi: “Chủ nhân.”

Thế rồi tay Phương Diệc Nhiên liền sờ tới bé bự của Phương Mặc, vừa đụng vào Phương Mặc liền rên rỉ một tiếng, toàn bộ thân thể nhũn ra trên người Phương Diệc Nhiên. Phương Diệc Nhiên buồn cười lắc đầu, tiếp tục nắm lấy dục vọng của cậu, ngón cái xoa lên lỗ nhỏ trên đỉnh, nơi đó đã bắt đầu rơi lệ rồi.

“Ha a... Chủ... chủ nhân...” Thân thể này của Phương Mặc thực sự quá nhạy cảm, lần qua lần lại lâu như vậy, Phương Diệc Nhiên vừa chạm vào cậu liền không nhịn nổi, cũng không biết vừa rồi cậu khiêu khích lâu như vậy rốt cuộc là khiêu khích ai nữa. Phương Diệc Nhiên còn chưa làm gì mấy, thứ trong tay đã nảy lên như là chuẩn bị đạt cao trào.

Phương Diệc Nhiên bó tay, liền nắm chặt nó, dùng ngón cái chặn ở lỗ nhỏ, không cho cậu bắn sớm như thế, sau đó nghiêng người đặt Phương Mặc ở dưới, đồng thời tàn bạo cảnh cáo cậu:

“Không được phép bắn trước tôi.”

“Ừm... hừ...” Phương Mặc mở lớn đôi mắt ngập nước nhìn Phương Diệc Nhiên để lên án y đã ác liệt cắt ngang cao trào của cậu. Có điều yêu cầu của chủ nhân cậu lại không dám kháng lại, đành phải tử thân chịu đựng.

“Ngaoan.” Phương Diệc Nhiên một tay cầm roi một tay cầm kẹo, cười tủm tỉm hôn Phương Mặc một cái, tay cũng không ngừng vuốt ve thằng nhóc đã càng lúc càng lớn thêm, khiến cho Phương Mặc gần như không thở nổi, phát ra những tiếng rên rỉ đứt quãng, hai tay vòng lên lưng Phương Diệc Nhiên, hai chân kẹp chặt quanh eo, cả người đều dùng sức bám lên người Phương Diệc Nhiên. phongmy.wordpress.com Page 214

Hình như bị Phương Mặc khiêu khích làm Phương Diệc Nhiên đã hết kiên trì, lúc này Phương Diệc Nhiên không kiềm chế nổi nữa đưa tay thăm dò vào nơi riêng tư của Phương Mặc, mấy ngón tay xoay qua xoay lại mở rộng, rồi liền động thân vùi vào nơi ẩm áp khát vọng đã lâu.

“A a!” Phương Mặc hét lên một tiếng, cả người đều run lên, chân tay lại càng cố sức quẩn quít lấy Phương Diệc Nhiên, hậu huyết cũng xiết chặt lại.

“Tiểu yêu tinh!” Phương Diệc Nhiên mắng một tiếng, không cho Phương Mặc thời gian mà thở đã nâng thương bắt đầu chinh phạt, từng đợt thúc vào mãnh liệt, không chỉ làm Phương Mặc liên tục dao động trước sau, ngay đến giường cũng như là không chịu nổi mà phát ra những tiếng ‘cọt kẹt’.

Ma sát kịch liệt như vậy, khoái cảm như triều dâng đợt sau lại cao hơn đợt trước, người nhạy cảm như Phương Mặc làm sao chịu được, chỉ còn biết kêu rên, hồn chẳng biết đã bay đi đâu, chỉ biết là phải ôm lấy chủ nhân nhà mình như ôm lấy tấm gỗ trôi nổi, trầm luân giữa bể dục.

Cuối cùng mặc dù là ngón tay Phương Diệc Nhiên vẫn dè lên động khẩu của Phương Mặc, nhưng cầu ngọc đó đã lên cao trào trước Phương Diệc Nhiên, đợi tới khi Phương Diệc Nhiên giải phóng xong, phát hiện người này lại lén đi trước mình, đương nhiên lại lặn lộn một trận nữa, lặn tới mức Phương Mặc liên tục khóc gọi chủ nhân Phương Diệc Nhiên mới thu tay về.

Hai người mệt mỏi rã rời nằm trên giường, cũng mặc kệ cả người là mồ hôi và dịch nhầy, cứ thế ôm nhau ngủ, cho đến khi bị Lục Nhân gõ cửa mới tỉnh dậy.

Phương Mặc vừa rồi còn khóc gào xin tha, ngủ một giấc đã lại sinh long hoạt hổ nhanh nhẩu chạy ra mở cửa.

“Quần áo!!!” Phương Diệc Nhiên nằm trên giường hung hăng trừng mắt với Phương Mặc, cầu ngọc định *** đi ra mở cửa chắc.

“A.” Phương Mặc cúi người, nhặt lên áo tắm bị vứt dưới đất mặc vào qua quýt, cũng không biết là của ai, rồi chạy chân trần ra mở cửa cho Lục Nhân.

Ngoài cửa Lục Nhân đã đen cả mặt, thấy đằng sau bộ áo tắm rộng mở của Phương Mặc toàn là dấu vết làm tình, tức giận nói: “Mấy giờ rồi còn không ăn cơm, định chết trên giường luôn hả.”

Phương Mặc ngu ngơ gãi đầu, cũng không để ý cảnh xuân của mình lộ ra ngoài, không phản bác Lục Nhân, coi như là thừa nhận, còn ngốc nghếch quay đầu lại nhìn Phương Diệc Nhiên đang nằm trên giường: “Chủ nhân, có muốn dậy ăn không ạ?”

Nghe tiếng chủ nhân đó, Lục Nhân đầu tiên là ngẩn người, sau đó đảo mắt một cái, thậm chí Phương Diệc Nhiên không dạy dỗ tử tế, nếu để người khác nghe thấy thì không biết sẽ nghĩ thế nào, tuy rằng hai tên này có lẽ cũng chẳng quan tâm đánh giá của người khác.

Kỳ thực Lục Nhân trách lầm Phương Diệc Nhiên, không biết là Phương Diệc Nhiên đã dạy cậu mấy trăm lần rồi, nhưng Phương Mặc trước mặt thì vâng vâng dạ dạ, quay đầu liền quên, vẫn phongmy.wordpress.com Page 215

thích gọi y là chủ nhân, lại còn thích *** tung tăng khắp nhà, y cũng quen rồi nên mặc kệ cậu.

Lười biếng lật mình một cái ở trên giường không lên tiếng, Phương Mặc tưởng y không nghe thấy, lại lon ton chạy về giường, hôn một cái lên đầu vai lộ ra ngoài của Phương Diệc Nhiên, sau

đó ghé vào bên tai hỏi thêm lần nữa.

Phương Diệc Nhiên vẫn không để ý tới cậu, Phương Mặc lại lay lay Phương Diệc Nhiên, dùng mặt cọ vào mặt y, dài giọng liên tục gọi chủ nhân chủ nhân, rốt cuộc làm Phương Diệc Nhiên cũng bó tay, quay đầu: “Tôi đi tắm.”

“Em giúp anh tắm.” Phương Mặc hót hải đuối theo, để lại Lục Nhân đứng ngoài cửa xem, mặt còn đen hơn cả Bao Công.

Lúc bốn người ăn cơm đã hơn tám giờ, bởi vì Lục Nhân gọi hai người họ dậy không phải để ăn cơm, mà là nấu cơm... Cơm vẫn là Phương Mặc tắm xong mới xuống lầu làm, Phương Mặc thì cảm thấy không sao, còn Phương Diệc Nhiên thì xót vô cùng, lườm Lục Nhân một cái, tên này bắt đầu sai khiến cả người của y rồi, mà không nghĩ lại xem vừa này là ai hành hạ người ta trên giường, lúc đấy thì chẳng thấy xót tí nào.

Hai người Phương Diệc Nhiên mang về mặt thỏa mãn sau khi hành sự, làm cho Nhậm Phong liên tục nhìn cả hai, sau đó là cười ám muội, hết nhìn Phương Mặc rồi nhìn Phương Diệc Nhiên, như là âm mưu muốn thấy được gì từ trên mặt họ, đáng về hèn mọn đó làm Lục Nhân phải đập cho một cái.

“Đúng rồi, nhóc con kia đâu?” Ăn xong cơm, Phương Diệc Nhiên mới vỗ trán nhớ ra này giờ không thấy bóng dáng của cún con.

“Không phải là cún nhà cậu sao, sao lại hỏi tôi.” Lục Nhân nằm nghiêng trên sô pha nói.

“Khi đến không phải là anh ôm nó sao? Ném vào đâu rồi?” Phương Diệc Nhiên cũng đặt mông lên sô pha, hỏi Lục Nhân.

Nhậm Phong ngồi cạnh nghe mà toát mồ hôi, hai cái người này đúng là, một chú cún đáng yêu như thế mà bị họ quên bằng luôn, hoàn toàn không nhận ra nó đã biến mất. Nhậm Phong lau mồ hôi, nhặt nhóc con đang rúc vào góc sô pha để ngủ ra đưa cho Lục Nhân, vừa vào nhà hần đã đặt nó vào đó, rất sợ hai người này ngồi xuống liền đè chết nó.

Nhóc con bị đánh thức, mở to đôi mắt mông lung nhìn Lục Nhân đang ôm mình, dùng đầu cọ ngón tay hần, rồi nằm lên bụng hần tiếp tục ngủ. Phương Diệc Nhiên thò tay đùa nó, nó cũng không giận, thè lưỡi liếm ngón tay của y, trông rất là khoan dung đại lượng.

Ngược lại Phương Mặc thì ghen tuông giật ngay tay Phương Diệc Nhiên lại, không cho nhóc con liếm.

phongmy.wordpress.com Page 216

62. Chương 62

Phương Diệc Nhiên và Lục Nhân chuyển chiến trường sang phòng làm việc để chơi cờ, Phương Mặc đương nhiên là bám Phương Diệc Nhiên, còn một mình Nhậm Phong không có việc gì làm, chỉ đành ở bên cạnh xem. Có điều hai người chơi là cờ vây, còn chán hơn cả cờ tướng, ít ra cờ tướng thì hần nhìn còn biết đâu là xe mã pháo, suốt bị tướng tử thì là thua. Nhưng cờ vây thì trên

bàn chỉ có trắng với đen, bây giờ đang ai thua ai thắng, sắp tàn cuộc hay chưa hán cũng không biết, làm hán vừa xem vừa gấp.

Muốn bắt chước Phương Mặc ôm ôm Lục Nhân, nhưng lại không có gan đó, buồn chán cúi đầu ở bên cạnh.

Phương Mặc đương nhiên cũng xem không hiểu, có điều cậu thì chỉ cần có Phương Diệc Nhiên để nhìn là đủ không chán rồi, mỗi ngày ở trong phòng làm việc với Phương Diệc Nhiên, Phương Diệc Nhiên hầu như là bận tới không có thời gian để ý cậu, mà cậu vẫn vui vẻ hài lòng, còn nếu được ôm Phương Diệc Nhiên thì càng tốt, thỉnh thoảng Phương Diệc Nhiên còn có thể tán dóc với cậu.

Ngược lại nhóc con kia thì nghiêm trang đứng bên bàn cờ, hai mắt mở tròn xoe xem Phương Diệc Nhiên và Lục Nhân chơi, trông cứ như là hiểu họ đang làm gì.

Bầu không khí yên lặng bỗng bị một chuỗi tiếng chuông cắt ngang, Lục Nhân cau mày vẻ không hài lòng “Không phải đã nói là mấy ngày ở đây phải tắt máy sao.”

“Không phải di động của tôi mà.” Phương Diệc Nhiên xòe tay, hai người đồng thời quay sang nhìn Nhậm Phong, bởi di động của Phương Mặc chỉ có mình Phương Diệc Nhiên biết số, không thể có ai khác gọi cho được, chỉ có thể là Nhậm Phong thôi.

“Cũng không phải tôi nhá, tôi để trong phòng đâu có mang ra.” Nhậm Phong vội vã thanh minh. Tiếng chuông càng lúc càng vang, lúc này mọi người mới nhận ra là tiếng điện thoại cố định trong phòng, vừa rồi tất cả không nghĩ là sẽ có người gọi tới điện thoại đó... Điện thoại gần Lục Nhân nhất, cho nên hán liền nhắc lên nghe.

Lục Nhân nghe xong hai câu, cứng ngắc đáp: “Gọi nhầm số rồi.” xong liền cúp máy, Phương Diệc Nhiên cũng không quan tâm, dù sao điện thoại trong phòng này cũng không chắc sẽ có người gọi, gọi nhầm số là bình thường.

Hai người chuẩn bị chơi tiếp, ai ngờ Phương Diệc Nhiên còn chưa hạ cờ xuống, điện thoại lại vang lên, Phương Diệc Nhiên kinh ngạc ngẩng đầu, Nhậm Phong thì lầm bầm: “Nhầm số mà còn gọi lại.”

Phương Diệc Nhiên thấy Lục Nhân không có ý định nhắc máy, liền đi qua đó nhận điện thoại, cảm thấy đến tám phần không đơn giản chỉ là gọi lộn số. phongmy.wordpress.com Page 217

“Tiểu Lộ, đừng cúp máy vội.” Phương Diệc Nhiên còn chưa lên tiếng, trong điện thoại đã vọng vàng nói.

Nghe giọng đó đầu tiên Phương Diệc Nhiên cũng sửng sốt, rồi xoa trán, hèn gì Lục Nhân không nói hai lời đã cúp máy “Là tôi.”

Đầu kia hơi khựng lại rồi nói, “Là Tiểu Nhiên à...”

“Có gì mà nói chứ.” Lục Nhân không đợi Phương Diệc Nhiên đáp, đã rút dây điện thoại ra, khiến cho Phương Diệc Nhiên cầm ống nghe cười khổ.

“Ừ, đúng là chả có gì mà nói.” Phương Diệc Nhiên gác máy, Lục Nhân không muốn đề cập tới

thì thôi vậy.

Hai người có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng Nhậm Phong nhìn là biết cú điện thoại đó không đơn giản chỉ là nhầm số, mà lại là tìm Lục Nhân, bên trong có ẩn tình gì, vì sao người nọ còn biết cả số điện thoại của họ ở đây, Nhậm Phong vô đầu bứt tai, rất muốn hỏi Lục Nhân tới cùng, có điều hắn biết dù có hỏi Lục Nhân cũng không nói cho hắn, trái lại còn có thể bị chỉnh đốn một trận.

Chỉ có Phương Mặc là làm như không có chuyện gì, lại ôm lấy bên hông Phương Diệc Nhiên, an tĩnh tựa đầu vào vai y, không hỏi cũng không tò mò.

Phương Diệc Nhiên nhìn Lục Nhân, hiển nhiên là không có tâm tư chơi cờ nữa, quay đầu lại xoa đầu Phương Mặc hỏi: “Em mệt chưa? Lên ngủ trước đi.”

“Anh thì sao?” Phương Mặc hỏi ngược lại, ngụ ý là Phương Diệc Nhiên mà không đi ngủ thì cậu cũng không đi, muốn ở cạnh Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên cười, “Tôi nói chuyện với Tiểu Lộ một chút, em đi ngủ trước đi.” Bó tay với cầu ngực thích bám dính lấy mình này, dỗ dành “Ngoan, một lát nữa tôi lên.”

Phương Mặc không tình nguyện buông Phương Diệc Nhiên ra, tuy là bất mãn, nhưng Phương Diệc Nhiên nói thì vẫn phải nghe, trước khi đi còn không quên lườm Lục Nhân một cái, đều tại anh nên chủ nhân mới đuổi tôi đi ngủ trước!

“Anh cũng về phòng trước đi.” Lục Nhân cũng đuổi luôn cả Nhậm Phong, Nhậm Phong vô cùng muốn ở lại nghe ngóng, nhưng bị Lục Nhân nhìn chăm chăm cũng chỉ đành bất mãn đi theo Phương Mặc.

Trong phòng sách chỉ còn lại hai người là Phương Diệc Nhiên và Lục Nhân, hai người dọn bàn cờ, rồi chơi lại ván khác, bất quá lần này không ai đặt tâm tư vào ván cờ, trò chuyện tán gẫu, thi thoảng đặt một quân. Phương Diệc Nhiên cũng không đề cập tới chuyện vừa rồi, hai người đều rõ chuyện xảy ra, Phương Diệc Nhiên cũng không muốn khuyên Lục Nhân gì cả. Bảo Phương Mặc và Nhậm Phong rời khỏi cũng không phải vì muốn bí mật nói chuyện gì không thể để hai người kia nghe, mà đa phần là vì Phương Diệc Nhiên biết Lục Nhân đang cần an tĩnh một lúc mà thôi.

Trong phòng đọc sách im lặng chỉ thỉnh thoảng có tiếng đặt quân cờ, cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên Phương Diệc Nhiên thấy đầu nặng trĩu. Y cúi xuống nhìn, nhất thời đỏ mặt cười, một chú chó bự chẳng đã len lén vào phòng, nhảy lên sofa êm ru không một tiếng động, rồi bò vào lòng y, còn ai khác ngoài Tiểu Bát nữa, Phương Mặc thích bám người này lại biến thành Tiểu Bát để tới tìm chủ nhân.

Phương Diệc Nhiên vừa bực vừa buồn cười, xoa cổ Tiểu Bát, nhưng không bắt cậu về phòng nữa.

Phương Diệc Nhiên vừa bực vừa buồn cười, xoa cổ Tiểu Bát, nhưng không bắt cậu về phòng nữa.

“Em á, nặng muốn chết.” Phương Diệc Nhiên dịch sâu vào sofa cho Tiểu Bát nằm được rộng

rãi, một con cún bự nặng 50kg đè lên đùi y, thật đúng là chịu không nổi.

(Lúc đầu cũng có nói em Tiểu Bát là chó lai chứ ko phải Béc giê thuần chủng nhưng chị tác giả viết là 180 cân tức là 90kg thì có vẻ hơi bị quá =))) Béc giê bình thường 40kg đã là to rồi =)))

Nên mình tự ý giảm ẽm xuống còn 50kg chứ 90kg thật thì chắc Tiểu Bát ko phải Béc giê mà thành Ngao Tạng bự mất rồi :-SS)

Tiểu Bát liếm mặt Phương Diệc Nhiên vẻ lấy le, rồi lại như là đang oán giận y, đã nói một lúc thôi mà mãi không thấy lên. Tiểu Bát bị Phương Diệc Nhiên đẩy đầu ra, cười mắng: “Còn liếm à, toàn là nước miếng này.” Phương Diệc Nhiên tức tới vậy vò cổ Tiểu Bát, làm cho bộ lông vốn mượt mà trở nên rối bù.

Tiểu Bát “Ư ư” hai tiếng, liếm tay Phương Diệc Nhiên xong liền thỏa mãn gổ lên đùi, rúc vào lòng hưởng thụ được Phương Diệc Nhiên vuốt lông trên lưng cho.

“Tôi nói hai người cũng thật là... Chưa từng thấy ai bám người như thế.” Lục Nhân nhướn mày, rồi chộp lấy nhóc con trên bàn vào lòng, buông ra một câu, “Đến lượt cậu.”

“Ừm.” Phương Diệc Nhiên cầm một quân trắng lên, đang chuẩn bị đặt xuống, quét mắt cả bàn cờ, “Ồ, sao quân của tôi ở chỗ này lại biến mất rồi.” Rồi nhìn lại, nhóc kia đang ôm trong lòng một quân cờ trắng ra sức gặm cắn.

“Hai người đang kết bè làm chuyện xấu đấy à.” Phương Diệc Nhiên cười ném quân cờ đi, không được, hai người họ vốn đang ngang cơ, bị nhóc con kia trộm mất một viên rồi kiêu gì cũng thua.

“Tiểu Bát, hai người họ hè nhau ăn hiếp tôi, mau cắn họ.” Phương Diệc Nhiên nâng đầu Tiểu Bát lên vừa vằn vò vừa tổ cáo.

Tiểu Bát lập tức bật dậy, hướng về phía Lục Nhân nhe răng tròng mắt, lại gầm gừ với nhóc con kia làm ra vẻ chuẩn bị lao vào cắn cho nó một cái.

“Cậu thấy có phải là nó đang đói không?” Lục Nhân gãi gãi cằm nhóc con, đổi chủ đề. Nó không gặm được quân cờ, đang chuyển sang ôm ngón tay Lục Nhân mà gặm. phongmy.wordpress.com Page 219

“Có lẽ thế, lúc đi chúng ta có mang theo thức ăn cho nó thì phải.” Phương Diệc Nhiên vừa dứt lời, Tiểu Bát đã nhảy xuống sô pha, lúc quay lại miệng đã ngậm theo một túi đồ ăn cho chó còn kèm cả bịch quy.

“Ngoan lắm.” Phương Diệc Nhiên nhận lấy, gãi cằm Tiểu Bát mấy cái để khen ngợi, xong còn cọ mặt lên đầu Tiểu Bát, lại bị Tiểu Bát nhún cơ hội liếm láp một chút.

Lục Nhân không thèm quan tâm hai tên sến súa này, lấy thức ăn trong túi ra cho nhóc con, nó ngửi ngửi một chút, rồi liền ôm lấy thức ăn bắt đầu cắn răng rúc.

“Cậu có muốn ăn không hả?” Lục Nhân lại lấy một miếng khác đưa cho Tiểu Bát, chuẩn bị đùa cậu.

Trời biết Tiểu Bát ghét nhất thức ăn cho chó, càng đừng nói tới việc cậu chỉ ăn thứ Phương Diệc Nhiên dứt cho, người khác đưa cậu không thèm quan tâm. Đừng nói Lục Nhân đưa là thức ăn cho chó, cho dù là một miếng thịt Tiểu Bát cũng sẽ không thèm. Đáp lại Lục Nhân đương nhiên

là một ánh mắt coi thường, rồi liền vùi đầu vào lòng Phương Diệc Nhiên.

“Eo, lại còn kén ăn nữa, vẫn là nhóc con này ngoan ngoãn a, cậu đúng là thiếu dạy dỗ mà.” Lục Nhân liếc Phương Diệc Nhiên, cổ ý đá đểu sang y.

Phương Diệc Nhiên thấy Lục Nhân bị Tiểu Bát làm phân tâm, không suy nghĩ chuyện cú điện thoại vừa rồi nữa, còn đùa với mình, đương nhiên cũng không ngại, còn nghiêm túc trả lời:

“Thức ăn cho chó không ngon, chẳng có vị gì, bích quy cho chó vẫn ngon hơn.” Nói rồi lấy một miếng bánh ra đưa tới bên miệng Tiểu Bát.

Tiểu Bát dùng đầu cọ cọ, hiển nhiên không thích ăn thứ này, đang làm nũng với y mong được tha, Phương Diệc Nhiên thậm chí có thể nhìn ra được vẻ mặt đau khổ của Tiểu Bát, lại càng muốn đùa cậu, “Không thích bích quy à? Vậy thức ăn cho chó thì sao?”

Tiểu Bát nhăn nhó nuốt vội miếng bánh quy trên tay Phương Diệc Nhiên, lại còn bắt mồm mà liếm đi liếm lại lòng bàn tay, lên án Phương Diệc Nhiên cho cậu ăn thứ cậu không thích.

“Ha ha.” Phương Diệc Nhiên buồn cười, xoa tai Tiểu Bát, rồi lại lấy một miếng bánh quy đút cho nhóc con trong tay Lục Nhân, nó đúng kiểu không bao giờ cự tuyệt ai, vừa lúc đã ăn xong miếng trước, liền nhào tới cắn luôn.

“Em xem tiểu tử này rõ là biết nghe lời hơn em nhiều, em ý, chỉ biết ăn thịt thôi!” Phương Diệc Nhiên sờ sờ bụng Tiểu Bát, “Em xem này toàn thịt là thịt, tôi ôm không nổi nữa rồi.”

“Hu.” Tiểu Bát nức nở một tiếng, rồi lại rúc xuống dưới cánh tay Phương Diệc Nhiên, không chịu lộ ra nữa, rất sợ chủ nhân lại bắt cậu ăn thức ăn cho chó, mà cậu lại không thể không ăn.

“Cầu ngọc.” Phương Diệc Nhiên cười vuốt ve lông, ôm trọn lấy Tiểu Bát, sau đó thoải mái gối đầu lên người cậu. phongmy.wordpress.com Page 220

“Tôi bảo này, con này tên là gì?” Lục Nhân xoa bụng nhóc con hỏi.

“Không biết, nhặt được thôi mà, đang đợi chủ nó tới tìm, cho nên chưa đặt tên cho nó.”

“Trông nó giống một quả bóng lông nhỏ, nên gọi là Mao Cầu (quả bóng lông) đi, nghe êm tai hơn Tiểu Bát nhiều.” Lục Nhân giơ Tiểu Mao Cầu lên trước mặt như là đang hỏi ý kiến nó.

Phương Diệc Nhiên bĩu môi, khen ngợi không nổi cái tên mà Lục Nhân đặt, một hấn nghĩ ra được cái tên như thế, còn không bằng Tiểu Bát ý, hèn gì mà tự đặt cho mình cái tên Lục Nhân, lộ nhân (người qua đường)...

*Lúc đầu mình tưởng chị tác giả viết sai chính tả, Lộ với Lục đều đọc là Lu, Lộ thì nghĩa là đường đi còn Lục là chữ lục trong lục địa, đất liền, nhưng sau lại thấy anh Nhiên cũng gọi là Tiểu Lộ, và đọc câu cuối thì chắc cũng có lý do gì đó, hehe

63. Chương 63

Tiểu Mao Cầu cắn bánh quy rôm rốp, thỉnh thoảng lại dùng đôi mắt to tròn nhìn Tiểu Bát cùng Phương Diệc Nhiên đang gối lên người cậu, rồi lại quay đầu nhìn Lục Nhân đang ôm mình, thỉnh thoảng nhận lấy miếng bánh từ tay hắn để ăn tiếp.

“Hai người thật là...” Lục Nhân bắt đắc dĩ nhìn hai tên không chịu rời nhau ra nữa khắc, vừa rồi Phương Mặc chưa đi được bao lâu đã quay lại, Phương Diệc Nhiên thì có vẻ đã quen rồi. Lục Nhân đảo mắt, tức tối nói.

“Chúng tôi làm sao?” Phương Diệc Nhiên tựa trên lưng Tiểu Bát, gãi tai cậu nghịch nghịch, cười tủm tỉm, giả ngây hỏi lại Lục Nhân. Tiểu Bát thì vẫn ngoan ngoãn nằm sấp trên sô pha, thò đầu ra từ dưới cánh tay Phương Diệc Nhiên, để Phương Diệc Nhiên dùng làm gối ôm, tai rung rung muốn tránh khỏi sự quấy rầy của Phương Diệc Nhiên. Chỗ đó của cậu rất miễn cảm, bị y làm cho ngứa ngáy, nhưng lại không tránh được, cuối cùng cúi đầu cam chịu để cho Phương Diệc Nhiên chơi.

“Hai thằng đàn ông con trai mà cứ dính lấy nhau.”

Phương Diệc Nhiên cười, nhưng không phủ nhận, trái lại đáp: “Anh và Nhậm Phong ý, coi như là tôi nhiều chuyện đi, nếu như anh định cùng hần lâu dài, thì đối xử với người ta cho tốt, đừng suốt ngày làm hần mất mặt, còn nếu anh không có ý định đó, thì sớm làm cho hần bỏ cuộc đi, đừng cho hần hy vọng.”

Lục Nhân không đáp, chỉ xoa xoa bụng nhóc con, híp mắt nhìn Phương Diệc Nhiên, nói: “Nếu như hần không bỏ cuộc thì sao?”

Phương Diệc Nhiên sững sốt, ý của Lục Nhân là không muốn cùng với Nhậm Phong sao? “Anh mang hần theo cùng đón năm mới, anh bảo hần phải hết hy vọng thế nào đây.”

“Tôi biết rồi.” Lục Nhân đáp. phongmy.wordpress.com Page 221

“Sự kiên trì của mỗi người là có hạn, đừng suốt ngày thử thách hần, khiến hần chờ đợi. Một ngày nào đó hần theo đuổi anh tới mệt mỏi, sẽ bỏ đi, thì anh đừng hối hận.”

“Hần dám á.” Lục Nhân hừ một tiếng, tàn bạo nói, “Xem tôi có chặt đứt chân hần không.”

Phương Diệc Nhiên bó tay, Lục Nhân hành người ta sống dở chết dở, không biết là có ý gì, vừa nói người ta muốn bỏ đi, thì lại ra vẻ giận dữ, xem ra là cũng thích đây.

“Nói tôi nghe một chút đi, rốt cuộc là anh không được tự nhiên cái gì chứ? Là không vừa mắt hần?” Phương Diệc Nhiên không ngờ Lục Nhân cũng có lúc do dự như thế này, không khỏi tò mò, trong ấn tượng của y, Lục Nhân là người nói là làm vô cùng quyết đoán cơ.

“Sao nào, giờ cậu thành đôi với cầu ngốc kia rồi, nên muốn tác hợp cho tôi? Muốn tất cả mọi người xung quanh đều có đôi có cặp mới thỏa mãn chứ gì?” Lục Nhân cười nói.

Cầu ngốc bị điểm danh lập tức quay đầu ra từ dưới cánh tay Phương Diệc Nhiên, nhe răng với Lục Nhân.

Phương Diệc Nhiên cười tủm tỉm gãi cằm Tiểu Bát, lại bị Tiểu Bát liếm vào lòng bàn tay “Dù thật sự là xã hội đen thì cũng là nghề rất có tiền đồ mà.” Phương Diệc Nhiên nói đùa.

Lục Nhân lườm Phương Diệc Nhiên, nói vẻ khinh bỉ: “Xã hội đen mà chả có kỹ thuật gì, như hần chỉ là làm bộ lưu manh thôi.”

Lần này đến lượt Phương Diệc Nhiên phải bật cười, vui vẻ nói: “Tức là anh chê hần chưa đủ lưu

manh à.”

Đáp lại Phương Diệc Nhiên là một miếng bánh quy cho chó ném tới, Phương Diệc Nhiên đưa tay bắt lấy, nhưng không ép Tiểu Bát ăn, mà thả vào miệng mình, nào ngờ vừa tới bên mép thì Tiểu Bát đã bắt ngờ đoạt mất, còn thuận tiện liếm luôn cả miệng của Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên choáng váng mắt một lúc, cuối cùng tức giận vò tung lông trên đỉnh đầu Tiểu Bát, cười mắng: “Cướp được từ miệng tôi ăn ngon hơn đúng không hả?” Ngay cả Lục Nhân ở bên cạnh cũng bị Tiểu Bát làm cho bó tay, vừa rồi Phương Diệc Nhiên dứt cho cậu còn phải dỗ ngon dỗ ngọt, giờ thì hay, vẫn là bánh bích quy cho chó đó, nhưng là cướp từ miệng Phương Diệc Nhiên lại khác.

Tiểu Bát nhai vài cái rồi nuốt luôn miếng bánh vào bụng, lại ngoan ngoãn nằm xuống đóng vai gối ôm.

“Anh đừng dứt cho nó ăn nữa, nó sắp vỡ bụng rồi.” Phương Diệc Nhiên thấy bụng Tiểu Mao Cầu tròn vo, lo lắng, vật nhỏ xíu như vậy, vừa nãy mãi nói chuyện không để ý là Lục Nhân đã cho nó ăn bao nhiêu bánh rồi.

Lục Nhân dùng hai ngón tay nhắc cổ Tiểu Mao Cầu lên ngang mặt, lại chọt chọt cái bụng nó hỏi: “Có khỏe không?” phongmy.wordpress.com Page 222

Phương Diệc Nhiên hết nói nổi, đứng dậy: “Cũng muộn rồi, đi ngủ sớm một chút đi, đừng làm Nhậm Phong hiểu lầm đôi ta làm trò gì bí mật.” Tiểu Bát ngoan ngoãn nhảy xuống khỏi sofa bám theo, ngồi nghiêm bên chân Phương Diệc Nhiên, đầu tiến vào dưới bàn tay cho y xoa đầu.

“Nếu chúng ta mà có gì thật thì đến lượt hấn chắc?” Lục Nhân cũng đứng dậy.

Phương Diệc Nhiên cười, kể ra thì cũng đúng, nếu y và Lục Nhân thật sự có ý đó thì đã sớm thành đôi rồi, đầu cần chờ tới bây giờ. Phương Diệc Nhiên vỗ vỗ đầu Tiểu Bát, nói: “Tối nay để nhóc con ở chỗ hai anh nhé.”

“Tại sao? Rõ ràng là của cậu mà?” Lục Nhân ôm nó, hỏi.

“Không phải tại Tiểu Bát nhà tôi rất hay ghen sao.” Phương Diệc Nhiên tiếp tục xoa đầu Tiểu Bát, tên này suốt ngày bắt nạt nhóc con kia, mỗi lần ngủ đều bon chen đẩy nó khỏi giường mới chịu, chẳng phải là ghen thì là gì. Nói xong không đợi Lục Nhân trả lời đã chuồn mất, Tiểu Bát phe phẩy đuôi bám theo gót chủ nhân.

Phương Diệc Nhiên cùng Tiểu Bát về phòng, Tiểu Bát không nói không rằng nhảy lên giường, bị Phương Diệc Nhiên chặn đầu lại, “Bản thể này làm dơ giường rồi.”

Tiểu Bát ai oán nhìn Phương Diệc Nhiên, ngồi dưới đất gác đầu lên giường, trong họng phát ra mấy tiếng ư ư như là muốn cầu thương xót, trông đáng thương vô cùng.

“Làm nũng cũng vô ích, em ngủ dưới sàn.” Phương Diệc Nhiên ghé vào trên giường, gõ vào óc Tiểu Bát nói, thuận tiện liếc xuống sàn, dưới đó trải thảm dày, Tiểu Bát dù ngủ dưới sàn cũng không sợ lạnh.

Tiểu Bát liếm liếm ngón tay Phương Diệc Nhiên, dùng đầu cọ cọ, mong chủ nhân hồi tâm

chuyển ý, tránh được kiếp ngủ sàn nhà.

Phương Diệc Nhiên rút tay lại, trốn vào trong chăn, nói “Ngủ đi.” Sau đó liền tắt đèn, trong phòng tối om.

Phương Diệc Nhiên còn tưởng rằng Tiểu Bát sẽ nhảy lên giường, hoặc biến lại về Phương Mặc rồi mới bò lên, dù sao kiểu gì thì Phương Diệc Nhiên cũng sẽ không đẩy cậu xuống nữa, vừa rồi chỉ là trêu cậu thôi, lúc ở nhà có phải là chưa từng ngủ trên giường trong hình dáng Tiểu Bát đâu, dù sao giường có bản thì cũng là Tiểu Bát giặt.

Không ngờ chờ một lúc lâu Tiểu Bát cũng không có động tĩnh gì, Phương Diệc Nhiên nhồm dậy nhìn, bởi vì bị bóng của giường che khuất nên đằng sau tối thui không nhìn thấy gì, đưa tay ra sờ cũng trống không, chẳng lẽ trốn đi rồi sao?

Phương Diệc Nhiên vội bật đèn bàn lên xem, vẫn không thấy Tiểu Bát đâu, không biết là chạy đi đâu rồi? Phương Diệc Nhiên đành phải thò người ra ngoài, lúc này mới thấy ở bên giường có một cái đuôi xù lông, nhìn đi xuống mới thấy một cục lù lù màu đen xám. Hóa ra là Tiểu Bát cuộn tròn lại nằm dưới chân giường, vừa rồi y không phát hiện. phongmy.wordpress.com Page 223 Thấy Phương Diệc Nhiên bật đèn, đầu của Tiểu Bát nhoi ra từ trong đồng lông xù, nhìn Phương Diệc Nhiên một cái, lại uể oải lù về như cũ.

Phương Diệc Nhiên cười, cái người này chỉ biết làm bộ đáng thương thôi, hình thể thì lớn như thể, cân nặng cũng phải mấy chục ký, mà tưởng là cuộn tròn vào thì sẽ không tổn diện tích à. Phương Diệc Nhiên không khỏi buồn cười, lại nằm xuống giường, nhưng thò tay vuốt ve lông của cậu, cũng không biết đang sờ là đuôi hay đầu, người này chắc tự coi mình là quả bóng.

“Còn chưa lên à?” Phương Diệc Nhiên thấy Tiểu Bát không nhúc nhích, đành phải lên tiếng.

Tiểu Bát vốn nằm thờ ơ trong nháy mắt liền sinh long hoạt hổ bổ nhào lên giường, rồi rúc ngay vào lòng Phương Diệc Nhiên. Phương Diệc Nhiên bị đập vào ngực, không khỏi cười xoa xoa ngực, rồi vuốt lưng Tiểu Bát mắng: “Quý nghịch ngợm.”

Tiểu Bát liếm cằm Phương Diệc Nhiên lấy lòng, bị Phương Diệc Nhiên gõ đầu lườm: “Liếm gì nữa, muốn ngủ dưới đất đúng không?”

Tiểu Bát ô ô hai tiếng, ngoan ngoãn ghé vào ngực Phương Diệc Nhiên, chỉ mở đôi mắt tròn vo lên nhìn y.

Phương Diệc Nhiên vỗ đầu cậu, rồi kéo chăn qua quần cả hai vào, tắt đèn đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Phương Diệc Nhiên dậy sớm bất thường, vừa tỉnh lại đã thấy trên người toàn mồ hôi, trong lòng như ôm một cái lò sưởi vĩ đại, cúi đầu nhìn hóa ra là Tiểu Bát đã biến lại thành người, trở về là Phương Mặc, toàn thân trần trụi cuộn mình trong lòng y, tứ chi quấn chặt lên người y như là bạch tuộc.

Phương Diệc Nhiên đỡ khóc đỡ cười, chột chột mắt Phương Mặc, vậy mà cậu vẫn không tỉnh, chỉ lằm bằm mấy câu, rồi lại chui vào lòng Phương Diệc Nhiên, né tránh sự quấy nhiễu.

Phương Diệc Nhiên cười lắc đầu, nghiêng sang nhìn chung quanh, bình thường giờ này Phương

Mặc đã dậy rồi, có lẽ hôm qua quá mệt lại đi ngủ muộn nên mới thế, còn y thì trên đường đã ngủ suốt rồi, buổi chiều cũng ngủ một chút, nói chung là ngủ đủ rồi, hiếm khi có dịp dậy sớm.

Không quá rầy Phương Mặc nữa để cho cậu ngủ yên, chỉ là muốn thoát khỏi sự dầy dụa của Phương Mặc để rời giường cũng tốn rất nhiều sức lực, người này cứ như keo con voi, Phương Diệc Nhiên vừa tách ra một chút là cậu lập tức dán chặt lại ngay. Thật vất vả mới rời khỏi giường, Phương Diệc Nhiên đã mồ hôi đầm đìa, lại nhìn sang Phương Mặc, đang ôm gối đầu làm thế thân của Phương Diệc Nhiên, vẫn ngủ say.

Phương Diệc Nhiên lắc đầu, vào trong tắm táp một lượt, lúc ra Phương Mặc vẫn giữ nguyên tư thế ngủ cũ, chỉ có điều chăn sắp tuột tới tận dưới đất, lộ ra cặp mông trơn bóng và một cặp giò thon thả, Phương Mặc chẳng hề hay biết tới tư thế đầy mời gọi của mình, lại còn thi thoảng ngửi ngửi gối của Phương Diệc Nhiên, như là để cảm nhận mùi của chủ nhân. phongmy.wordpress.com Page 224

Phương Diệc Nhiên quỳ một gối lên giường, đắp lại chăn cho cậu, còn đặt một nụ hôn lên trán, cười cười, lại thò tay vào trong chăn vuốt ve tấm lưng trần mịn màng, Phương Mặc rất chi hưởng thụ cọ cọ cái gối trong lòng, lúu rúu gọi “Chủ nhân.”

“Đang ngủ mà còn quyến rũ người ta.” Phương Diệc Nhiên lại trộm một cái hôn trên môi cậu rồi mới đi ra ngoài, hiếm khi dậy sớm, phải làm bữa sáng cho Phương Mặc mới được, ừm, tiện thể làm cho Lục Nhân và Nhậm Phong luôn.

Phương Diệc Nhiên xuống lầu, lúc đi qua phòng Lục Nhân còn nghiêng nghiêng tai lắng nghe một chút, không có động tĩnh gì, có lẽ còn đang ngủ. Sờ sờ mũi, không ngờ hôm nay cái người thích ngủ nướng nhất lại dậy sớm nhất, Lục Nhân vốn không thích ngủ nướng mà, chẳng lẽ là bị Nhậm Phong quán quít? Có lẽ tối qua cũng lăn qua lăn lại tới khuya chẳng? Phương Diệc Nhiên cười gian suy đoán.

64. Chương 64

Phương Diệc Nhiên làm xong bữa sáng mà mấy người trên lầu vẫn không có động tĩnh gì, nhưng cũng không lên gọi, dù sao thì cũng không có việc gì, hiếm khi có dịp nghỉ ngơi, họ muốn ngủ thì để họ ngủ thêm chút nữa. Phương Diệc Nhiên chậm rãi ăn phần của mình, còn lại đều để trong ***g hấp, tránh cho lúc sau nguội quá không thể ăn.

Ăn xong bữa sáng, Phương Diệc Nhiên thông thả vào phòng khách, chống đầu lên một tay tựa vào sofa, mở TV xem tin tức, rồi lại tiện tay cầm quyển ký họa lên, vẽ vờ một chút, tìm cảm hứng, coi như là giết thời gian.

Phương Diệc Nhiên là nhà thiết kế hàng đầu, đương nhiên có bàn tay rất khéo léo, khả năng ký họa có thể nói là hạng nhất, chỉ vài nét bút thôi đã phác thảo ra được tư thái động tác của một người rồi, lúc thì là một nhân vật xuất hiện trên TV, lúc thì là vài linh cảm thoáng hiện trong đầu, tất cả đều được ghi lại trong sách ký họa.

Có điều vẽ một lúc bắt giác chuyển sang vẽ toàn là hình dạng của Phương Mặc, có tám là tư thế

cậu ngồi xếp bằng dựa vào bên chân y, có tấm là lúc cậu nằm nghiêng trên giường bày ra đường cong xinh đẹp, có tấm là dáng cậu cao lớn của cậu đứng trước cửa công ty chờ y tan ca, còn có tấm lại là lúc Phương Mặc đang làm công việc hàng ngày, như quét nhà, nấu cơm, thần thờ, ngủ gật... Đừng nghĩ chỉ vài nét phác họa đơn giản gương mặt, thể nhưng thần thái của Phương Mặc vô cùng sống động, nổi bật trên trang giấy, nào là làm nũng, ngây thơ, thâm tình, mơ màng, muôn hình muôn vẻ.

Đợi tới khi Phương Diệc Nhiên nhận ra thì đủ kiểu Phương Mặc đã tràn ngập các trang giấy rồi, Phương Diệc Nhiên xoa trán cười khổ, bản thân cứ như bị ma nhập, hóa ra cuộc sống hàng ngày bất giác đã mang toàn dấu ấn của một người đàn ông tên là Phương Mặc rồi.

Đừng thấy Phương Mặc bình thường luôn bám lấy Phương Diệc Nhiên, ỷ lại vào y như thể nếu không có Phương Diệc Nhiên thì sẽ không sống nổi, kỳ thực Phương Diệc Nhiên cũng đâu khác, nếu như một ngày nào đó cầu ngọc Phương Mặc vừa trung thành lại vừa quán người đó biến mất, chỉ sợ y cũng không sống nổi nữa... phongmy.wordpress.com Page 225

Ngón tay Phương Diệc Nhiên chậm rãi vuốt ve gương mặt Phương Mặc trong tranh, âm thầm thở dài.

“Chủ nhân!” Phương Mặc nhô đầu ra từ lan can lầu hai.

Phương Diệc Nhiên đang ngẩn ngơ suy nghĩ, đột nhiên bị Phương Mặc gọi làm hoảng quá, cuống quýt đóng sách ký họa lại như thể có tật giật mình, rồi mới quay đầu lại.

Phương Mặc chạy bịch bịch xuống lầu, thấy Phương Diệc Nhiên đang ngồi trên sofa liền nhào tới, không nói hai lời lướt ra đằng sau sofa ôm chầm lấy cổ Phương Diệc Nhiên, tựa sát đầu vào cùng thân thiết, bất mãn nói: “Sao anh dậy mà không gọi em.”

Phương Diệc Nhiên cười, xoa xoa cái đầu đang dựa vào mình, cười thầm, chả nhẽ còn sợ y biến đi đâu được, nhìn dáng vẻ sốt ruột của Phương Mặc, liền đáp: “Thấy em ngủ ngon quá nên để em ngủ thêm một lúc.”

Phương Mặc xác định là chủ nhân không có biến mất, liền buông tay: “Em đi làm bữa sáng đây.”

“Tôi đã làm xong rồi, còn đang nóng đấy, em vào bếp ăn đi, tôi ăn xong rồi.” Phương Diệc Nhiên gọi lại.

Phương Mặc nghe xong ánh mắt sáng bừng, là chủ nhân tự tay làm đồ nha, nhất thời chút sầu chia ly vì sáng không được chủ nhân gọi cùng thức dậy cũng tan thành mây khói, vô cùng vui vẻ chạy vào bếp.

Phương Diệc Nhiên không khỏi cười khổ vì Phương Mặc chỉ vì chút chuyện nhỏ mà cũng vui vẻ như vậy, thích mình tới mức như thế sao? Lại nhìn quyển ký họa trong tay, liền để sang một bên. Không phải y không muốn để cho Phương Mặc biết tình cảm của mình, mà chỉ là hơi xấu hổ nếu để cậu thấy y vẽ cậu thôi. Phương Diệc Nhiên nghĩ Phương Mặc mà thấy mình vẽ cậu nhiều như thế, không biết sẽ vui tới mức nào.

Trong lúc thất thần, bỗng thấy đùi nặng trĩu, hóa ra là Phương Mặc đã ngồi vắt ngang lên đùi,

mặt đối mặt với y, một tay cầm chén sữa đậu nành, một tay cầm bánh bao, trong miệng còn ngậm một cái khác. Phương Diệc Nhiên nắm eo cậu kéo vào lòng mình để cậu không bị trượt ngã, lại nhìn kỹ dáng vẻ Phương Mặc, bỗng nhiên nghĩ như thế này chẳng phải chính là ‘Lấy bánh bao ném chó, một đi không trở lại’ còn gì nữa.

Cầm lấy cốc sữa đậu nành trong tay cậu, vừa cười vừa nhéo nhéo hai má tròn vo vì nhồi đầy bánh bao “Em nặng muốn chết, sau này không cho em ăn thịt nữa, xem này, toàn thịt là thịt thôi.” Nói xong lại bóp thịt trên hông cậu.

Phương Mặc ngậm bánh bao quay đầu lại nhìn hông mình, như thể đánh giá xem có thật là béo lên không, còn cẩn thận nâng hông lên, cố gắng không dồn hết trọng lực lên người Phương Diệc Nhiên. phongmy.wordpress.com Page 226

Phương Diệc Nhiên bị động tác của cậu làm cho buồn cười, thật giống như chó con chạy vòng quanh tìm đuôi mình, liền ôm người trong lòng vào sát hơn, đút cho cậu mấy ngụm sữa, hỏi: “Có ngon không?”

Mề bánh bao này là Phương Diệc Nhiên cẩn thận làm, không chỉ toàn là thịt ngon, lại băm cùng với nấm hương và măng tươi, bột thì trộn với trứng và nước xương nhào kĩ rồi bọc lại, không chỉ thơm nức mùi thịt, còn có vị thanh của măng, cộng thêm vỏ bánh vừa mỏng vừa đều, có thể không ngon được sao. Cho dù là người khó tính tới đâu cũng phải khen ngon một câu, huống chi là Phương Mặc, kể cả Phương Diệc Nhiên có cho cậu ăn thịt chưa chín thì cậu cũng sẽ ăn ngon lành, miễn đó là Phương Diệc Nhiên làm.

Đáp lại Phương Diệc Nhiên đương nhiên là một cái gật đầu thật mạnh của Phương Mặc, vừa cắn bánh bao vừa uống sữa đậu nành trong tay Phương Diệc Nhiên, hưởng thụ được Phương Diệc Nhiên ôm ấp. Phương Mặc lén nhìn vẻ mặt của Phương Diệc Nhiên, có vẻ không có ý định đuổi cậu ra, liền mừng thầm. Phải biết rằng cậu vẫn luôn khổ não trong lòng vì chuyện sau khi biến thành người không được chủ nhân cho nằm trong lòng như lúc là Tiểu Bát nữa, đôi khi cậu ước gì mình chỉ nhỏ như Tiểu Mao Cầu thôi, muốn nằm chỗ nào trên người chủ nhân thì nằm, chủ nhân cũng sẽ không chê cậu nặng... Hơn nữa cậu vẫn cho rằng chủ nhân kỳ thực vẫn thích hình dáng Tiểu Bát hơn, bằng không vì sao suốt ngày ôm Tiểu Bát, lại không hay ôm cậu, giờ rốt cuộc được như ý, trong lòng đương nhiên là vô cùng vui vẻ.

Cầu gối này cũng không ngấm ky khi mình biến thành Phương Mặc, với cân nặng đó mà Phương Diệc Nhiên ôm nổi sao... Còn đang nghĩ không biết có thực sự cần phải giảm béo không, mà đâu biết rằng nếu mà Phương Diệc Nhiên ôm nổi cậu, thì chắc cậu chỉ còn da bọc xương.

Mở chân ngồi trên đùi Phương Diệc Nhiên, dán sát vào ngực chủ nhân hơn một chút, Phương Mặc thỏa mãn ghé vào trên người Phương Diệc Nhiên ăn bánh bao, nhìn Phương Diệc Nhiên một cái rồi cắn một miếng bánh bao, làm cho Phương Diệc Nhiên đỏ khốc đỏ cười. Chẳng lẽ tên này coi mình như là bánh bao a, vậy thì y cũng thật là thơm ngon hấp dẫn đây... (lại chả)

Phương Diệc Nhiên bắt đắ dĩ chỉ đành ôm lấy eo cậu để cậu muốn làm gì thì làm, vừa vuốt ve vòng eo săn chắc vừa xem TV.

Phương Mặc cấp tốc giải quyết một cái bánh bao, chỉ còn lại một cái trên tay, Phương Mặc đưa tới bên miệng Phương Diệc Nhiên mời y ăn.

“Em định nhờ tôi ăn hộ vỏ bánh ý gì?” Phương Diệc Nhiên cúi đầu nhìn chiếc bánh trước mặt, buồn cười lật tẩy Phương Mặc, cái tên chỉ biết ăn thịt này.

Phương Mặc bị lộ, bĩu môi, cầm lại cắn một miếng to, lộ ra miếng nhân thịt lớn bên trong, lại đưa tới bên miệng Phương Diệc Nhiên như là đang nói, xem này, lần này cho anh ăn thịt đấy nhé.

“Được rồi, em ăn cả đi.” Phương Diệc Nhiên tức tối vỗ lên hông cậu, tên này định làm nước thịt nhậy ra đầy áo y mới chịu chắc. phongmy.wordpress.com Page 227

Phương Mặc cười hí hí, rồi nhét vào miệng mình, chỉ hai ba miếng là đã giải quyết nốt chiếc bánh còn lại. Phương Diệc Nhiên đảo mắt, nhìn tay với miệng cậu dính toàn dầu mỡ, liền nhéo vào eo cậu một cái, đem sữa đậu nành cho cậu uống hết rồi đặt lên bàn, lấy giấy ăn bên cạnh lau tay lau miệng cho cậu. Phương Mặc thì chỉ cười tủm tỉm hưởng thụ được phục vụ. Đợi Phương Diệc Nhiên xong xuôi, lại hôn một cái thật kêu lên mặt y, rồi hí hửng chui lại vào lòng y nằm. Hai người một người xem TV, một người xem Phương Diệc Nhiên, cũng coi như là an tĩnh hài hòa.

Khi Lục Nhân xuống lầu thì thấy hai người đang dính chặt vào nhau như sinh đôi, cầu gối lại nằm trên người Phương Diệc Nhiên, bởi vì đang hướng về phía cầu thang nên vừa vặn nhìn thấy Lục Nhân đi xuống.

Phương Mặc dựa vào vai Phương Diệc Nhiên làm mặt quỷ với Lục Nhân, rồi hừ một tiếng quay đầu đi.

Lục Nhân bắt đắ dĩ trợn tròn mắt, tên này tưởng mình mới mấy tuổi à... Phương Diệc Nhiên nghe phía sau có động tĩnh, liền quay lại xem, thấy là Lục Nhân liền cười chào hỏi: “Chào buổi sáng, trong bếp có đồ ăn đó, tự vào lấy đi.”

Vì Phương Diệc Nhiên quay đầu lại nên môi sát với Phương Mặc, mặt hai người gần như dính vào nhau, Phương Mặc liền không khách khí ngậm luôn lấy miệng Phương Diệc Nhiên mà hôn. Phương Diệc Nhiên đang nói chuyện với Lục Nhân, đầu ngờ lại bị Phương Mặc hôn, môi liền bị cắn rách, mãi Phương Mặc mới chịu buông ra, y liền tức giận nhéo vào bên hông Phương Mặc đồng thời lườm cậu, tự đứng lại để y bị Lục Nhân chế giễu.

“Au... Đau...” Phương Mặc xoa xoa hông, tử thân rứt cổ lại, ra vẻ ngoan ngoãn, tiếp tục chui vào lòng Phương Diệc Nhiên.

Lục Nhân bóp trán, làm bộ mất diếc tai ngơ. Hai người này cứ suốt ngày tình tứ trước mặt hắn, hắn chỉ đành làm như không thấy. Vào bếp, thấy có bánh bao nhỏ liền lấy một ***g ra , cũng rót một chén sữa đậu nành, lấy một đĩa dấm nhỏ, rồi ra ngồi vào bên còn lại của sofa.

(nguyên văn là tiểu lung bao tử tức là bánh bao trong ***g nhỏ, là loại bánh bao nhỏ được hấp trong ***g tre, là món ăn xuất phát từ vùng Giang Nam)

Lục Nhân ăn một cái bánh, hàm hồ nói: “Cậu làm đây à? Tay nghề không hề đi xuống nha, gấp mấy lần cầu ngọc kia.” Tiểu Mao Cầu đang nằm trên vai hắn ngửi thấy mùi thịt, liền xáp vô liếm Lục Nhân ra vẻ muốn ăn.

Phương Diệc Nhiên vội ngăn: “Anh đừng cho nó ăn, nghẹn chết đấy.” Y rất sợ Lục Nhân sẽ nuốt nguyên cái bánh bao nhỏ cho nhóc con ăn.

“Không ăn được sao?” Lục Nhân ra vẻ tiếc nuối. phongmy.wordpress.com Page 228

Phương Diệc Nhiên bó tay, hóa ra hắn định cho nó ăn thật. Phương Mặc nghiêng người sang xem, lại thấy trên bàn trà có một ***g bánh bao nhỏ, liền nhìn đầy mong đợi, trông như thể nước miếng cũng chuẩn bị chảy ra.

Phương Diệc Nhiên cười, thật không biết nên làm sao với cậu. Rõ ràng Phương Mặc vào bếp trước, nếu muốn ăn bánh bao nhỏ thì cứ ăn, cần gì phải nhìn Lục Nhân đầy thèm thuồng như thế, chẳng nhẽ đồ ăn tranh từ miệng người khác thì ngon hơn sao? Phương Diệc Nhiên không nói gì, lại không xem nổi bộ dạng thèm ăn của Phương Mặc nữa, vỗ vỗ lưng cậu nói: “Trong bếp còn mà, em vào lấy mà ăn.”

Lục Nhân cười tủm tỉm cầm một cái nữa chấm vào dấm rồi thả vô miệng, Phương Mặc nhìn hắn một cái, lại quay đầu ôm Phương Diệc Nhiên, tỏ ý tôi không thèm, kỳ thực là cậu lo cậu đứng dậy rồi không biết chủ nhân có còn cho ngồi lại lên đùi nữa không, tuy rất muốn ăn bánh bao nhỏ chủ nhân làm, hic, nhưng mà cậu lại thích được chủ nhân ôm hơn.

Đương nhiên là Phương Diệc Nhiên không nghĩ ra điều đó, Phương Mặc biểu hiện không muốn ăn nữa thì cũng không nói gì thêm, chỉ ôm lưng cậu, rồi hỏi Lục Nhân “Nhậm Phong đâu?” Bây giờ cũng không còn sớm, sắp đến giờ ăn trưa rồi.

“Vẫn đang ngủ.”

“Có phải đã hành hạ gì người ta không hả?” Phương Diệc Nhiên cười trêu.

Lục Nhân nhướn mày: “Là tự hắn muốn bị hành hạ.”

Tiểu lung bao tử:

phongmy.wordpress.com Page 229

65. Chương 65

“Buổi trưa muốn ăn gì để tôi làm?” Phương Diệc Nhiên tốt bụng hỏi Lục Nhân, Phương Mặc ở trong lòng vừa nghe câu đó liền trợn mắt nhìn Lục Nhân, như là bất mãn chuyện Lục Nhân bắt Phương Diệc Nhiên phải nấu ăn.

“Bữa trưa ăn gì cũng được, có lẽ lát nữa nguyên liệu sẽ được chuyển tới, cậu xem thể nào rồi làm.” Lục Nhân nằm dài trên sofa như thể không xương, cũng không thèm để ý ánh mắt của

Phương Mặc, chơi đùa với Tiểu Mao Cầu đang tung tăng trên người hắn.

“Hóa ra anh đã ủ mưu từ lâu.” Phương Diệc Nhiên cười, đến nguyên liệu nấu ăn cũng đã đặt trước chuyển tận nơi, giờ y không nấu bữa tất niên không được rồi. “Đừng nằm nữa, đi gọi Nhậm Phong dậy đi, dù sao người ta cũng là khách, đừng để bị đói.”

“Ăn ít đi một tí cũng chả chết được, coi như giảm béo.” Lục Nhân vô tình đáp.

Lần này đến phiên Phương Diệc Nhiên lườm hắn, chưa từng thấy ai đối xử với người ta của mình như thế cả, cho dù là chưa vào cửa, thì tốt xấu gì cũng đã để anh dùng qua, nhất thiết phải đối xử với người ta như thế sao?

(:)> Nguyên văn là “đã để anh thao qua” hự hự, lẽ nào anh Lục là seme thật hí hí)

“Được rồi được rồi, để tôi đi gọi.” Lục Nhân bị Phương Diệc Nhiên nhìn chằm chằm đành giơ tay đầu hàng, đúng lúc này thì chuông cửa vang lên.

“Hàng đến đây.” Xem ra là nguyên liệu đặt mua đã đến, Lục Nhân nói một tiếng, nhưng người thì chẳng nhúc nhích tí nào, vẫn cuộn mình trên sofa không có ý định ra khỏi ổ.

Phương Diệc Nhiên vỗ vỗ Phương Mặc ý bảo cậu đứng dậy, chờ Lục Nhân mở cửa thì thà tự mình đi mở còn hơn. Phương Mặc không tình nguyện đứng dậy khỏi lòng Phương Diệc Nhiên. Nếu đã không được ngồi trong lòng chủ nhân nữa thì đương nhiên cũng không bắt Phương Diệc Nhiên phải đi mở cửa, mà đã tự chạy ra rồi.

Mở cửa ra xem, quả nhiên là người giao hàng tới.

Phương Diệc Nhiên cũng đi theo, nhìn ra ngoài xong liền mặt nhăn tít, ngoài cửa là cả một xe lớn, chắc không phải là Lục Nhân mua tất cả những thứ hắn biết đấy chứ... Có những hòm còn chưa xé cả tem hải quan. Phương Diệc Nhiên thực sự bó tay, chỉ là một bữa tất niên thôi, có cần khoa trương như vậy không, nhìn người giao hàng bận rộn chuyển đồ vào bếp hết lượt này tới lượt khác, Phương Diệc Nhiên cũng chỉ đành lao vào giúp thôi, còn có thể nói gì được nữa, cũng đâu thể trả lại hàng.

Cũng may mà bếp ở biệt thự khá lớn, trong đó thậm chí còn có cả một phòng lạnh dùng để giữ đồ tươi, nhờ thế mới không làm cho phòng bếp bị chật cứng cả lại. Phương Diệc Nhiên chỉ dẫn người ta sắp xếp đồ theo từng loại một, bận bịu hơn một tiếng, đến khi nhìn lại những thứ hải sản thịt thà này cũng chỉ biết nhăn trán, chắc đủ cho bốn người họ ăn cả tuần mất. phongmy.wordpress.com
Page 230

Thò đầu ra nhìn phòng khách, đã không thấy Lục Nhân đâu nữa, có lẽ là đi gọi Nhậm Phong dậy rồi, chỉ mong đừng có nhảy luôn lên giường mây mưa thêm một trận nữa thôi. Phương Diệc Nhiên quay đầu lại ôm eo Phương Mặc nãy giờ vẫn nhắm mắt nhắm mũi theo đuôi mình, bóp bóp thịt trên mông cậu, cười hỏi: “Em muốn ăn gì?” Lúc này đồ ăn gì cũng có, chỉ cần Phương Mặc nói được thì y cũng làm được cho cậu.

Phương Mặc liếc một vòng quanh bếp, có những thứ thậm chí cậu cũng không biết gọi là gì, đặc biệt là mấy loại hải sản, con nào con nấy hình thù kỳ quái, tỷ như cái thùng trước mặt toàn là

những quả bóng gai xù như nhím, Phương Mặc nghi hoặc không biết những thứ này thì ăn bằng cách nào đây, không chỉ có thể, kể cả cá cũng nhiều loại cậu chẳng biết tên là gì, trông thì kỳ quái, có con xấu kinh khủng, giống như cá chạch, nhưng toàn thân màu đỏ, Phương Mặc cực kỳ nghi ngờ có khi nào có độc không.

Phương Mặc nhìn đi nhìn lại, cuối cùng nhìn chủ nhân đang tựa vào cậu, ậm ờ nói: “Có thể ăn thịt không ạ...” Nói chung thịt vẫn là an toàn nhất...

Phương Diệc Nhiên lại đen mặt, lườm Phương Mặc một cái, cuối cùng vẫn không nhịn được cười mà cắn môi trên của Phương Mặc: “Em á, chỉ biết ăn thịt thôi, sớm muộn cũng có ngày tôi nấu em lên ăn.”

Phương Mặc đuổi theo đôi môi của Phương Diệc Nhiên còn không kịp, đâu còn quan tâm tới lời Phương Diệc Nhiên nói sẽ nấu mình nữa, đừng nói là đùa, không chừng Phương Mặc còn tắm rửa sạch sẽ nằm ngửa chờ Phương Diệc Nhiên ăn cơ.

Phương Diệc Nhiên cười nheo mũi cậu, “Vây ăn thịt đi, làm đơn giản chút, tôi chưa dạy em làm cơm tây đúng không.” Rồi xoay người đi chuẩn bị bữa trưa, nhưng Phương Mặc phía sau vẫn không buông tay, bám chặt lấy Phương Diệc Nhiên như hình với bóng.

Phương Diệc Nhiên quen rồi nên cũng không đuổi cậu đi, còn thi thoảng bảo cậu lấy này lấy kia, dạy cậu làm như thế nào, ở bước này thì có bí quyết gì, hai người ở trong bếp cùng làm cơm trưa, kể ra cũng rất tình thú.

Vừa làm xong bốn phần ăn bày lên bàn thì Lục Nhân và Nhậm Phong xuống lầu như thể đặt hẹn giờ vậy, khiến Phương Mặc hoài nghi không biết có phải hai người này cố tình đợi họ nấu xong mới xuống chỉ việc ăn không.

Bên này Phương Diệc Nhiên vẫn còn đang dạy Phương Mặc nên bày bộ đồ ăn như thế nào, chỉ riêng đĩa ăn cũng đã bao nhiêu loại làm Phương Mặc nhìn hoa cả mắt.

“Rất đơn giản, em xem này, đầu tiên đặt đĩa chính, bên trái để ba cái đĩa, cái này để ăn cá, cái để ăn thịt là cái lớn nhất, còn cái để ăn sa lát thì nhỏ hơn một chút; sau đó bên phải là để dao, dao ăn cá là cùng bộ với đĩa, rồi sau đó là thìa, cuối cùng là một đĩa nhỏ để khều hải sản có vỏ, thìa trên đầu sẽ khác với những cái còn lại, đúng, chính là cái nhỏ nhất này.” Phương Diệc Nhiên vừa cười vừa dạy Phương Mặc, còn tranh thủ chào hỏi hai người Lục Nhân. phongmy.wordpress.com Page 231

“Cái đĩa nhỏ này là đĩa bơ, ở trên đặt dao quét bơ. Đặt ở bên trái của đĩa chính. Bên phải chéch lên trên là để chén rượu.”

Lúc này Lục Nhân đã xuống, chỉ vào bốn cái ly kích cỡ khác nhau, dùng ngữ điệu nhẹ nhàng nói: “water, red wine, white, and sherry~”, nói xong thấy Phương Mặc và Nhậm Phong đang mang vẻ mặt như nhìn người ngoài hành tinh để nhìn mình, đành phải lặp lại “Ly nước, ly vang đỏ, ly vang trắng, ly rượu vang sherry.”

Dứt lời còn không quên trách Phương Diệc Nhiên “Hôm nay là giao thừa đó, thế mà cậu lại làm cơm tây, chặc chặc.” Lục Nhân làm ra vẻ cậu thật là sành ngoại, nhưng người thì đã bước vào

trong bếp để xem rốt cuộc Phương Diệc Nhiên làm món gì ngon.

Nhậm Phong cũng đuổi theo giúp, bị Phương Diệc Nhiên ngăn lại, cười nói: “Anh ngồi đi, để Tiểu Lộ lấy, buổi trưa ăn đơn giản thôi, cũng không có nhiều món lắm, đừng để ý tiếp đãi không được chu toàn.” Rồi lại hỏi “Rượu khai vị muốn uống loại nào?”

Nhậm Phong nuốt nước miếng, lòng thầm hô may mà mình thông minh, cả một bàn tiệc như thế lại còn nói tiếp đãi không chu toàn, kể cả mấy nhà hàng sa hoa mà hắn từng tới cũng không thấy bộ đồ dùng ăn lắm thứ như thế, nếu không phải vừa rồi nghe Phương Diệc Nhiên nói cho Phương Mặc nghe cái gì dùng làm gì thì hắn cũng không biết có gì khác nhau, đến lúc ăn lấy sai thì lại mất mặt với Lục Nhân.

“Vang đỏ đi.” Nhậm Phong nhìn tủ rượu toàn những cái tên nước ngoài, không biết uống loại nào, rất sợ làm trò cười, đành phải chọn một cái tên quen thuộc.

Phương Diệc Nhiên dừng một chút, muốn giải thích với Nhậm Phong là chai vang đỏ hắn chọn có vị chất mạnh, khá đậm, là rượu dùng trong bữa ăn chính, không hợp để làm rượu khai vị, hơn nữa trong những bữa ăn chính thống cũng không hay dùng vang đỏ để làm rượu khai vị, có điều nghĩ lại đây cũng không phải mở tiệc chiêu đãi chính quy gì, bây giờ cũng nhiều người uống vang đỏ khai vị, nếu hắn muốn uống thì để hắn uống vậy, không cần nói ra làm hắn mất mặt, y cũng không phải là Lục Nhân. Nhưng vừa định cầm vang đỏ ra rót cho Nhậm Phong thì đã bị Lục Nhân đang bưng thức ăn ra kéo lại.

“Đừng lãng phí rượu của tôi.” Nghe như là đang nói Phương Diệc Nhiên, có điều thực sự là nói ai thì cũng chưa chắc.

“Vay uống chút sâm-panh là được, vị dịu hơn.” Phương Diệc Nhiên để chai vang lại đổi sang một chai sâm-panh rót cho Nhậm Phong, lại đổi một chai khác “Em xem có thích vị của Martini không, tôi khá ưa loại này.” Rồi rót cho Phương Mặc và mình mỗi người một ly, sau đó hỏi Lục Nhân, “Anh vẫn như cũ, Sherry đúng không?”

Lục Nhân thỏa mãn gật đầu, như là hài lòng với việc Phương Diệc Nhiên nhớ rõ sở thích của mình, bốn người ngồi vào chỗ, rồi bắt đầu yên lặng dùng bữa. phongmy.wordpress.com Page 232 Trong lúc ăn, thìa của Nhậm Phong thường đụng phải bát đĩa tạo ra âm thanh, nhưng chính hắn không lưu ý, chỉ có Lục Nhân nhin không được nhú mày, cuối cùng phải nói một câu: “Có biết lịch sự không hả.”

Nhậm Phong sửng sốt, sau khi nhận ra là nói mình, nhất thời nhẹ chân nhẹ tay không dám tạo ra âm thanh gì nữa, lòng thầm mắng một câu: đồ soi mói. Có điều nhìn kỹ, Lục Nhân và Phương Diệc Nhiên ăn uống đúng là không tạo ra bất cứ âm thanh gì, đừng nói là thìa đụng phải đáy bát, ngay cả cắt thịt cũng không một tiếng động, ăn uống từ tốn, động tác thanh lịch, trông đẹp mắt cực kỳ, khiến người ta nhìn cũng thấy cảnh đẹp ý vui.

Đương nhiên cái đẹp trong mắt Nhậm Phong chỉ giới hạn tới Lục Nhân thôi, Phương Diệc Nhiên thì hắn nhìn thế nào cũng thấy chướng mắt, ai bảo y và Lục Nhân có vẻ rất thân thiết, khiến

Nhậm Phong đầy cảm giác bất an, nếu không phải Phương Diệc Nhiên có Phương Mặc rồi, thì Nhậm Phong nhất định sẽ cho y lên thành tình địch số một.

Phương Diệc Nhiên đồng ý cho Phương Mặc ăn thịt, quả nhiên là có thịt ăn, cả một tảng thịt bò bít tết, Phương Mặc nhìn mà hai mắt tỏa sáng lấp lánh, có điều dao đĩa bị Phương Mặc đổi hết từ tay phải sang tay trái, lại từ tay trái về tay phải, hết chọc lại cứa, làm thế nào cũng không thể ăn được miếng thịt vào miệng, liền liếc chủ nhân, liếc Lục Nhân, làm thế nào mà họ có thể dễ dàng cắt cả miếng thịt bò to thành từng miếng nhỏ được nhỉ.

Phương Diệc Nhiên trông Phương Mặc có vẻ sốt ruột, buồn cười, liền buông dao đĩa xuống, lau miệng, rồi lấy đĩa của Phương Mặc sang. Phương Mặc lập tức ngược nhìn Phương Diệc Nhiên, đáng vẻ đầy thương cảm. Cậu cho rằng mình thường xuyên tạo ra tiếng lách cách còn nhiều hơn cả Nhậm Phong, ngay đến Nhậm Phong còn bị Lục Nhân mắng, thì chủ nhân chắc chắn là cũng giận lắm, giận nên sẽ không cho cậu ăn nữa.

Hóa ra, Phương Diệc Nhiên lấy đĩa sang để chia miếng thịt nhỏ ra cho Phương Mặc, sau đó lại đặt xuống trước mặt cậu, để cậu khỏi mất công dùng đĩa phân cao thấp với miếng thịt bò, cười nói: “Nhìn gì nữa, ăn đi.”

Phương Mặc sướng rơn, hớn hở buông dao, chỉ dùng đĩa thôi thì cậu rất thạo, vui vẻ ăn bò bít tết mà chủ nhân tỉ mỉ làm, cuối cùng cũng được ăn rồi, suýt nữa cậu còn phải dùng tới đũa nếu thực sự không ăn được.

Nhậm Phong ở bên cạnh nhìn mà thấy mắt mát vô cùng, cái vị kia nhà mình sao chẳng biết săn sóc như thế, bất quá nhìn sang thấy đáng vẻ Lục Nhân cầm dao đĩa mê người như là cầm dao giải phẫu, nhớ tới đôi tay kia khơi lên tình cảm mãnh liệt vô hạn trên người mình, trong nháy mắt liền quên sự ảm ức này, chuyên tâm nhìn Lục Nhân mà chảy nước miếng.

*Dưới đây là cách bài trí đồ dùng theo tiêu chuẩn :3 về vị trí cốc có hơi khác 1 chút so với lời anh Lục Nhân nói nhưng cơ bản là như vậy phongmy.wordpress.com Page 233

66. Chương 66

Ăn xong bữa trưa, bốn người cùng nhau dọn dẹp, Nhậm Phong rất sợ vị kia nhà mình lại chơi cờ với Phương Diệc Nhiên, muốn bao nhiêu buồn chán thì có bấy nhiêu, người xem thì vội vã ngủ gật, liền đề nghị cùng chơi mạt chược, vừa đủ bốn người làm một bàn.

Phương Diệc Nhiên cũng không phản đối, chỉ cười nói: “Đồ ăn tối tôi còn chưa chuẩn bị, phải làm trước đã, mọi người cứ chơi trước đi. Em biết chơi mạt chược không?” Câu sau là hỏi Phương Mặc, Phương Mặc đương nhiên là lắc đầu, vì vậy Phương Diệc Nhiên nói tiếp: “Vừa lúc có thể dạy cậu ấy luôn.”

“Một mình cậu làm thì tới bao giờ, để tôi giúp.” Lục Nhân cũng đi vào bếp theo Phương Diệc Nhiên. Phương Mặc đâu chịu bị bỏ rơi, vui vẻ bám theo chủ nhân nhà mình bon chen vào bếp, để lại một mình Nhậm Phong còn sững sờ, bất đắc dĩ cũng đành phải vào theo hỗ trợ.

Phương Diệc Nhiên quay đầu sang nhìn, hay rồi, bây giờ tất cả đều chen vào bếp, không phải là lại càng thêm phiền sao, chỉ mỗi đồng đồ ăn cũng đủ chật rồi, lại còn thêm bốn tên đàn ông chen chúc nữa, đến không gian để xoay người cũng không có. Còn chưa kịp nói, Lục Nhân đã động thủ cản người: “Hai người tự ra ngoài chơi đi, đừng đến thêm phiền phức, anh biết mổ cá hay là cắt tiết gà không hả?” Đương nhiên đây là hỏi bạn Nhậm Phong, khiến cho mặt hắn đỏ bừng, giết người thì hắn thạo, chứ giết gà là hai mắt tối sầm ngay, ai cũng biết khả năng nấu nướng của hắn chỉ giới hạn trong việc úp mì, cắm nồi cơm điện, nếu không sao ngày thường toàn gọi đồ ăn ở ngoài chứ, có thì khéo đã sớm khoe tay nghề để nịnh nọt bác sĩ rồi.

Sau khi đuổi Nhậm Phong đi, còn lại Phương Mặc chỉ nghe lời chủ nhân không thèm nghe Lục Nhân, Phương Diệc Nhiên đành phải lên tiếng, “Ngoan, em cũng ra ngoài đi, có Tiểu Lộ là đủ rồi.” Xoa xoa đầu cậu coi như an ủi. phongmy.wordpress.com Page 234

Phương Mặc không tình không nguyện bám chặt vào cửa không chịu đi, Phương Diệc Nhiên nhéo mặt cậu, “Tôi làm một chút là xong, nghe lời nào.” Lục Nhân ở bên cạnh đảo mắt về khinh bỉ, “Dai như đĩa.”

Phương Mặc lườm hắn, Phương Diệc Nhiên thì đập hắn một cái, Lục Nhân hừ một tiếng, mặc kệ hai tên không xa nổi nhau kia, tự mình đi rửa rau.

Cuối cùng Phương Diệc Nhiên cũng đẩy được Phương Mặc ra khỏi cửa, “Em ra với Nhậm Phong đi, bảo anh ta dạy em chơi mặt chược.”

“Cậu thật sự muốn gán cho hắn đấy à.” Lục Nhân ném sang một câu, Phương Diệc Nhiên cười cười nhưng không đáp, hai người đều biết nấu ăn, đều im lặng tự làm việc, thỉnh thoảng đưa nhau cái bát cái đĩa.

Phương Mặc bĩu môi đi ra ngoài, cũng không phải cậu ghen với Lục Nhân ở cùng với Phương Diệc Nhiên, mà là cậu thích lúc nào cũng được ở cạnh chủ nhân. Nhưng Nhậm Phong thì khác, Phương Mặc vừa ra hắn liền nhào tới “Này, cậu nghĩ hai người họ có quan hệ gì?”

Phương Mặc hiểu kỳ nhìn Nhậm Phong thò đầu qua cửa rình mò, không đáp, làm sao mà cậu biết Lục Nhân với chủ nhân có quan hệ gì, dù sao có vẻ cũng thân, hay đến tìm chủ nhân, quấy rầy thế giới hai người của bọn họ.

“Đang hỏi cậu đó? Cậu không biết sao...” Không có được đáp án, Nhậm Phong tiếp tục rình coi hai người bên trong, thì thầm: “Hóa ra bác sĩ còn biết nấu ăn a, haizz, bao giờ mới có thể được thưởng thức đây. Này tôi bảo sao cậu có thể mặc kệ bà xã mình như thế, để hắn tự do ở cạnh bác sĩ nhà tôi, nhờ thông đồng thành gian thì làm sao a, phòng bệnh hơn chữa bệnh đó.”

Nhậm Phong ra vẻ tận tình khuyên bảo, Phương Mặc chớp chớp mắt, hiển nhiên còn đang cố lý giải bà xã có ý gì, là đang nói chủ nhân sao?

Nửa ngày cũng không thấy Phương Mặc ở phía sau có phản ứng gì, Nhậm Phong mới rời đường nhìn vốn bám chặt vào Lục Nhân để nhìn ra sau.

“Thế sao anh không quản cho tốt bà xã nhà mình?” Phương Mặc bắt chước Lục Nhân hỏi lại.

“Tôi...” Nhậm Phong nghẹn lời “Tôi cũng nghĩ đến chứ, nhưng đáng tiếc bác sĩ không chịu làm bà xã tôi a, haizz...” Nói xong còn than thở, vô cùng phiền muộn à nha, rồi lại tiếp tục quay đầu gất gao giám thị Phương Diệc Nhiên và bác sĩ nhà mình.

“Vậy sao anh lại không quản cho tốt ông xã nhà mình?” Không phải bà xã thì là ông xã rồi, Phương Mặc suy nghĩ xong liền hỏi.

Nhậm Phong thiếu chút nữa bị cái từ ‘ông xã’ này làm cho sặc chết, trừng mắt nhìn Phương Mặc nói không ra lời, mệt mỏi rồi lại quay đầu nhìn vào bếp, vừa nhìn một cái liền cấp tốc lùi đầu lại, vì vừa đúng lúc Lục Nhân quay sang nhìn. phongmy.wordpress.com Page 235

Nhậm Phong bị Lục Nhân lườm, không dám thăm dò bên trong nữa, liền ngồi xổm luôn ở góc tường cạnh cửa bếp, còn tiện tay kéo Phương Mặc xuống ngồi cùng, hai người cứ thế hèn mọn ngồi xổm trong góc, Nhậm Phong sờ khắp người, lấy ra một điều thuốc, không châm lửa mà cứ ngậm như thế.

Phương Mặc nghe lời ngồi xuống bên cạnh, xua tay với điều thuốc Nhậm Phong đưa sang, biểu thị mình không hút.

“Ừm, thói quen tốt, không hút thuốc lá giống bác sĩ nhà tôi.” Nhậm Phong ngậm thuốc, nhấn mạnh từng chữ “Ày dà, nói xem cậu với Phương Diệc Nhiên quen nhau như thế nào đi?”

Phương Mặc ngẫm nghĩ một lúc rồi tóm tắt, “Chủ... Anh ấy mang thức ăn lại cả thuốc nữa cho tôi.” Chữ ‘chủ nhân’ đã tới bên mép, rồi nhớ lời dặn của chủ nhân liền vội vã đổi giọng.

“Người anh em, chắc là cũng lẩn lộn ngoài đường đúng không?” Lại còn là loại lẩn lộn khá thảm, lưu lạc đầu đường xó chợ, Nhậm Phong nhìn từ trên xuống dưới, lại thấy không giống, với bộ dáng này của cậu ta, ra ngoài đường làm ngư lang (zai bao) cũng không đến mức phải lang thang, chắc chắn nổi tiếng, hèn gì mà trèo lên được người như Phương Diệc Nhiên, “Quả nhiên là người tốt, dịu dàng ghê đi.” Không có đánh đá như bác sĩ, chắc, nhưng ai bảo mình coi trọng người ta chứ.

Phương Mặc nghe không hiểu câu lẩn lộn ngoài đường, liền bỏ qua không chú ý, nhưng nghe được người ta khen chủ nhân là người tốt, đương nhiên liền gật đầu thật mạnh, “Ừ” một tiếng. “Hắn và bác sĩ thật sự không phải cái gì đó chứ?” Xem quan hệ thân thiết của hai người họ, nếu thật có cái gì, thì hẳn chẳng có đất diễn nữa rồi, Nhậm Phong lo lắng hỏi lại một câu.

“Cái gì là cái gì cơ?” Phương Mặc hỏi lại

“Hí hí, giả vờ làm gì, cậu biết mà.” Nói rồi còn huých Phương Mặc một cái, thấy cậu vẫn mang vẻ mặt mờ mịt, đành phải hỏi thẳng: “Chính là loại quan hệ giống như cậu và Phương Diệc Nhiên ý.”

“Không có đâu.” Lần này Phương Mặc trả lời khẳng định, trước giờ Lục Nhân đâu có gọi chủ nhân cậu là chủ nhân đâu, đương nhiên không thể có mối quan hệ giống như giữa cậu và chủ nhân rồi.

(Tư duy logic của em =)))))

“Hí hí, vậy là tốt rồi tốt rồi.” Nhậm Phong vội vã nhìn lên vào bên trong một cái, thoải mái mà thở hắt ra một cái, lại không biết Phương Mặc hoàn toàn là ông nói gà bà nói vịt, cũng may chó ngáp phải ruồi, Lục Nhân và Phương Diệc Nhiên quả thực là một chút đen tối cũng không có. Hai người cứ thế lén lút nói chuyện ở cửa, Nhậm Phong cũng không nề hà Phương Mặc rất ít lên tiếng, hỏi một câu mới đáp một câu, cứ tự biên tự diễn lải nhải không ngừng, còn xưng anh gọi em với Phương Mặc, nghĩ hai người là bạn thân trên cùng chiến tuyến. phongmy.wordpress.com Page 236

Câu chuyện của Nhậm Phong đương nhiên dính chặt lấy chủ đề về đàn ông, bỗng nhiên tiến đến bên cạnh Phương Mặc hỏi: “Thế hương vị của Phương Diệc Nhiên được chứ?”

Phương Mặc nhìn Nhậm Phong, không biết cái gì gọi là hương vị có được không, sao người này cứ toàn hỏi những câu không đầu không cuối như thế nhỉ.

“Ôi dào, đừng ngại, nói nghe chút đi.”

“Hương vị gì cơ?” Phương Mặc đành phải mặc kệ mặt mũi mà hỏi.

Nhậm Phong trừng lớn mắt: “Đương nhiên là ăn vào có hương vị gì ý!”

“Em chưa có ăn mà.” Phương Mặc nghiêm trang trả lời, chủ nhân cũng không thể ăn a...

Lần này đến phiên cảm Nhậm Phong suýt thì rớt xuống đất, cuối cùng thì thảo: “Chính nhân quân tử đây rồi, vậy là chưa từng ra tay sao?”

“Ra cái gì tay cơ?”

“Đương nhiên là đề ra ăn sạch sành sanh rồi!” Nhậm Phong nói xong mới phát hiện câu kia không phải Phương Mặc hỏi, mà âm thanh là truyền từ trên đầu xuống, ngẩng đầu lên nhìn, Lục Nhân đang dựa vào khung cửa, nhìn xuống bọn họ, “Ha ha, ha ha, không có gì...” Nhậm Phong vội cười gượng hai tiếng, trong lòng khóc thét một tiếng, xong đời, bác sĩ chắc chắn sẽ trừng trị hắn.

“Chủ nhân ~” Phương Mặc thì tinh mắt hơn, ngay lập tức thấy Phương Diệc Nhiên đi ra từ phía sau Lục Nhân, Phương Diệc Nhiên cũng không bắt ngờ, đưa tay kéo Phương Mặc ngồi xổm dưới đất dậy, ôm vào lòng, hai người này nói chuyện ở ngoài cửa, tuy không nghe rõ lắm nhưng vẫn có thể nghe thấy có âm thanh mơ hồ, đương nhiên biết thừa này giờ cậu ngồi cạnh cửa như cún con.

“Ở đây làm gì?” Phương Diệc Nhiên ôm Phương Mặc vào lòng, cười hỏi.

“Chờ anh.” Phương Mặc chẳng biết thẹn là gì, nói thẳng, làm Lục Nhân ghê tởm tới nổi da gà, làm ra vẻ muốn nôn.

Đáng thương là Nhậm Phong ngồi xổm dưới đất tới tê cả chân, chờ nửa ngày cũng không thấy cánh tay Lục Nhân đưa ra kéo hắn dậy, lại còn cho hắn một cái ánh mắt hàm ý anh còn chưa đứng dậy định chờ tôi kéo chắc, đành phải dẫn dỗi mà bám tường tự dậy.

“Đi thôi, không phải nói muốn chơi mạt chược sao?” Phương Diệc Nhiên kéo Phương Mặc đi vào phòng giải trí trước, bên trong đương nhiên có đồ để chơi mạt chược.

Giảng sơ qua quy tắc cho Phương Mặc nghe, rồi dưới sự thúc giục của Nhậm Phong, bốn người

ngồi vào chỗ bắt đầu đánh, để không chơi bài tình nhân, Phương Mặc đương nhiên ngồi ở đối diện Phương Diệc Nhiên, cánh trên là Nhậm Phong, dưới là Lục Nhân. phongmy.wordpress.com Page 237

Mấy ván đầu Phương Mặc chơi loạn xà ngầu, toàn là Nhậm Phong được, còn có một lần đại bại, làm Nhậm Phong mặt mày hí hửng, cũng không phải là vui vì thắng được mấy đồng tiền lẻ đó, mà là từ sau khi gặp Lục Nhân, hiếm khi hắn được oai như thế. Đánh với Lục Nhân á? Có mà nằm mơ. Chơi với bạn bè thì không phải Lục Nhân không cho, mà là hắn sợ Lục Nhân giận. Lại đánh thêm mấy ván, có thắng có thua, vậy mà Phương Mặc vẫn hoàn toàn chưa hiểu nguyên tắc, ra bài lung tung, làm Nhậm Phong thắng cũng thấy xấu hổ, ba người cũng ngại không dám bắt bài của cậu nữa, mãi đến khi hết ván, Phương Mặc mở bài ra xem, ba người đều đen mặt, bài này không phải là đã sớm có thể ù rồi sao... Rõ ràng là thuần một màu...

“Nếu không chúng ta chơi mạt chược ba người trước đi, để tôi dạy Phương Mặc?” Phương Diệc Nhiên gãi đầu nói.

“Cũng được.” Cứ đánh tiếp thế này cũng khó, hai người còn lại đương nhiên không có ý kiến. Dù sao ở đây cũng không có người ngoài, Phương Diệc Nhiên liền thân nhiên đi qua đặt mông ngồi lên đùi Phương Mặc, làm Nhậm Phong thiếu chút nữa rớt cả tròng mắt. Phương Mặc hơn ha hơn hơ ôm chủ nhân nhà mình, còn cọ cọ đầu lên vai y, Nhậm Phong nhìn mà chảy nước miếng, sớm biết thế này hắn cũng làm bộ không biết chơi, vừa nghĩ tới bác sĩ nhà hắn ngồi trên đùi dạy hắn chơi, còn cọ mặt vào hắn, ai nhaaa, chỉ nghĩ thôi cũng có thể chảy nước miếng rồi, thật tuyệt vời, đáng tiếc a đáng tiếc, Nhậm Phong lại tiếp tục ai oán, sao chuyện tốt gì cũng đến phiên Phương Mặc vậy.

Ba người lại xoa bài đánh lại từ đầu, vừa nhắc tay, Phương Diệc Nhiên liền thấy Phương Mặc đang định đánh Tài thần ra, cười ngăn tay cậu lại, ghé vào bên tai nhỏ giọng nói với cậu, đây là Tài thần, không thể đánh, làm Nhậm Phong lại tiếp tục chảy nước miếng.

Phương Diệc Nhiên chỉ cho Phương Mặc nên đánh bài nào, nhà dưới đang như thế nào, cái nào nên đánh cái nào nên giữ, cái gì gọi là chạm cái gì gọi là ăn, hình bài có những loại nào, cũng không biết Phương Mặc số đỏ hay là kỹ năng của Phương Diệc Nhiên cao mà ù được mấy ván liền.

“Ai dà, hình như là thuần một màu đối đối hồ rồi nha.” Phương Diệc Nhiên đẩy bài Phương Mặc ra, cười tùm tùm nói.

(= . = toàn thuật ngữ mạt chược siêu khó hiểu a)

“F*ck, có nhầm không vậy.” Nhậm Phong bùng nổ, bị Phương Mặc ù chặn, không nhin được liền chửi bậy.

“Được rồi, dạy cũng dạy xong rồi, hai người đừng có tình chàng ý thiếp nữa.” Lục Nhân cũng tức giận nói.

Phương Mặc lưu luyến buông chủ nhân nhà mình ra, Phương Diệc Nhiên ngồi về chỗ cũ, đánh thêm vài vòng cuối cùng Phương Mặc cũng không chơi lung tung nữa, sau đó bốn người có thể

Mỗi người đánh bài có phong cách riêng, Nhậm Phong thì liên tục gào lớn, mặc kệ thắng thua đều rất vui vẻ, được đánh bài là tốt rồi, Lục Nhân thì chỉ chơi bài lớn, tỉnh thoảng ù một ván nhưng cũng có thể thua liên tục, Phương Mặc thì mặc kệ gì miễn ù là được, ù toàn rác cũng ù tới hơn ha hơn hở, còn lại Phương Diệc Nhiên thì như người bình thường, không nóng không lạnh, thua không nhảy dựng lên mà thắng cũng chỉ cười cười.

Đánh xong, Phương Diệc Nhiên và Lục Nhân đều thắng nhỏ, tính ra không thua không thắng, nhưng còn Phương Mặc, Phương Diệc Nhiên và Lục Nhân đều cố ý thả cho cậu thắng, cuối cùng chỉ còn mình Nhậm Phong là thua, Phương Mặc trở thành người thắng lớn nhất.

Giận đến nổi Nhậm Phong gào thét kêu bắt công, cũng không phải là để tâm mấy trăm đồng, mà là đến Lục Nhân cũng thả bài cho Phương Mặc ăn, đến mức hấn ghen mà thôi, cuối cùng bị Lục Nhân tát cho một cái, lại cho một cái hôn, cuối cùng cũng để hấn cảm thấy mỹ mãn mà an tĩnh lại, đồng thời đáp lại cái hôn kia.

67. Chương 67

Bốn người di chuyển trận địa, bưng ra cả một khay lớn nhân thịt mà Phương Diệc Nhiên đã trộn sẵn, tiếp tục chiến đấu trên bàn trong phòng ăn gói sủi cảo.

Vỏ là Nhậm Phong cán, đương nhiên dưới sự chỉ dẫn của Phương Diệc Nhiên, hấn chỉ tốn sức lực. Đừng nghĩ làm vỏ bánh đơn giản, tỉ lệ nước và bột mì đều phải rất cẩn thận, điều này ảnh hưởng tới việc nhào bột cuối cùng.

Lục Nhân vốn đã biết gói sủi cảo, Nhậm Phong thì không thể trông cậy gì được, Phương Diệc Nhiên lấy một miếng vỏ bánh, sau đó để nhân thịt lên, làm mẫu một lần cho Phương Mặc xem làm sao để gói sủi cảo, rồi lại cầm tay dạy Phương Mặc gói thử một cái. Nhưng khi Phương Diệc Nhiên dạy thì Phương Mặc chỉ lo nhìn Phương Diệc Nhiên, không để ý xem làm như thế nào, gói không được đẹp như Phương Diệc Nhiên, nếu không phải cho nhiều nhân quá không gói được, thì là vỏ bánh không dính bị thủng lỗ, mỗi miếng sủi cảo từ tay Phương Mặc ra đều nát nát méo mó hình thù kỳ quái.

Phương Diệc Nhiên thấy, cũng không giận còn cười hơn hở, Phương Mặc vô tội gãi gãi đầu, hoàn toàn quên trên tay mình là bột mì, khiến tóc liền bị dính cả mảng trắng.

Lục Nhân không nhìn được trợn mắt một cái, mắng: “Cẩu ngục chân tay hậu đậu, bình thường cậu cũng chăm sóc Diệc Nhiên như thế à?”

Phương Mặc không để ý tới lời châm biếm của Lục Nhân, cúi đầu nhìn Phương Diệc Nhiên, bị Phương Diệc Nhiên kéo qua hôn một cái lên mặt, phải đi bột mì dính trên tóc giúp cậu, “Em chỉ cần đặt nhân lên vỏ thôi, em còn gói tiếp thế này thì tôi sợ lát nữa trong nồi toàn là nhân với vỏ bánh bị vỡ ra đó.” Cuối cùng còn không quên dặn cậu, thịt không được cho nhiều quá, y rất sợ tên động vật ăn thịt này cái nào cũng cho cả một cục nhân to. phongmy.wordpress.com Page 239

Nhậm Phong nhìn hai người vô cùng thân thiết, cũng muốn sáp vào đòi Lục Nhân dạy mình gói sủi cảo, lại bị Lục Nhân đập cho một cái, “Với năng lực của anh, đời này cơ bản là không có duyên với bếp núc rồi, thành thật mà cán bánh đi.”

Nhậm Phong ngượng ngùng sờ sờ mũi chỉ đành sang một bên với Phương Mặc, cầm chày gỗ cán vỏ bánh.

Cuối cùng biến thành Nhậm Phong bỏ từng miếng vỏ bánh đã cán mỏng lên bàn, Phương Mặc xúc nhân để lên trên đó, sau đó hai người Phương Diệc Nhiên và Lục Nhân thì gói. Thế mới biết, tay nghề của Lục Nhân cũng rất cao siêu, hoàn toàn không nhìn ra có gì khác với Phương Diệc Nhiên, từng miếng sủi cảo được thành hình nửa vàng trắng.

“Ôi chao, không ngờ Lục Nhân có tay nghề cao thế, trước giờ chẳng thấy làm bao giờ.” Nhậm Phong cảm thán mình không có lộc ăn, Lục Nhân đúng là thâm tàng bất lộ a, thế mới biết tám phần mười là Lục Nhân biết nấu ăn, ngày thường chẳng bao giờ thấy hắn xuống bếp nấu nướng cho hai người, toàn là gọi đồ ăn ở ngoài, Nhậm Phong vẫn cho rằng Lục Nhân cũng không khác gì công tử như hắn, không biết xuống bếp. Đến hôm nay hắn mới biết, hóa ra Lục Nhân lại biết nấu ăn.

Có điều nghĩ thì nghĩ thế thôi, chứ Lục Nhân đến lên giường cùng hắn còn không tình nguyện, sao có thể làm cơm cho hắn ăn, nghĩ tới đó, Nhậm Phong dùng vẻ mặt ai oán nhìn Lục Nhân, chuẩn hình tượng một oán phụ.

Lục Nhân coi như không nghe thấy mấy câu tự oán giận tự tán thưởng của Nhậm Phong, cũng không phát hiện biểu tình ai oán đó của hắn, chú tâm làm sủi cảo, nhưng Phương Diệc Nhiên thì cười đáp: “Ai mà kén ăn là đều biết nấu ăn a, Tiểu Lộ nấu ăn cũng tạm tạm, sở trường là bánh kem cơ.”

Nói xong đã bị Lục Nhân đập một cái, hung hăng lườm, tràn đầy ý tứ cậu làm gì mà lật tẩy tôi như thế.

Phương Diệc Nhiên nhẹ nhàng tránh đi, cũng coi như không thấy ánh mắt hung ác của Lục Nhân, tiếp tục cười: “Có cơ hội bảo Lục Nhân làm bánh kem cho anh ăn nhé.”

Nhậm Phong vội gật đầu lia lịa, “Tốt tốt.” Tưởng tượng thấy Lục Nhân tự tay làm bánh kem, cầm đút cho mình ăn, chỉ thiếu điều chảy nước miếng.

“Được.” Ngoài dự đoán của mọi người, không ngờ Lục Nhân lại đáp ứng, khiến Nhậm Phong ngẩn người, khi hoàn hồn lại thì ngón tay Lục Nhân đã nâng cằm hắn lên, ngón cái lướt qua mặt hắn một cách ám muội, lưu luyến bên khóe môi, “Anh muốn ăn cái gì?”

Nhậm Phong làm sao chống lại được tư thái này của Lục Nhân, nhất thời há hốc mồm, bị đôi mắt hoa đào quyến rũ của Lục Nhân câu mất ba hồn bảy vía, lắp bắp trả lời: “Tùy... tùy cậu.”

Lục Nhân thu tay, lại cho hắn một nụ cười mỉa hoặc, làm Phương Diệc Nhiên bên cạnh nhìn mà che miệng cười trộm. phongmy.wordpress.com Page 240

Lập tức chỉ số thông minh của Nhậm Phong trở về con số 0, còn có xu hướng giảm tiếp, ngay

ngô sờ đi sờ lại chỗ vừa được Lục Nhân xoa.

Phương Diệc Nhiên thấy bộ dáng này của Nhậm Phong lại không nhịn được bật cười, ngay đến Lục Nhân khoe mắt đuôi mày cũng đầy ý cười, cười đến mức Nhậm Phong càng hoa cả mắt. Về thâm tình chân thành vừa rồi của Lục Nhân, đầu phải là để hỏi hắn thích ăn gì, rõ ràng là nhân cơ hội mà lau bột mì trên tay lên mặt hắn, Phương Diệc Nhiên thì thấy ngay, chỉ có Nhậm Phong là nhất thời chưa nhận ra, còn sờ mặt mình, trên tay hắn còn dính nhiều bột mì hơn Lục Nhân cho nên thoáng cái liền thành con mèo mướp.

Cả phòng chỉ có Phương Mặc là tốt bụng, không vô tâm vô phẩy cười Nhậm Phong như hai người còn lại. Cậu không hiểu là chủ nhân và Lục Nhân đang cười cái gì, ngây thơ chỉ vào mặt Nhậm Phong nói: “Mặt anh bị bẩn rồi.”

Bây giờ Nhậm Phong mới nhận ra âm mưu của Lục Nhân, tên oan gia này cứ luôn thích bắt nạt hắn, nhất thời cười mắng: “Cậu giỏi lắm.” Rồi thò tay ra cũng muốn bôi lên mặt Lục Nhân.

Lục Nhân cười trốn vào phía sau Phương Diệc Nhiên, cười đến tắt thở, Nhậm Phong lại càng buồn bực, bất chấp tất cả, bao nhiêu chiêu trò lưu manh đều giở ra hết, vung tay ném cát, chỉ có điều ném không phải hạt cát mà là bột mì thôi.

Lục Nhân cười kéo Phương Diệc Nhiên ra chắn, cả một nắm bột văng mù mịt, Lục Nhân trốn đằng sau không việc gì, còn Phương Diệc Nhiên lại bị vạ lây dính đầy người.

Lần này thì hay rồi, Phương Mặc không vui, hảo tâm nhắc nhở hắn là trên mặt dính bẩn, sao lại đi ném bột mì vào chủ nhân, không nói hai lời liền chắn trước mặt Phương Diệc Nhiên rồi cũng tung bột mì trả đũa.

Trong phòng ăn nhất thời biến thành đại chiến bột mì, người tới ta lui, bốn người đàn ông cộng vào cũng hơn trăm tuổi mà còn ném qua ném lại, quệt bột mì lên người nhau, chơi quên cả trời đất. Kết quả cuối cùng là ai cũng không tránh được, trên mặt dính đầy bột mì, mỗi người đều có thể trực tiếp lên sân khấu diễn bạch diện thư sinh, lại còn là thư sinh tóc muối tiêu nữa.

Cuối cùng bốn người nhìn nhau, ôm bụng cười lăn ra đất, mới kết thúc trận hài kịch này.

“Được rồi được rồi đừng giỡn nữa, mau bọc cho xong còn đi tắm.” Phương Diệc Nhiên nghiêm mặt nói.

Phương Mặc tức giận trừng hai người còn lại, kéo Phương Diệc Nhiên qua ôm vào lòng, dùng tay áo lau bột mì trên mặt chủ nhân, xong lại phải đi bột dính trên tóc y, hoàn toàn không để ý trên mặt mình là dính nhiều bột mì nhất.

“Lãng phí là không tốt! Anh đừng qua đây.” Lục Nhân tổng kết một câu. Câu sau là nói với Nhậm Phong đang chuẩn bị lau mặt giúp hắn, thật sự rất sợ người này lại nhân cơ hội để bôi thêm bột mì lên mặt mình, nên chỉ tùy tiện phủi vài cái, rồi cầm mấy miếng vỏ bánh còn lại trên bàn tiếp tục gói. phongmy.wordpress.com Page 241

Cuối cùng gói xong đầy một bàn sủi cảo, Phương Diệc Nhiên bị Phương Mặc giục đi tắm, Lục Nhân cũng nổi gót đi theo, để lại Nhậm Phong thu dọn tàn cục.

“Này này, sao lại là tôi chứ, mọi người đều bắt nạt tôi!!!” Nhìn ba người đi tắm, Nhậm phong đề xuống ý niệm muốn cùng tắm uyên ương với Lục Nhân, dù không cam lòng vẫn phải đi dọn dẹp phòng, trời biết hần đường đường là trùm lưu manh, đệ tử thành đàn, nhất hô bá ứng, vậy mà vào tay Lục Nhân liền lưu lạc thành phận con sen làm việc nhà.

Sau khi bốn người tắm xong thì thời gian cũng không còn sớm nữa, bắt đầu làm bữa tất niên.

Cơm tất niên đương nhiên phải cực kỳ phong phú, bày kín một bàn. Nấu chính đương nhiên là Phương Diệc Nhiên, Lục Nhân đã lèo nhèo đòi thật lâu. Phương Mặc thì thái nguyên liệu, Lục Nhân thì trộn ướp, dây chuyền sản xuất khép kín, còn thừa Nhậm Phong thì bưng bát bưng đĩa hoàn toàn là chân lon ton. Bốn người đàn ông cuối cùng cũng được như nguyện chen chúc vào trong một căn bếp, nhờ bớt đi được kha khá nguyên liệu bày đầy đất, bếp cũng đủ lớn, nếu đổi lại là bếp nhà bình thường thì bốn người chẳng có đủ chỗ mà xoay người.

Dù vậy, trong bếp vẫn là một trận gà bay cho sửa, đồ ăn đã sắp xếp xong, cái gì nên ướp thì đã ướp, nên chưng thì đã chưng, nên hầm thì đã hầm, đầu bếp chính Phương Diệc Nhiên bỏ đồ ăn vào chảo rán, còn phải canh lửa, phân phó mấy tên cu li lúc nào thì nên giảm nhỏ lửa.

Cung bảo kê đình, thịt gà tươi ngon phối hợp với đậu phộng giòn thơm, tuy là một món cực kỳ bình thường, nhưng khiến người ta ứa nước miếng.

Cua nấu đậu hũ, cua nguyên con béo ngậy sau khi hấp chín thì được bóc thịt lọc gạch ra, trộn cùng đậu hũ, quả nhiên là dinh dưỡng đầy đủ, màu sắc lại bắt mắt.

Sườn lợn chiên tương, còn gọi là liên tục tăng cao, chính là một món không thể thiếu trong bữa tất niên, màu đỏ rực rỡ lại thơm mùi tương.

Cá tuyết hấp nấm, một miếng cá tuyết cực mỏng cho thêm nấm hương, hương vị của cá với nấm hòa quyện, mùi hương lan tỏa tứ phía, trong suốt lấp lánh.

Cá chao đậu hũ, mềm mịn thơm béo, thịt cá và đậu hũ vào miệng liền tan, ngon tới độ muốn nuốt luôn cả lưỡi.

Từng món ăn còn nghi ngút khói bắt đầu bày kín bàn, Nhậm Phong thấy mà liên tục nuốt nước bọt, nếu không phải Lục Nhân ở bên cạnh, sợ rằng đã sớm không nhịn được mà ăn vụng rồi. Tài nghệ nấu nướng của Phương Diệc Nhiên quả là cao siêu, trách không được bác sĩ nhà mình cứ nhắc mãi, bắt y phải xuống bếp bằng được.

Nghêu sốt tương, khâu nhục hoa mai, tôm lột xào thập cẩm, sò nướng mỡ hành, cầu gai chưng trứng, tôm bỏ lò, các món lần lượt được bưng lên, cuối cùng là chân giò kho tàu được hầm mất cả ngày được đặt lên bàn, đừng nói là Nhậm Phong, đến Phương Mặc cũng sắp chảy nước miếng rồi. Khi nắp vung được mở ra, nhất thời cả phòng toàn mùi thịt, hỗn hợp với hương quế, đúng là mùi thơm tứ phía. phongmy.wordpress.com Page 242

Sau khi bốn người ngồi xuống, Nhậm Phong khẩn cấp gấp một miếng thịt kho tàu cho vào miệng “Xùy xùy, nóng quá... nóng, ngon ghê...” Vừa kêu nóng vừa liềm mạp nhai nuốt.

Cả bữa cơm tất niên Nhậm Phong đều vừa kêu vừa lang thôn hổ yết, bất chấp bị Lục Nhân nói,

sống chết mà ăn, còn kém điều ăn luôn cả lưỡi mình, không quên liên tục khen tài nghệ của Phương Diệc Nhiên đúng là cao siêu. Phương Mặc tuy rằng còn quan tâm gấp thức ăn cho Phương Diệc Nhiên, nhưng đáng vẻ cũng chẳng khá hơn, hí hửng ôm mấy bát thịt mà ăn, chỉ có Phương Diệc Nhiên và Lục Nhân nhìn nhau cười, ăn uống vẫn đầy nhả nhặn, cũng không cần nhằn hai người kia ăn như quỷ đói, thi thoảng còn gấp thức ăn cho họ.

Tới khi hai tên quỷ đói đã được no nê, lúc này Phương Mặc mới quẹt mỡ trên miệng, bắt đầu hầu hạ Phương Diệc Nhiên ăn, tôm thì bóc vỏ rồi mới gấp vào bát, cá thì tỉ mẩn gỡ hết xương, Phương Diệc Nhiên cười tùm tùm lần lượt ăn hết, làm Phương Mặc thấy mà rạng rỡ cả mặt mày. Thấy vậy Nhậm Phong cũng rất là chân chó mà đi lấy lòng Lục Nhân, cuối năm rồi, Lục Nhân cũng không làm khó Nhậm Phong nữa, vậy nên bữa cơm tất niên này có thể gọi là vô cùng náo nhiệt, hòa thuận.

68. Chương 68

Bữa tiệc tất niên đó kéo dài hơn hai tiếng, cười cười nói nói, mãi đến tám giờ hơn mới kết thúc. Phương Diệc Nhiên cùng Phương Mặc thu thập bát đĩa, Lục Nhân cũng giúp đỡ lau bàn. Lúc này đến phiên Nhậm Phong ngồi một chỗ như ông chủ, cũng không phải là hắn không muốn động tay, mà thật sự là hắn ăn quá no, đành nằm vật ra sofa xoa cái bụng tròn vo, liên tục kêu no quá no quá.

“No chết anh đi.” Lục Nhân liếc xéo hắn một cái, người này vừa kêu no lại còn vừa ra sức mà ăn, cuối cùng ăn sủi cỏ cũng không biết là Nhậm Phong đã ăn bao nhiêu cái, không no vỡ bụng ra mới là lạ!

“Thật sự là quá ngon mà.” Nhậm Phong nằm dài trên sofa làm nũng với Lục Nhân, nhìn chương trình tất niên trên TV, cảm thấy quá mỹ mãn.

Lục Nhân chẳng thèm quan tâm tới hắn, theo vào bếp hỗ trợ rửa bát, lúc đi ra, không biết Nhậm Phong đang xem tiểu phẩm hài gì, đang cười lăn cười bò trên sofa, thấy Lục Nhân đi ra thì vội vã dịch mõng, nín nọt mà để ra vị trí ở giữa cho hắn.

Phương Diệc Nhiên và Phương Mặc cũng ra, Lục Nhân đẩy đẩy Nhậm Phong sang một bên ý bảo hắn dịch ra lấy chỗ cho đôi trẻ.

Phương Diệc Nhiên cười mỉm rót trà cho mọi người “Tây Hồ trà Long Tĩnh, không biết anh có thích không?” Câu này đương nhiên là hỏi Nhậm Phong, còn sở thích của y và Lục Nhân thì không phải bàn nữa, Phương Mặc có lẽ chỉ cần giống chủ nhân thì cái gì cũng thích, không cần phải hỏi.

“Thích thích.” Nhậm Phong nhận chén trà, gật đầu. phongmy.wordpress.com Page 243

“Trâu nhai mẫu đơn, anh phân biệt được chắc?” Lục Nhân cầm chén của mình, chê cười Nhậm Phong, trà Long Tĩnh đặc biệt từ nhánh có một chồi một lá này, có lẽ trong miệng hắn cũng chẳng khác gì loại trà hai lá kẹp lại, thật sự là lãng phí a.

“Ha ha” Nhậm Phong bị Lục Nhân vạch trần vội cười khan hai tiếng, bất mãn ừm Lục Nhân một cái, bác sĩ nhà hắc đúng là độc mồm độc miệng, chuyên thích đá xoáy hắc.

Phương Diệc Nhiên lắc đầu không nói gì, ngồi xuống sô pha. Nhưng lúc này mới khó, sô pha cũng coi như là rộng, nhưng nếu bốn người đàn ông cùng ngồi thì nhất định phải chen chúc vào nhau. Phương Mặc ra sau cùng còn chưa ngồi, nhìn vị trí còn lại chỉ đủ nửa cái mông, đương nhiên cậu không giống Nhậm Phong là hận không thể chen chúc với Lục Nhân, cậu rất sợ đề lên chủ nhân sẽ ngồi không thoải mái, đương nhiên liền ngồi xuống đất. Dù sao dưới chân sô pha cũng trải thảm, chủ nhân cũng không lo cậu bị lạnh.

Động tác này của Phương Mặc rất tự nhiên, nhưng thiếu chút nữa làm Nhậm Phong kinh ngạc tới độ làm rơi chén trà, còn Lục Nhân thì biết tình hình thực tế nên cũng bình tĩnh hơn chút. Điều này cũng không thể trách Phương Mặc, khi ở nhà cậu vẫn thường ngồi dưới đất bên chân chủ nhân như thế, không thấy có gì bất thường cả, lại không biết rằng trong mắt người ngoài đó là điều kỳ quái tới mức nào. Bên cạnh rõ ràng có sô pha trống, mà lại một mực muốn ngồi bên chân người nhà mình, khiến người ta phải nghiêm trọng nghi ngờ không biết có phải là cậu có sở thích đặc biệt nào đó không thể cho ai biết.

Phương Diệc Nhiên cũng không nhận ra, mãi đến khi Phương Mặc gối đầu lên đùi y thì mới có phản ứng, ở đây không như ở nhà là tùy Phương Mặc thích làm gì thì làm, nên vội kéo cậu dậy.

Phương Mặc còn không hiểu chủ nhân định làm gì, chẳng lẽ không thích cậu dựa vào đùi?

Không đợi Phương Mặc nghĩ nhiều, Phương Diệc Nhiên đã kéo cậu vào lòng, để cậu ngồi trên đùi mình. Phương Mặc lập tức vui vẻ, ôm cổ y, rúc vào lòng chủ nhân, nhưng bất quá vẫn nhớ dịch mông ra khỏi đùi chủ nhân đặt xuống sô pha, cậu cũng không muốn khiến cho chân chủ nhân bị tê vì mình đè.

Đầu kia Lục Nhân thấy hai người thân thiết như thế, bất đắc dĩ xoa trán, còn Nhậm Phong thì sùng bái tới độ suýt chút nữa thì gọi Phương Mặc là sư phụ, thầm nghĩ: Hóa ra còn có chiêu này! Nhìn người ta kia, được ngồi thẳng lên chân luôn, cái này gọi là lùi một bước để tiến ba bước a, lại nhìn sang đùi Lục Nhân, ai u, hắc chưa từng được ngồi, không biết bây giờ mà ngồi xuống đất liệu Lục Nhân có kéo hắc vào lòng ngồi không nhỉ. (Mơ đi anh =.=)

Tình tiết nhỏ nhỏ này qua đi, bốn người an nhàn ngồi trên sô pha xem chương trình tất niên, tuy hơi buồn chán một chút, nhưng nói thế nào cũng là tiết mục truyền thống, thỉnh thoảng trò chuyện, cực kỳ hài hòa.

Phương Diệc Nhiên nhìn Phương Mặc nằm ngoan ngoãn trong lòng mình, lại nhìn Lục Nhân ở bên cạnh, bỗng cảm thấy cuộc sống còn mong gì hơn nữa, chẳng bù cho tết năm ngoái chỉ có y và Lục Nhân, năm nay có thêm người yêu, quả nhiên là đặc biệt, đặc biệt... mỹ mãn. Nghĩ tới đó, cũng không quan tâm Lục Nhân và Nhậm Phong còn đang ở ngay cạnh, khi tiếng chuông năm mới vừa vang, liền cúi đầu hôn Phương Mặc ở trong lòng. phongmy.wordpress.com Page 244 Bên tai là tiếng chuông đình đang, còn có tiếng pháo nổ nhiệt, tiếng chúc mừng nối tiếp, đêm

khuya vắng vẻ như là trong nháy mắt âm ỉ vang trời, ngay cả nơi xa xôi hẻo lánh như căn biệt thự này cũng mơ hồ có thể nghe thấy tiếng pháo và tiếng chúc mừng năm mới.

Phương Diệc Nhiên lưu luyến buông môi Phương Mặc ra, liếm liếm môi, híp mắt cười gian, lại chụt thêm một cái nữa, rồi thấp giọng nói: “Chúc mừng năm mới.”

Phương Mặc bị hôn tới mơ mơ màng màng vội đuổi theo môi Phương Diệc Nhiên hôn tiếp, còn hàm hồ trả lời: “Chúc mừng năm mới chủ nhân.”

Phương Diệc Nhiên và Phương Mặc hôn một lúc mới nhớ ra bên cạnh còn có người ngoài, liền néo vào bên hông Phương Mặc một cái nhắc cậu ý tứ chút, quay đầu đang định chúc mừng Lục Nhân thì thấy hai người cũng đang hôn tới khó mà chia lìa, liền cười khẽ, cảm thán, rốt cuộc vẫn là thích thôi.

Không biết có phải bị tiếng cười của Phương Diệc Nhiên cắt ngang không, Lục Nhân liền đẩy Nhậm Phong còn đang sắp vô ra, chỉnh đốn lại biểu tình rồi mới quay đầu nói: “Chúc mừng năm mới.”

“Chúc mừng năm mới.” Phương Diệc Nhiên đáp lại, trong đáy mắt không giấu nổi ý cười.

Lục Nhân bị Phương Diệc Nhiên cười cợt, liền ném cho y một cái lườm sắc lẹm.

Phương Diệc Nhiên cười đủ rồi, cuối cùng mới ngừng lại, nghiêng sang ôm Lục Nhân một chút, xoa xoa má hắn, nói: “Năm nay cũng mong được quan tâm nhiều hơn.”

Lục Nhân cũng ôm lại y, nhưng không nói gì cả, chỉ trịnh trọng gật đầu, cuối cùng mới nói:

“Cậu cũng vậy.”

“Không còn sớm nữa, chúng ta đi nghỉ thôi, hai anh cũng nghỉ sớm chút đi.” Phương Diệc Nhiên kéo Phương Mặc đứng dậy, nhìn Nhậm Phong bên cạnh Lục Nhân hình như là đang ghen, trịnh trọng nói: “Mong anh chăm sóc Lục Nhân thật tốt, tuy anh ấy hơi độc miệng một chút, nhưng đừng để bụng.”

“À? À.” Nhậm Phong không phản ứng kịp, “À à, được, tôi sẽ để ý, bác sĩ của chúng ta là người tốt mà.”

Lục Nhân trợn mắt nhìn hai tên tự quyết không hỏi ý ai, nhưng cũng không phản bác lời Phương Diệc Nhiên, nhìn theo Phương Diệc Nhiên và Phương Mặc rời đi, để phòng khách lại cho hai người họ.

Phương Diệc Nhiên kéo Phương Mặc lên tầng phòng mình, vừa đóng cửa lại liền xoay người hôn Phương Mặc ở phía sau chưa kịp phòng bị, tiếp tục tình ý vừa rồi bị trì hoãn. phongmy.wordpress.com
Page 245

Phương Mặc thoáng cái bị Phương Diệc Nhiên đặt ở trên cửa, nhưng cậu không bao giờ biết cự tuyệt chủ nhân, rất ngoan ngoãn hé miệng nghênh đón thể tấn công của Phương Diệc Nhiên, xâm lược trong miệng cậu, hôn tới khi cậu không thở nổi.

Phương Diệc Nhiên cố gắng nói từng chữ đứt quãng giữa những lúc dứt ra được khỏi nhau:

“Hình như tôi... có chút... không kiềm chế được nữa rồi.” Phương Mặc thì đã sớm không phân

được phương hướng nữa, cũng không rảnh để trả lời Phương Diệc Nhiên, mà Phương Diệc Nhiên cũng không chờ câu trả lời của cậu.

Hai người vừa hôn vừa đi về phía phòng tắm, còn chưa đến nơi thì quần áo đã bị cởi gần hết, hai thân thể nóng rực áp sát vào nhau, cảm thụ nhu cầu và sự nhiệt tình của đối phương.

Phương Diệc Nhiên liếc nhìn qua sân thượng lộ thiên liền với phòng họ, thay đổi ý định, di chuyển ra cửa, kéo theo Phương Mặc, hai người lao đảo đi ra suối nước nóng bên ngoài.

Cả hai cùng bước vào bể, lỗ chân lông toàn thân đều được thư giãn, Phương Diệc Nhiên thoải mái thở dài một tiếng, vừa rồi gió rét mùa đông khiến dự vọng tưởng như không thể kiềm chế cũng bình ổn xuống, lúc chưa đi đến cửa còn hận không thể lập tức nuốt luôn Phương Mặc vào bụng. Phương Diệc Nhiên hí mắt, nhờ vào ngọn đèn vàng hắt ra từ trong phòng mà bắt đầu nhìn kỹ Phương Mặc đang ngồi vắt ngang trên người mình.

Phương Mặc vẫn đang thở hổn hển, môi vừa rồi bị gặm cắn nên đỏ tươi bóng loáng, mê hoặc tới mức làm cho y quả thực muốn nhào tới nếm lại hương vị đó. Trên cơ thể cường tráng của Phương Mặc, từng khối cơ ẩn chứa lực lượng chết người bao quanh khung xương hoàn mỹ, không một chỗ nào dư thừa, trên vòng eo gầy săn chắc còn mơ hồ thấy được mấy khối cơ bụng, bọt nước trượt xuống theo đường cong cơ thể duyên dáng của cậu, rồi hòa vào làn nước. Đường nhìn đi tiếp xuống dưới, thẳng nhóc trong bụi rậm kia sau trận ôm ấp vừa rồi đã đứng thẳng, nằm dưới mặt nước đang khát cầu được vuốt ve.

Phương Diệc Nhiên thở dài vòng qua eo cậu ôm vào sát hơn, ngửa đầu ngậm vành tai của cậu mà hôn, trong mắt trong tim toàn là hình bóng của Phương Mặc.

Phương Mặc “Ưm” một tiếng mềm nhũn ra trên người Phương Diệc Nhiên, cúi đầu thì thảo bên tai y “Chủ nhân.”

Phương Diệc Nhiên buồn cười gõ gõ vào mũi cậu, người này luôn mẫn cảm như thế. Hai tay thò xuống nước cầm lấy cậu bé kia, nhẹ nhàng hầu hạ, một hồi sau Phương Mặc liền căng thẳng cả người, đầu ngẩng ra sau, nộp vũ khí đầu hàng.

“Ha ha.” Phương Diệc Nhiên cười khẽ mấy tiếng, nhìn chất lỏng màu trắng nổi lên trên mặt nước “Lần nào em cũng nhanh như vậy.”

Phương Mặc thở hổn hển lấy lại bình tĩnh, rên rỉ một tiếng “Chủ nhân”, cắn lên môi y vừa mút vừa liếm, tay càng bám chặt vào bờ vai y, toàn bộ thân thể dán chặt vào nhau, đương nhiên nhận ra Phương Diệc Nhiên sau tiếng gọi chủ nhân của cậu lại càng thêm cứng rắn nóng rực, thứ kia đang chọt vào phía sau của cậu. phongmy.wordpress.com Page 246

Phương Mặc vừa vong tình mà hôn, tay vừa lần ra phía sau. Cậu cũng không quên cần phục vụ chủ nhân nhà mình, thế nhưng mà xoa nắn một hồi, dự vọng của cậu thì đã thức tỉnh trở lại, mà vẫn không thấy Phương Diệc Nhiên bắn ra. Phương Mặc bắt mân sục sục mũi, giật giật người, nhìn Phương Diệc Nhiên một cái, sau đó hít sâu một hơi, cúi đầu ngụp xuống nước ngậm lấy thứ cực đại cũng nóng tới dọa người kia.

“Ừ a...” Phương Diệc Nhiên thoải mái mà rên rỉ một tiếng, khoang miệng ẩm áp của Phương Mặc hỗn hợp với nước nóng của suối, thật sự là kích thích tột cùng, Phương Diệc Nhiên cúi đầu, híp mắt nhìn Phương Mặc nín thở lặn trong nước phục vụ mình, tay thì ôn nhu vuốt ve mái tóc và sau gáy của cậu nổi lên trên mặt nước.

Ở trong nước dù sao cũng không được lâu, Phương Mặc lặp lại vài lần, ngoại trừ khiến thứ đó càng thêm trưởng lớn thì cũng không có bất cứ sự tiến triển nào. Phương Mặc ngẩng đầu nhìn chủ nhân như là không biết sai ở đâu, không biết làm thế nào mới tốt.

Phương Diệc Nhiên bị ánh mắt ngập nước của cậu nhìn làm cho dục vọng tăng vọt, hận không thể nắm lấy eo cậu trực tiếp thẳng tiến vào trong nơi nóng bỏng đó, nhưng vẫn nhịn xuống, nheo mũi cậu, dùng giọng khàn khàn nói: “Cẩn gốc, tự ngồi lên đây.”

Phương Mặc chợt hiểu ra, liền đưa tay về phía sau, nhờ nước làm thông thuận mà mở rộng huyết khẩu của mình, chỉ chuẩn bị qua loa vài cái liền vội vàng ngồi xuống, một tay đỡ lấy vật kia, một tay thì dùng hai ngón mở rộng hậu huyết, đẩy thứ to lớn đó vào sâu trong mật địa.

Sau khi phần đầu tiến vào, Phương Mặc liền buông tay, bám vào vai Phương Diệc Nhiên rồi chậm rãi ngồi xuống, để thứ cứng rắn của y chậm rãi nhồi đầy vào nội bích chật hẹp, cái miệng nhỏ phía bên dưới cắn nuốt từng chút một, sau đó đột ngột ngồi xuống, cắn tới tận cùng.

“A...” Hai người đều rên rỉ một tiếng, Phương Diệc Nhiên là sướng khoái, còn Phương Mặc là đau, cậu chỉ mở rộng qua loa, tuy là có nước bôi trơn nhưng đâu có thể đơn giản như vậy dung nạp được kích cỡ của Phương Diệc Nhiên, thoáng cái eo mềm nhũn, tựa vào Phương Diệc Nhiên thở hổn hển.

Phương Diệc Nhiên buồn cười vuốt ve cổ cậu, rồi lại sờ vào nơi hai người đang liên kết chặt chẽ, cúi đầu liếc nhìn thẳng nhóc vẫn đang ngẩng cao đầu của Phương Mặc, liền yên tâm, biết là không làm Phương Mặc bị thương, hơi đẩy eo một chút, bắt đầu trêu Phương Mặc: “Sao thế? Chờ không nổi nữa à?” phongmy.wordpress.com Page 247

69. Chương 69

Tia nắng đầu tiên của năm mới chiếu vào phòng, màu vàng kim dịu dàng phủ lên ga trải giường màu trắng, chiếu vào hai người đang ôm nhau ngủ, sự yên lặng tường hòa, tràn ngập hương vị mang tên hạnh phúc.

Phương Diệc Nhiên giật giật thân mình, chậm rãi mở mắt, hơi híp mắt lại, đưa tay che ánh mặt trời đi, rồi lại chớp mắt mấy lần nữa, cuối cùng cũng tỉnh táo, vừa cúi đầu liền thấy con cún xấu tính nào đó đang ngủ trong lòng mình.

Phương Diệc Nhiên có lẽ không biết ánh mắt mình nhìn Phương Mặc dịu dàng tới mức nào, y cúi đầu hôn lên trán Phương Mặc, khiến Phương Mặc mơ mơ màng màng lẩm bẩm một tiếng, cọ lên người Phương Diệc Nhiên, rồi tiếp tục ngủ say, chỉ có chân tay càng quăn chặt hơn, dính vào người Phương Diệc Nhiên chả khác gì keo con voi. phongmy.wordpress.com Page 248

Phương Diệc Nhiên cười khê, vuốt mấy lọn tóc rũ xuống của cậu, hôn lên vành tai thò ra ngoài, rồi nhẹ nhàng cắn liếm, nhớ tới nhiệt tình vô tận đêm qua của hai người, khóe miệng không khỏi càng nhếch lên, biến thành một nụ cười mê người. Nếu Phương Mặc bây giờ đang ngủ say có thể tỉnh lại nhìn một cái, nhất định sẽ nhìn tới choáng váng, sau đó nhào tới ôm lấy chủ nhân bảo bối nhà mình, không cho người khác thấy nụ cười mê người đó của chủ nhân.

Đáng tiếc cổ họng Phương Mặc không để ý tới sự quấy rầy của Phương Diệc Nhiên, chẳng hề có ý định tỉnh lại, ôm chủ nhân âu yếm ngủ say sưa.

Cái tên này, Phương Diệc Nhiên nói thầm một tiếng, bàn tay trượt theo lưng trần trơn bóng xuống phía dưới, tiến vào nơi hôm qua mang đến cho y vô hạn hưởng thụ. Tiểu huyết chặt chẽ sờ lên có vẻ hơi sưng, kẹp chặt lấy ngón tay của Phương Diệc Nhiên.

Hình như tối qua y hơi dữ dội quá, phải biết rằng trước nay trong chuyện này Phương Diệc Nhiên luôn rất nhẹ nhàng, chỉ là Phương Mặc ở trên giường luôn nhiệt tình như lửa, cho tới giờ luôn là Phương Mặc quần lấy Phương Diệc Nhiên đòi hỏi, Phương Diệc Nhiên cũng chưa bao giờ làm Phương Mặc tới mức phải xin tha, có thể thấy được tối qua điên cuồng tới mức nào.

Nhưng chuyện này cũng phải trách cả Phương Mặc nữa, đều tại cậu quyến rũ y!

Tay còn lại của Phương Diệc Nhiên điểm điểm vào mũi Phương Mặc, cười tủm tỉm, đều tại người này, ai bảo cậu cứ ngồi trên người y, không ngừng nâng lên hạ xuống, không ngừng lắc eo, còn phát ra âm thanh đòi mạng nọ, và dùng ánh mắt đáng thương mà nhìn y. Đợi tới khi Phương Mặc không còn sức tự chuyển động nữa, mềm nhũn tựa vào ngực y, vừa thở dốc vừa dùng giọng mũi nói, chủ nhân, em không cử động được nữa rồi.

Chính là câu đó, cũng như là một mối lửa, triệt để thiêu đốt nhiệt tình của Phương Diệc Nhiên, xoay mình lại đặt người đã nhũn ra như bún lên bờ suối hung hăng áp đảo, không để ý tới tiếng hét của cậu, trực tiếp phát động cú bút phá hung mãnh nhất.

Còn chưa đủ, còn chưa đủ, còn lâu mới đủ, muốn càng nhiều, vô luận là tiếng thở dốc đầy kim nén, hay tiếng rên rỉ đầy xúc cảm, hay là tiếng xin tha mang theo tiếng nức nở, đều muốn từ miệng cậu phát ra càng nhiều hơn.

“Chủ nhân... Chủ nhân... Không... A...” Phương Mặc phát ra tiếng khóc cầu xin đứt quãng, không hề biết âm thanh đó kích thích Phương Diệc Nhiên phía sau lại càng không thể dừng được, nắm chặt vòng eo mềm dẻo của cậu, hung hăng mà muốn cậu, làm cậu ở trong suối còn chưa đủ, hai người lại lăn lộn tới trên giường.

Thân thể Phương Mặc còn chưa kịp ngã vào giường đã bị Phương Diệc Nhiên ôm lấy bắt đầu một vòng mới.

Sợ rằng trải quả lần này, ở trên giường Phương Mặc sẽ ngoan ngoãn hơn một chút, sẽ không liều mạng quần quít lấy chủ nhân mà đòi hỏi nữa. Sẽ biết hóa ra chủ nhân cũng rất kinh khủng, bất kể là cậu khóc cầu như thế nào, nói từ bỏ ra sao, cũng không nghe cậu, như là muốn giết chết cậu trên giường vậy. phongmy.wordpress.com Page 249

Phương Diệc Nhiên một tay chống đầu, một tay tiếp tục chà đạp nơi sưng đỏ đáng thương kia, cười tủm tỉm nhìn cầu ngọc nhà mình ngủ say.

“Ừm... chủ nhân! ~” Trong lúc ngủ mơ Phương Mặc phát ra một tiếng nỉ non khe khẽ.

Phương Diệc Nhiên hơi khựng lại, ánh mắt tối sầm, cố nén ý niệm tử hình tại chỗ cái tên đang ngủ mà còn không biết sống chết đi quyến rũ mình, cúi đầu hôn lên đôi môi cứ phát ra mấy âm thanh mê hoặc kia.

Cắn lên đôi môi mỏng, ai bảo nó cứ không ngừng quyến rũ người ta.

Hôn đến khi Phương Mặc không thở nổi, mơ mơ màng màng mở mắt, kèm nhèm một hồi, nhìn mãi mới rõ người trước mặt, phản ứng đầu tiên chính là gọi chủ nhân rồi nhào tới, hôn đôi môi vừa chà đạp mình.

Vẫn như cũ, Phương Diệc Nhiên cười, xem ra đêm qua điên cuồng đòi hỏi cũng không tạo ra bất cứ cái bóng nào trong tâm trí cầu ngọc thần kinh thô này, vẫn bám người như cũ, nếu là lúc trước, nói không chừng Phương Diệc Nhiên sẽ đẩy ra, nhưng hôm nay lại để kệ cho cậu hôn thoải mái, khinh bạc thoải mái.

“Chào năm mới! Giờ em dậy hay ngủ tiếp?” Phương Diệc Nhiên nhồm dậy định rời giường, y cứ thờ thẩn nhìn Phương Mặc ngủ hồi lâu nên trời cũng không còn sớm nữa, nếu không dậy chắc chắn sẽ phải đối diện với sự trêu cười của Lục Nhân.

Phương Mặc thấy chủ nhân dậy cũng không nói không rằng định dậy theo, tay vẫn tiếp tục ôm eo Phương Diệc Nhiên không chịu buông.

Có điều kết quả là eo mềm nhũn vô lực, bám vào Phương Diệc Nhiên rồi lại ngã vật ra giường.

“Xương sống thắt lưng... không còn sức nữa.” Phương Mặc đau khổ nói, tay xoa nắn phần eo đêm qua bị dùng quá độ.

“Hahaha.” Phương Diệc Nhiên cười đến vui, cún con thành thật như thế bảo người ta phải làm sao bây giờ, cười đủ rồi liền cúi đầu hôn Phương Mặc vẫn chưa hiểu mô tê gì cả, vỗ vỗ đầu cậu “Vậy em ngủ tiếp đi, bữa trưa tôi lên gọi.”

Nhưng Phương Diệc Nhiên vừa đứng dậy, mặc quần áo, một bàn tay đã thò qua dưới cánh tay y mặc giúp, cài nút áo hộ Phương Diệc Nhiên.

Phương Diệc Nhiên quay đầu lại nhìn, còn ai ngoài Phương Mặc nữa, cậu vẫn đang ***, ngồi xồm trên giường, thò tay ra từ phía sau nghiêm túc cài áo giúp Phương Diệc Nhiên, chính là vẻ mặt thì nhăn nhó, không biết là thắt lưng đau hay là chỗ khó nói đau nữa.

Phương Diệc Nhiên vỗ vỗ vào tay cậu “Để tôi tự làm, em không sợ lạnh à, mau mặc quần áo vào.” Phương Mặc vẫn làm lơ, bướng bỉnh cài hết nút áo cho Phương Diệc Nhiên, rồi mới tập tễnh đi lấy đồ mặc vào với dáng vẻ vô cùng đáng thương. phongmy.wordpress.com Page 250

Phương Diệc Nhiên cười khổ lắc đầu, ôi cái bộ dạng đáng thương này a, y vượt phăng một nếp nhăn trên áo, đi qua ôm lấy cầu ngọc vừa đàn vừa đáng yêu nào đó, xoa xoa eo cậu, hỏi: “Đau ở đây à?”

Cũng không ngờ, Phương Mặc “Ủm” một tiếng rồi nhũn ra trong lòng y, Phương Diệc Nhiên luống cuống tay chân đỡ lấy người, bó tay thực sự không biết nên nói gì, cái tên này không biết có ý thức được mình luôn luôn quyến rũ người khác không, đặc biệt là vào sáng sớm, nếu không nhờ vào y định lực mười phần, bây giờ có khi hai người lại lăn lên giường rồi.

“Đau thế cơ à?”

“Thoải mái.” Phương Mặc vẫn dựa vào lòng Phương Diệc Nhiên không chịu đứng dậy, híp mắt hưởng thụ, bàn tay ấm áp của chủ nhân xoa trên phần eo tê dại thật là dễ chịu.

Hai người đang dính lấy nhau thì bị một chập tiếng gõ cửa cắt ngang.

“Rời giường chưa? Hay là chết trên giường rồi đấy?” Giọng Lục Nhân truyền tới từ sau cánh cửa.

Phương Diệc Nhiên định đứng dậy mở cửa, Phương Mặc vẫn ngồi trên đùi y không chịu đứng dậy, không cho y đi.

Hừ, đáng ghét, quấy rầy cậu và chủ nhân thân thiết.

Phương Diệc Nhiên hết cách, vẫn ôm Phương Mặc xoa eo cho cậu, rồi cao giọng đáp: “Vào đi, cửa không khóa.”

Lục Nhân mở cửa đi vào, thấy hai người vẫn dính vào nhau như thể sinh đôi, hừ một tiếng, lại bị Phương Mặc hừ đáp trả.

Phương Diệc Nhiên cười, xoa cằm Phương Mặc, lúc này Phương Mặc mới ngoan ngoãn chui vào lòng chủ nhân.

“Chào năm mới.” Phương Diệc Nhiên thấy Phương Mặc ngoan rồi lúc này mới chào Lục Nhân.

“Chào năm mới, chán chê rồi thì xuống nhận quà năm mới đi.”

Hai người hôn hít ôm ấp một lúc lâu mới xuống, dưới lầu, Lục Nhân và Nhậm Phong đã ngồi ở sô pha rồi, thấy Phương Diệc Nhiên và Phương Mặc xuống, Lục Nhân liền chỉ vào quà để trên bàn.

Phương Diệc Nhiên thấy một cái hộp cân bằng nhiệt hình tròn, không cần mở cũng biết là gì, Lục Nhân năm nào cũng như năm nào, đều tặng một chai rượu, chỉ khác nhãn hiệu mà thôi.

Phương Diệc Nhiên làm ra vẻ mặt tôi biết ngay mà, rồi kéo Phương Mặc ngồi xuống cạnh Lục Nhân. phongmy.wordpress.com Page 251

Lục Nhân thấy vẻ mặt đó của Phương Diệc Nhiên, nói “Sao, cậu không thích à?” Giọng điệu đầy ý tứ cậu dám nói không thích thử xem.

“Thích chứ thích chứ.” Phương Diệc Nhiên cũng trả lời cho có, lấy từ trong túi ra một cái hộp cho Lục Nhân “Tặng anh.”

“Hừ, còn tưởng cậu có tâm ý gì lắm, vẫn như mọi năm thôi mà.” Còn hơn thái độ không thèm mở của Phương Diệc Nhiên, Lục Nhân nể mặt hơn chút, mở quà ra, bên trong quả nhiên là một cái đồng hồ đeo tay. Lục Nhân thì mỗi năm tặng một chai rượu, Phương Diệc Nhiên thì mỗi năm tặng hẳn một cái đồng hồ.

Năm nay là một chiếc Patek Philippe Sky Moon Tourbillon, Lục Nhân ngắm nghía một chút rồi sau đó đeo thử lên tay, nói thắm một câu “Về quần áo mà cũng kiếm được nhiều tiền thế sao?” “Sao mà nhiều tiền bằng bác sĩ các anh được.” Phương Diệc Nhiên cười, sau đó lấy ra một cái hộp đưa cho Nhậm Phong, “Cái này tặng anh.”

“A a, tôi cũng có sao, cảm ơn, cảm ơn.” Nhậm Phong nhận lấy rồi khấn cấp mở ra, cười thỏa mãn, cũng không phải vì đồng hồ đắt giá, mà bởi vì đó cũng là một chiếc Patek Philippe Sky Moon Tourbillon, chỉ có màu khác của Lục Nhân, chiếc của Lục Nhân là bạch kim mặt màu trắng, còn của hắn là bạch kim mặt màu đen, nhìn kiểu gì cũng giống đồng hồ đôi.

Nhậm Phong cười hí hí, cởi đồng hồ trên tay ra, rồi đeo chiếc được tặng lên, hí hí, đồng hồ đôi a. Lục Nhân tức giận lườm Phương Diệc Nhiên một cái, rồi lại lườm Nhậm Phong đang cười khúc khích, cuối cùng cũng không tháo đồng hồ xuống, coi như cam chịu hai người đeo đồng hồ đôi.

Sau khi tặng xong quà cho hai người họ, Phương Diệc Nhiên quay đầu lại ghé vào bên tai Phương Mặc, nhỏ giọng nói: “Của em, về nhà sẽ tặng cho em.”

70. Chương 70

Bốn người tùy tiện hâm lại đồ ăn giải quyết qua loa bữa trưa. Xong Lục Nhân bị Nhậm Phong lôi kéo ra ngoài, thì thầm nói muốn đi dạo quanh nhà nghỉ, bắt quá rồi cuộc có ý đồ gì, thì chỉ có mình Nhậm Phong biết.

Phương Diệc Nhiên nhìn Phương Mặc từ sáng dậy vẫn còn mơ mơ màng màng, cười lắc đầu từ chối lời mời của hai người kia, ôm Phương Mặc ở nhà hưởng thụ ánh nắng buổi chiều, hiếm khi có được lúc thanh tĩnh.

Quả nhiên vừa ngồi xuống không bao lâu, Phương Mặc đã dựa vào Phương Diệc Nhiên mà ngủ. Phương Diệc Nhiên bất đắc dĩ vuốt tóc cậu, lộ ra một nụ cười trêu mến, rồi đỡ đầu định để cậu gối lên đùi mình.

Nào ngờ Phương Diệc Nhiên vừa khê động, Phương Mặc đã giật mình tỉnh lại, mơ màng nghiêng đầu nhìn chủ nhân, như đang hỏi có chuyện gì sao? phongmy.wordpress.com Page 252

“Không có việc gì, em ngủ tiếp đi, gối lên đùi tôi này.”

Phương Mặc hai mắt sáng rực, khi cậu ở trong hình người, chủ nhân rất ít khi ôm cậu trên đùi, liền bất giác lấy đầu cọ cọ tay Phương Diệc Nhiên, rồi mới tìm một vị trí thoải mái trên đùi gối đầu xuống.

Phương Diệc Nhiên thì tiện tay cầm một quyển sách trên bàn trà để đọc giải sầu, lật vài tờ, lại bất đắc dĩ thở dài, buồn cười nhìn Phương Mặc trên đùi, bởi tên này không ngủ, vẫn len lén nhân lúc y giở sách thì hé mắt nhìn y, đợi y giở xong lại vội nhắm mắt lại, như vậy mấy lần rồi.

“Em nhìn cái gì? Nhắm mắt lại ngủ đi.” Phương Diệc Nhiên đưa tay khép lại hai mắt đang lén nhìn mình của Phương Mặc, thầm nghĩ: Cứ làm như là đang thắm mến ý, hai người đã ngủ với nhau bao nhiêu lần rồi, có gì mà nhìn chứ.

Phương Mặc bị lật tẩy cũng không xấu hổ, nhắm mắt lại hỏi: “Em có nặng không?”

“Hả?” Phương Diệc Nhiên không hiểu sao bỗng nhiên lại đề cập tới chuyện cân nặng, nói thật ra thì Phương Mặc cũng cao lớn, đương nhiên không nhẹ, có điều đương nhiên là Phương Diệc Nhiên sẽ không nói rằng, đúng vậy, em nặng muốn chết, không chừng người này sẽ luẩn quẩn trong lòng rồi đi giảm béo cũng nên. Nam nhân có chút thịt sờ mới có xúc cảm a, nghĩ vậy Phương Diệc Nhiên liền thò tay vào trong áo Phương Mặc, vuốt ve vòng eo mềm mại của cậu, tiện thể đáp: “Không có đâu, sao vậy?”

“Ồ.” Phương Mặc lại dụi dụi vào lòng Phương Diệc Nhiên, lộ ra cả mảng da thịt ở eo, để cho Phương Diệc Nhiên khinh bạc đùa giỡn, an tĩnh trong chốc lát lại hỏi, “Có phải trông em rất đẹp không?”

“Phụt.” Phương Diệc Nhiên không nhịn được bật cười, làm gì có ai hỏi trơ trên thế chứ, như thế chẳng phải là ép người ta khen mình đẹp sao, nhưng Phương Diệc Nhiên vẫn trả lời, “Ừ, đẹp lắm.”

“Ồ, em... Ừm ~” không đợi Phương Mặc hỏi thêm một câu nào càng kỳ quái nữa, Phương Diệc Nhiên liền ngăn miệng cậu lại —— dùng chính miệng mình.

Vừa hôn xong, liền nghiêm mặt với Phương Mặc “Không nói chuyện nữa, không được mở mắt nữa, ngủ đi.”

Phương Mặc chớp chớp miệng, như là đang ném lại nụ hôn vừa rồi, ngoan ngoãn nghe lời không nói nữa, cuối cùng cũng an phận nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau đã ngủ.

Phương Diệc Nhiên buồn cười lắc đầu, cũng không có tâm tư đọc sách nữa, lấy di động ra bật lên. Đã mấy ngày liền không mở di động, vừa bắt được sóng thì một loạt tin nhắn và báo cuộc gọi nhờ đã ùn ùn gửi tới, làm Phương Mặc đang ngủ cũng phải tỉnh lại hiếu kỳ nhìn y.

“Không có việc gì, em ngủ đi.” Phương Diệc Nhiên xoa đầu Phương Mặc, ý bảo cậu ngủ tiếp, rồi mới bắt đầu xem tin nhắn, một phần nhỏ là chúc mừng năm mới, phần khác là tin thúc giục từ phongmy.wordpress.com Page 253

công ty, về phần vài vị thân thích giả mù sa mưa bị Phương Diệc Nhiên hoàn toàn lừa đi. Y chỉ có Lục Nhận là người nhà, đương nhiên bây giờ còn có thêm Phương Mặc đang nằm trong lòng nữa.

Phương Diệc Nhiên vừa mới dọn xong tin nhắn thì điện thoại liền vang, làm người ta phải nghi ngờ không biết có phải người nợ gọi liên tục 24 tiếng không nghỉ nên y vừa mở máy thì liền gọi đến ngay như thế không.

Nhìn dây số, vừa tiếp điện thoại, còn chưa đợi đối phương lên tiếng, Phương Diệc Nhiên đã chặn họ: “Biết rồi, mai tôi về công ty.” Nói xong lập tức ngắt điện thoại, để cho bao lời rít gào mà đối phương đã chuẩn bị đều bị nghẹn trong bụng, khiến người ở đầu dây bên kia đầy một bụng tức giận, bực tới độ ném luôn điện thoại.

Vì vậy, hôm sau nhóm bốn người mới sáng sớm đã phải quay về, trên đường về Nhậm Phong lái

xe, không về nhà mà đưa hai người Phương Diệc Nhiên tới thẳng công ty.

Lục Nhân dựa vào cửa xe, thở hắt ra một cái, vô cùng bất mãn với sự chuyên nghiệp yêu nghề của Phương Diệc Nhiên, tức giận nói: “Chả hiểu bình yên được mấy ngày, cứ như là công ty thiếu cậu thì sẽ đảo lộn không bằng.”

Phương Diệc Nhiên cười: “Bệnh viện kia thiếu anh thì không đảo lộn chắc.” Điện thoại giục Lục Nhân đi làm cũng không ít hơn Phương Diệc Nhiên, lúc thì có người bệnh tình nguy kịch lúc thì là có người nghỉ làm muốn hắt tới làm thay ca.

Lục Nhân hừ một tiếng, rồi đột nhiên ném gì đó sang cho Phương Mặc, Phương Mặc vô thức đón lấy, mở tay ra xem hóa ra chính là chìa khóa của chiếc xe xa hoa ngay bên cạnh. Phương Mặc nhìn Lục Nhân đầy nghi hoặc, rồi lại nhìn Phương Diệc Nhiên.

“Nhìn gì, cho cậu đó, coi như quà ra mắt.” Nói rồi kéo Nhậm Phong đang há hốc mồm đi. Nhậm Phong trong lòng thầm gào thét, không phải chứ, đó là một chiếc Range Rover giả xe quân dụng a, là xe tốt có tiền cũng không mua được a, hần mới sờ mấy cái đã đem tặng người khác rồi...

Vốn còn tưởng là tặng cho mình chứ, không ngờ, không ngờ, Nhậm Phong ai oán nhìn Lục Nhân, sao chẳng thấy Lục Nhân tặng hần cái gì bao giờ cả, liền bị Lục Nhân hung hăng lườm lại. Nhìn theo hai người đó đi xa, Phương Diệc Nhiên cười khỏ, y lấy cái xe này làm gì chứ, tuy y biết lái xe, nhưng mà không có bằng, còn Phương Mặc càng không phải bàn. Có điều đây là Lục Nhân tặng Phương Mặc, y cũng không thể cự tuyệt, dù sao coi như là phương thức biểu hiện Lục Nhân đã thừa nhận Phương Mặc đi. Nhìn Lục Nhân còn ngại ngần làm bộ làm tịch mãi mới dám tặng cho Phương Mặc, cũng thật không dễ dàng a. Về phần món quà có quà quý giá hay không, hai người chưa bao giờ thiếu tiền cũng chẳng lo lắng tới vấn đề đó.

“Cầm đi, hôm nào chờ em có bằng rồi lái cũng được.”

Phương Mặc nhìn chìa khóa xe trong tay, lại nhìn Phương Diệc Nhiên có vẻ không quan tâm lắm, dù sao sống với Phương Diệc Nhiên lâu như vậy, giá trị của món quà này Phương Mặc kỳ phongmy.wordpress.com Page 254

thực cũng biết, chỉ “Ồ” một tiếng, rồi đi theo phía sau Phương Diệc Nhiên, cúi đầu không biết suy nghĩ gì.

Khi ở trong thang máy, Phương Mặc bỗng kéo tay Phương Diệc Nhiên, nói rất nghiêm túc “Chủ nhân, em có thể làm người mẫu không?”

Phương Diệc Nhiên vô cùng kinh ngạc, không phải trước đây không có hứng thú sao, bỗng nhiên lại muốn làm người mẫu rồi. Có điều ngẫm lại bình thường Phương Mặc không làm gì cả cứ đi theo y suốt, không có cuộc sống riêng, toàn bộ thế giới đều xoay quanh y, như vậy cũng không tốt, vạn nhất đến một ngày nào đó Phương Mặc nhìn mãi cũng chán thì sao, nếu cậu muốn làm người mẫu, chỉ cần cậu thích, thì y cũng không phản đối, vì vậy cười đáp: “Được chứ, chỉ cần em thích. Em có thể làm thử xem, nếu không hợp thì thôi, không cần miễn cưỡng.” Nghĩ đến quà năm mới định tặng Phương Mặc, lại không khỏi cười tươi hơn, lẽ nào tâm ý tương thông vậy

sao?

Kéo Phương Mặc đến thẳng phòng đồ mẫu, mới đầu năm mới, trong công ty còn vắng vẻ, phòng đồ mẫu cũng không có ai, khi đẩy cửa vào, liếc mắt liền thấy mannequin ở vị trí chính giữa đang mặc một bộ âu phục mới tinh, thiết kế độc đáo mới lạ lại không mất sự trang trọng của âu phục, chất liệu tinh tế, đường may tỉ mỉ, ai vào phòng cũng phải để ý, tất cả đường nhìn đều bị bộ âu phục này thu hút, giữa một đống đồ mẫu chỉ nhìn một cái liền thấy bộ âu phục này, rồi không thể rời đường nhìn được nữa.

Phương Diệc Nhiên tháo đồ từ trên mannequin xuống đưa cho Phương Mặc: “Quà năm mới tặng em đây, mặc vào thử xem.” Phương Diệc Nhiên không nói đây là bộ trang phục nam giới đầu tiên mà y tự tay thiết kế, cũng không nói mỗi một mảnh vải trên bộ đồ này đều là y tỉ mỉ chọn lựa giữa không dưới mười loại vải cao cấp, càng không bàn tới mỗi một đường may trên đó đều là tự tay y làm, cũng bởi vì hình thể của Phương Mặc hơi thay đổi một chút thôi mà phải làm lại không biết bao nhiêu lần.

Tuy Phương Diệc Nhiên không nói gì, nhưng khi Phương Mặc cởi đồ ra mặc bộ âu phục này vào xong, mỗi một tác vải đều ôm khít vào thân thể, vừa vặn chính xác, dù là người thường như Phương Mặc cũng có thể nhận ra là bộ đồ được đo ni đóng giày cho riêng cậu, mỗi một chi tiết đều vừa khít một cách hoàn mỹ. Có thể đây không phải là bộ âu phục hoàn hảo nhất thế giới, nhưng chắc chắn là bộ âu phục hoàn mỹ nhất đối với Phương Mặc. Từng thiết kế đều bao hàm tấm lòng của nhà thiết kế, sự ấm áp đó như xuyên thấu qua trang phục truyền thẳng tới trái tim Phương Mặc.

Phương Diệc Nhiên nhìn chằm chằm Phương Mặc hoàn mỹ trong gương từ trên xuống dưới, thầm khen, đúng là vóc người trời sinh thật đẹp, đi làm người mẫu nói không chừng sẽ nổi tiếng thật ý chứ. Y vuốt cằm, cười nói “Xem ra tôi phải đưa đơn từ chức thôi.”

Phương Mặc biết rõ ước định giữa Phương Diệc Nhiên và thầy của y, ngụ ý chính là bộ âu phục này là do Phương Diệc Nhiên thiết kế. Cậu từng trăm nghìn lần nghĩ tới, nếu có thể được mặc do chủ nhân tự tay thiết kế thì thật tuyệt, kỳ thực có là đồ nữ cậu cũng không ngại, không ngờ chủ nhân vì mình mà lần đầu tiên thiết kế đồ nam, chủ nhân chưa bao giờ làm trang phục nam giới, nhưng đã thiết kế vì cậu. Cậu chính là người đầu tiên được mặc đồ nam do chủ nhân làm ra đó, phongmy.wordpress.com Page 255

bình thường dù là chủ nhân xoa đầu, nắm tay cậu, cậu cũng thầm vui cả ngày, bây giờ bị sự bất ngờ quá lớn này làm cho hạnh phúc tới mức ngỡ như trong mơ.

Thực sự là chủ nhân thiết kế cho cậu, thực sự là trang phục chủ nhân làm, thực sự là thật, cậu cũng không biết nên vui như thế nào bây giờ.

Hoàn toàn theo bản năng nhào vào người chủ nhân, còn Phương Diệc Nhiên không ngờ Phương Mặc sẽ có phản ứng quá khích như thế nhất thời trở tay không kịp, bị Phương Mặc đẩy ngã ra đất, lưng bị đập đau, còn chưa kịp kêu đã bị Phương Mặc tới tấp hôn rồi.

Phương Mặc không chỉ hôn ngoài miệng, thân thể còn dùng sức áp sát vào người Phương Diệc Nhiên, như thể muốn hòa vào làm một với chủ nhân mà cậu yêu nhất trên đời.

Đôi khi hai người tách ra, cũng đều bởi vì không thở nổi mà kịch liệt hít vào không khí mới mẻ, Phương Diệc Nhiên vừa thở hổn hển vừa cười “Tôi còn tưởng tắt thở mà chết rồi chứ, đều tại đứa ngốc này.”

“Hộc hộc...” Phương Mặc cũng thở phì phò, nhưng đáy mắt không tài nào che giấu được sự yêu thương, sao lại thích chủ nhân tới mức này cơ chứ. Còn chưa thở xong, Phương Mặc lại như phát điên mà hôn tiếp, vừa hôn vừa nỉ non “Chủ nhân, em thích anh, em yêu anh.”

“Ừm, tôi biết, cầu ngốc.” Phương Diệc Nhiên cũng mặc kệ bây giờ hai người đang chặt vật nằm dưới đất, xoa lưng Phương Mặc, nhẹ nhàng nhưng kiên định nói “Tôi cũng yêu em.” Tiếng cuối cùng biến mất giữa hai đôi môi gần kề.

Đời này có thể có được Phương Mặc yêu mình, có lẽ là điều may mắn lớn nhất đời y, nếu như có thể bên nhau cả đời không rời xa, vậy đời này Phương Diệc Nhiên không còn mong gì hơn nữa rồi.

Tiếp theo, đương nhiên là Phương Tiểu Bát đồng chí dâng lên thân mình, dâng lên tâm mình, dâng lên thời gian cả đời của mình để trói buộc chủ nhân của cậu.

...

“A, quần áo bẩn mất rồi...”

“Không sao, tôi sẽ thiết kế quần áo mới cho em cả đời.”

Hóa ra mùa xuân đến rồi a.

– Hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-khuyen>